virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

Insula luminii

KRISTIN HANNAH

INSULA LUMINII

Original: Summer Island (2001)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2021

PARTEA ÎNTÂI

„Numai lupta pentru redobândirea a ce a fost pierdut
Şi găsit şi pierdut din nou şi din nou, acum condiţionată,
Doar aceea pare nefavorabilă. Dar poate nu e vorba
nici de câştig, nici de pierdere,
Ci doar de încercare. Restul nu mai este treaba noastră”.

T.S. Eliot, fragment din *East Cocker*

Capitolul 1

Plouase pe seară. În bezna totală, străzile din Seattle se întindeau ca nişte fâşii de oglindă printre zgârie-norii cenuşii şi lucitori.

Revoluţia internetului schimbase acest oraş tăcut şi, chiar şi după ce apusese soarele, zdrăngănitul, ciocănitul şi zgomotele construcţiei se instalau într-un ritm constant. Clădirile parcă răsăreau peste noapte, înălţându-se din ce în ce mai sus înspre cerul acoperit. Copii cu păr mov, cercel în nas şi haine rupte ţâşneau prin centru în Ferrari nou-nouţe, de un roşu strălucitor.

Într-un colţ din noul cartier la modă din Belltown se afla izolată o structură micuţă din lemn. Fusese construită în urmă cu mai bine de o sută de ani, când doar câţiva oameni voiseră să locuiască atât de departe de inima oraşului.

Proprietarilor postului de radio KJZZ nu le-a păsat că nu se mai potriveau în această zonă şic. Difuzaseră din locul acela de cincizeci de ani. Deveniseră dintr-un post de radio local şi amărât cel mai cunoscut din Washington. Unul dintre motivele succesului era Nora Bridge, cea mai nouă senzaţie din lumea undelor radio.

Deşi emisiunea ei, *Vindecare spirituală cu Nora*, fusese difuzată la nivel naţional mai puţin de un an, devenise un succes în toată regula. Sponsorii şi afiliaţii nu mai pridideau să scrie cecuri suficient de repede, iar coloana ei de sfaturi cu publicare

săptămânală la ziar, „Nora ştie cel mai bine”, nu fusese nicicând mai populară. Apăruse în peste 2.600 de ziare din întreaga ţară.

Nora îşi începuse cariera dând sfaturi de gospodărie la un mic ziar din oraş, însă munca grea şi o viziune puternică o ridicaseră pe scara ierarhică. Femeile din Seattle fuseseră primele care îi descoperiseră combinaţia unică dintre pasiune şi moralitate; iar restul ţării le-a urmat cât de curând.

Recenzorii susţineau că reuşea să găsească o soluţie pentru orice conflict emoţional; cel mai adesea pomeneau de puritatea inimii ei. Doar că se înşelau. Tocmai impuritatea din inima ei îi adusese succesul. Era o femeie obişnuită care făcuse nişte greşeli neobişnuite, înţelegea astfel fiecare nuanţă a nevoii şi a pierderii. Nu a existat niciodată o clipă, nici măcar una, în care să nu-şi amintească tot ceea ce pierduse. La ce dăduse cu piciorul. În fiecare seară, îşi revărsa regretele la microfon şi, din acel izvor de tristeţe, găsea compasiune, îşi gestionase cariera cu o precizie de laser, hrănind cu grijă presa cu întâmplări savuroase din trecutul ei. Chiar şi săptămâna trecută, când cei de la revista *People* o puseseră pe copertă, nu existase nicio poveste care să-i investigheze viaţa. Îşi acoperise bine urmele. Fanii ei ştiau că e divorţată şi că are două fiice. Cum şi de ce i se destrămase familia rămăseseră, din fericire, nişte întrebări personale.

În seara asta, Nora era în direct. Îşi trăsese scaunul cu rotile mai aproape de microfon şi îşi aranjase căştile. Ecranul unui calculator îi arăta lista apelanţilor în aşteptare. A accesat linia doi, în dreptul căreia scria: *Marge/mama – probleme cu fiica.*

— Bună şi bine te-am găsit, Marge! Eşti în direct cu Nora Bridge. Ce te preocupă în această seară?

— Bună... Nora?

Vocea apelantei părea ezitantă, puţin speriată chiar să se audă în direct după ce aşteptase mai bine de o oră.

Nora a zâmbit, cu toate că numai producătorul ei o putea vedea. Fanii ei, aflase, se simţeau deseori anxioşi. Şi-a coborât vocea, îndulcind-o:

— Cum te pot ajuta, draga mea prietenă?

— Am nişte probleme cu fiica mea, Suki.

Accentul apelantei o trăda ca fiind din Vestul Mijlociu.

— Câţi ani are Suki, Marge?

— Împlineşte şaizeci şi şapte în noiembrie.

Nora a râs.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, n-ai zice, Marge?

— Nu între mame şi fiice. Suki a început să-mi scoată peri albe de când aveam treizeci de ani. Acum arăt precum Colonelul Sanders.

Râsetul Norei a fost mai domol de data aceasta. La patruzeci şi nouă de ani, deja nu mai găsea părul grizonant drept un subiect amuzant.

— Aşadar, Marge, care e problema cu Suki?

— Ei bine, a început Marge pufnind, săptămâna trecută a fost într-una dintre croazierele acelea pentru oameni singuri – ştii tu, cele în care poartă toţi cămăşi cu motive hawaiiene şi beau cocktailuri mov? În fine, astăzi mi-a zis că se căsătoreşte încă odată cu un bărbat pe care l-a întâlnit pe vas. La vârsta *ei*!

A pufnit din nou, făcând o scurtă pauză.

— Ştiu că şi-ar fi dorit să mă bucur pentru ea, dar cum aş fi putut? Suki este o fluşturatică. Eu şi Tommy suntem căsătoriţi de şaptezeci de ani.

Nora a cumpănit cum să răspundă. Evident, Marge ştia că ea şi Suki nu mai erau tinere şi că timpul se pricepe de minune să-ţi facă praf şi pulbere până şi cele mai bune intenţii. Nu avea rost să fie sentimentală şi să pomenească despre asta. Aşa că, în schimb, a întrebat:

— Îţi iubeşti fiica?

— Dintotdeauna am iubit-o, a răspuns Marge, suspinând uşor. Nu ştii cum e, Nora, să-ţi iubeşti fiica atât de mult... şi să o vezi cum nu mai are nevoie de tine. Dacă se mărită cu bărbatul ăla şi mă uită?

Nora a închis ochii şi şi-a eliberat mintea. Învăţase trucul ăsta în urmă cu mulţi ani; ascultătorii spuneau mereu lucruri care o atingeau fix în inima propriei dureri. Învăţase să lase asta deoparte.

— Orice mamă se teme de asta, Marge. Singura cale de a-ţi avea copiii aproape este să le dai drumul. Las-o pe Suki să ia cu ea dragostea pe care o are pentru tine, lasă dragostea să fie ca un far ce va străluci mereu în casa unde a crescut. Dacă va avea o astfel de putere, Suki nu va fi niciodată prea departe.

Marge a suspinat încetişor.

— Aş putea s-o sun... s-o întreb dacă nu vrea să vină cu iubitul ei la cină.

— Ar fi un început grozav! Noroc bun, Marge! Fii sigură pe tine şi dă-ne de ştire de cum evoluează lucrurile.

Şi-a dres glasul şi a închis.

— Haideţi, oameni buni, a spus la microfon, haideţi să o ajutăm pe Marge! Ştiu că mulţi dintre voi aveţi lucruri de reparat în propria familie. Sunaţi-i! Eu şi Marge suntem aici să vă reamintim că iubirea nu este atât de fragilă cum pare uneori.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, urmărind cum apelurile încep să se înmulţească. Problemele cu părinţii erau mereu un subiect popular – în special problemele mamă-fiică. Pe ecranul de lângă cotul ei a văzut cuvintele: *linia patru/probleme cu fiica vitregă! Ginny.*

A preluat apelul de pe linia patru.

— Bună şi bine te-am găsit, Ginny! Eşti în direct cu Nora Bridge.

— Um, bună. Îţi ador emisiunea.

— Mulţumesc, Ginny. Cum stau lucrurile în familia ta?

În următoarele două ore şi treisprezece minute, Nora şi-a pus inima pe tavă pentru ascultătorii săi. Nu pretindea niciodată că ar deţine toate răspunsurile, nici că ar fi un substitut pentru doctorii sau terapeuţii de familie. În schimb, încerca să le ofere prietenia ei acelor oameni obişnuiţi şi îngrijoraţi pe care nu-i întâlnise niciodată.

Şi, aşa cum îi era obiceiul, după ce emisiunea s-a sfârşit, s-a întors la birou. Acolo, şi-a luat răgazul să le scrie personal mesaje de mulţumire acelor apelanţi care fuseseră dispuşi să-şi lase adresa producătorului emisiunii. Mereu făcea asta cu mâna ei; nicio secretară nu copiase vreodată semnătura Norei. Era un lucru mărunt, însă Nora credea cu străşnicie în el. Oricine care fusese suficient de curajos încât să ceară în mod public sfaturi de la Nora merita un mesaj de mulţumire personal.

Când a terminat, se făcuse deja târziu.

Şi-a luat servieta de la Fendi şi s-a grăbit la maşină. Din fericire, erau doar câţiva kilometri până la spital. A lăsat maşina în parcarea subterană, de unde a ieşit într-un hol luminat artificial.

Trecuse programul orelor de vizită, însă acesta era un mic spital privat, iar Nora îl vizitase cu regularitate – în fiecare sâmbătă şi în fiecare marţi în ultima lună – încât anumite reguli puteau fi încălcate pentru a se potrivi cu programul ei încărcat.

Nu strica deloc că era o celebritate locală, nici că asistentelor le plăcea la nebunie emisiunea ei radiofonică.

A zâmbit şi a salutat cu un gest din mână chipurile familiare, pe măsură ce traversa coridorul înspre salonul lui Eric. Dinaintea uşii lui închise s-a oprit şi a aşteptat să-şi vină în fire.

Cu toate că-l vedea des, nu era niciodată uşor. Eric Sloan era ca fiul pe care nu avea să-l aibă niciodată şi era de nesuportat să-l vadă cum se luptă cu cancerul. Însă nu o avea decât pe Nora. Mama şi tatăl lui Eric îl abandonaseră de mult, incapabili să-i accepte alegerile de viaţă, iar iubitul său frate mai mic, Dean, rareori îşi făcea timp să-l viziteze.

A deschis uşa de la salonul lui şi a văzut că dormea. Stătea întins în pat, cu capul întors spre fereastră. Un pled multicolor, împletit de Nora cu mâinile ei, era înfăşurat în jurul trupului său împuţinat.

Cu părul care îi căzuse aproape complet, cu obrajii scobiţi şi cu gura deschisă, arăta ca un bătrân frânt. Şi nici măcar nu-şi sărbătorise încă cea de-a treizeci şi una aniversare.

Preţ de o clipă, i s-a părut că îl vede pentru prima oară. De parcă... cu toate că urmărise zilnic cum i se deteriorează sănătatea, nu văzuse acest lucru cu adevărat, iar acum îi apăruse pe neaşteptate în faţă, îi furase chipul prietenului ei în timp ce ea se prefăcea prosteşte că totul avea să fie în regulă.

Însă nu avea să fie aşa. Chiar acum, în acest moment, a înţeles ce tot încercase el să îi spună, iar suferinţa – pe care reuşise să o înmagazineze în pătrate mici, consumabile – ameninţa să o copleşească. Într-o singură clipă a trecut de la speranţă la... lipsa ei. Iar dacă lipsa speranţei o rănea într-atât, cum putea el s-o îndure?

S-a dus la el şi l-a mângâiat uşor pe creştetul golaş. Cele câteva şuviţe subţiri de păr, delicate precum pânza de păianjen, îi atingeau uşor degetele.

A deschis ochii, clipind somnoros înspre ea, încercând să îi adreseze un zâmbet şmecheresc, care aproape i-a reuşit.

— Am veşti proaste şi veşti bune, i-a zis el.

L-a atins pe umăr şi atunci a simţit cât de fragil e. Atât de diferit faţă de băiatul înalt, cu coama de păr negru, care o ajutase să-şi ducă în casă cumpărăturile...

Vocea i-a ieşit puţin sugrumată când a întrebat cu voioşie:

— Care sunt veştile bune?

— Gata cu tratamentele.

Ea l-a strâns de umăr prea tare; oasele i s-au mişcat uşor, ca la păsări, iar ea i-a dat imediat drumul.

— Şi care sunt veştile proaste?

El a rămas cu privirea aţintită asupra ei:

— Gata cu tratamentele. A făcut o pauză, apoi: A fost ideea doctorului Calomel.

Ea a încuviinţat simplu din cap, dorindu-şi să găsească ceva profund de zis, doar că totul fusese deja spus între ei în ultimele unsprezece luni de la diagnosticul lui. Petrecuseră zeci de nopţi vorbind despre şi pe lângă acest moment. Ba chiar se crezuse pregătită pentru el – pentru acest început al sfârşitului – însă acum îşi dădea seama de propria naivitate. Nu aveai cum să fii „pregătit” pentru moarte, cu atât mai puţin pentru moartea unui tânăr la care ţineai.

Şi totuşi, înţelegea. Văzuse în ultima vreme cum cancerul îl acaparase din ce în ce mai mult.

El a închis ochii, iar ea s-a întrebat dacă îşi amintea de bărbatul sănătos şi viguros care fusese cândva, de băiatul cu râsul puternic... de profesorul atât de iubit de studenţii săi... ori dacă îşi aducea aminte de partenerul său, Charlie, care, cu câţiva ani în urmă, se aflase şi el pe un pat de spital, luptând şi pierzând bătălia împotriva infecţiei cu HIV...

În cele din urmă, şi-a ridicat privirea spre ea; încercarea lui de a-i zâmbi a făcut-o să-i dea lacrimile. În acea secundă, a văzut frânturi din toată viaţa lui. Şi l-a închipuit la opt ani, stând la masa din bucătărie, mâncând cereale Lucky Charms, un băieţel cu părul vâlvoi, cu pistrui, genunchi bandajaţi şi urechi clăpăuge.

— Mă duc acasă, a spus el încetişor. Se ocupă cei de la spital...

— Asta e super, a zis pe o voce îngroşată, zâmbind larg, încercând să pretindă că vorbeau despre unde avea el să locuiască... în loc de unde alesese să moară. Am un avans considerabil cu rubrica din ziar, o să-mi iau liber săptămâna asta, să te vizitez în timpul zilei. Încă mai am de lucru noaptea, dar...

— Mă referem la insulă. Mă duc *acasă.*

— Ai de gând să-ţi suni în sfârşit familia?

Ei îi displăcuse profund hotărârea lui de a-şi gestiona boala în privat, însă el rămăsese ferm în această privinţă. Îi interzisese Norei să spună cuiva şi, chiar dacă nu era de acord, nu avusese altă opţiune decât să-i respecte dorinţele.

— A, da. Au fost foarte înţelegători cu alte ocazii.

— De data asta nu e la fel cu a le mărturisi orientarea ta, şi o ştii prea bine. E timpul să-l suni pe Dean. Şi pe părinţii tăi.

Privirea pe care i-a adresat-o era atât de deznădăjduită, încât ea şi-a întors capul.

— Dacă i-aş spune mamei, iar ea tot nu ar veni să mă vadă?

Nora putea înţelege.

Chiar şi o fărâmă din speranţa aceea ar fi putut să-l facă bucăţi acum.

— Măcar sună-ţi fratele. Dă-i o şansă.

— O să mă gândesc.

— Atât îţi cer, a zis, silindu-se să zâmbească. Dacă poţi aştepta până marţi, te duc cu maşina...

El i-a atins mâna cu blândeţe.

— Nu am atâta vreme la dispoziţie. Am aranjat să fiu dus cu avionul. Lottie e deja acolo, pregăteşte casă.

Nu am atâta vreme la dispoziţie. Era de infinite ori mai rău să audă cuvintele acelea rostite cu voce tare. A înghiţit cu greu:

— Nu cred că ar trebui să fii singur.

— Ajunge.

Vocea lui era caldă, ochii încă şi mai calzi, însă ea nu auzise decât umbra vigorii lui de odinioară. Îi amintea, aşa cum era uneori nevoit, că era un adult, un bărbat în toată firea.

— Acum, a continuat el, bătând din palme, zici că suntem dintr-o piesă de-ale lui Ibsen. Hai să vorbim despre altceva. Ţi-am ascultat emisiunea din seara asta. Mame şi fiice. Mereu te atinge subiectul ăsta.

Şi, uite aşa, el îi readusese cu picioarele pe pământ. Ca de obicei, era uimită de rezistenţa lui. Când viaţa părea prea mare pentru a putea fi înghiţită, ştia că el reuşea să meargă mai departe tăind-o în bucăţi mai mici. Lucrurile normale... conversaţiile obişnuite erau salvarea lui.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Nu ştiu niciodată ce să spun, iar când ofer un sfat, mă simt de parcă aş fi cea mai mare ipocrită din lume. Cum s-ar simţi

Marge să afle că nu am mai vorbit cu propria fiică de unsprezece ani?

Eric nu a răspuns la întrebarea ei retorică. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. Nu încerca niciodată să o aline cu minciuni. Însă o ajuta că exista cineva care să ştie cât de dureros e pentru Nora să se gândească la fiica ei cea mică.

— Mă întreb ce face acum.

Era o întrebare recurentă între ei, una în privinţa căreia speculau la nesfârşit.

Eric a reuşit să râdă.

— Când vine vorba de Ruby, poate fi orice, de la a lua prânzul cu Steven Spielberg până la a-şi pune un cercel în limbă.

— Ultima oară când am vorbit cu Caroline mi-a spus că Ruby îşi vopsise părul albastru, a râs Nora după care a tăcut brusc.

Nu era nimic amuzant.

— Ruby a avut dintotdeauna un păr atât de frumos...

Eric s-a aplecat înainte. Pe chip i-a apărut deodată o expresie de sinceritate.

— Nu e moartă, Nora.

Ea a încuviinţat din cap.

— Ştiu. Încerc de fiecare dată să-mi trag speranţa din gândul ăsta.

El a zâmbit larg.

— Acum, scoate tablele. Am chef să te bat măr.

•

Era abia a doua săptămână din iunie şi deja temperaturile ajungeau la 38 de grade. Un val neobişnuit de căldură, după cum anunţaseră la ştirile locale, genul de vreme care venea de obicei dinspre sudul Californiei abia pe la mijlocul anului. Căldura îi înnebunea pe oameni. Se trezeau cu cearşafurile umede şi se duceau în căutarea unui pahar cu apă, surprinşi să descopere, după ce li se limpezea vederea, că în mână aveau în schimb arma ţinută ascunsă în bibliotecă. Copiii ţipau prin somn şi nici măcar dozele de Tylenol lichid nu le puteau răcori pielea febrilă. Prin întreg oraşul, păsările se avântau de pe cablurile telefonice, aterizând în grămezi disperate pe peluzele însetate.

Nimeni nu putea dormi pe o astfel de vreme, iar Ruby Bridge nu făcea excepţie. Stătea întinsă în pat, cu cearşafurile aruncate pe podea şi cu o compresă rece pe frunte. Minutele se scurgeau,

fiecare dintre ele un geamăt prins în aparatul de aer condiţionat, foşnet şi un şuierat care nu făceau decât să împrăştie aerul fierbinte prin jur. Era singură. Iubitul ei, Max, o părăsise cu doar câteva zile înainte. După cinci ani de stat împreună, el plecase din viaţa ei asemenea unui instalator care terminase o treabă neplăcută. Nu lăsase în urmă decât nişte piese de mobilier de proastă calitate şi un bilet.

Dragă Ruby,

Nu am vrut să nu te mai iubesc (şi nici să mă îndrăgostesc de Angie), dar aşa e viaţa. Ştii şi tu. Am nevoie să fiu liber. La naiba, oricum ştim amândoi că nu m-ai iubit niciodată.
Ai grijă.
Max.

Amuzant era (deşi clar nu de râs) că abia dacă-i simţea lipsa. De fapt, nu-i ducea deloc lipsa. Îi lipsea doar ideea de el. Îi lipsea a doua farfurie la masă, celălalt trup din patul care părea că se lărgise în absenţa lui. În mare parte, îi lipsea să pretindă că e îndrăgostită. Max fusese... o speranţă. Întruchiparea fizică a credinţei că putea iubi şi că era iubită la rândul ei. Alarma a sunat la şapte dimineaţa. Ruby s-a dat jos din pat, lăsând în urmă o dâră de transpiraţie, ca un melc. Tăblia instabilă a patului s-a lovit de perete. Sutienul şi chiloţii i se lipeau de trupul umed. S-a întins după paharul cu apă de lângă pat şi l-a presat între sâni, apoi s-a dus la baie, unde a făcut un duş călâi. A transpirat la loc înainte să apuce să se şteargă măcar. Oftând extenuată, s-a dus în bucătărie ca să pună de cafea. Şi-a turnat o cană, adăugând o cantitate generoasă de frişcă. Nişte bucăţi mari şi albe au început numaidecât să plutească la suprafaţă, formând o cruce.

O altă femeie ar fi crezut pur şi simplu că frişca era stricată, însă Ruby ştia mai bine: era un semn. De parcă ar fi avut nevoie de magie ca să-i spună că e prinsă în ciclul de centrifugare al vieţii ei. A vărsat-o în chiuvetă şi s-a dus înapoi în dormitor, strângând de pe podea pantalonii din poliester pătaţi de grăsime şi bluza albă din bumbac. Transpirând, cu o durere de cap şi cu o disperată nevoie de cafea, s-a îmbrăcat şi a ieşit în căldura înăbuşitoare.

A coborât scările până la maşina ei, un Volkswagen Bug din 1970. După câteva încercări, motorul a pornit, iar Ruby s-a îndreptat spre Irma's Hash House, restaurantul din Venice Beach unde lucra de aproape trei ani. Nu intenţionase niciodată să rămână chelneriţă; slujba trebuia să fie una temporară, ceva cu care să-şi plătească facturile până când avea să se pună pe picioare, până când ar fi făcut furori la vreunul dintre cluburile de comedie locale, ar fi primit o invitaţie la emisiunea lui Leno[1] şi – în sfârşit – i-ar fi fost oferit propriul serial, intitulat, fireşte, *Ruby!* Şi-l închipuise mereu cu semnul exclamării, întocmai ca unul dintre acele spectacole din Vegas pe care bunica ei le adora.

Dar la douăzeci şi şapte de ani nu mai era tânără. După aproape un deceniu în care încercase să pătrundă pe scena comediei, de-acum începea să fie „prea bătrână". Toată lumea ştia că dacă nu reuşeai să te afirmi până la treizeci de ani, erai istorie. Iar Ruby începea să creadă că ar trebui să înceapă să adune pietrele preţioase.

În cele din urmă, a intrat printre furgonetele vechi şi printre autobuzele Volkswagen care umpleau parcarea aglomerată a restaurantului în stilul anilor '50. Peste tot unde te uitai vedeai numai plăci de surf; iar celor mai multor dintre maşini abia li se mai vedea vopseaua de abţibilduri. Mulţimea arsă de soare venea de la kilometri depărtare pentru faimoasa omletă din şase ouă a Irmei. A parcat lângă un autobuz care părea desprins din filmul *Fast Times al Ridgemont High.* S-a silit să zâmbească, după care a intrat în restaurant. Când a deschis uşa din faţă, clopoţelul de deasupra a scos un clinchet vesel.

Irma s-a repezit spre ea, coafura ei ca un stup cu trei etaje luându-i-o înainte. Ca de obicei, s-a mişcat iute, aplecată ca vela unei corăbii care se scufundă, ca să se oprească brusc în faţa lui Ruby. Şi-a mijit ochii daţi cu prea mult rimel, iar Ruby s-a întrebat – încă o dată – dacă oamenii ar putea fi dataţi cu carbon după machiaj.

— Aveai program noaptea trecută!

— Rahat, a scâncit Ruby.

— Te concediez, a spus Irma cu mâinile încrucişate la piept. Nu ne putem baza pe tine. Debbie a trebuit să lucreze tură

[1] *The Tonight Show with Jay Leno*

dublă azi-noapte. Te aşteaptă lichidarea la casă. Şi aştept şi uniforma predată până mâine. Curată.

Buzele lui Ruby au tremurat revoltate. Gândul de a implora pentru slujba asta de rahat îi provoca greaţă.

— O, haide, Irma, am *nevoie* de slujba asta.

— Îmi pare rău, Ruby. Sincer.

Irma s-a întors şi a plecat.

Ruby a rămas în loc un minut, inspirând mirosul familiar de sirop de arţar şi grăsime, după care şi-a înşfăcat cecul de pe tejghea şi a ieşit din restaurant. S-a urcat în maşină şi a condus fără ţintă, când pe o stradă, când pe alta. În cele din urmă, când a simţit că faţa i se topeşte de pe craniu, a parcat pe o stradă dintr-un cartier comercial. Înăuntrul buticurilor şic, cu aer condiţionat, a văzut zeci de lucruri frumoase pe care nu şi le permite, vândute de fete care aveau jumătate din vârsta ei. Şi-a dat seama cât de jos ajunsese când i-a atras atenţia un anunţ cu ANGAJĂM VÂNZĂTOARE de pe vitrina unui magazin care vindea animale.

În niciun caz. Era suficient de rău să servească tocătura de vită familiei Butt. Să fie a naibii dacă avea să le vândă şi un dihor.

S-a întors la maşină şi a luat-o din loc, de data aceasta îndreptându-se cu o viteză nechibzuită spre destinaţia ei. Când a ajuns pe Wilshire Boulevard, a oprit în faţa unui zgârie-nori şi a parcat.

Înainte să aibă timp să se răzgândească, a pus piciorul pe scările rulante şi a urcat până la ultimul etaj. Când uşile s-au deschis, un aer rece şi dulce a întâmpinat-o, uscându-i transpiraţia de pe obraji. A traversat iute holul până la biroul agentului şi a trecut prin uşile duble din sticlă opacă.

Recepţionera, Maudeen Wachsmith, stătea cu nasul într-un roman de dragoste. A zâmbit, abia ridicându-şi privirea.

— Bună, Ruby, a spus ea. E ocupat azi. Va trebui să-ţi faci programare.

Ruby a trecut pe lângă Maudeen şi a deschis larg uşa.

Agentul ei, Valentine Lightner, era acolo, aşezat pe scaunul de la biroul lui scump, din sticlă. Şi-a ridicat privirea. Când a văzut-o pe Ruby, zâmbetul i s-a prefăcut într-o încruntătură.

— Ruby... Nu te aşteptam... nu-i aşa?

Maudeen a venit în fugă în urma lui Ruby.

— Îmi pare rău, domnule Lightner...

El şi-a ridicat mâna.

— Nu-ţi face griji, Maudeen, a zis şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Deci, Ruby, ce s-a întâmplat?

Ea a aşteptat ca Maudeen să plece, după care s-a apropiat de birou. Era umilitor de conştientă că încă purta uniforma de muncă şi că avea urme de transpiraţie pe bluză.

— Mai e disponibil postul acela de pe vasul de croazieră?

În urmă cu trei luni, râsese la o asemenea propunere – vasele de croazieră erau morgi plutitoare pentru orice talent –, însă acum nu îi mai părea sub demnitatea ei. La naiba, părea chiar peste.

— Am *încercat* să te ajut, Ruby. Scrii texte amuzante, dar adevărul este că le spui nasol. Şi nu e că porţi sâmbetele cuiva, ci la o bună parte din oraş. Ţi-ai sabotat prea multe relaţii din industria asta. Nimeni nu vrea să te angajeze.

— Cineva...

— Nimeni. Îţi aduci aminte de slujba pe care ţi-am găsit-o la serialul acela? Ai încetinit producţia din prima săptămână şi i-ai înnebunit pe toţi cu rescrierile.

— Personajul meu era stupid. Nu avea nici măcar o singură replică amuzantă.

Val s-a uitat la ea, ochii lui de un albastru-deschis mijindu-se uşor.

— Să-ţi amintesc atunci că emisiunea încă se difuzează şi un alt comediant – mai puţin talentat – face treizeci de mii de dolari pe episod spunând ce are de spus?

— E o emisiune de rahat.

Ruby s-a lăsat în scaunul de piele din faţa biroului lui. I-a luat o clipă să-şi îndese egoul într-o cutiuţă.

— Sunt falită. Irma m-a concediat de la restaurant.

— De ce nu o suni pe mama ta?

Şi-a închis ochii o clipă şi a tras aer adânc în piept.

— Nu face asta, Val, a spus încetişor.

— Ştiu, ştiu, e o scorpie ieşită din iad. Dar, haide, Ruby, am văzut articolul din *People.* E bogată şi faimoasă. Te-ar putea ajuta.

— Şi tu eşti bogat şi faimos şi nu mă poţi ajuta. Pe lângă asta, m-a *ajutat* suficient. Nişte atenţie maternă în plus şi o să ajung legată de o masă din salonul B, cântând „I Gotta Be Me”.

Ruby s-a ridicat în picioare. A fost nevoie de un efort colosal, având în vedere că nu voia decât să se facă ghem şi să doarmă.

— Ei bine, mulţumesc pentru nimic, Val.

— Mi-e al naibii de uşor să te ajut când ai aşa o personalitate sclipitoare, a spus şi a oftat. O să încerc în Asia. Lor le plac la nebunie comedianţii americani. Ai putea face circuitul cluburilor de noapte.

I se făcea rău numai gândindu-se la aşa ceva.

— Să spui glume unui traducător.

S-a schimonosit, închipuindu-se într-unul dintre acele baruri pentru bărbaţi, cu femei dezbrăcate zvârcolindu-se în susul şi în josul barelor argintii din spatele ei. Investise deja din timpul ei în astfel de localuri. Toată tinereţea ei şi-o petrecuse în umbra altor artişti.

— Poate a venit timpul să renunţ. S-o termin. Să mă dau bătută.

Val s-a uitat la ea.

— Şi ce-o să faci?

Nu *Nu face asta*, *Ruby*, *eşti prea talentată să renunţi.* Asta îi spusese în urmă cu şase ani.

— Am făcut un an de literatură engleza la UCLA[2]. Poate asta o să-mi aducă o slujbă de supervizor la Burger King.

— Ai personalitatea potrivită să serveşti publicul.

Nu s-a putut abţine să nu râdă. Îl cunoştea pe Val de atâta vreme, încă din primele ei zile la Comedy Store. Val fusese mereu campionul ei, cel mai mare fan al ei, însă, în ultimii ani, îl dezamăgise, iar încă şi mai rău era că se dezamăgise pe sine. Devenise dificilă, temperamentală, greu să găsească un loc şi, cel mai rău dintre toate, neamuzantă. Val putea să depăşească orice obstacol în afară de acela. Nici ea nu ştia ce era în neregulă cu ea. Doar că părea tot timpul furioasă. Se şi vedea pe marginea prăpastiei.

— Apreciez tot ce ai făcut pentru mine, Val. Serios, ştiu cât de greu e să faci rost de lucru pentru o primadonă fără talent.

De cum i-au ieşit cuvintele pe gură, Ruby a auzit ce se afla de fapt dincolo de ele. Şovăitor, temător, dar, cu toate astea, prezent. Un adio. Iar partea cea mai rea era că şi Val auzise acelaşi lucru şi nu-i spusese *Nu, nu face asta*, *suntem departe de a fi terminaţi.*

[2] University of California, Los Angeles.

În schimb, a spus:

— Ai la fel de mult talent brut ca oricine. Luminezi o afurisită de încăpere cu zâmbetul tău şi ai mintea brici. S-a aplecat spre ea: Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Când ai încetat să mai zâmbeşti, Ruby?

Ea ştia răspunsul, fireşte. Se întâmplase în primul an de liceu, însă nu voia să se gândească la asta – nici măcar pentru a-i da lui Val un răspuns.

Obiectele din oglindă sunt mai aproape decât par. Acelaşi lucru era adevărat şi pentru amintiri; era mai bine să nu te uiţi.

— Nu ştiu, a răspuns ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

Îşi dorea să-l lase pe Val să vadă cât de speriată era, cât de singură se simţea. Se gândea că dacă ar face asta, dacă ar putea, măcar o dată, să-i permită unui prieten să-i vadă vulnerabilitatea, probabil că ar fi salvată. Dar nu putea. Indiferent decât încerca, Ruby nu reuşea să lase garda jos. Emoţiile ei erau atât de bine împachetate înăuntrul ei, atât de ermetic închise, încât fiecare rană şi fiecare amintire erau încă proaspete.

— Ei bine, a zis în cele din urmă, îndreptându-şi umerii şi scoţând aerul din pieptu-i neimpresionant. I s-a părut pentru o secundă că arată stupid, o rândunică rănită încercând să impresioneze un şoim călător. Ar trebui să plec. Trebuie să-mi iau nişte ciorapi de plasă şi un spray cu piper dacă tot mă apuc să fac trotuarul.

Val a zâmbit.

— O să sun în Asia. Vorbim peste câteva zile.

— Îţi sunt recunoscătoare.

Ar mai fi adăugat ceva, poate chiar s-ar fi ploconit puţin, însă gâtul părea că i se blocase. Val a dat ocol biroului, micşorând distanţa dintre ei. Ea i-a văzut tristeţea din ochi şi regretul.

— Te-ai pierdut pe drum, i-a zis el încetişor.

— Ştiu.

— Ascultă-mă, Ruby. Ştiu ce înseamnă să fii pierdut. Trebuie s-o iei de la început.

Ea a înghiţit cu greu. Genul ăsta de sinceritate se potrivea mai bine prin alte părţi ale ţării, unde timpul se măsura în sezoane sau anotimpuri. Aici, în Los Angeles, timpul se scurgea în intervale de treizeci de secunde; adevăratele emoţii nu apucau să iasă sub o astfel de presiune.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Val. Supravieţuiesc. Acum, mă duc acasă şi mă pun pe învăţat japoneză.

El a strâns-o uşor de umăr.

— Asta-i fata mea.

— *Sayonara.*

Şi-a fluturat degetele într-un salut în stil californian şi a încercat să iasă cât mai repede din birou. Era greu să te faci nevăzută îmbrăcată într-o uniformă de chelneriţă pătată de transpiraţie, şi de cum a ieşit din biroul lui, a renunţat la zâmbetul fals. S-a dus agale înspre lift şi a coborât până în hol, după care s-a îndreptat spre maşina ei. Volkswagenul arăta ca un gândac pe moarte, înghesuit lângă aparatul de taxat. Abia a intrat, că s-a şi strâmbat toată. Scaunul era îngrozitor de fierbinte. Pe parbriz se afla un bilet de parcare. A lăsat geamul în jos şi s-a întins după el, scoţând bucata de hârtie de sub ştergătorul ruginit. L-a mototolit şi l-a aruncat pe fereastră. În mintea ei, să ceri bani pe capcana asta de şobolani şi să te mai aştepţi să fii şi plătit era ca şi cum ai lăsa o chitanţă pe pernă la un adăpost de săraci.

Nici nu a apucat biletul de parcare să atingă strada, că ea şi pornise motorul şi ieşise în Wilshire Boulevard, unde a fost numaidecât înghiţită de trafic. În Studio City, străzile erau mai liniştite. Câţiva copii din cartier se jucau în micile curţi din faţă. În ciuda riscului crescut de incendiu, apa nu era risipită pe tobogane ori aspersoare. Ruby a ocolit un saint-bernard mare şi bălos care dormea în mijlocul străzii şi a tras pe trotuarul din faţa complexului ei de apartamente. Şi-a şters fruntea şi s-a îndreptat spre scări. Nu a ieşit nimeni să-i dea bună ziua; era o căldură dată naibii. Vecinii ei erau probabil strânşi în jurul aparatelor de aer condiţionat din apartamentele lor – echivalentul modern al oamenilor peşterii strânşi în jurul minunăţiei focului. Când a ajuns la etajul ei, Ruby gâfâia atât de rău, încât suna ca Shelley Winters după ce a înotat în *Aventurile lui Poseidon* şi, practic vorbind, era la fel de udă. Transpiraţia îi curgea de pe frunte şi i se prindea în gene, înceţoşând totul în jur. I-a luat ceva vreme să deschidă uşa; mereu se întâmpla aşa. Covorul zdrenţuit se prinsese la uşă. A reuşit într-un final să deschidă uşa şi să se strecoare înăuntru. A rămas în prag, gâfâind, cu privirea aţintită la mobila deplorabilă din micul şi lugubrul ei apartament şi a simţit un şuvoi fierbinte de lacrimi.

În mod absurd, s-a gândit: *Numai dacă ar ploua.* Întreaga ei zi ar fi fost cu totul altfel dacă afurisita de vreme s-ar fi schimbat.

Capitolul 2

În Seattle, iunie e o lună grea. Acesta e sezonul în care, când clopoţelul şcolii sună pentru ultima oară, iar bujorii şi nemţişorii înfloresc, localnicii încep să se plângă că au fost traşi pe sfoară. Ploile începuseră din octombrie (cei din Seattle jurau de fiecare dată că începuseră şi mai devreme anul acesta); cam prin ultima săptămână din mai, până şi localnicilor puşi la grele încercări meteorologice le ajungea cuţitul la os. Urmăreau cu religiozitate buletinele de ştiri, văzând cele dintâi poze cu oamenii care înotau în apele calde mai de la sud. Rudele începeau să sune, vorbind la telefoanele mobile în timp ce stăteau afară la grătar. Vara poposise în toate celelalte colţuri din America.

Localnicii priveau acest lucru ca pe o chestiune ce ţinea de corectitudine. *Meritau* şi ei vară. Înduraseră nouă luni lungi vremea capricioasă şi venise momentul să se bucure de soare.

Aşadar, nu era deloc surprinzător că plouase în ziua când Nora Bridge îşi sărbătorea cea de-a cincizecea aniversare. Nu a luat vremea drept un semn rău, nici ca fiind prevestitoare a ghinionului. Privind în urmă însă, ar fi putut s-o facă. În schimb, s-a gândit doar atât: *Plouă.* Desigur. Plouase la aproape fiecare aniversare de-a ei.

Stătea dinaintea ferestrei de la birou, sorbind din băutura preferată – şampanie Mumm cu o felie de piersică proaspătă – şi urmărea traficul de pe Broad Street. Era patru şi jumătate. Ora de vârf într-un oraş care-şi depăşise capacităţile propriilor şosele de zece ani. Pe pervaz, vreo zece felicitări se înşirau de-a lungul lambriurilor lucioase din lemn de arţar. Primise felicitări şi daruri de la toţi colegii ei de la radio. Toate erau încântătoare, însă felicitarea pe care o preţuia cel mai mult era de la fiica ei mai mare, Caroline. Fireşte, bucuria felicitării fusese umbrită de faptul că, şi anul acesta, nu primise niciuna de la Ruby.

— O să fii bine mâine, şi-a spus încetişor propriei reflexii, surprinsă în fereastra plouată.

Şi-a acordat un răgaz scurt ca să se complacă în regret – să sufere pentru felicitarea care nu era acolo –, după care s-a repliat. Cei cincisprezece ani de terapie îi oferiseră această abilitate; putea acum să compartimenteze. În ultimii câţiva ani, reuşise în sfârşit să-şi stăpânească tumultuoasele emoţii. Căderile nervoase şi episoadele depresive care cândva îi afectaseră viaţă erau acum o amintire îndepărtată şi dureroasă.

S-a întors cu spatele la fereastră şi s-a uitat înspre ceasul din cristal de pe biroul ei. Era 16.38.

Trebuiau să fie în sala de conferinţe de-acum, aranjând mâncarea, sticlele de şampanie, farfuriile pline cu felii de piersică. Asistenţi, agenţi de presă, scenarişti, producători, cu toţii se pregăteau să petreacă o oră din timpul lor personal preţios pentru a organiza o petrecere „surpriză” în cinstea celei mai noi vedete radiofonice.

Şi-a lăsat paharul de şampanie pe birou şi a deschis unul dintre sertare, scoţând o mică trusă de machiaj neagră de la Chanel. Şi-a retuşat machiajul, după care a ieşit din birou. Holurile erau neobişnuit de tăcute. Probabil toată lumea ajuta la petrecere. La 16.45 punct Nora a intrat în sala de conferinţe. Nu era nimeni înăuntru.

Masa cea lungă era goală; niciun fel de mâncare, niciun confetti colorat pe podea. O ghirlandă cu „La mulţi ani” era atârnată de lustrele de deasupra capului. Părea ca şi cum cineva începuse să decoreze pentru o petrecere, ca apoi să se oprească brusc. Abia o secundă mai târziu i-a observat pe cei doi bărbaţi din stânga ei: Bob Wharton, proprietarul şi managerul postului de radio, şi Jason Close, avocatul firmei.

Nora le-a zâmbit cu căldură.

— Bună, Bob, Jason, a spus ea, apropiindu-se de ei. Mă bucur să vă văd.

Cei doi bărbaţi au schimbat rapid o privire. Ea a simţit o uşoară nelinişte.

Faţa umflată a lui Bob, îmbătrânită de cele două martini de la prânz şi de cele douăzeci de ţigări pe zi, s-a strâns într-o încruntătură.

— Avem veşti proaste.

— Veşti proaste?

Jason a trecut pe lângă Bob, oprindu-se în dreptul Norei. Părul său de culoarea oţelului era pieptănat la perfecţie. Un costum

negru Armâni îl făcea să arate ca un cap mafiot de patruzeci de ani.

— Bob a primit mai devreme un telefon de la un bărbat pe nume Vince Corell.

Nora parcă a fost lovită peste faţă. A simţit că rămâne fără aer în plămâni.

— A susţinut că a avut o aventură cu tine cât timp erai căsătorită. Vrea să îl plătim ca să-şi ţină gura.

— Iisuse, Nora! a scuipat Bob cuvintele cu furie. O *afurisită* de aventură! În timp ce copiii îţi erau acasă! Ar fi trebuit să ne spui.

De o mie de ori le spusese ascultătorilor şi cititorilor ei să fie puternici. Să nu lase să se vadă că se tem. Să creadă în ei înşişi, iar astfel oamenii vor ajunge să creadă în ei. Însă acum, când avea şi ea nevoie de tăria aceea, nu mai avea putere.

— Aş putea spune că minte, a zis ea, făcând o grimasă la auzul propriei voci şoptite şi disperate.

Jason şi-a deschis servieta şi a scos de acolo un plic.

— Poftim.

Norei i-au tremurat mâinile când a luat plicul şi l-a deschis.

Înăuntru se aflau fotografii alb-negru. A tras afară prima coală, nu mai mult de jumătate până să-şi dea seama ce e.

— O, Doamne, a şoptit ea.

A întins mâna după cel mai apropiat scaun, strângând mânerul din metal. Numai voinţa a ajutat-o să nu se prăbuşească în genunchi. A îndesat fotografiile înapoi în plic.

— Trebuie să existe o cale să oprim asta, a spus, uitându-se la Jason. Vreun ordin judecătoresc. Acelea sunt fotografii personale.

— Da, sunt. Ale lui. Este evident că tu... ştiai că aparatul foto era acolo. Pozai. Iar el probabil că a tot aşteptat să devii faimoasă. Articolul din *People* trebuie să fi fost de vină.

Ea a tras aer adânc în piept şi i-a privit pe amândoi.

— Cât cere?

A urmat o pauză apăsătoare, după care Jason a făcut un pas în faţă.

— Jumătate de milion de dolari.

— Pot face rost de banii ăştia...

— Banii nu rezolvă genul ăsta de problemă, Nora. Şi ştii acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, pozele tot vor ieşi la iveală.

Ea a înţeles numaidecât.

— L-aţi refuzat, a zis crispată. Iar acum se va duce cu ele la tabloide. Jason a încuviinţat din cap.

— Îmi pare rău, Nora.

— Pot explica asta fanilor mei, a zis ea. Bob? Vor înţelege...

— Oferi sfaturi Nora, a răspuns Bob, scuturând din cap. O să iasă ditamai scandalul. Iisuse, te-am promovat ca pe o versiune modernă a Maicii Tereza, iar acum se dovedeşte că eşti ieşită din *Debbie Does Dallas*[3].

Nora a tresărit.

— Nu e corect, Bob.

— Crede-ne, a intervenit Jason, nişte oameni care locuiesc în parcul cu rulote din cine ştie ce orăşel american *nu* vor înţelege că idolul lor a simţit nevoia să se elibereze.

Bob a încuviinţat din cap.

— Când pozele astea vor fi făcute publice, ne vom pierde sponsorii într-o clipă.

Nora şi-a împreunat mâinile, încercând să-şi menţină calmul. Ştia însă că nu-i va reuşi.

— Ce ne rămâne de făcut?

O pauză. O privire. După care Jason a spus:

— Vrem să-ţi iei nişte timp liber.

Totul se întâmpla mult prea repede. Nici nu putea gândi limpede. Nu ştia decât că nu putea să renunţe. Cariera ei era tot ce avea.

— Nu pot...

Jason s-a apropiat de ea, atingând-o cu blândeţe pe umăr.

— Ţi-ai petrecut bună parte din ultimii zece ani spunându-le oamenilor să-şi onoreze angajamentele şi să-şi pună familiile pe primul loc. Cât timp crezi că îi va lua presei să descopere că nu ai vorbit cu propria-ţi fiică de la divorţ? Sfaturile tale vor avea puţin de suferit după asta.

Bob a încuviinţat din cap.

— Presa o să te facă bucăţi, Nora. Şi nu pentru că ai merita-o, ci pur şi simplu pentru că poate. Tabloidele adoră celebrităţile cu probleme... şi cu poze sexy. La naiba, o să sară în sus de bucurie la aşa veşti!

Şi, uite-aşa, viaţa Norei a alunecat printre degete într-o clipită.

[3] Film pornografic din 1987.

— O să se afle totul, a şoptit ea, ştiind în sinea ei că nu era adevărat sau că, dacă era adevărat, în cele din urmă nici nu ar mai fi contat.

Unele pale de vânt au forţa unui uragan şi distrug totul în calea lor.

— O să-mi iau liber câteva săptămâni. Vedem ce se întâmplă. Mă voi gândi la o declaraţie.

— Doar ca să ştii, a lămurit Jason, e un concediu planificat. Nu vom recunoaşte că are vreo legătură cu scandalul.

— Mulţumesc.

— Sper să treci cu bine peste asta, a mai spus Jason. Cu toţii sperăm acest lucru.

Jason şi Bob au vorbit amândoi deodată, după care o tăcere stânjenitoare s-a aşternut în jur. Nora i-a auzit trecând pe lângă ea, apoi uşa s-a închis în urma lor.

A rămas acolo, singură, cu privirea înceţoşată de lacrimile pe care nu şi le-a mai putut înfrâna. După unsprezece ani de lucrat 72 de ore pe săptămână, totul se sfârşise. Uite-aşa. Viaţa i se năruise, spulberată de câteva fotografii nud făcute acum o viaţă de om. Lumea avea să-i descopere ipocrizia, şi – Doamne! – la fel şi fiicele ei. Aveau să afle în cele din urmă, fără îndoială, că mama ei avusese o aventură şi că minţise pe toată lumea atunci când renunţase la căsnicia ei.

•

Ruby avea o durere de cap cumplită. Dormise cu intermitenţe toată ziua.

În cele din urmă, s-a împleticit spre bucătărie şi s-a îndreptat spre frigider. Când l-a deschis, lumina fluorescentă i-a înţepat ochii, care-o ardeau. Mijindu-i, a apucat o sticlă cu suc de portocale şi a băut direct din recipient. Lichidul i s-a prelins pe bărbie. L-a şters cu dosul palmei.

În sufragerie – ce glumă! dacă locuiai într-o asemenea încăpere dezolantă, fie erai pe moarte, fie erai prea prost de mai continuai să respiri – s-a sprijinit de peretele aspru, lăsându-se să alunece pe podea, cu picioarele întinse. Ştia că trebuie să meargă până la magazinul lui Chang să cumpere un ziar, însă numai gândul de a se uita la mica publicitate era prea greu de suportat. Slujba de la Irma nu fusese cine ştie ce – dimpotrivă, fusese chiar îngrozitoare –, dar măcar fusese a ei. Nu fusese nevoită să stea în aşteptare la telefon, implorând să i se acorde

o şansă, să spună din nou replica *Chiar sunt un comediant.* De parcă ar fi fost specială, nu doar o altă ratată din şirul de bărbaţi şi de femei care veneau la Hollywood cu un bilet ieftin doar dus, visând la ziua de mâine.

Atunci a sunat telefonul.

Ruby nu a vrut să răspundă. Nu aveau cum să fie veşti bune. Cel mult, poate era Caroline, sora ei ultra zeloasa din Liga Juniorilor, care avea doi copii perfecţi şi o bomboană de soţ. Era posibil ca tatăl ei să-şi fi amintit, în sfârşit, de ea, însă Ruby se îndoia de asta. De când se recăsătorise şi îşi întemeiase cea de-a doua familie, tatăl ei era mai interesat de hrănirea de la miez de noapte a bebeluşului decât de ce se petrecea în viaţa de adult a fiicei lui. Dacă era sinceră, nici nu-şi amintea când o sunase ultima oară. Telefonul continua să sune. În cele din urmă, s-a târât pe covorul zdrenţuit şi a răspuns la al patrulea ţârâit.

— Alo?

Tonul îi era cam răstit, îşi dăduse şi ea seama, dar cui îi păsa? Avea o dispoziţie proastă şi nu o interesa cine afla.

— Stai aşa, nu-mi rupe capul.

Lui Ruby nu-i venea să creadă.

— Val?

— Eu sunt, scumpo, agentul tău preferat.

Ea s-a încruntat.

— Pari destul de fericit, având în vedere că toată cariera mea dă roată vasului de toaletă.

— Sunt fericit. Uite cum stă treaba. Ieri am sunat pe toată lumea la care m-am gândit c-ar putea să te angajeze. Şi, scumpo, urăsc să ţi-o spun, dar nu te-a vrut nimeni. Singura ofertă a venit de pe vasul ăla de croazieră ieftin şi de rahat. Au spus că te iau pe perioada verii dacă promiţi că renunţi la vulgarităţi... şi dacă porţi o fustă scurtă, portocalie, cu paiete ca să-l ajuţi pe magician după numărul tău.

Capul lui Ruby a început să zvâcnească încă şi mai tare. Şi-a frecat tâmplele.

— Lasă-mă să ghicesc, mă suni să-mi spui că un bărbat pe nume Sculă Mare are o slujbă de noapte pentru mine la Hollywood and Vine.

Val a râs. Era un sunet puternic, răsunător, fără niciun ton încordat, cum era obişnuită să audă. Un client ajunge să

cunoască nuanţele subtile ale entuziasmului – o abilitate care venea odată cu poziţia de pe ultimul loc din lanţul trofic.

— N-o să-ţi vină să crezi. La naiba, nici *mie* nu-mi vine să cred, iar eu sunt ăla care a vorbit la telefon! O să te pun să ghiceşti cine m-a sunat azi.

— Heidi Fleiss.

O pauză scurtă, timp în care Ruby l-a auzit pe Val expirând cu putere: fuma.

— Joe Cochran.

— De la *Uproar*? Nu-ţi bate joc de mine, Val. Sunt puţin...

— Joe Cochran m-a sunat. Nu glumesc. Cineva a renunţat în ultimul moment. Te vrea pentru spectacolul de mâine-seară.

Cum putea lumea să se întoarcă la 180 de grade atât de rapid? Ieri, Ruby fusese scursura societăţii; astăzi, Joe Cochran o voia pe ea. Gazda celei mai tari şi mai urmărite emisiuni din ţară. Modelul fusese preluat după *Politically Incorect*, dar pentru că *Uproar* era difuzată prin cablu, emisiunea aborda mai des probleme rasiale – şi încuraja limbajul vulgar. Era visul oricărui tânăr comediant. Chiar dacă nu mai era atât de tânără.

— Îţi pune la dispoziţie două minute în care să faci *stand-up.* Aşadar, puştoaico, asta-i şansa ta! Mai bine ţi-ai folosi timpul de acum şi până mâine exersând. Îţi trimit o maşină mâine-dimineaţă la unsprezece.

— Mulţumesc, Val.

— Eu n-am făcut nimic, scumpo. Serios. Totul e numai datorită ţie. Baftă!

Înainte să închidă, Ruby şi-a amintit să întrebe:

— Care e tema emisiunii?

— A, da.

Ea a auzit un foşnet de hârtii.

— Se numeşte „Crimă şi pedeapsă: oare mami şi tati sunt de vină pentru tot?”

Ruby ar fi trebuit să ştie.

— Mă vor pentru că sunt fiica *ei.*

— Contează motivul?

— Nu.

Şi era adevărat. Nu o interesa motivul pentru care Joe Cochran o chemase. Era şansa ei. În sfârşit, după ani de întâlniri nasoale prin baruri ticsite de fum din oraşe ale căror nume nu şi le mai amintea, avea să obţină vizibilitate naţională. I-a

mulţumit încă o dată lui Val, după care a închis. Inima îi bătea atât de tare, încât s-a simţit ameţită. Până şi dezolanta încăpere părea să arate mai bine. Oricum nu avea să mai rămână mult aici. Avea să se descurce minunat la emisiune, o vedetă în ascensiune. A dat fuga în dormitor şi a deschis larg uşile lamelare ale dulapului. Nu avea decât haine negre. Şi nu-şi permitea nimic nou...

Apoi şi-a amintit de puloverul negru din caşmir. Era de la mama ei, mascat drept un cadou de la Caroline în urmă cu două Crăciunuri. Deşi Ruby îi trimitea nedesfăcute cadourile primite din vinovăţie de la mama ei, acesta o cucerise. De îndată ce atinsese acel frumos material, nu mai putuse să-l dea înapoi. A luat puloverul negru cu anchior de pe umeraş şi l-a aruncat pe pat. Mâine avea să-l completeze cu nişte cercei şi o fustă scurtă din piele, cu ciorapi negri. Foarte în stilul lui Janeane Garofalo.

După ce Ruby şi-a ales hainele, a închis uşa de la dormitor. O oglindă îngustă, înaltă, de pe spatele uşii i-a surprins reflexia, încadrându-i-o în fâşii aurii din plastic.

Era greu să se ia în serios, îmbrăcată în vechiul trening de fotbal al tatălui ei şi în şosetele acelea roşii şi pufoase, până la genunchi. Părul ei negru şi scurt fusese modelat în urma sesiunii de transpiraţie de noaptea trecută, imitându-l perfect pe cel al lui Johnny Rotten. Riduri subţiri şi rozalii de la nedormit îi brăzdau încă faţa palidă. În jurul ochilor încă avea ce mai rămăsese din machiajul de ziua trecută.

— Sunt Ruby Bridge, a spus ea, înşfăcând peria de pe dulap pe post de microfon. Şi da, aveţi dreptate dacă-mi ştiţi numele de familie. Sunt fiica ei, fiica Norei Bridge, gurul spiritual al Americii Centrale.

Şi-a scos şoldul la înaintare, închipuindu-se cum avea să arate a doua zi – cu vârfurile părului vopsit temporar în albastru, cu multe lanţuri la gât, haine strâmte şi negre şi mult machiaj negru.

— Uitaţi-vă la mine. Credeţi că femeia aia ar trebui să vă spună cum să vă creşteţi copiii? E ca în reclamele de la televizor când vedetele apar şi vă spun să fiţi îndrumătorul copilului. Şi pe cine aleg cei de la Hollywood să vă dea vouă sfaturi?

Pe o grămadă de anorexici, alcoolici, dependenţi de droguri şi divorţaţi în serie. Oameni care nu au petrecut nici zece minute

cu un copil de ani buni. Iar ei sunt cei care vă spun vouă cum să fiţi părinţi. E ca şi cum...

Atunci a sunat telefonul.

— La naiba!

Ruby a dat fuga în sufragerie şi a scos firul din perete. Nu avea să fie deranjată în următoarele douăzeci şi patru de ore. Nimic altceva nu conta în afară de pregătirea pentru spectacol.

•

Ca toate oraşele mari, San Francisco e frumos noaptea. Lumini multicolore sclipesc prin centru, creând o grădină cu sculpturi din neon de-a lungul golfului întunecat.

Dean Sloan privea peretele din sticlă care încadra vederea panoramică. Din nefericire, nu putea să-şi părăsească locul. Era – ca de obicei – prins în capcana bunelor maniere.

Zeci de mese erau risipite prin sala de bal cu decoruri aurii ale conacului Russian Hill, fiecare dintre ele acoperită de un material auriu şi strălucitor peste care era pus un strat de mătase opalescentă. Porţelanurile din dreptul fiecărui loc erau albe cu o margine de platină. Patru sau cinci cupluri stăteau aşezate la fiecare masă, făcând conversaţie. Femeile purtau rochii scumpe şi deosebite, în timp ce bărbaţii erau la costum. Gazda petrecerii, o celebritate locală, îşi alesese atent oaspeţii dintre cele mai bogate familii din San Francisco. Cauza pentru care se strângeau bani în această seară era opera, iar Dean s-a întrebat oare câtor oaspeţi chiar le păsa de muzică. Lor nu le păsa decât să fie văzuţi şi, mai important de atât, să fie văzuţi făcând ceea ce *trebuie.*

Partenera lui, o femeie palidă şi rafinată pe nume Sarah Brightman-Edgington, şi-a pus mâna pe coapsa lui, iar Dean a ştiut atunci că păstrase prea mult timp tăcerea. Cu o uşurătate exersată, s-a întors către ea şi i-a zâmbit afectat.

— Ce sentiment minunat, n-ai zice, nu? a spus ea încetişor, sorbind din paharul de şampanie.

Dean habar nu avea despre ce vorbeşte, însă o scurtă privire de jur-împrejurul încăperii l-a lămurit. O femeie în vârstă, bine îngrijită, într-o rochie albastră înşelător de simplă, stătea lângă pianul din abanos marca Steinway. Fără îndoială că lăudase opera şi le mulţumise în avans oaspeţilor pentru generoasele lor contribuţii. Bogaţilor nu le plăcea nimic mai mult decât să pretindă că sunt generoşi.

Era, ştia, începutul oficial al sfârşitului acelei seri. Avea să se mai danseze, să se socializeze serios şi să se bârfească încă şi mai serios, însă, cât de curând, era de bun-simţ să se şi plece. Câteva aplauze mute, apoi zgomotul scaunelor trase în spate.

Dean a luat-o de mână pe Sarah. Împreună s-au strecurat prin mulţime. Orchestra interpreta ceva lent şi romantic, un cântec care părea cunoscut.

Pe ringul de dans, a tras-o pe Sarah mai aproape, şi-a lăsat mâna să-i alunece pe spatele ei gol şi a simţit-o cum tremură sub atingerea lui.

Mulţimea se rotea în jurul lor. Deasupra capetelor lor, mii de luminiţe luceau ca nişte stele. În aer plutea un miros slab şi dulce de trandafir.

Sau poate era mirosul banilor...

A privit în jos spre chipul ridicat al Sarei, observând pentru prima oară cât de frumoşi erau ochii ei cenuşii. Fără să se gândească, s-a aplecat uşor şi a sărutat-o, simţind gustul şampaniei pe care o băuse. Din acel sărut putea să anticipeze cum s-ar fi desfăşurat restul serii. Avea să-l dorească. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să o ia de mână, să o conducă afară din îmbulzeala asta şi s-o ducă în patul lui. Ea nu ar fi ridicat nicio obiecţie. Apoi, avea să o sune şi probabil că aveau să se culce împreună de câteva ori. Apoi, cumva, avea s-o uite. Anul trecut, o revistă locală îl numise drept cel mai neeligibil burlac din San Francisco din cauza reputaţiei sale pentru aventurile fulgerător de scurte. Era adevărat; se culcase cu zeci dintre cele mai frumoase femei din oraş. Însă ceea ce nu ştiau reporterii, ce nici măcar nu-şi închipuiseră, era cât de sătul de toate astea era, de fapt, Dean. Nici nu împlinise încă douăzeci şi nouă de ani şi deja se simţea bătrân. Bani. Putere. Femei de unică folosinţă care deveneau maleabile precum lutul atunci când îi auzeau numele de familie. De un an încoace şi mai bine, Dean simţise că e ceva în neregulă cu viaţa lui. Că lipseşte ceva.

La început, presupusese că e o problemă legată de afaceri, aşa că se dedicase din nou muncii, petrecând până la optzeci de ore pe săptămână la Harcourt and Sons. Însă nu reuşise decât să facă şi mai mulţi bani în timp ce durerea din stomac se înteţise constant.

Încercase să vorbească cu tatăl lui despre asta. Ca de obicei, încercarea se dovedise zadarnică. Edward Sloan era acum – şi

fusese dintotdeauna – un playboy şarmant şi frivol care sărea la fiecare poruncă de-a soţiei. Mama era cea care avea ambiţie, iar ei nu-i păsase nicicând prea mult de lucruri ca împlinirea sau satisfacţia. Comentariul ei fusese întocmai cum se aşteptase el: *Conduc această companie de treizeci de ani; acum e rândul tău. Nu accept văicăreli.*

A presupus că ea îşi câştigase acest drept. Sub mâna de fier a mamei lui, afacerea familiei, ale cărei baze fuseseră puse de bunicul ei şi extinsă mai apoi de tatăl ei, devenise o companie de o sută de milioane de dolari. Iar acest lucru fusese întotdeauna suficient pentru ea. Tot ceea ce-şi dorise. Însă acelaşi succes era pentru Dean nesatisfăcător.

Încercase să vorbească şi cu prietenii lui despre acest lucru şi, deşi aceştia se oferiseră să-l ajute, era limpede că niciunul dintre ei nu-i înţelegea sentimentele. La urma urmelor, nici nu era atât de surprinzător. Cu toate că proveneau cu toţii din acelaşi mediu, Dean crescuse într-o lume puţin diferită faţă de cea a prietenilor săi.

Insula Lopez. Insula Verii.

Petrecuse zece ani perfecţi în insulele San Juan. Acolo, el şi fratele său, Eric, fuseseră – pentru o scurtă perioadă de timp – nişte băieţi obişnuiţi. Acele insule îndepărtate îl formaseră şi îl definiseră cumva pe Dean, îi oferiseră un loc unde se simţea întregit. Şi, fireşte, mai fusese şi Ruby acolo. Înainte s-o ia razna şi să strice totul, ea fusese cea care îl învăţase ce este dragostea.

Ca apoi să îi arate cât de uşor putea fi distrusă.

Dean a oftat, dorindu-şi să nu se fi gândit la Ruby tocmai acum, când avea aşa o femeie frumoasă şi dornică în braţele lui...

Brusc, s-a simţit obosit. Pur şi simplu nu avea energia de a petrece noaptea cu încă o femeie de care nu îi păsa.

— Nu mă simt bine, a spus el, întrebându-se o clipă dacă era o minciună sau nu neapărat.

Ea i-a zâmbit, dezvelind un şir perfect de dinţi. Mâna ei a urcat pe braţul lui, prinzându-l posesiv de ceafă. Toate erau posesive, s-a gândit el. Sau poate că doar el le vedea aşa.

— Nici eu, a tors ea. Stau chiar după colţ.

El i-a luat mâna şi i-a sărutat cu blândeţe încheieturile degetelor.

— Nu, chiar nu mă simt bine şi am şi o conferinţă telefonică cu cei din Tokyo mâine la prima oră. Cred că o să te duc acasă, dacă nu te deranjează.

Femeia s-a îmbufnat cu drăgălăşenie, iar el s-a gândit dacă nu cumva aşa le învaţă pe tinerele fete bogate să facă la şcoli precum cea a doamnei Porter. Dacă nu, înseamnă că era un obicei păstrat din generaţie în generaţie cu o la fel de mare atenţie precum secretul focului.

— Te sun mâine, i-a zis, cu toate că nu asta intenţiona.

Un bărbat avea doar două opţiuni la dispoziţie într-o asemenea situaţie: fie s-o rănească cu tăcerea, fie să o rănească prin lipsa acţiunii. Una dintre ele – minţitul – era mai uşoară acum.

De îndată ce se hotărâse, Dean nu mai ştia cum să iasă mai repede de acolo. A făcut slalom prin mulţime asemenea unui ciclist la Turul Franţei, urându-le noapte bună celor câtorva oameni care chiar contau, ajutând-o pe Sarah să se îmbrace (haină de blană în iunie???) şi apoi grăbindu-se să iasă în portic.

Cât au aşteptat acolo împreună, Sarah a făcut conversaţie de politeţe în timp ce el a ascultat politicos, răspunzând atunci când considera că e cazul. În cele din urmă, şi-a auzit maşina. Un Aston-Martin negru a fost adus pe alee cu un scârţâit de roţi. Un valet în uniformă a coborât de pe scaunul şoferului şi s-a grăbit să-i deschidă portiera lui Sarah, ajutând-o apoi să urce.

Dean a trecut pe lângă bărbat, salutându-l scurt din cap.

— Mulţumesc, Ramon, a zis el, urcându-se în maşină.

A închis cu putere portiera şi a demarat, apăsând prea tare acceleraţia.

A trecut aproape un minut înainte că Sarah să-l întrebe:

— De unde ai ştiut că-l cheamă Ramon?

— L-am întrebat când am venit.

— Aha.

Dean i-a aruncat o privire, profilul ei perfect reflectându-se în geamul fumuriu.

— De ce? E ceva în neregulă în a-i spune pe nume?

Pe chip i-a apărut o încruntătură. A ridicat o mână, arătând indiferenţă cu degetul.

— Aici e casa mea.

Dean a tras pe aleea circulară, parcând sub un felinar stradal vechi.

Ea s-a întors spre el, încruntându-se şi mai mult.

— Nu eşti cum mă aşteptam. Fetele... vorbesc despre tine.

El şi-a trecut o mână prin părul blond şi lung.

— Sper că e un lucru bun, că nu sunt cum te aşteptai să fiu.

— Este, a răspuns încetişor. N-o să te mai văd, nu-i aşa?

— Sarah, eu...

— Nu-i aşa? l-a întrerupt ea fără menajamente.

Dean a tras aer adânc în piept, dându-l apoi afară.

— Nu eşti tu de vină. Eu sunt. Nu am stare în ultima vreme. Ceea ce înseamnă că nu sunt o companie prea bună.

Ea a râs; era un sunet zglobiu, exersat, care nu avea decât urme de veselie.

— Eşti tânăr, bogat şi protejat. Normal că eşti neliniştit. Oamenii săraci sunt mânaţi de la spate de nevoi. Oamenii bogaţi sunt neliniştiţi şi plictisiţi. Pentru numele lui Dumnezeu, şi eu sunt plictisită încă din şcoala generală!

Era un lucru atât de trist. Dean nu ştia cum să răspundă. A coborât din maşină şi i-a dat ocol, ajutând-o să coboare. Cu o mână pe spatele ei, a condus-o până la uşa conacului din vârful dealului care aparţinea tatălui ei.

— Eşti prea frumoasă ca să fii plictisită, i-a spus încetişor.

Ea a ridicat doi ochi trişti înspre el.

— Şi tu la fel.

Dean a sărutat-o de noapte bună, după care s-a întors la maşină şi a gonit spre casă.

În mai puţin de cincisprezece minute, stătea deja în sufrageria lui, privind pe fereastră la oraşul cufundat în noapte şi sorbind un brandy cald dintr-un pahar mare cât un castron. Pe pereţii din jurul lui se găseau fotografii înrămate – pasiunea lui. Cândva, îi făcea plăcere să le admire. Acum, când se uita la ele, mai vedea doar cât de greşit i se desfăşurase viaţa.

În spatele lui, a sunat telefonul. A aşteptat să sune de câteva ori până când Hester, menajera lui, ar fi răspuns. Apoi şi-a amintit că Hester plecase să-şi vadă copiii în seara aceasta. S-a dus cu paşi mari până la canapeaua din piele de culoarea *cafelei cu lapte*, s-a prăbuşit pe una dintre pernele umplute cu pene şi a răspuns.

— Dean Sloan la telefon.

Ştia că e o abordare impersonală, însă nu-i păsa.

— Dino? Tu eşti?

— Eric...? Ce naiba mai faci?

Dean era uimit. Nu mai auzise de fratele lui de... un an? Optsprezece luni?

— Stai jos?

— Asta nu sună bine.

— Nici nu are ce. Sunt pe moarte.

Dean a simţit de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Un fior rece l-a străbătut de sus până jos.

— SIDA? a întrebat el în şoaptă.

Eric a râs.

— Mai facem *şi* alte boli, ştii? Preferata mea e cancerul.

— O să-ţi facem rost de cel mai bun tratament. Pot da şi acum nişte telefoane. Mark Foster e încă în comitetul de conducere de la...

— Am avut deja cele mai bune tratamente. Am fost deja consultat de cei mai buni specialişti, a spus Eric pe o voce blândă, trăgând apoi aer adânc în piept. Nu mai am mult timp la dispoziţie.

Dean a respirat greu.

— Ai treizeci de ani, a spus el deznădăjduit, de parcă *vârsta* ar fi avut vreo relevanţă.

— Ar fi trebuit să-ţi fi spus când am fost diagnosticat, dar... m-am tot gândit că aveam să-ţi spun când totul s-ar fi terminat şi am fi râs pe seama asta...

— Mai este vreo şansă să putem râde într-o zi pe seama asta?

Lui Eric i-a luat o secundă până să răspundă:

— Nu.

— Ce pot face?

— Mă duc înapoi pe insulă. Lottie e deja acolo, mă aşteaptă.

— Insulă, a repetat Dean încet.

O senzaţie stranie de iminenţă l-a învăluit. Ca şi cum Dean ştiuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să se întoarcă acolo, unde începuse totul. Unde totul luase o turnură atât de nefericită. Poate că o parte din el aşteptase această ocazie încă de atunci.

— Vrei să vii şi tu?

— Desigur.

— Vreau să fim din nou fraţi.

— Întotdeauna o să fim fraţi, i-a răspuns Dean stânjenit.

— Ba nu, i-a spus Eric cu aceeaşi blândeţe. Am fost doar membri ai aceleiaşi familii. Nu am mai fost fraţi de ani buni.

Capitolul 3

Scandalul a luat amploare. Acele fotografii umilitoare erau pretutindeni, iar ziarele şi posturile de televiziune care nu deţineau drepturile pentru ele le descriau cu un lux chinuitor de amănunte.

Nora stătea ghemuită în propria sufragerie, refuzând să iasă. Gândul de a fi văzută o îngrozea.

Asistenta ei, Dee Langhor, îşi făcuse apariţia la prima oră a dimineţii – *Am venit de cum am auzit* –, iar Nora se simţise recunoscătoare. Acum, Dee se afla în biroul de acasă al Norei, preluând apeluri.

La câte avea Nora acum pe cap, un singur lucru continua să se ridice la suprafaţă; ar fi trebuit să o sune pe Caroline cu o zi în urmă, ca s-o avertizeze în privinţa atacului ce avea să urmeze din partea presei.

Dar cum îi spui propriului copil aşa ceva? O, *scumpo*, *nu-ţi face griji în privinţa pozelor cu mama ta dezbrăcată de pe prima pagină.*

În cele din urmă, Nora alesese să gestioneze dezastrul iminent aşa cum gestiona toate lucrurile dificile: luase două pastile de dormit şi îşi închisese telefonul. De dimineaţă, avusese un scurt răgaz... după care a aprins televizorul. Povestea fusese preluată de fiecare emisiune matinală.

Acum nu mai avea de ales. Trebuia să sune.

S-a întins după telefon, a selectat linia doi şi a apăsat pe numărul unu din lista de contacte rapide. Inima îi bătea atât de tare, încât nu putea auzi ţârâitul de la celălalt capăt.

— Alo?

A durat o clipă până când Nora să poată răspunde – Dumnezeule, îi venea să închidă telefonul.

— Caro? Sunt eu, mama.

A urmat o pauză care mai că a smuls un strat din carnea ei.

— Ia te uită. Sper că ai de gând să-mi spui că ai fost răpită ieri şi ca FBI-ul doar ce te-a eliberat de unde ai fost ţinută ostatică, în duba vreunui fan psihopat.

— Nu am fost răpită.

— Am aflat de dimineaţă când am lăsat-o pe Jenny la grădiniţă, a zis şi a râs strident. Mona Carlson m-a întrebat cum se simte să o văd pe mama în asemenea ipostaze. Cum se *simte.*

Nora nu ştia ce să răspundă. Nu avea niciun sens să se apere; ba mai rău, era jignitor.

— Îmi pare rău. N-am putut... suna.

— Fireşte că n-ai putut.

Caroline a rămas tăcută un moment, apoi a spus:

— Şi nici nu-mi vine să cred că am lăsat asta să-mi rănească sentimentele. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Doar că, în ultimii ani, am crezut că... ei, la naiba, las-o baltă!

— Ştiu. Ne-am apropiat...

— Nu. Aparent *eu* m-am apropiat. Tu, evident, nu te-ai schimbat deloc. Te-ai dat drept o mamă perfectă, prefăcându-te, spunând ce trebuie, dar fără să simţi vreodată vreo conexiune cu mine. Nu ştiu când am ajuns atât de proastă încât să mă aştept la sinceritate din partea ta. Şi nici nu vreau să discut despre conţinutul acelor fotografii, despre ce au însemnat ele pentru familia noastră.

— Te rog, a implorat Nora. Ştiu că am dat-o în bară. Nu mă alunga din nou din viaţa ta...

— Eşti culmea! Chiar nu pricepi, nu-i aşa? Nu eu sunt cea care îi alungă pe oameni din familia noastră. Poate Ruby a fost mai deşteaptă ca mine – nu te-a lăsat s-o răneşti în ultimii ani. Trebuie să plec acum.

— Te iubesc, Caroline, s-a grăbit Nora să spună, disperată să rostească acele cuvinte înainte să fie prea târziu.

— Ştii ce e trist? a întrebat Caroline cu vocea frântă. Că te cred.

Şi i-a închis.

Tonul de ocupat a bâzâit în urechile Norei.

Dee a dat fuga în sufragerie, cu ochii căscaţi.

— Domnul Adams la telefon.

— O, Doamne...

— I-am spus că nu sunteţi aici, dar a ţipat la mine. A zis să vă spun să puneţi dracului mâna pe telefon sau vă sună avocaţii.

Nora a oftat. Fireşte. Tom Adams nu ajunsese mogulul presei jucând frumos. Era un tip de treabă care se luptase să ajungă în vârf nelăsând pe nimeni să-l tragă înapoi.

Şi-a frecat tâmplele care, deodată, îi pulsau.

— Fă-mi legătura.

— Mulţumesc, a spus Dee.

S-a întors, grăbindu-se să iasă din sufragerie şi să se întoarcă în biroul Norei.

Nora a răspuns la telefon.

— Bună, Tom.

— Iisuse Hristoase, Nora, la ce spanaci te-oi fi gândind? Am auzit de afurisenie când eram azi-noapte pe budă. De n-aş fi avut televizorul pornit, nu ştiu când mi-ar fi ajuns la urechi. Femeia mea mi-a zis: Văleu, Tommy, dan ce belele a intrat asta mică a ta!

Nora s-a schimonosit.

— Îmi pare rău, Tom. Şi eu am fost luată pe nepregătite de toată treaba asta.

— Ei, bine că eşti acum pregătită, domnişorico. Tamara îmi spune că n-ai primit încă nicio scrisoare, dar o să vină. Pariu că o să înceapă chiar de mâine.

— Ai articole pentru rubrica mea pentru următoarele două luni. Asta o să-mi ofere un oarecare avans că să-mi dau seama cum vreau să gestionez situaţia.

El a scos un zgomot ca un lătrat.

— Îţi plătesc o căruţă de parale ca să răspunzi la scrisorile cititorilor, iar acum că au în sfârşit ceva interesant de întrebat, vrei să te dai pe copcă. Scandalurile vând ziarele, iar io am de gând să trag foloasele de pe urmă suferinţei tale. Îmi pare rău, Nora – şi-s sincer cu asta, mereu te-am plăcut –, dar afacerile-s afaceri. Agentul tău sigur a înţeles asta când m-a stors de contractul de un milion de parai.

Nora a simţit că i se face rău de la stomac.

— Cei de la radio mi-au dat liber...

— Vezi că io nu-s ca fătălăii tăi la costum! În viaţa mea nu m-am dat în lături de la luptă şi nici oamenii mei!

Durerea de cap s-a transformat într-o migrenă de toată frumuseţea.

— În regulă, Tom, a spus ea pe un ton blând. Ar fi spus orice ca să încheie conversaţia asta: Dă-mi câteva zile. Foloseşte-te de ce ai până acum, apoi o să mă apuc să răspund la mesajele de ură.

El a chicotit.

— Ştiam c-ai să vezi luminiţa de la capătu' tunelului, Nora. Ziua bună, pentru moment!

A închis telefonul. Liniştea care a urmat după toate acele zbierete era ciudat de apăsătoare. Tom chiar se aştepta să se aşeze frumuşel şi să citească scrisorile acelea pline de furie şi dezamăgire de la oamenii care obişnuiseră să o adore.

Era cu neputinţă.

•

Ruby se afla în baia ei plină de aburi, privind prin ceaţă la propria reflexie din apă. Liniile de sub ochii ei umflaţi arătau de parcă ar fi fost cusute acolo de o maşină de cusut industrială.

Nu dădea bine să arăţi atât de bătrână, nu la Hollywood. Voia ca oamenii să creadă despre ea că e pe cât de tânără, pe atât de şic şi de sfidătoare, şi nu s-o vadă ca pe o femeie care îşi irosise tinereţea în cluburi de noapte şi care nu avea altceva de arătat decât nişte riduri timpurii.

A folosit machiaj ca să-şi mai acopere din ani. Suficient creion de ochi „eroina şic", iar oamenii aveau să presupună că e tânără şi prostuţă. Cam cum îşi făceau vedetele acelea superbe nişte coafuri odioase la decernarea premiilor Oscar; mesajul lor trebuia să fie *Nu-mi pasă de cum arăt.*

Vezi să nu!

Doar unei femei frumoase i-ar trece vreodată prin minte să facă asemenea afirmaţie ridicolă.

Ruby s-a îmbrăcat cu grijă – puloverul din caşmir cu anchior, fustă scurtă din piele şi ciorapi negri. Nu mai avusese timp să meargă până la magazine după vopsea albastră de păr, dar, în schimb, o cantitate considerabilă de gel îi făcuse părul să ţâşnească în toate direcţiile. Şi-a pus la gât paisprezece lanţuri ieftine din plastic de la Mardi Gras şi şi-a vopsit unghiile roase cu o ojă bleumarin cu sclipici. În cele din urmă, şi-a pus o pereche de ochelari negri şi mari – nişte imitaţii de la Rite Aid după cel mai nou creator de modă.

A tras aer adânc în piept, şi-a luat geanta şi a ieşit din casă.

Limuzina neagră şi elegantă era deja parcată pe alee. Ruby nu s-a putut abţine să nu-şi dorească să fi fost şi Max acum acolo. I-ar fi plăcut la nebunie să treacă pe lângă el şi să plece mai departe.

Un şofer în uniformă stătea lângă maşină.

— Domnişoara Bridge?

Ea a zâmbit larg. Nimeni nu i se adresa aşa.

— Eu sunt. Merg la...

— Ştiu, domnişoară. La studioul Paramount. Voi aştepta să vă duc înapoi acasă după filmare.

Şoferul a ocolit maşina şi i-a deschis portiera. Ruby a aruncat o privire în interiorul întunecat şi a zărit un buchet de trandafiri albi într-un înveliş de hârtie opalescentă aşteptând-o pe bancheta din spate. O frapieră adăpostea o sticlă rece de Dom Perignon.

Ruby s-a aşezat pe banchetă, a auzit zgomotul portierei închise şi a luat felicitarea din buchet.

Oamenii talentaţi ca tine nu au nevoie de noroc. *Au nevoie de o şansă, iar asta e şansa ta. Cu dragoste, Val*.

Doamne, ce bine era! De parcă toate visurile acelea întinate ale ei deveneau, în sfârşit, realitate!

Nu plănuise niciodată să facă din asta o nevoie. Începuse într-o glumă – ceva ce făcea bine fără efort. Ruby, clovnul clasei, făcând mereu oamenii să râdă. Însă totul s-a schimbat după ce mama lor îi abandonase. *Ruby* s-a schimbat. Din acel moment, nimeni şi nimic nu mai fusese suficient pentru ea. Ajunsese să aibă nevoie de acceptarea necondiţionată pe care numai faima ţi-o putea aduce.

S-a apropiat de fereastră, zâmbind atunci când limuzina a oprit în dreptul cabinei de pază de la intrarea în studiourile Paramount. Cele două arcuri albe, mărginite de motive aurii, anunţau lumea că dincolo de aceste porţi se afla o lume specială, deschisă doar celor câtorva norocoşi.

Ruby a coborât paravanul de protecţie la timp cât să-l audă pe şofer spunând:

— Sunt cu domnişoara Bridge pentru *Uproar.*

Paznicul a intrat la loc în cabina lui, a consultat o foaie şi le-a făcut semn să intre. Ruby s-a lipit de geam, uitându-se după vedete, însă nu a văzut decât oameni obişnuiţi roind prin jur. Cel

mai aproape de a vedea o vedetă a fost să observe o maşină sport parcată într-un loc unde scria JULIA ROBERTS.

Şoferul a lăsat maşina în parcarea vizitatorilor şi a venit să-i deschidă portiera lui Ruby.

— Vă aşteaptă, a zis el, arătând cu degetul înspre acel ceva ce semăna cu o maşinuţă de golf.

Un bărbat în nişte pantaloni scurţi cafenii, cu un tricou polo asortat, stătea lângă ea.

— Vă vor duce la studio. Eu voi aştepta aici până când vă veţi întoarce.

Ruby a încercat să se arate indiferentă, ca şi cum făcea asta tot timpul. Adevărul era că, dacă tensiunea arterială i-ar mai fi urcat puţin, probabil ar fi avut un atac cerebral.

A tras aer adânc în piept şi s-a îndreptat spre maşinuţă. De cum a urcat, şoferul s-a aşezat în spatele volanului şi a pornit motorul silenţios. Maşinuţa înainta abilă printre panourile uriaşe. Peste tot erau oameni, pe jos, pe bicicletă. Au trecut pe lângă o armată de extratereştri – ăla era Patrick Stewart? – şi au ocolit un grup de cowboy. În cele din urmă, au oprit în dreptul platoului numărul nouă, o clădire masivă, de culoarea pielii. Deasupra uşii stătea agăţat un panou luminos: UPROAR! UN ALT FEL DE TALK SHOW CU JOE COCHRAN.

Ruby a sărit din maşinuţă şi a traversat strada. A aşteptat un minut, după care a deschis uşa. Înăuntru era un caleidoscop de lumini colorate, scaune întunecate şi oameni. Asta îi sărise în ochi mai mult decât orice – erau oameni peste tot, trebăluind în jur ca nişte furnici cu clipboarduri, verificând şi iar verificând, dând din cap, înjurând şi râzând.

— Dumneata eşti Ruby Bridge?

Ruby a tresărit. Nici nu o văzuse pe micuţa blondă platinată care acum stătea în dreptul ei, uitându-se la Ruby prin cea mai urâtă pereche de ochelari cu rame maronii pe care o văzuse vreodată.

— Eu sunt Ruby.

— Bun, a spus femeia, luând-o pe Ruby de braţ şi conducând-o prin roiul de oameni de-a lungul unui hol mai liniştit, apoi într-o mică sală de aşteptare.

Pe masa de lângă canapeaua maronie se afla un bol cu fructe şi o sticlă de Pérrier la rece.

— Ai nevoie de machiaj?

Ruby a râs:

— Te gândeşti la o intervenţie?

Femeia s-a încruntat şi şi-a înclinat capul într-o parte, asemenea unei păsări.

— Poftim?

Ruby a aprobat rigid din cap.

— Machiajul meu e bun. Mulţumesc.

— Bine. Stai aici. Cineva o să vină să te ia când va fi timpul să începi, a zis femeia, consultându-şi hârtiile. Ai două minute pe scenă. Ai fost invitată pe ultima sută de metri, aşa că nu mai e timp şi de interviu; va trebui să ne descurcăm aşa. Să fii rapidă şi amuzantă.

Cu un pufnet scurt, femeia a dispărut.

Ruby s-a aruncat pe canapea. Brusc, s-a simţit mai mult decât emoţionată. S-a simţit îngrozită. *Să fii amuzantă.*

La ce s-o fi gândind? Ea nu era amuzantă. Poate că materialul ei era amuzant, dar ea nu era. De obicei, îi luă trei minute de încălzire înainte să se calmeze suficient cât să-i facă pe oameni să râdă.

Aşa încât, la un minut după ce ar fi încheiat, publicul ar fi explodat.

S-a ridicat iute în picioare. Inima îi bătea atât de tare, încât, preţ de o clipă, a crezut că e cineva la uşă.

— Calmează-te, Ruby, şi-a zis, silindu-şi degetele să se descleşteze.

S-a concentrat asupra propriei respiraţii: *Expiră*, *inspiră*, *expiră*, *inspiră.*

— Eşti amuzantă. Chiar eşti.

O bătaie în uşă.

— Sunt gata să vă primească, domnişoară Bridge.

— O, Doamne!

Ruby a aruncat o privire la ceasul de pe perete. Stătea acolo, hiperventilând, de treizeci de minute şi nu reuşea să-şi amintească nicio afurisită de replică din material.

Uşa s-a deschis larg.

Femeia-pasăre stătea în prag, cu faţa ei ascuţită înclinată spre stânga.

— Domnişoară Bridge?

Ruby a expirat uşor, uşor.

— Sunt pregătită, a zis ea şi, cu toate că era cu faţa spre femeie, nu ei i se adresase.

Chiar era pregătită; fusese pregătită de când se născuse.

A urmat-o pe femeie pe scenă. Pe măsură ce se apropia, auzea acordurile familiare ale melodiei de deschidere. Apoi vocea lui Joe; publicul a râs ca urmare a ceva ce zisese el.

— Adu-ţi aminte, i-a zis femeia în şoaptă, vrem opinii, cu cât mai scandaloase şi mai controversate, cu atât mai bine.

Ruby a făcut semn că a înţeles, cu toate că, dacă ar fi fost sinceră, nu considera că avea vreo opinie în vreo privinţă, exceptând poate propriile neajunsuri. Plus de asta, transpira ca un gheizer. Probabil că rimelul i se scurgea pe obraji.

Trebuie să fi arătat ca o creatură din *Alien*...

— Ruby Bridge!

Şi-a auzit numele răsunându-i prin sistemul audio, urmat apoi de corul de aplauze.

Ruby a intrat pe după perdele, zâmbind cât putea mai frumos. A încercat să nu mijească ochii, cu toate că luminile erau atât de puternice, încât nu vedea nimic. Spera doar să nu ajungă la capătul scenei.

S-a îndreptat spre microfon. Acesta a scos un pârâit static atunci când l-a scos din suport.

— Ei bine, a început ea cu un zâmbet larg, mă bucur să văd că nu sunt singura care poate veni la un talk-show în mijlocul zilei. Cu toate că pentru mine e mai uşor. Am fost concediată ieri. Concediată, de la un restaurant şic, de tot rahatul, căruia nu o să-i dau nume – dar care sună ca Irmas Hash House[4]. Nici n-o să vă *spun* ce am crezut că aveam să vând acolo...

Câteva râsete.

— De fapt, dacă tot avea de gând să mă concedieze, mă bucur că s-a întâmplat într-o joi. Vinerea e seara cu „mănâncă atât cât poţi”. Şi, credeţi-mă, oamenii iau asta ad litteram. Restaurantul ei e singurul din Los Angeles unde găseşti defibrilatoare pe masă. Ketchup? Muştar? Un restart la inimă?

A lăsat liniştea să-i răpească o secundă din timp.

— Vreau să spun că suntem în noul mileniu. Le tot zic oamenilor: Pentru numele lui Dumnezeu, *mâncaţi fructe!*

[4] Joc de cuvinte: *hash* poate însemna atât tocană, cartofi, bufet, restaurant, cât şi haşiş.

Alte râsete, mai puternice de această dată, lucru care a făcut-o să prindă curaj.

A zâmbit larg, după care a continuat cu restul numărului, lăsând cele mai bune glume – cele despre mama ei – la final.

La sfârşitul scurtului ei număr, Ruby s-a depărtat de microfon, în aplauzele mulţimii, Joe Cochran a traversat scena înspre ea. Zâmbea, ceea ce trebuia să fie un semn bun.

I-a pus o mână călduros pe umăr, întorcându-se cu faţa spre public.

— Aţi cunoscut-o pe foarte amuzanta Ruby Bridge. Acum, haideţi să-i cunoaşteţi şi pe ceilalţi invitaţi ai serii. Elsa Pine, terapeut de familie, autoare a bestsellerului *Părinţi toxici*, şi Sanford Trell, congresman din Alabama.

Elsa şi Sanford au urcat pe scenă, arătând ca un creion şi o minge. Aveau mare grijă să nu facă contact vizual unul cu celălalt.

Joe a bătut din palme.

— Să începem!

Cei trei oaspeţi l-au urmat pe Joe până la fotoliile din piele frumos aşezate de pe scenă. Joe s-a aşezat pe locul din mijloc, ridicând ochii înspre public şi zâmbind.

— Nu ştiu voi, dar eu m-am săturat de modul în care sistemul judiciar gestionează criminalii. De fiecare dată când deschid vreun ziar, citesc despre nu ştiu ce psihopat care a omorât o fetiţă şi a scăpat doar pentru că juriului i-a fost milă de el. Milă de *el.* Dar de victime cui îi pasă?

— Joe, a început Elsa, aplecându-se înainte şi mijind ochii în spatele ochelarilor subţiri şi rotunzi.

Era atât de slabă, încât Ruby s-a întrebat cum de nu cade pe spate atunci când trage aer în plămâni.

— Criminalii nu se nasc, se fac, a continuat ea. Şi e perfect logic să înţelegem că unii oameni au fost atât de abuzaţi de părinţii lor, încât nu mai disting binele de rău.

— Domnişoară, a intervenit congresmanul, pe faţa lui roşie lăţindu-se un zâmbet strengăresc, te înşeli pe cât se poate înşela o fetişcană.

Ruby s-a încruntat înspre public:

— Doar ce a făcut-o fetişcană? Spuneţi-mi că am auzit greşit...

Râsete.

Elsa nu i-a luat în seamă.

— Aţi auzit bine, domnule congresman...

— Spune-mi Stanford.

Reuşise să-şi pronunţe numele în aproape patru silabe.

— Măsura unei societăţi este compasiunea.

— Dar ce zici de compasiunea pentru familia victimei, a intervenit Joe, sau voi, liberalii miloşi, vreţi să aveţi compasiune doar faţă de ucigaş? S-a uitat la Ruby: Tu ştii cum e să ai părinţi toxici, Ruby. Spune-ne, totul în viaţa ta e greşit din cauza mamei tale?

Elsa a încuviinţat din cap.

— Da, Ruby, tu dintre toţi oamenii ar trebui să înţelegi cât de mult poate fi rănit un copil de către părinte. Adică mama ta este o înfocată susţinătoare a căsniciei. Tratează foarte poetic caracterul sfânt al jurămintelor şi...

— La fel face şi Bill Clinton, a râs Ruby.

Elsa nu s-a lăsat distrasă de râsetele publicului.

Probabil eşti singura persoană din Statele Unite care nu a fost surprinsă de ce a apărut în *Tattler* azi.

— Nu citesc tabloide, a răspuns Ruby.

Un murmur a străbătut sala, iar scaunele au scârţâit. Zâmbetul entuziasmat al lui Joe a pălit. A aruncat o privire rapidă înspre femeia-pasăre, care stătea la marginea scenei. Apoi s-a aplecat în faţă:

— Nu ai citit ce scria azi în *Tattler*?

Ruby s-a încruntat şi mai mult.

— E o crimă acum?

Joe s-a aplecat şi, pentru prima oară, Ruby a observat ziarul împăturit sub scaunul lui. Bărbatul l-a luat şi i l-a întins.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să ştii.

Ruby a simţit tensiunea din încăpere, genul de linişte care se aşterne înainte să înceapă bătaia din bar. A luat ziarul şi l-a deschis. La prima vedere, nu a observat decât titlul: AŢÂŢÂND MAI MULT DECÂT DOAR SPIRITELE. A făcut-o să zâmbească. Oare cine scornea lucrurile astea?

Apoi a văzut fotografia.

Aceasta înfăţişa, neclar şi granulat, doi oameni dezbrăcaţi şi încolăciţi. Editorii puseseră cu grijă o bandă neagră peste părţile intime, însă nu era nicio îndoială în privinţa a ceea ce se petrecea, de fapt, acolo. Sau cine era femeia.

Ruby s-a uitat deznădăjduită la chipurile celor de lângă ea. Joe părea concentrat, un câine care prinsese un miros. Terapeuta rămăsese încruntată şi gânditoare. Cu toţii îşi închipuiau durerea prin care trecea.

A azvârlit ziarul cu dezgust. Acesta a aterizat pe podea, cu un foşnet înăbuşit.

— Aici e o lecţie pentru orice femeie. Când iubitul vostru o să vă spună: „Haide, scumpo, doar o poză, numai pentru noi”, aţi face bine să vă acoperiţi fundul şi să o luaţi la sănătoasa.

Elsa s-a aplecat înainte.

— Cum te face să te simţi când vezi...

Joe şi-a ridicat mâinile.

— Divagăm de la subiect. Întrebarea e cât de multe dintre greşeli ne aparţin? Un părinte rău deschide calea către comiterea de crime?

— Ţara asta a luat-o razna cu scuzele, a spus congresmanul, întâlnind privirea lui Ruby. De fiecare dată când vreun nebun îşi face de cap, o luăm în primire pe maică-sa. Nu e în regulă.

— Exact! a exclamat Joe. Păcat dacă ai fost cel abuzat. Dacă ai fost cel care a comis crima, ispăşeşti pedeapsa.

Ruby a rămas perfect nemişcată. Nu avea niciun motiv să vorbească şi, dacă era sinceră, nici nu ştia ce să spună. Ştia că le oferise fix ce îşi doriseră de la ea pentru emisiune: o reacţie. Surpriza ei fusese cireaşă de pe tort. Până a doua zi, ştia că reacţia ei neştiutoare şi întârziată cu privire la scandal avea să fie în fruntea oricărui reportaj. Avea să pice de fraieră de la un capăt la altul al ţării.

Ar fi trebuit să ştie că aşa avea să fie... marele ei debut. O glumă. Cum de putuse să fie atât de naivă?

În cele din urmă, l-a auzit pe Joe, care îşi încheia emisiunea. A clipit, încercând să pară normal.

— Gata pe ziua de azi, oameni buni. Reveniţi săptămâna următoare, când vom discuta despre comunicarea cu cei morţi. Este aceasta posibilă sau e doar o înşelătorie pe faţă? Vă mulţumesc!

Semnul de aplauze s-a aprins, iar publicul s-a conformat numaidecât, aplaudând furtunos.

Ruby s-a ridicat din scaun şi a traversat orbeşte scena. Oamenii vorbeau cu ea, însă ea nu auzea nimic din ce spuneau.

Cineva a atins-o pe umăr. A tresărit şi s-a întors.

— Ruby?

Era Joe. Stătea lângă ea, faţa lui frumoasă era strânsă într-o încruntătură.

— Îmi pare rău că te-am băgat aşa la colţ. Ştirea e de ieri şi nu ne-am fi gândit că nu ai văzut-o. A fost pe toate posturile, iar de vreme ce mare parte din materialul tău face referire la relaţia dintre tine şi mama ta... a zis şi a lăsat explicaţia să-şi facă efectul.

— Am avut telefonul şi televizorul închise, a răspuns ea, după care a adăugat: Mă pregăteam pentru emisiune.

— Ai crezut că o să fie marea ta şansă, a zis el şi a oftat. În schimb, s-a dovedit...

— Nu e cazul, i-a retezat-o ea.

Mila din privirea lui era mai mult decât putea îndura. Ştia că şi el fusese cândva un comediant de *stand-up;* iar el ştia întocmai ce se petrecuse. Ea nu voia ca dezamăgirea ei să prindă forma unor vorbe pe care nu le-ar fi uitat niciodată.

— Ştii, Ruby, ţi-am văzut numărul de câteva ori. La Comedy Store, cred. Materialul tău e bun.

— Mulţumesc.

— Poate ar trebui să iei în considerare scrisul, ştii tu, pentru un serial. Ar putea avea nevoie de talentul tău la post.

Ruby a rămas pe loc, cu un zâmbet forţat încremenit pe chip. Îi spunea să renunţe. Să încerce altceva.

Ruby se simţea de parcă urma să dispară, dar, ca pisica de Cheshire, a continuat să zâmbească până la final.

— Mulţumesc, Joe. Trebuie să plec acum.

A dat fuga înapoi până la scaunul ei, de unde şi-a luat geanta, în ultima secundă, a înşfăcat şi exemplarul din *Tattler.* A părăsit apoi studioul fără să se mai uite la cineva.

•

În apartamentul ei, Ruby a tras toate obloanele şi a stins luminile.

S-a aruncat pe canapeaua uzată şi şi-a trântit picioarele pe măsuţa de cafea ieftină, care imita lemnul. Un pahar plin pe jumătate cu apă s-a zgâlţâit în urma mişcării. Tabloidul se afla lângă ea, abia vizibil în beznă.

Draga de mami a avut o aventură, *la urma urmelor.*

Nu a surprins-o această revelaţie, nu în totalitate. Orice femeie care şi-ar lăsa copiii şi ar pleca în căutarea faimei şi a

banilor nu s-ar gândi de două ori ca să înceapă o aventură. Însă pe Ruby a surprins-o cât de rău o durea acest lucru, totuşi.

Degetele îi tremurau când s-a întins după telefon şi a format numărul surorii ei. Ruby o suna rar pe Caroline – era prea scump –, dar nu vedeai în fiecare zi poze cu mama ta făcând sex cu un străin.

Caroline a răspuns după al doilea ton.

— Alo?

— Bună, surioară, a zis Ruby, copleşită brusc de un val de singurătate.

— În sfârşit, ţi-ai băgat telefonul în priză. Am înnebunit încercând să te contactez.

— Scuze, a răspuns încetişor.

Îşi simţea vocea stânjenitor de gâtuită.

— Am văzut pozele.

— Mda. Tu şi toată America. Mereu m-am temut că se va întâmpla ceva în genul ăsta.

Ruby era uluită. Ea nu se gândise *niciodată* la aşa ceva.

— Ai ştiut de aventură?

— Am bănuit.

— De ce nu mi-ai zis niciodată?

— O, haide, Ruby. N-ai pomenit nici măcar o dată de ea în toţi anii ăştia. N-ai vrut să ştii nimic de ea.

Ruby ura când Caroline se purta de parcă le ştia pe toate.

— Bănuiesc că tu ai iertat-o deja, Sfânta Caroline.

— Nu, a răspuns Caro încetişor. Îmi vine greu de data aceasta. E atât de... public.

— O, aparenţele. Am uitat de asta.

— Nu mă face să par superficială. E mai mult de atât şi o ştii şi tu.

Lui Ruby i-a părut rău numaidecât. Detesta cât de uşor îi venea să spună lucruri urâcioase – chiar şi oamenilor la care ţinea. După ce mama îi părăsise, Caroline fusese singura care ţinuse familia unită, chiar dacă, pe atunci, nu era decât o adolescentă. Îi preluase rolul şi fusese tot ceea ce avusese nevoie Ruby. Fără Caroline, Ruby se îndoia sincer că ar fi reuşit să treacă peste acel an îngrozitor.

— Îmi pare rău. Ştii că bunătatea ta scoate ce e mai rău din mine.

— Nu sunt atât de bună. Ieri i-am spus nişte lucruri foarte urâte. Dar n-am putut să mă abţin. Eram atât de furioasă.

— Ai vorbit cu ea? Ce a zis?

— Că îi pare rău. Şi că mă iubeşte.

— Mda, închipuie-ţi numai cum ar fi fost dacă ne-ar fi urât, a pufnit Ruby.

Caroline a râs.

— O s-o sun când mă mai liniştesc. Poate, în sfârşit, vom putea discuta despre... ştii tu, chestiunile care contează.

— Nimic din ce are ea de spus nu contează, Caro. Îţi spun asta de ani buni.

— Te înşeli în privinţa asta, Ruby. Într-o zi, îţi vei da seama de acest lucru, dar, pentru moment, nu ştiu decât că situaţia asta o să se înrăutăţească înainte să se îmbunătăţească.

— Doar pentru tine. Nu sunt eu cea care tot încearcă s-o ierte.

Înainte să poată Caroline să răspundă, a sunat soneria, intonând un vers din musicalul *West Side Story*: *Doar ce-am întâlnit o fată, Maria...*

Ruby şi-a pus în gând să schimbe soneria aia afurisită. Lui Max i se păruse amuzantă; Ruby nu fusese de acord.

— Trebuie să închid, Caroline. E cineva aici care vrea să mă vadă. La ce noroc am, probabil proprietarul, care a venit după chirie.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu. Sărută-i pe nepoţeii mei din partea mea.

A închis, după care a decis să nu răspundă la uşă. Probabil era, într *adevăr,* proprietarul.

S-a dus în bucătărie. Scotocind prin dulapurile aproape goale, a găsit o sticlă de gin pe jumătate plină şi una de vermut, de care Max, evident, uitase. Şi-a făcut un martini într-o caserolă, după care a turnat băutura într-un pahar din plastic.

După ce a auzit versul a treia oară, a renunţat. Sorbind din martini, a traversat covorul jerpelit şi s-a uitat pe vizor.

Era Val, alături de o femeie atât de slabă, încât arăta ca un ştergător de parbriz.

— O, *perfect.*

A întredeschis uşa. Val i-a zâmbit larg. Arăta cât se poate de nelalocul lui în holul urât şi slab luminat.

Val s-a aplecat înainte şi a sărutat-o pe Ruby pe obraz.

— Ce face cea mai nouă vedetă a mea?

— Să te duci dracului, i-a şoptit ea, zâmbind larg la femeia străină. N-am ştiut la ce să mă aştept.

Val s-a tras înapoi, încruntându-se.

— Am încercat să te sun. Ba chiar ţi-am trimis şi un mesager. N-ai răspuns la uşă.

Ruby ar fi zis mai multe, însă felul în care îi urmărea femeia o făcea să se simtă stingherită. S-a întors spre ea, observând atunci tunsoarea femeii şi rochia ei neagră şi scumpă. O ţigară neaprinsă îi atârna între degetele osoase.

De la *New Yorker.* Cel mai probabil. Sau poate antreprenor de pompe funebre.

— Sunt Ruby Bridge, s-a prezentat ea, întinzându-i mâna.

Femeia i-a strâns-o. O strânsoare fermă. Piele lipicioasă.

— Joan Pinon.

— Intraţi.

Ruby s-a dat din prag şi a făcut un gest primitor cu mâna. A încercat să nu-şi vadă apartamentul prin ochii lor, însă era imposibil. Mobilier de prost gust, covor zdrenţăros şi plin de praf, decoraţiuni la mâna a doua.

Val s-a dus ţintă la vechiul fotoliu de velur al lui Max şi s-a aşezat în el. Joan s-a pus ca o păsărică pe marginea canapelei.

Ruby s-a lăsat pe cealaltă pernă a canapelei. A luat o înghiţitură din băutura ei. Una mare, de fapt.

— Ştiu că e devreme pentru băuturi, dar nu în fiecare zi vezi poze nud cu mama ta şi îţi mai ratezi şi cariera. Probabil o să mă las lovită de un autobuz mai târziu.

Val s-a aplecat în faţă.

— Joan este un editor din New York.

— Serios?

— A venit aici pentru mama ta.

Ruby a tras o duşcă prelungă şi arzătoare.

— Fireşte.

Şi-ar fi dorit să fi avut şi o măslină de ronţăit; simţea nevoia să-şi ţină mâinile ocupate cu ceva. S-a întors spre Joan:

— Ce doreşti?

— Lucrez pentru revista *Caché*. Am vrea să publicăm un material despre mama ta, a spus Joan, zâmbind şi lăsând la iveală nişte dinţi de fumător. Am putea angaja un scriitor din umbră dacă asta ai vrea, dar Val mi-a zis că eşti tu însăţi o scriitoare a-ntâia.

Un compliment. Se simţea bine. Ruby s-a lăsat pe spătar, fără s-o scape din ochi pe Joan.

— Vreţi ca fiica să-şi trădeze mama.

— Cine a trădat pe cine? a întrebat Joan. Mama ta spunea întregii Americi să-şi onoreze angajamentele şi să-şi pună copiii pe primul loc. Aceste fotografii dovedesc că e o mincinoasă şi o ipocrită, nimic mai mult. Am verificat arhiva. Nora era căsătorită cu tatăl tău când au fost făcute acele fotografii. Oamenii au dreptul să ştie de la cine primesc sfaturi.

— A, drepturile oamenilor, a zis Ruby, luând o altă înghiţitură din martini.

— E doar un articol, Ruby, nu o carte. Nu mai mult de cincisprezece mii de cuvinte şi... a continuat Val, te-ar putea face faimoasă.

— *Bogată* şi faimoasă, a adăugat Joan.

Acum îi captaseră atenţia lui Ruby. A pus paharul pe masă şi s-a uitat la Joan.

— Cât de bogată?

— Cincizeci de mii de dolari. Sunt gata să-ţi plătesc jumătate din sumă chiar acum, iar cealaltă jumătate după ce trimiţi articolul. Singura condiţie este că nu ai voie să dai niciun interviu până când nu îl publicăm.

— Cincizeci de mii de *dolari*?

Ruby s-a întins înapoi după pahar, însă era prea supărată ca să mai bea. Pentru câteva cuvinte amărâte...

Şi nu trebuia decât să ofere pe tavă viaţa mamei ei pentru public.

Şi-a pus jos băutură. Propunerea nu era ceva ce să accepte cu uşurinţă. Şi-ar fi dorit să fi avut pe cineva cu care să se sfătuiască, însă Ruby avusese dintotdeauna probleme cu încrederea în oameni, iar asta făcea aproape imposibil prieteniile strânse. Îl mai avea pe tatăl ei, care era însă atât de ocupat cu noua lui familie, încât el şi Ruby nu mai erau la fel de apropiaţi pe cât fuseseră. Cât despre sora ei, aceasta îşi petrecuse ultimii zece ani încercând să o ierte pe mama lor; fără îndoială că i-ar fi spus lui Ruby să refuze propunerea. Caro avea să urască ideea de a expune publicului rufele lor murdare.

— Nu o cunosc atât de bine pe mama, a răspuns ea tărăgănat, încercând să cumpănească bine. Ultima oară când

am văzut-o a fost la nunta surorii mele, acum nouă ani. Nu ţinem legătura.

Acest lucru nu era întru totul adevărat. Ruby mai vorbise cu mama ei. Îi spusese „Şi eu care credeam că cea mai rea parte a zilei avea să fie poliesterul roz de pe mine”, după care plecase.

— Nu vrem fapte şi cifre impersonale. Vrem părerile tale, gândurile tale despre ce fel de persoană este... despre ce fel de mamă a fost.

— Asta e uşor. Ţi-ar călca bunica pe cap dacă asta ar însemna să meargă înainte. Nimic – şi nimeni – nu contează pentru ea, în afară de ea însăşi.

— Vezi? a zis Joan, cu ochi strălucitori. Fix asta e perspectiva pe care ne-o dorim. Acum, sunt sigură că înţelegi că trebuie să-l publicăm rapid. Cât e încă proaspăt scandalul. Am adus contractul cu mine – Val l-a dat deja unui agent literar să-l verifice – şi un cec de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

S-a întins după servieta ei neagră din piele de şarpe (foarte potrivit, s-a gândit Ruby) şi a scos de acolo un teanc de hârtii şi un cec. Le-a trântit pe toate pe măsuţa de cafea, cu cecul deasupra.

Ruby s-a holbat la toate acele zerouri şi a înghiţit cu greu. Nu mai avusese niciodată atâţia bani în acelaşi timp. La naiba, era mai mult decât tot ce câştigase anul trecut.

Joan a zâmbit, rânjetul unui rechin.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Ruby. Crezi că mama ta ar refuza oferta asta dacă ai fi tu subiectul articolului?

Răspunsul la întrebarea aceea a venit uşor. Mama ei luase cândva o astfel de decizie. Avusese de ales între soţul şi fiicele ei... şi propria carieră. Fără să privească în urmă, Nora Bridge se alesese pe sine.

— Asta e şansa ta, Ruby, a spus Val. Gândeşte-te la expunere. Reţelele se vor bate pentru tine.

A simţit cum se înroşeşte. Era cuprinsă de senzaţia asta ciudată, de parcă şi-ar fi ieşit din propriul trup şi ar fi privit scena din afară, încet, s-a auzit că răspunde:

— Chiar scriu bine...

Era singurul lucru de care fusese întotdeauna sigură. Iar acum ştia că şi Val credea acelaşi lucru. Şi-a muşcat buza de jos, îngrijorată. Dacă articolul ar fi făcut-o faimoasă, poate ar fi ajuns să facă parte dintr-un sitcom.

— Îi cunosc cu siguranţă începutul carierei – cu cine trebuie să şi-o fi tras ca să ajungă în vârf şi cui i-a făcut-o pur şi simplu.

Joan zâmbea de-acum.

— Te-am înscris deja la *The Sarah Purceii Show* de azi într-o săptămână... ca să promovezi articolul.

The Sarah Purceii Show...

Ruby a închis ochii, dorindu-şi atât de mult acest lucru, încât a durut-o capul. Se agăţase cu ghearele şi trecuse târâş prin viaţă pentru atâta amar de vreme, fusese un nimeni, un nimic...

S-a gândit la toate motivele pentru care să refuze – motive etice, în principal –, însă niciunul nu a fost suficient de puternic încât să rămână în picioare. În schimb, şi-a adus aminte de pozele acelea afurisite...

Şi de toate minciunile mamei ei.

A tras aer adânc în piept, apoi a expirat. Încet, s-a întins după cec şi l-a luat în mână. Cifrele îi roiau pe dinaintea ochilor.

— În regulă, a spus ea. O fac.

Capitolul 4

Ruby a dat radioul micului Volkswagen la volum maxim. Un cântec zgomotos al celor de la Metalica a început să răsune din boxe. Tot trupul ei se mişca pe ritm.

Cincizeci de mii de dolari.

Îşi dorea atât de mult să împărtăşească această zi cu cineva. Dacă ar fi avut noul număr al lui Max, l-ar fi sunat şi i-ar fi povestit ce pierduse. Ar fi cheltuit o bună parte din banii ăştia pe el... pe ei...

Gândul i-a stârnit un val de tristeţe, iar senzaţia a enervat-o. Max nu merită niciun cent din averea asta.

A condus până la Beverly Hills. De obicei, nici măcar nu trecea prin zona asta; era prea deprimant să vadă tot acel lux pe care nu şi-l permitea. Însă astăzi se simţea bine. Se simţea de neînvins.

Când a văzut un loc liber la Rodeo Drive, a virat şi a parcat acolo. Şi-a luat geanta (cu formularul galben pentru depuneri pentru cei douăzeci şi cinci de mii de dolari din interior) şi a coborât din maşină, trântind portiera în urma ei. Pentru prima

oară nu s-a mai deranjat să încuie maşina; dacă cineva era într-adevăr atât de disperat încât să fure *aşa ceva*, n-aveau decât.

S-a plimbat prin jur o vreme, trecând pe lângă grupurile de femei îmbrăcate în haine scumpe şi frumoase. Niciuna dintre ele nu a făcut contact vizual cu ea. În partea asta a lumii, o femeie de douăzeci şi şapte de ani îmbrăcată în ceea ce ai fi putut numi stilul „grunge” pur şi simplu nu exista. Iar cincizeci de mii de dolari nu erau nici pe aproape suficienţi pentru a atrage atenţia unor astfel de femei.

Atunci s-a uitat în vitrina unui magazin şi a văzut o rochie albastră-argintie, cu mărgele şi un decolteu adânc, despicată într-o parte până la jumătatea coapsei. Era cea mai frumoasă rochie din câte văzuse, genul de lucru pe care nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea să-l aibă.

Şi-a strâns geanta la piept şi a intrat pe uşile de sticlă ale magazinului. Un clopoţel i-a sunat deasupra capului.

Într-un colţ, dincolo de oceanul de podele din marmură albă şi mese rotunde cu blat din crom pe care stăteau haine, o femeie şi-a ridicat privirea.

— Vin imediat, scumpo! a spus ea cu o voce cizelată.

Ruby s-a simţit nelalocul ei. Şi-ar fi dorit să-şi poată lipi cecul de frunte.

În cele din urmă, vânzătoarea a venit la ea. Era înaltă şi subţire ca o trestie, îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui. A pufnit puţin când a dat cu ochii de Ruby, însă vocea îi era la fel de blândă:

— Cu ce vă pot ajuta?

Ruby a arătat neajutorată cu degetul spre vitrină.

— Am văzut rochia albastră de acolo.

— Aveţi nişte gusturi excelente! Aţi dori să o probaţi?

Ea a încuviinţat din cap.

— Minunat!

Femeia a condus-o pe Ruby la o cabină de probă care era mai mare decât un dormitor obişnuit.

— Aţi dori şi un pahar cu şampanie?

Ruby a râs. Ăsta da, shopping.

— Mi-ar plăcea.

Vânzătoarea a ridicat o mână; într-un minut, un bărbat într-un costum negru i-a adus un pahar cu şampanie.

— Mulţumesc, a spus ea, prăbuşindu-se pe scaunul moale din cabina de probă.

Bulele din şampanie parcă îi curgeau acum prin vene, ameţind-o uşor. Pentru prima oară în ultimii ani, se simţea cineva.

Atunci a auzit un ciocănit.

— Intră!

Vânzătoarea şi-a strecurat capul pe uşă.

— Poftiţi. Eu sunt Demona. Strigaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Ruby şi-a trecut degetele de-a lungul ţesăturii fine, cu mărgele, după care s-a dezbrăcat iute şi a tras rochia pe ea.

Era ca şi cum îmbrăcai o personalitate nouă... o altă viaţă. Stânjenită, a tras cu ochiul în afara cabinei. Drumul era liber. S-a dus până la oglinzile cât peretele din colţ.

I s-a tăiat răsuflarea. Chiar şi cu părul ei scurt, cu machiajul în exces şi cu adidaşii ponosiţi de la Reebok arăta... frumoasă. Decolteul adânc îi accentua sânii mici; talia ei părea subţire, iar despicătura îi subţia coapsele pline.

Aceasta era femeia care sperase cândva să devină. Cum de se abătuse atât de mult de la drum?

— Vai, a spus Demona cu jind, e perfectă! Nici nu aveţi nevoie de modificări. Nu am mai văzut niciodată ceva de pe umeraş care să vină atât de bine pe cineva!

— O cumpăr, a murmurat Ruby.

Măcar se putea bucura de momentul ăsta, s-a gândit, de amintirea acestei zile perfecte. Rochia avea să atârne pe veci în şifonierul ei, o amintire neîntinată a femeii care Ruby îşi dorea să fie.

A scris cecul – aproape trei mii cinci sute de dolari, incluzând taxele şi pantofii – şi a întins cu grijă rochia pe bancheta din spate a maşinii.

Apoi, pornind din nou muzica la maximum – de data asta cântau cei de la Steppenwolf –, a demarat spre autostradă. Aproape ajunsese acasă când a trecut pe lângă reprezentanţa Porsche.

Ruby a râs şi a călcat frâna.

•

Nora stătea cuibărită pe canapeaua ei elegantă din sufrageria întunecată. Cu câteva ore înainte, o trimisese acasă pe Dee şi deconectase telefoanele.

Apoi dăduse pe canalele de ştiri.

Mare greşeală. Uriaşă.

Povestea era pe fiecare canal; puneau acelaşi material, prezentau iar şi iar fotografiile cenzurate, de obicei însoţite de fragmente audio, în care Nora expunea importanţa fidelităţii şi a sanctităţii jurămintelor de căsătorie. Ce durea cel mai tare erau interviurile cu „oamenii de pe stradă”. Fanii ei i se întorseseră împotrivă; unele femei chiar plânseseră din cauza trădării pe care o resimţeau. „Am avut încredere în ea” era refrenul cel mai des auzit.

Era terminată. Nimeni niciodată nu avea să îi mai scrie vreo scrisoare ca să-i ceară sfatul; oamenii nu vor mai sta în veci la coadă în faţa clădirii postului de radio, pe o ploaie torenţială, ca să aibă ocazia să o întâlnească în persoană.

Şi mai ştia şi ce se întâmpla în holul de la parter. Sunase portarul de câteva ori, iar raportul fusese de fiecare dată acelaşi. Presa era afară, cu camerele pregătite. La vederea ei s-ar fi năpustit ca nişte câini sălbatici. Portarul pretindea că garajul e sigur – acolo nu aveau voie –, însă ei îi era frică să rişte.

S-a ridicat în capul oaselor. Ferestrele uriaşe reflectau luminile strălucitoare ale oraşului, transformându-le în pete de culoare. Turnul de observare[5] parcă era suspendat în ceaţă ca o navetă spaţială care plutea deasupra oraşului.

S-a dus la fereastră. Reflexia ei prinsă în sticlă, părea ştearsă şi mică.

Mică.

Aşa se simţea şi ea. Era o senzaţie familiară, una care îi definise viaţa cândva. Tocmai sentimentul acestei... nimicnicii... fusese cel care o aşezase pe calea spre pierzanie şi nu ratase ironia că se găsea din nou aici.

Dacă tatăl ei ar mai fi fost în viaţă, ar fi râs. *Nu mai eşti cine ştie ce vedetă acum, nu, domnişoară?*

[5] The Space Needle sau Acul spaţial este un turn de observare, un simbol al oraşului Seattle.

S-a dus în bucătărie şi s-a oprit dinaintea „barului” improvizat pe care îl ţinea pentru companie. Nora nici nu mai ştia câţi ani trecuseră de când nu mai pusese gura pe băutură.

Însă acum avea nevoie de *ceva* care să o ajute să iasă din groapa asta. Se simţea de parcă s-ar fi înecat...

Şi-a turnat un pahar plin cu gin. Avea un gust oribil la început – de alcool izopropilic –, însă, după câteva sorbituri, limba i-a amorţit, iar băutura i-a alunecat uşor pe gât, formând un ghem de foc în stomacul ei rece.

În drumul ei înapoi în sufragerie, s-a oprit dinaintea pianului, atenţia ei fiind captată de colecţia de fotografii cu rame aurii de pe suprafaţa lucioasă de abanos. Aproape că nu se uita niciodată la ele, nu de aproape. Era ca şi cum ar fi strâns în mână un ciob de sticlă.

Şi totuşi, una dintre ele i-a atras atenţia. Era o fotografie cu ea şi fostul ei soţ, Rand, împreună cu cele două fiice ale lor. Stăteau în faţa casei lor de vacanţă de pe plajă, îmbrăţişându-se unii pe alţii, zâmbind sincer şi larg.

A dat paharul pe gât, terminând băutura, după care s-a dus înapoi să-şi mai pună una. După ce a băut şi al doilea pahar, abia dacă se mai putea ţine pe picioare; o coală de hârtie cerată parcă se pusese între ea şi lumea din jur.

Dar era în regulă. Nici nu-şi dorea să gândească prea limpede acum. Când mintea îi era clară, ştia că fusese pe fugă toată viaţa ei şi că, în cele din urmă, se lovise de un zid de cărămidă. Acum, lumea ştia adevărul despre ea, şi la fel şi copiii ei.

S-a legănat ameţită de băutură, cu ochii ţintă la poze. Pe o latură a pianului erau fotografiile de familie – dimineţi de Crăciun, fetiţele în fustiţe roz din tul la recitaluri de dans, vacanţe cu familia în vechea rulotă pe care o ataşaseră la furgoneta lor.

Pe cealaltă latură erau fotografii cu o femeie care era întotdeauna singură, chiar şi în mulţime. Era frumoasă – stiliştii aveau grijă de asta. Era îmbrăcată impecabil în haine scumpe, deseori înconjurată de fani şi angajaţi.

Adorată de străini.

S-a îndepărtat de pian şi a băgat telefonul în priză. Cu privirea înceţoşată, a format numărul psihiatrului ei.

O clipă mai târziu, a răspuns o femeie:

— Cabinetul doctorului Allbright.

— Bună, Midge. Sunt Nora Bridge. Spera că vorbele nu i-au ieşit împleticit. Doctorul e la cabinet?

Un pufnet. Singurul sunet, însă Nora ştia.

— Nu este, doamnă Bridge. Să îi transmit vreun mesaj?

Doamnă Bridge. Cu doar câteva zile în urmă fusese Nora.

— Îl găsesc acasă?

— Nu, nu poate fi contactat, dar vă pot da numărul de urgenţe. Sau numărul doctorului Homby, pe care l-a lăsat în locul dumnealui...

Nora s-a străduit să-şi menţină calmul. Telefonul ţiuia în aşteptare.

— Mulţumesc, Midge. Nu e nevoie.

A mai aşteptat o secundă înainte ca Midge să răspundă şi, când tăcerea a început să doară, Nora a închis. Apoi a smuls din nou cablul telefonului din perete.

Într-un colţ îndepărtat de mintea ei, ştia că se scălda într-o baltă de compasiune de sine şi că ar fi putut să se şi înece în ea, doar că nu ştia cum să iasă de-acolo.

Eric.

Trebuie să fi ajuns pe insulă de-acum. Dacă se grăbea, putea încă să prindă ultimul feribot...

Şi-a luat cheile de la maşină de pe blatul din bucătărie şi s-a împleticit în dormitor. După ce şi-a pus o perucă blondă peste părul ei scurt şi arămiu, şi-a pus şi o pereche de ochelari de soare în stilul Jackie O. Pe noptieră, şi-a găsit pastilele de dormit. Fireşte că nu era bine să ia una acum; chiar şi ameţită de băutură cum era, ştia că nu trebuie să amestece alcoolul cu pastilele. Dar cât îşi mai dorea.

Doamne, cât îşi mai dorea...

A aruncat recipientul maroniu în poşetă.

Singurul lucru pe care l-a luat cu ea din apartament a fost o veche fotografie de familie, cea făcută la Disneyland pe când fetele erau încă mici. Şi-a îndesat-o în poşetă şi a plecat fără să mai încuie uşa.

S-a împleticit de-a lungul peretelui, ţinându-se de el ca de o balustradă, clătinându-se până la lift. Odată intrată, s-a prins de bara subţire din lemn, rugându-se să nu se oprească în hol. A avut noroc; liftul cu oglinzi a coborât până la parcarea de la subsol, unde s-a oprit.

Uşile s-au deschis.

A aruncat o privire afară; garajul era gol. S-a clătinat nesigură până la maşină, prăbuşindu-se peste caroseria neagră a Mercedesului. I-a luat câteva încercări să nimerească cheia în încuietoare, însă, în cele din urmă, a reuşit.

S-a strecurat cu greu pe scaunul moale din piele. Motorul a pornit uşor. Radioul s-a aprins singur. Bette Midler cânta ceva despre vântul de sub aripile ei.

Nora şi-a surprins reflexia în oglinda retrovizoare. Chipul îi era palid, obrajii udaţi de lacrimi. Îşi muşcase buza de jos până la sânge.

— Ce faci? a întrebat-o ea pe femeia din spatele ochelarilor de soare.

Şi-a auzit vocea împleticită de băutură şi i-a venit să plângă.

Lacrimi fierbinţi i-au înceţoşat vederea.

— Te rog, Doamne, a şoptit ea, fă ca Eric să fie încă acolo.

A băgat în marşarier şi a ieşit de pe locul de parcare. Apoi a îndreptat maşina în faţă şi a apăsat acceleraţia. Cauciucurile au scârţâit când a urcat rampa. Nici măcar nu s-a asigurat de trafic, a ieşit în viteză direct pe Second Avenue.

•

Dean rămăsese pe veranda din scânduri de lemn. Hidroavionul a rulat pe deasupra valurilor albastre şi agitate şi s-a îndreptat spre cer, cu motorul turat când a luat-o la stânga şi s-a îndreptat înapoi spre Seattle.

Uitase cât de frumos e locul ăsta, cât de paşnic!

Era la reflux acum, iar întinderea aceasta de plajă, pe care cândva o cunoscuse ca pe propriul buzunar, mirosea a nisip care stătuse prea mult în soarele fierbinte şi a iarbă de mare care începea uşor să se încovoaie în fâşii ca de piei tăbăcite. Ştia că dacă sare pe nisip, acesta avea să-i înghită pantofii scumpi şi să pună din nou stăpânire pe el, transformându-l la loc în copil.

Mirosul acela a fost cel care l-a întors în trecut, mirosul şi sunetul valurilor izbindu-se de pilonii plini de scoici. Zeci de amintiri l-au invadat atunci, daruri ascunse sub mirosul plajei părinţilor săi la reflux.

Aici, el şi Eric îşi construiseră forturi şi îngropaseră comori făcute din jetoane de poker învelite în staniol; umblaseră din stâncă în stâncă, mergând pe vine, julindu-şi genunchii de bucăţile de lemn plutitoare în căutarea micilor crabi negri adăpostiţi sub pietre cenuşii şi alunecoase.

Fuseseră cei mai buni prieteni, doi fraţi de nedespărţit care deseori păreau să împartă aceeaşi minte.

Dintre ei doi, Eric fusese întotdeauna cel puternic, băiatul de aur care făcea totul bine şi care lupta pentru dorinţele inimii lui. La şapte ani, Eric ceruse să fie dus la casa de pe insula bunicului său, insula Lopez, pe care o văzuse doar în poze. Şi tot Eric fusese cel dintâi care o convinsese pe mama lor să-i lase să rămână.

Dean putea încă să-şi amintească certurile. Fuseseră nişte certuri tacite, fireşte, aşa cum trebuiau să fie toate certurile din familia Sloan, pline de sunete oscilante şi de pauze apăsătoare. Îşi amintea cum stătea în capul scărilor, cu trupuşorul lui slăbuţ lipit atât de tare de balustradă, încât îi lăsa urme în carne, ascultându-şi fratele mai mare cum pledează pentru şansa de a merge pe insulă.

Absurd, declarase la început mama lor, însă Eric continuase neabătut, până când o înduplecase. Când era mic, Eric fusese la fel de formidabil ca mama lor, iar, în cele din urmă, avusese sorţi de izbândă. Pe atunci, păruse o victorie monumentală; totuşi, odată cu vârsta a venit şi înţelepciunea. Adevărul era că mama lor era atât de ocupată cu conducerea firmei Harcourt and Sons, încât nu-i păsa unde erau copiii ei. Ocazional, încerca să facă „ce trebuie”, după cum spunea chiar ea – ca transferul la Choate, de exemplu – însă, în cele din urmă, i-a lăsat pur şi simplu în pace.

Dean a închis ochii, deschizându-i numaidecât înapoi, speriat de propriul râset.

Însă nu fusese decât un ecou al minţii lui, o amintire sonoră. Ura motivul pentru care se întorsese acasă, ura faptul că fusese nevoie de o boală ca să vină înapoi la fratele lui. Mai mult decât atât, ura ce simţea acum faţă de Eric; se îndepărtaseră atât de mult unul faţă de celălalt. Şi era doar vina lui Dean. Vedea asta, o ştia, o ura şi totuşi nu părea s-o poată schimba.

Totul se întâmplase într-o zi de duminică aparent obişnuită. Dean plecase deja de pe insulă, se dusese la colegiu; era în ultimul an, cu inima frântă, încât uneori i se părea că uită să respire. Eric plecase la Princeton. Erau încă prieteni pe atunci, separaţi doar de distanţa fizică, şi vorbeau la telefon în fiecare duminică. Însă unul dintre acele telefoane schimbase totul.

M-am îndrăgostit, frăţioare... pregăteşte-te pentru un şoc... îl cheamă Charlie şi este...

Dean nu mai putea să-şi amintească şi restul. Cumva, în acel moment ciudat şi confuz, mintea lui alesese să se închidă. Brusc, se simţise trădat, de parcă fratele pe care îl ştia şi îl iubea devenise un străin.

Dean îi spusese lui Eric lucrurile potrivite. Chiar şi şocat şi confuz, ştiuse ce se voia de la el şi se conformase. Însă amândoi înţeleseră minciunile din spatele cuvintelor sale. Dean nu a ştiut cum să fie sincer, ce cuvinte să folosească pentru a da forma unui adevăr acceptabil. Se simţise – în mod ridicol – de parcă în ziua aceea şi-ar fi pierdut fratele.

Dacă s-ar fi întâlnit atunci şi ar fi discutat pe îndelete, poate că ar fi fost în regulă. Însă fuseseră tineri amândoi, la începutul vieţii lor, fiecare îndreptându-se într-o altă direcţie. Fusese uşor să o ia pe drumuri diferite. Până când Dean a absolvit la Stanford şi s-a dus să lucreze la afacerea familiei, trecuse prea mult timp ca s-o mai ia de la început. Eric se mutase la Seattle şi începuse să predea engleza la liceu. Fusese împreună cu Charlie multă vreme; cu doar câţiva ani înainte, Dean primise un bileţel de la Eric prin care era anunţat că Charlie pierduse bătălia cu SIDA.

Dean trimisese flori şi condoleanţe. Se gândise să pună mâna pe telefon, însă de fiecare dată când ajungea la el, se întreba ce Dumnezeu ar fi putut să spună.

S-a întors cu spatele la apă şi a luat-o în josul docului, după care a urcat treptele din jumătăţi de buşteni prinse în stânca nisipoasă. Până să ajungă în vârf, pe faleză, rămăsese deja fără suflare.

Casa uriaşă în stil victorian era întocmai cum şi-o amintea: cu pereţii laterali vopsiţi în culoarea somonului, cu acoperişul înalt şi abrupt şi cu motive albe şi elegante. Coarde de viţă-de-vie se încolăcise printre balustradele verandei, cârcei graşi atârnând în josul streaşinilor. Gazonul era la fel de plat şi verde ca o bucată de pânză de Crăciun. Trandafirii înfloreau necontrolaţi, tunşi şi fertilizaţi anual.

Era ceva ce mama lui nu uitase niciodată: taxele de întreţinere a casei. Fiecare casă pe care o deţinea era foarte bine îngrijită, însă aceasta mai mult decât toate. Ştia – sau îşi închipuia, lucru care pentru ea era aproape o certitudine – că

Eric venea ocazional în vizită la casa de vacanţa cu *bărbatul acela.* Iar ea nu voia să audă că s-ar plânge de ceva în privinţa proprietăţii.

Dean s-a îndreptat spre casă, ferindu-şi capul de crengile unui copac cu fructe de pădure. Când s-a aplecat, o strălucire argintie i-a captat atenţia. S-a întors, dându-şi seama o clipă prea târziu ce anume văzuse.

Leagănul, acum ruginit şi uitat. O briză şoptită atinsese unul dintre leagănele roşii, făcând lanţurile să clincăne. La vederea lui, o amintire nedorită a ieşit la iveală...

Ruby. Fusese chiar aici, sprijinită de bara de metal uşor înclinată, cu braţele încrucişate la piept.

În acel moment – în acea secundă precisă – îşi dăduse seama că cel mai bun prieten al lui era o *fată.*

Se apropiase de ea.

Ce-i? întrebase ea, râzând. *Îmi curge scuipatul sau ceva*?

Brusc, îşi dăduse seama că o iubea. Ar fi vrut să-i spună, însă era anul în care vocea îl trădase. Îi fusese atât de teamă să nu vorbească precum o fată, încât, în schimb, o sărutase.

Fusese primul sărut pentru amândoi, iar până în ziua de azi, atunci când Dean săruta o femeie, căuta în ea mireasma mării.

S-a întors cu spatele la leagăn şi a pornit cu paşi mari înspre casă. S-a oprit dinaintea uşii din faţă ca să îşi facă curaj. Apoi a zâmbit şi a ciocănit la uşă.

Dinăuntru a răzbătut un zgomot de paşi.

Uşa s-a deschis larg. În pragul ei se afla Lottie. Bătrâna lor doică şi-a deschis larg braţele durdulii.

— Dean!

A păşit peste prag şi s-a cuibărit în braţele celei care îl ţinuse când fusese copil. A inspirat mirosul familiar – săpun Ivory şi lămâi.

S-a dat înapoi, zâmbind.

— Bună. Lottie. Mă bucur să te văd.

Ea şi-a arcuit sprâncenele.

— Mă mir că ai mai ştiut drumul până aici.

Cu toate că nu o văzuse de mai bine de zece ani, abia dacă îmbătrânise. Da, părul îi mai încărunţise, însă îl purta în acelaşi coc la baza cefei. Pielea ei rumenă era încă lipsită de riduri, iar ochii ei de-un verde aprins aparţineau unei femei care se bucurase de viaţă.

Brusc, şi-a dat seama cât de mult îi lipsise. Lottie venise în familia lor ca bucătăreasă pe perioada verii, ajungând, treptat, să fie doica lor cu normă întreagă. Nu avusese niciodată copii, aşa că Eric şi Dean deveniseră precum copiii ei. Îi crescuse zece ani cât stătuseră pe insula Lopez.

— Mi-aş fi dorit să fi fost aici într-o vizită obişnuită, a spus el.

Ea a clipit la el şi a spus:

— Pare că mai ieri îi ştergeam ciocolata de pe faţa lui de băieţel. Nici nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu pot.

A făcut un pas înapoi înspre holul mai bine luminat, frământându-şi mâinile.

Dean a urmat-o în camera de zi, unde focul trosnea în şemineul uriaş. Mobila îi amintea de copilărie. Două canapele albe, cu picioare sculptate, stăteau faţă în faţă. O măsuţă de cafea ovală din lemn de trandafir se afla între ele, cu un bol de cristal aşezat pe suprafaţa ei lucioasă.

Încăperea era decorată atent. Nici măcar un singur obiect nu era modern sau ieftin. Toate reflectau gustul impecabil al mamei lor, dar şi contul ei bancar nelimitat.

Singurul lucru care lipsea din încăpere era viaţa. Niciun copil nu avusese voie să stea pe acele canapele perfecte, nicio băutură nu fusese vreodată vărsată pe acel covor din lână Aubusson.

Dean a privit înspre scări.

— Cum se simte?

Ochii verzi ai lui Lottie s-au umplut de tristeţe.

— Nu prea bine. Îmi pare rău s-o spun. Drumul până aici a fost dificil pentru el. Asistenta de la spital a venit astăzi. Spune că noul medicament – ceva numit cocktail pentru durere – îl va ajuta să se simtă mai bine.

Durere.

Ceva la care Dean nu se gândise, deşi ar fi trebuit s-o facă.

— Iisuse, a spus el încetişor, trecându-şi o mână prin păr.

Crezuse că era pregătit. Se pregătise mental, şi totuşi, ajuns aici, şi-a dat seama cât de prost fusese. Nu aveai cum să te pregăteşti să-ţi vezi fratele murind.

— I-a sunat Eric şi pe ai noştri?

— Da. Sunt în Atena, în Grecia.

— Ştiu. A vorbit cu mama?

Lottie şi-a coborât privirea; el s-a pregătit.

— Asistenta mamei tale a fost cea care a vorbit cu el. Se pare că mama voastră era la cumpărături când a sunat-o.

Dean şi-a menţinut vocea pe un ton calm. Se temea că, dacă l-ar fi ridicat, chiar şi puţin, ar fi ajuns să urle.

— I-a spus Eric de cancer?

— Desigur. A vrut să-i spună chiar el mamei voastre, doar că... a hotărât că era mai bine să-i lase doar un mesaj.

— L-a sunat înapoi?

— Nu.

Dean a oftat obosit.

Lottie s-a apropiat de el.

— Mi-aduc aminte cum obişnuiaţi voi, băieţii, să fiţi. Aţi fi trecut şi prin foc unul pentru celălalt.

— Mda. Sunt aici acum.

— Du-te sus, a zis, zâmbind cu blândeţe. E puţin şifonat, dar tot băiatul nostru rămâne.

Dean a încuviinţat rigid din cap, punându-şi geanta pe umăr, şi a pornit în sus pe scări. Treptele din lemn de stejar scârţâiau sub picioarele lui. Mâna îi alunecă în susul balustradei din stejar.

În capul scării, drumul se bifurca în două holuri separate. La dreapta era vechea aripă a părinţilor săi; dormitorul lui şi dormitorul ei, care nu mai fuseseră ocupate de mai bine de paisprezece ani.

La stânga erau două uşi, dintre care una închisă, iar cealaltă întredeschisă. Uşa închisă ducea la fosta cameră a lui Dean. Nu avea nevoie să intre acolo ca să-şi aducă aminte încăperea: covor albastru din lână, pat din arţar cu o cuvertură ecosez din flanel, un poster prăfuit cu Farrah Fawcett în faimosul ei costum de baie roşu. Visase milioane de vise în camera aceea, îşi închipuise în mii de feluri... însă niciunul nu prevăzuse un astfel de moment.

Epuizat dintr-odată, a trecut de colţ şi de vechea lui cameră, ajungând în faţa uşii lui Eric.

Acolo s-a oprit şi a tras aer adânc în piept, ca şi cum mai mult aer în plămâni ar fi îmbunătăţit întrucâtva şi situaţia.

După care a intrat în camera fratelui său.

Primul lucru pe care l-a observat a fost patul de spital. Înlocuise patul supraetajat care îmbrăţişase cândva peretele. Noul pat – mare şi cu gratii de metal, ridicat asemenea unui

şezlong – domina mica începere. Lottie îl poziţionase aşa încât să dea spre fereastră.

Eric dormea.

Lui Dean i s-a părut atunci că observă totul deodată: felul în care părul negru al lui Dean se rărise, lăsând la iveală porţiuni de piele... paloarea galbenă a obrajilor traşi... cearcănele negre de sub ochi... venele proeminente ale braţului slab de pe cearşaful alb. Buzele îi erau palide şi subţiri, o imitaţie lipsită de culoare a unei guri care cândva zâmbise aproape în continuu. Numai o umbră palidă mai rămăsese acolo din cel care fusese cândva fratele său...

Dean s-a sprijinit de balustrada patului; metalul a zdrăngănit sub strânsoarea lui.

Eric a deschis încetişor ochii.

Şi iată-l acolo: băiatul pe care îl ştia şi pe care îl iubea.

— Eric, a spus el, dorindu-şi ca vocea să nu îi fie atât de groasă.

S-a căznit să zâmbească.

— Nu te deranja, frăţioare. Nu pentru mine.

— Cu ce să mă deranjez?

— Să te prefaci că nu eşti şocat de cum arăt.

Eric s-a întins după cana mică din plastic de pe tava de lângă pat. Degetele lui lungi şi subţiri au tremurat în timp ce şi-a dus paiul la gură. A sorbit uşor şi a înghiţit. Când şi-a ridicat privirea la Dean, ochii lui umezi erau plini de o sinceritate îngrozitoare, dureroasă.

— Nu am crezut că o să vii.

— Normal că am venit. Ar fi trebuit să-mi spui... dinainte.

— Adică de când ţi-am spus că sunt gay? Crede-mă, am învăţat acum mult timp că familia mea nu reacţionează prea bine la veştile proaste.

Dean s-a chinuit să-şi înăbuşe lacrimile, apoi a renunţat. Erau lacrimi care izvorau din adâncul inimii. A simţit atunci junghiul puternic al ruşinii.

Remuşcare, regret, plictiseală, anticipare, ambiţie... acestea erau emoţiile care-l purtaseră pe Dean de-a lungul vieţii. Pe acestea ştia cum să le gestioneze, cum să le manipuleze şi cum să compenseze pentru ele. Însă această nouă emoţie... această senzaţie din străfundurile stomacului care-i spunea că fusese o

persoană rea, că îşi rănise profund fratele şi că ştiuse acest lucru, doar că nu se deranjase niciodată să îndrepte lucrurile...

Eric a zâmbit slab.

— Eşti aici acum. E suficient.

— Nu. Eşti bolnav de mult... de unul singur.

— Nu contează.

Dean a vrut să-i îndepărteze şuviţele subţiri de păr de pe fruntea umedă, să ofere o atingere alinătoare, însă, când şi-a întins mâinile, acestea îi tremurau, aşa că şi le-a retras.

Trecuseră ani de când nu mai alinase o altă fiinţă umană; nici nu-şi mai amintea cum să o facă.

— Ba contează, a zis el, auzindu-şi vocea guturală.

Ar fi dat orice acum să şteargă trecutul cu buretele, să se poată întoarce în acea după-amiază de duminică, să asculte din nou declaraţia de dragoste a fratelui său şi pur şi simplu să se bucure pentru el.

Dar cum să facă asta? Cum puteau doi oameni să se întoarcă în timp şi să dezlege nodul care le încurcase toate momentele din viaţa lor?

— Vorbeşte cu mine, i-a zis Eric somnoros, zâmbind din nou. Doar vorbeşte cu mine, frate. Aşa cum obişnuiam cândva.

Capitolul 5

Telefonul a sunat în mijlocul nopţii. Ruby a bombănit şi s-a uitat cu ochi înceţoşaţi la ceasul de pe noptieră. Unu şi cincisprezece minute.

— Rahat, a mormăit ea.

Probabil că era vreun reporter idiot.

S-a întins peste jumătatea de pat, acum goală, a lui Max şi a ridicat telefonul din furcă. Răsucindu-se pe spate, l-a dus la ureche.

— Să mă pupi.

— Nu mai fac asta de la grădiniţă.

Ruby a râs somnoroasă.

— Caro? Scuze. Am crezut că eşti unul dintre paraziţii ăia de la *Tattler.*

— Nu mă sună pe mine. Dar, firește, eu nu mi-am făcut o carieră vorbind-o de rău pe mama.

— Nu e cine știe ce carieră.

Ruby s-a tras mai în spate, sprijinindu-se de tencuiala dură a peretelui. Prin telefon, putea auzi un bebeluș plângând. Era un sunet ascuțit.

— Iisuse, Caro! Cred că mănânci numai Excedrin. Așa plânge mereu pruncul Iisus?

— Mama a suferit un accident de mașină.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ruby.

— Nu știu. Tot ce știu este că e la Bayview. Aparent, băuse.

— Dar ea nu bea niciodată... adică nu obișnuia.

Ruby a dat la o parte pătura și s-a ridicat în picioare. Nu știa exact de ce, însă brusc simțea nevoia să se miște. Cu receptorul fără fir la ureche, s-a dus în bucătăria întunecată. Acolo, s-a uitat afară pe geam prin deschizătura perdelelor, înspre strada cuprinsă de beznă de dedesubt. Și-a trecut o mână prin părul transpirat.

— Cât de grav e?

— Nu știu. Mâine la prima oră îi las pe copii la mama lui Jere și mă duc la spital. Doar că nu vreau să merg singură. Vii cu mine?

— Nu știu, Car...

— Ar putea fi pe moarte. Gândește-te și tu măcar o dată la altcineva în afară de tine, a spus Caroline tăios.

Ruby a oftat din greu.

— Bine, o să vin.

— O să sun la Alaska Airlines și o să-ți cumpăr un bilet. E un zbor mâine la 5.45. O să-l poți ridica de la ghișeu.

— A... nu trebuie să faci asta. Am bani acum.

— Ai? O... asta e super.

— O să ajung pe la prânz.

Ruby a închis telefonul. Și-a încrucișat strâns brațele peste piept și a început să măsoare apartamentul cu pași, înainte și înapoi, neputând să se oprească.

De când se știa, fusese furioasă pe mama ei. Nici nu-și mai amintea cum era să *nu* o urască... iar întâmplările din ultimele zile nu făcuseră decât să alimenteze acel foc.

Însă acum... accidentul. Niște imagini oribile i-au apărut în minte. Paralizie... leziuni cerebrale... moarte.

A închis ochii. (I-a luat o clipă să-și dea seama că se ruga.)

— Ai grijă de ea, a şoptit, după care a adăugat două mici cuvinte, nefamiliare: Te rog?

•

Când Nora s-a trezit a doua zi de dimineaţă, a avut un moment de panică totală, care a făcut să-i stea inima în loc. Era într-un pat străin dintr-o cameră austeră pe care nu o recunoştea.

Apoi şi-a amintit.

Suferise un accident de maşină. Şi-a adus aminte de drumul cu ambulanţa... luminile roşii şi strălucitoare... gustul metalic al propriului sânge... surpriza de pe chipul tânărului paramedic când şi-a dat seama cine e.

Şi doctorii. Ortopedul care vorbise cu ea chiar înainte şi după radiografie. O ruptură chiar deasupra gleznei; încă o fractură sub genunchi... o încheietură luxată. Îi spusese că fusese norocoasă.

Când îi menţionase acest lucru, ea începuse să plângă.

Acum, avea piciorul în ghips. Nu putea să-l vadă pe sub pături, însă îl putea simţi. Carnea o o mânca, iar osul o durea.

A oftat, fiindu-i în acelaşi timp milă de ea şi ruşine. Băuse şi se urcase la volan.

De parcă fotografiile din *Tattler* nu erau suficiente ca să-i distrugă cariera, mai adăugase un delict pe listă.

Cât de curând, presa avea să-i dea de urmă. Cineva avea să-şi dea seama că erau nişte bani de făcut spunând lumii că Nora Bridge e în Bayview. Raportul accidentului în sine probabil că valora mii de dolari.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă, scurtă şi puternică. Caroline s-a strecurat în încăpere. Îşi ţinea spatele drept şi mâinile palide în şold. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni de caşmir de culoarea părului de cămilă şi un pulover asortat. Părul ei blond-argintiu era tuns bob, dat discret după o ureche. Nişte cercei uriaşi cu diamante îi străluceau din lobul urechilor.

— Bună, mama.

— Bună, scumpo. Drăguţ din partea ta că ai venit.

Nora şi-a dat numaidecât seama cât de rece a părut şi i-a fost ruşine. Ea şi Caroline munciseră din greu în ultimii ani, încercând să se reapropie într-o manieră autentică. Nora îşi tratase fiica cea mare cu o grijă infinită, lăsând-o de fiecare dată pe Caro să facă prima mişcare. Acum, tot progresul se dusese

pe apa sâmbetei; vedea cât de mult se îndepărtaseră din nou. Era o răceală în privirea lui Caroline pe care Nora nu o mai văzuse de ani buni.

Caroline s-a uitat scurt în dreptul ei şi a zâmbit – sau a tresărit. Brusc, părea extrem de vulnerabilă.

Nora nu putea suporta tăcerea stânjenitoare care se lăsase între ele. Aşa că a spus primul lucru care i-a venit în minte:

— Doctorii mi-au zis că trebuie să stau în scaunul cu rotile câteva zile – până când îmi întăresc suficient încheieturile cât să mă las în cârje.

— Cine o să aibă grijă de tine?

— O... nu m-am gândit la asta. Presupun că o să angajez pe cineva. N-ar trebui să fie prea greu. A continuat să vorbească. Orice era mai bun decât liniştea aceea. Întrebarea este: *unde* mă voi duce? Nu mă pot întoarce la apartament. Presa dă târcoale. Dar trebuie să rămân şi aproape de doctori.

Caroline a făcut un pas înspre pat.

— Ai putea folosi casa de vacanţă. Eu şi Jere nu ne facem niciodată timp să ajungem acolo, iar Ruby n-o să pună piciorul pe insulă. Cât despre vechea casă, stă acolo...

Casa de pe Insula Verii. La o aruncătură de băţ de Eric. Avea să fie perfect. Nora şi-a ridicat privirea spre fiica ei.

— Ai face tu asta pentru mine?

Caroline a privit-o cu o tristeţe infinită.

— Mi-aş fi dorit să mă cunoşti mai bine.

Nora s-a lăsat înapoi greu pe perne. Iar spusese ceva greşit.

— Îmi pare rău.

— Doamne, cât de des am auzit asta, parcă mi-ar fi fost tatuat pe frunte! Încetează să mai spui că-ţi pare rău şi începe să te porţi de parcă într-adevăr ţi-ar părea. Începe să te porţi ca o mamă.

A băgat mâna în geantă, de unde a pescuit un set de chei. A scos o singură cheie de pe breloc şi a lăsat-o pe noptieră.

Nora vedea că fiica ei mai avea puţin şi izbucnea.

— Caro...

— Sună-mă după ce te-ai instalat.

Caroline a făcut un pas înapoi.

Nora nu a ştiut ce să mai spună. Caroline avea dreptate; Nora nu avusese curajul să se poarte ca o mamă de ani buni.

— Trebuie să plec acum.

Nora a încuviinţat rigid din cap, încercând să zâmbească.

— Desigur. Mulţumesc că ai venit.

Ar fi vrut să o apuce de mână pe fiica ei şi să nu-i mai dea niciodată drumul.

— Adio, mama.

Şi, astea fiind spuse, a plecat.

•

Ruby a ieşit din terminalul principal al aeroportului internaţional SeaTac. Ploaia bătea în pasarelă şi împroşca strada, creând o perdea de cositor între terminal şi parcarea pe mai multe niveluri de peste drum.

Aerul de la primele ore ale dimineţii mirosea a copaci înverziţi şi a sol fertil şi negru. Ca un praf de condiment într-o reţetă complexă, se simţea şi mirosul mării; un miros pe care numai un localnic l-ar fi recunoscut.

În timp ce stătea sub cerul mohorât, inhalând aerul umed, cu iz de pin, şi-a dat seama că amintirile ei erau mai mult decât nişte rememorări înceţoşate. Rămâneau înrădăcinate în solul în care crescuseră. Erau locuri mai la nord, în arhipelagul insulelor San Juan, unde bucăţi şi frânturi din viaţa ei fuseseră împrăştiate ca scoicile pe ţărm. Undeva, acolo, rămăsese umbra unei fetiţe slăbuţe, cu privire îndrăzneaţă, de pe o plajă cu pietriş, smulgând petalele unei margarete şi îngânând: *Mă iubeşte*, *nu mă iubeşte.* Ştia că, dacă se uita suficient de atent, ar fi văzut acea cărare invizibilă pe care o lăsase în urmă, acele bucăţi din ea care duceau de la prezent înapoi la trecut.

Nu era surprinsă de cât de proaspete păreau să fie amintirile. Nimic nu se usca şi nu se prefăcea în ţărână în aerul umed din Seattle. Totul prospera.

Ruby a chemat un taxi şi s-a urcat pe bancheta din spate, aruncându-şi geanta de mână lângă ea. A verificat licenţa taximetristului (un obicei format în timpul vizitelor la New York) şi a văzut că îl cheamă Avi Avivivi.

Trebuia să fie o glumă acolo, însă era prea obosită ca să-i mai caute înţelesul.

— La Bayview, a spus, lăsându-se pe scaunul mirositor din velur maroniu.

Avi a călcat acceleraţia şi a demarat.

Ruby a închis ochii, încercând să nu se gândească la nimic. Când Avi a bătut-o uşor pe umăr, a crezut că nu trecuseră mai mult de câteva minute.

— Domnişoară? Doamnă? Sunteţi bine, da?

Ruby a tresărit şi s-a frecat la ochi.

— Sunt bine, mulţumesc.

A pescuit treizeci de dolari mototoliţi din buzunar şi i-a înmânat lui Avi, plata şi bacşişul. Apoi şi-a luat geanta şi poşeta şi s-a îndreptat către uşile duble din sticlă ale spitalului, dinaintea cărora se învârteau câţiva oameni.

Ruby aproape ajunsese în mijlocul lor când şi-a dat seama că sunt reporteri.

— E fiica ei!

Reporterii s-au întors cu toţii deodată, strigând unul pe deasupra celuilalt, dând din coate ca să ajungă mai în faţă.

— Ruby, aici!

— Mama ta era băută în timpul...

— Ce părere ai de fotografii?

Ruby a auzit fiecare bliţ, fiecare cadru luat dinainte. A observat şuviţa de păr care îi rămăsese lipită de buza de jos, tăietura fină în hârtie de pe degetul arătător.

Era ca şi cum se afla la kilometri depărtare de mulţimea aceea, cu toate că ar fi putut să întindă mâna şi ar fi atins-o pe reporteriţa de la CNN.

— Ruby! Ruby! Ruby!

Preţ de o clipă ameţitoare, şi-a îngăduit să pretindă că toate acestea erau pentru ea, că ea le câştigase toată atenţia.

— Ştiai de aventura mamei tale?

Auzind întrebarea, Ruby s-a întors şi a dat cu ochii de un bărbat scund, cu nas ascuţit, care purta o şapcă cu emblema postului de ştiri KOMO 4.

— Nu, a răspuns, afişând un zâmbet fals. Aş face o glumă despre asta, dar nu e foarte amuzantă.

A trecut prin mulţime, cu capul sus şi cu privirea înainte. Întrebările au urmat-o, ca nişte pietre aruncate în ea de la spate, unele dintre ele rănind-o adânc.

A pătruns prin uşile automate, care s-au închis cu un fâsâit în urma ei.

Înăuntru, era linişte. Aerul mirosea a dezinfectant. Scaunele cu imprimeuri îndrăzneţe erau presărate prin holul prelung şi

alb. Pe pereţi erau tablouri generice şi vesele, aşezate stângaci între portrete cu rame aurii ale unor bărbaţi şi femei cu feţe acrite care donaseră, evident, milioane de dolari spitalului.

— Ruby!

Caroline a venit în fugă. Îmbrăţişarea ei aproape că a dărâmat-o pe Ruby. În timp ce îşi ţinea îşi ţinea sora în braţe, Ruby a simţit cât de slabă devenise Caro şi cât de tare tremura din tot corpul.

În cele din urmă, Caro s-a retras. Rimelul i se întinsese, stricându-i perfecţiunea feţei.

— Îmi pare rău, a spus ea, deschizându-şi poşeta şi pescuind o batistă cu care şi-a şters ochii.

Ruby îşi dădea seama de stânjeneala ei de a se fi arătat emoţionată cum nu-i stătea în fire. Dacă vechile tipare erau adevărate, Caro avea să se retragă acum, să se distanţeze până când şi-ar fi înăbuşit sentimentele la dimensiunea acceptabilă.

Caroline a închis ochii pentru o clipă. Când i-a redeschis, s-a uitat la Ruby cu o disperare mută. Ruby a recunoscut privirea. Sora ei se întreba de ce nu puteau lucrurile să fie mai uşoare, de ce nu se puteau iubi cu toţii pur şi simplu.

Tăcerea s-a aşternut între ele, blândă şi rece precum ploaia de dimineaţă. În tăcerea aceea, Ruby a auzit ecoul unei familii destrămate; erau cu toţii nişte piese individuale, acum separate, care tânjeau după uniunea ce fusese spulberată.

— Cum se simte Nora? a întrebat Ruby în cele din urmă.

Caroline i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Încă urăşte când îi zicem Nora.

— Serios? Uitasem.

— Pariu că ai uitat. În fine, a intrat cu maşina într-un copac. Are piciorul rupt, încheietura luxată. Asta îi îngreunează destul activităţile de zi cu zi. Va avea nevoie de ajutor.

— O compătimesc pe asistenta care va prelua *slujba*.

Caroline s-a uitat lung la ea.

— Ai *vrea* să fie îngrijită de un străin?

Lui Ruby i-a luat un minut să înţeleagă aluzia surorii sale. Iar, când a înţeles-o, a izbucnit în râs.

— Aiurezi.

— Nu e amuzant. Ai văzut reporterii de afară. Sunt gata s-o facă bucăţele pe mama, iar ea a fost dintotdeauna fragilă.

— Da, la fel de fragilă ca un pit bull.

— Ruby, a spus Caroline pe un ton care sugera suntem-o-echipa-iar-tu-nu-joci-corect. Un străin ar putea s-o vândă tabloidelor. Avem nevoie de cineva de încredere.

— Atunci mai bine te-ai ocupa tu. În mine nu are încredere.

— Eu am copii. Şi un soţ.

O viaţă. Implicaţia era cât se poate de clară, iar adevărul ei durea.

— Nu are prieteni?

— Ar trebui să te ocupi tu, Ruby, a spus Caroline cu o expresie dezgustată. Iisuse! O să ai treizeci de ani peste câţiva ani. Mama cincizeci. Când o să ajungi să o cunoşti?

— Cine spune că o s-o cunosc *vreodată*?

— Spune-mi că nu te-ai gândit la aia noaptea trecută, a spus Caro, apropiindu-se.

Ruby nu mai putea înghiţi. Sora ei era atât de aproape... mirosea a parfum scump, poate a gardenia.

— La ce?

— La moartea ei.

Cuvintele au lovit periculos de aproape de ţintă. Ruby a rămas cu privirea aţintită asupra podelei din linoleum. În mintea ei, ştia exact ce trebuia să facă – să iasă pe uşile acelea din sticlă şi să meargă înapoi acasă. Doar că, de data aceasta, nici nu era atât de uşor, mai ales cu articolul pentru *Caché* pe care îl avea de scris. Puţin timp petrecut cu Nora Bridge avea cu siguranţă să-l facă mai bun. *Mult* mai bun.

A tras aer adânc în piept, după care s-a întors cu faţa spre sora ei.

— O săptămână, a spus pe un ton plat. Stau cu ea o săptămână.

Caroline a îmbrăţişat-o strâns pe Ruby.

— Ştiam că o să faci ce trebuie.

Ruby s-a simţit ca o impostoare. Cu voce slabă, a adăugat:

— O săptămână cu Nora. Ai face bine să înfiinţezi un fond de apărare.

Caroline a râs.

— Du-te şi spune-i. E în salonul 612, pe stânga. Te aştept aici.

— Laşo.

Ruby i-a adresat un zâmbet nervos, după care s-a îndreptat spre lifturi. La etajul şase, a început să caute din salon în salon până când a găsit numărul 612.

Uşa era întredeschisă.

A tras încă o gură de aer în piept şi a păşit înăuntru.

Mama ei dormea.

Ruby a răsuflat uşurată. Tensiunea din şolduri i s-a diminuat puţin, iar ea şi-a descleştat pumnii.

A privit lung chipul frumos şi palid al mamei ei şi a simţit un dor. S-a silit să-şi amintească însă că această frumoasă femeie roşcată, care arăta ca Susan Sarandon, nu era într-adevăr mama ei. Mama lui Ruby – femeia care juca Scrabble şi care făcea clătite cu ciocolată în fiecare duminică dimineaţa – murise în urmă cu unsprezece ani. Iar aceasta era femeia care o ucisese.

Nora a deschis atunci ochii.

Ruby a simţit o copleşitoare dorinţă de a fugi.

Nora a scos un sunet de uimire şi s-a ridicat în capul oaselor, dându-şi părul încâlcit de pe faţă.

— Ai venit, a spus pe o voce blândă, în care se citea o uşoară mirare.

Ruby s-a căznit să-şi ţină mâinile pe lângă corp. Era o regulă veche din *stand-up.* Să nu-ţi mişti degetele. Publicul simţea când aveai emoţii.

— Cum te simţi?

Ce întrebare stupidă, însă Ruby fusese prinsă pe nepregătite şi se temea să se arunce cu capul înainte.

— Sunt bine, a spus Nora, zâmbind, însă era un zâmbet ciudat şi nesigur.

Ruby şi-a încrucişat braţele la piept – încă o tehnică anti-agitaţie.

— Aş zice că ai pierdut reducerea de şofer bun[6].

— Asta e Ruby a mea. Mereu scorneşte câte o glumă.

— Nu m-aş exprima chiar cu „Ruby a mea”.

Zâmbetul Norei a pierit.

— Sunt sigură că nu.

A închis ochii, frecându-şi vârful nasului şi expirând încet.

— Văd că încă crezi că le ştii pe toate... şi că nu te dai în lături de la nimic.

[6] *Good driver discount* – o reducere care se aplică după cinci ani în care şoferul nu a înregistrat niciun incident rutier.

Ruby a simţit cum îi alunecă de sub picioare şistul vechilor obiceiuri. Încă câteva cuvinte bine alese şi avea să izbucnească un război în toată regulă între ele.

— Nu le ştiu pe toate, a spus Ruby pe un ton egal. Nici măcar pe propria mamă.

Nora a râs, un sunet sacadat, obosit.

— Atunci suntem amândouă în aceeaşi situaţie.

Au rămas cu privirea aţintită una asupra celeilalte. Dorinţa lui Ruby de a pleca de acolo era din ce în ce mai mare; ştia că îi vorbea instinctul de supravieţuire. Şi mai ştia că nu putea petrece o săptămână întreagă cu femeia asta şi să nu simtă nimic... însă furia ei era atât de mare acum, încât o copleşea.

Dar nu avea de ales.

— M-am gândit... că aş putea sta cu tine o vreme. Să te ajut să te instalezi.

Surpriza de pe faţa Norei era aproape comică.

— De ce?

Ruby a ridicat din umeri. Existau atâtea răspunsuri la întrebarea aceea.

— Ai fi putut muri. Poate m-am gândit că te-aş fi putut pierde, a zis şi a zâmbit forţat. Sau poate că ăsta e cel mai negru moment al tău, momentul când vei pierde tot ce ai vrut să obţii când ţi-ai părăsit familia, iar eu nu vreau să ratez nicio clipă din suferinţa ta. Sau poate am un contract de a scrie un articol despre tine şi am nevoie să-ţi stau aproape ca să aflu informaţiile din interior. Sau poate...

— M-am prins. Cui îi pasă motivul? Am nevoie de ajutor, iar tu, evident, nu ai altceva mai bun de făcut.

— Cum reuşeşti... să mă pui la colţ şi să-mi mulţumeşti în acelaşi timp? Iisuse, e un talent!

— Nu am vrut să te pun la colţ.

— Nu, doar ai ţinut să scoţi în evidenţă că nu am viaţa mea. Dar nu te-ai gândit că poate mi-am rearanjat priorităţile ca să petrec timp cu tine, nu?

— Hai să nu începem, bine?

— Tu eşti cea care a început.

Nora şi-a pus mâna pe balustrada patului, întinzând degetele ca să o atingă pe Ruby. Şi-a ridicat privirea.

— Ştii că mă duc la casa de vacanţă, nu-i aşa?

Ruby a crezut că nu aude bine.

— *Poftim?*

— Reporterii s-au instalat în faţa blocului meu. Nu mă pot duce acolo.

Nora şi-a coborât privirea, iar Ruby a văzut atunci cât de greu îi era şi *mamei* ei să i se uite în ochi.

Trecutul intervenise încă o dată între ele, o pânză lipicioasă care prindea dureri vechi şi nu le mai dădea drumul.

— Sora ta mi-a propus să folosesc casa de vacanţă. Dacă te vei răzgândi, voi înţelege.

Ruby s-a dus la fereastră şi a privit afară, la străzile cenuşii şi plouate din Capitol Hill.

Cu doar câteva clipe în urmă, i se păruse realizabil: să se ducă acasă la femeia asta – casa Norei, pe care nu o simţea neapărat ca fiind mama ei – să stea cu ea câteva zile, să-i pregătească masa, să se uite prin vechile albume cu poze şi să-i pună câteva întrebări. Să obţină suficiente informaţii încât să scrie acea secţiune din articol intitulată „Originile Norei Bridge”.

Însă acum... la casa de vacanţă.

Acolo îngropase atâtea amintiri, atât bune, cât şi rele. Prefera să o vadă pe Nora dintr-un zgârie-nori din sticlă pe care succesul i-l oferise. Şi nu în casa cu şindrilă unde Ruby îşi amintea cum grădinărise, cum pictase şi cum râsese, un sunet care se risipise de mult.

Cincizeci de mii de dolari.

La asta trebuia să se gândească. Putea rezista o săptămână la casa de vacanţă.

— Bănuiesc că nu contează unde suntem...

— Vorbeşti serios?

A detectat o nostalgie tulburătoare în vocea mamei ei.

În cele din urmă, Ruby s-a întors cu faţa spre ea. Ar fi vrut să micşoreze distanţa dintre ele, însă picioarele refuzau să se mişte din loc.

— Sigur, de ce nu?

Nora a privit-o gânditoare şi a zis:

— Va trebui să-mi închiriezi un scaun cu rotile – doar până când încheieturile mele vor fi suficient de puternice pentru cârje. Şi o să am nevoie şi de câteva lucruri din apartamentul meu.

— Pot face asta.

— O să vorbesc cu doctorul să mă externeze. Va trebui să plecăm în linişte, poate chiar pe uşa din dos. Nu vrem să fim urmărite.

— O să închiriez o maşină şi te urc în ea în – cât – trei ore?

— În regulă. Geanta mea e în dulap. Ia-mi cărţile de credit. Foloseşte cardul Visa Platinum pentru tot ce îţi trebuie. O să-ţi desenez o hartă până la apartamentul meu şi o să-l sun pe Ken, portarul. Te va lăsa să intri. Şi Ruby... să iei o maşină frumoasă, da?

Ruby a încercat să zâmbească. Avea să fie atât de rău. Mama ei îi cerea deja o sumedenie de lucruri – şi să judece.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, Nora.

S-a dus la dulap, a văzut geanta neagră şi scumpă şi a luat-o. Breteaua groasă i se aşază confortabil pe umăr. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, s-a îndreptat spre ieşire.

Vocea mamei ei a oprit-o însă din drum:

— Ruby? Îţi mulţumesc.

Ruby a închis uşa în urma ei.

Capitolul 6

Ruby a intrat în penthouse-ul mamei şi a închis uşa în urma ei. Locul era straniu de tăcut şi mirosea vag a flori.

Şi-a lăsat jacheta pe podeaua strălucitoare de marmură, lângă o masă din piatră şi fier forjat pe care se afla o vază uriaşă plină cu trandafiri.

I s-a tăiat respiraţia. Era cea mai frumoasă încăpere pe care o văzuse vreodată.

Un perete din sticlă înconjura apartamentul, lăsând la iveală o vedere panoramică asupra Elliot Bay.

Podelele erau din marmură lustruită, o culoare între alb şi auriu, cu fire împletite de negru şi verde care traversau fiecare placă. Piese de mobilier tapiţate cu brocart, cu picioare aurite, stăteau adunate în sufragerie în jurul unei frumoase măsuţe de cafea din sticlă aurie. Într-un colţ se afla un pian din abanos marca Steinway, pe blatul lăcuit găsindu-se mai multe fotografii în rame aurite.

Un hol slab luminat ducea de-a lungul mai multor încăperi – o cameră formală de servit masa, o bucătărie profesională, un birou – sfârşindu-se cu dormitorul principal. Aici, geamurile erau îmbrăcate în perdele de culoarea oţelului care se asortau cu cuvertura din caşmir de pe pat. Mai erau şi două dressinguri uriaşe. L-a deschis pe primul, iar o lumină s-a aprins automat, lăsând la iveală două rânduri de haine, organizate pe culori.

Ruby şi-a trecut degetele pe deasupra hainelor. Mătase, caşmir, lână scumpă. Apoi a văzut etichetele: St. John, Armani, Donna Karan, Escada.

A oftat cu invidie. *Pentru asta ne-a lăsat*, i-a venit în minte un gând care a durut-o mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Şi-a scos lista din buzunar.

Uscător de păr

Ondulator
Pantaloni scurţi
Salopete
Şosete

Erau lucruri obişnuite, însă nimic din dulapul acela nu costa mai puţin de trei sute de dolari.

A ieşit, închizând uşa în urma ei. Ajunsă dinaintea comodei bombate cu margini aurii, a deschis sertarul de sus. Înăuntru se aflau grămăjoare de lenjerie împăturită la perfecţie. A ales câteva articole, după care a luat câţiva pantaloni scurţi şi câteva bluze cu mâneca scurtă din al doilea sertar. A pus teancul pe pat şi s-a dus în cel de-al doilea dressing.

Încă o dată, lumina s-a aprins automat, însă hainele de aici arătau de parcă aparţineau unei alte femei. Pantaloni de trening gri şi uzaţi; cămăşi lăbărţate şi pătate; blugi atât de vechi încât se demodaseră. Şi câteva rochii de vară viu colorate.

Mama ei avea haine scumpe de designer şi haine de stat prin casă, dar nimic intermediar. Fără haine de ieşit la prânz cu o prietenă sau haine de oprit în drum la vreun matineu.

Fără haine pentru o viaţă adevărată.

Ciudat...

S-a întins după o rochie de vară, însă tivul din dantelă s-a agăţat de ceva. Ruby a împins cu grijă la o parte celelalte rochii şi a văzut obiectul în care se prinsese rochia.

Era o cutie din carton cu clapeta ridicată. Pe o laterală, cu carioca roşie, scria *Ruby.*

Mai să-i sară inima din piept. Aproape că a simţit nevoia disperată de a ieşi din dressing şi de a închide uşa cu putere. Orice ar fi fost în cutia aceea, orice ar fi păstrat mama ei şi etichetat cu numele lui Ruby, nu ar fi contat...

Doar că nu părea să se poată clinti din loc. A lăsat rochia să-i scape din mâini, să cadă pe podea, cu umeraş cu tot, iar ea s-a prăbuşit în genunchi. S-a întins şi a tras cutia înspre ea. A deschis-o cu degete tremurânde.

Înăuntru se aflau zeci de pacheţele împachetate în hârtie, unele în culoarea Crăciunului, verde cu roşu, altele în hârtie argintie cu balonaşe şi lumânărele.

Aniversări şi Crăciunuri.

A numărat pachetele. Douăzeci şi unu. Câte două pentru fiecare an din cei unsprezece de când Nora alesese să plece de lângă ei, mai puţin puloverul negru din caşmir pe care Caroline i-l strecurase lui Ruby.

Acestea erau darurile pe care Nora le cumpărase în fiecare an şi i le trimisese lui Ruby, aceleaşi pe care Ruby le expediase fără milă înapoi, nedeschise.

— O, Doamne!

A oftat şi s-a întins după unul dintre pachete. Era mic, cam de mărimea unui card de credit şi cam de un centimetru şi jumătate grosime. Cel pe care îl alesese era împachetat în hârtie pentru cadouri.

Simţea hârtia lucioasă între degete, iar când l-a ridicat, a auzit un mic clinchet dinăuntru. Sunetul a umplut-o de o copleşitoare senzaţie de dor. O înfuria să simtă o astfel de emoţie inutilă, dar nici nu o putea face să dispară.

Cu grijă, a desfăcut ambalajul, rămânând în mână cu o cutiuţă albă pe care era trecut logoul unei bijuterii. A ridicat capacul.

Înăuntru, pe un pat de hârtie opalescentă, se afla un pandantiv din argint. Era în forma unui tort cu lumânări.

Ruby ştia că nu ar trebui să pună mâna pe pandantiv, dar nu s-a putut abţine. L-a luat în palmă, cântărindu-l, după care l-a întors pe spate. Acolo erau inscripţionate următoarele:

LA MULŢI ANI! 21 TE IUBESC, MAMA.

Pandantivul de argint s-a înceţoşat.

Nu a mai vrut să deschidă şi altele; nu era nevoie. Ştia că pe undeva în celelalte cutii trebuia să fie o brăţară şi alte pandantive atent alese care să simbolizeze anii cât au fost despărţite.

Şi-o închipuia pe mama ei, îmbrăcată impecabil, cu machiaj desăvârşit, ducându-se din magazin în magazin în căutarea cadoului perfect. Flecărind încântată cu vânzătoarele, spunând lucruri precum: *Fiica mea împlineşte douăzeci şi unu astăzi. Am nevoie de ceva extra special*

Prefăcându-se că totul era normal... că nu-şi abandonase copiii atunci când aveau cel mai mult nevoie de ea.

La acest gând, Ruby s-a simţit copleşită de o furie rece, iar controlul de sine i-a revenit. Câteva tinichele nu însemnau nimic.

Ce conta însă nu era ce încercase Nora să-i *ofere* lui Ruby, ci lucrurile de care o lipsise.

Ruby nu avusese parte de o petrecere cu ocazia cele de-a şaptesprezecea aniversări. În ziua aceea, nu avusese parte decât de linişte. Fără familie adunată în jurul mesei lungi din bucătărie, care să fie plină de daruri. Acele ocazii... acele momente preţioase muriseră odată cu familia lor.

Câteva cadouri frumos împachetate adunate într-o cutie de carton dintr-un dulap nu aveau să schimbe nimic.

Ruby nu avea să permită acest lucru.

•

Ruby s-a oprit în mijlocul salonului. Un bărbat se afla dinaintea uşii. Era înalt şi pretenţios, un bărbat care se îmbrăca pentru femei – pantaloni gri, cămaşă roz şi bretele de un bleumarin aprins. Părul îi era alb ca zăpada şi începea să i se rărească. A observat că îşi tot trecea mâna prin el, ca şi cum voia să se asigure că e încă acolo.

Bărbatul şi-a ridicat privirea. Nişte ochi negri, înguşti şi pătrunzători s-au fixat asupra ei.

— Tu eşti Ruby Bridge?

Ea s-a oprit. Calculase greşit distanţa şi făcuse un pas prea aproape de el. Emana un miros dulce, de mosc. Parfum scump, folosit din belşug. Putea vedea că era deranjat de invazia ei în spaţiul lui personal.

A făcut un pas înapoi şi şi-a dres glasul – amintindu-i subtil că o întrebase dacă ea e Ruby Bridge.

— Cine vrea să ştie?

Zâmbind – ca şi cum era întocmai ceea ce ar fi întrebat Ruby Bridge – i-a întins mâna.

— Sunt Leonard Allbright, doctorul mamei tale.

— Unde ţi-e halatul alb?

— Sunt psihiatrul ei.

Asta a surprins-o pe Ruby. Nu şi-o închipuia pe mama ei vărsându-şi oful altcuiva.

— Serios?

— Doar ce am vorbit cu ea şi mi-a spus despre... *aranjamentul* vostru. A rostit cuvântul de parcă ar fi fost amar. Cunosc trecutul vostru comun, aşa că m-am gândit să-ţi spun să ai grijă, mama ta e încă fragilă.

— Aha. Eşti căsătorit, domnule doctor Allbright?

O expresie dureroasă i-a apărut pe chip.

— Nu. De ce întrebi?

— Mama colecţionează bărbaţi care o consideră fragilă. Parcă-i ieşită din piesele lui Tennessee Williams.

Doctorului Allbright nu a părut încântat de observaţie.

— De ce te-ai oferit să ai grijă de ea?

— Ascultă, domnule doctor, după ce povestea asta se va încheia, o vei putea întreba pe Nora orice doreşti. Ea îţi va plăti o căruţă de bani ca s-o asculţi cum se plânge despre fiica ei afurisită care a trădat-o. Dar *eu* n-am de gând să stau la discuţii cu dumneata.

— Trădat, interesantă alegere de cuvinte.

Ruby a tresărit.

— Dacă nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi...

Bărbatul şi-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos o cutiuţă subţire din argint cu iniţialele LOA gravate cu aur. Înăuntru se afla un teanc frumos aşezat de cărţi de vizită scumpe. I-a întins şi ei una.

— Nu ştiu dacă e o idee bună ca tu să ai grijă de Nora. Mai ales în starea mentală în care se află.

Ruby a luat cartea de vizită şi a îndesat-o în spatele elasticului colanţilor ei.

— Serios? Şi de ce nu?

El a studiat-o, iar ea putea vedea din încruntătură lui că nu era mulţumit de ce vedea.

— Nu ai văzut-o şi nu ai vorbit cu mama ta de ani buni şi e evident că eşti foarte furioasă pe ea. Având în vedere... ce i s-a întâmplat, ar putea fi o combinaţie proastă. Poate chiar periculoasă.

— Periculoasă în ce sens?

— Nu o cunoşti. Şi, după cum spuneam, e fragilă acum...

— Am trăit cu ea şaisprezece ani, doctore. Dumneata ai vorbit cu ea o dată pe săptămână timp de... cât, un an, doi?

— Cincisprezece ani.

Bărbia lui Ruby a tresărit.

— *Cincisprezece* ani? Dar totul era bine pe-atunci.

— Aşa să fie?

Întrebarea lui i-a provocat o nedumerire. În urmă cu cincisprezece ani, Ruby abia îşi dăduse jos aparatul dentar, cânta melodiile Madonnei şi purta zeci de crucifixuri, închipuindu-şi că viitorul ei avea să urmeze parcursul copilăriei şi că familia ei avea să fie mereu împreună.

— Mama ta ţine multe pentru sine, a continuat doctorul Allbright, şi, după cum am menţionat, e fragilă. Cred că a fost dintotdeauna. Evident, nu eşti de acord.

A făcut un pas către ea. De data aceasta, Ruby a fost cea care s-a simţit încolţită, dar s-a întărit pe poziţii şi nu s-a mişcat din loc.

— Mama ta avea aproape 110 kilometri pe oră când a intrat în copacul acela. În aceeaşi zi când şi-a distrus cariera. Ce coincidenţă!

Lui Ruby nu i-a venit să creadă că nu făcuse legătura aceea. Brusc, s-a simţit străbătută de un fior.

— Vreţi să-mi spuneţi că a încercat să se sinucidă?

— Spun doar că e o coincidenţă. Una periculoasă.

Ruby a oftat din greu. Deodată, ideea de a fi responsabilă pentru mama ei, fie şi numai pentru câteva zile, nu i se mai părea una bună. Cineva instabil emoţional nu ar fi trebuit lăsat pe mâinile lui Ruby – la naiba, nici măcar un *peştişor* nu i-ar supravieţui.

— Nu o cunoşti pe mama ta. Adu-ţi aminte de asta.

Observaţia a readus-o pe Ruby cu picioarele pe pământ.

— Şi a cui e vina asta? Nu eu sunt cea care a plecat.

El a privit-o de sus.

O, *Doamne*, s-a gândit ea, *acum îi dezamăgesc până şi pe străini.*

— Nu, nu eşti tu cea care a plecat, a spus el pe un ton plat, dar nici nu mai ai şaisprezece ani.

•

Ruby ar fi trebuit să închirieze o maşină mai mare. Ca de exemplu un Hummer sau un Winnebago.

Camioneta părea prea mică pentru ea şi Nora. Erau captive de-o parte şi de alta în scaunele din faţă. Cu geamurile închise, părea că nu mai ai aer să respiri şi nu-ţi rămânea altceva de făcut decât să vorbeşti.

Ruby a pornit radioul.

Vocea pură şi vibrantă a lui Celine Dion a umplut maşina, cântând ceva despre o dragoste care vine la aceia care cred în ea.

— Crezi că ai putea să dai mai încet? a întrebat Nora. Începe să mă doară capul.

Ruby a aruncat o privire spre ea. Nora părea obosită; pielea ei, de obicei palidă, părea acum să fi căpătat o transparenţă de porţelan. Pielea afundată de la tâmple îi era brăzdată de o reţea de vinişoare albastre. S-a întors spre Ruby şi a încercat să zâmbească, însă, în realitate, gura abia dacă i-a tremurat puţin înainte să închidă ochii şi să-şi sprijine capul de fereastră.

Fragilă.

Ruby nu putea deloc pricepe acest lucru. Cuvântul îi era prea străin. Mama ei fusese dintotdeauna parcă făcută din oţel. Chiar şi când era mică, Ruby ştiuse cât de puternică era mama ei. Ceilalţi copii din clasă obişnuiau să se teamă de taţii lor atunci când soseau carnetele cu note. Dar nu şi fetele din familia Bridge. Ele trăiau cu teama de a nu-şi dezamăgi mama.

Şi asta nu pentru că le-ar fi pedepsit ori pentru că ar fi ţipat la ele. Nu, era ceva mai rău de atât.

Sunt dezamăgită de tine, *Ruby Elizabeth*... *o femeie care o apucă pe calea uşoară nu o să aibă o viaţă bună*.

Ruby n-a aflat niciodată care era calea uşoară şi nici încotro ducea, dar intuia că era ceva de rău. Aproape la fel de rău cu a „te prosti”, încă un lucru pe care Nora nu-i agrea.

Adevărul nu dispare doar pentru că închizi ochii fusese încă una dintre zicalele preferate ale mamei ei.

Desigur, asta se întâmplase „înainte”. După, nimănui din familie nu i-a mai păsat dacă o dezamăgeşte sau nu pe Nora Bridge. De fapt, Nora aproape că se străduise din răsputeri tocmai s-o dezamăgească.

— Ruby? Muzica?

Ruby a închis radioul. Foşnetul ritmic al ştergătoarelor umplea acum liniştea ce se aşternuse brusc.

La doar câţiva kilometri depărtare de centrul Seattle-ului, oraşul cenuşiu a lăsat loc centrelor comerciale plate şi înghesuite. La alţi câţiva kilometri depărtare, ajungeau deja în câmp. Dealuri împădurite şi câmpii înverzite se întindeau de-o parte şi de alta a autostrăzii. Domul de îngheţată albă al muntelui Baker se ridica prin ceaţă deasupra terenului agricol plat.

Ruby a accelerat în timp ce trecea prin oraşul adormit de la poalele muntelui Vernon, temându-se ca mama ei să nu spună ceva intim precum: *Îţi mai aduci aminte cum pe timpul festivalului obişnuiam să ne plimbăm cu bicicleta prin câmpurile de lalele?*

Când i-a aruncat însă o privire, a văzut că Nora dormea.

Ruby a răsuflat uşurată şi a luat piciorul de pe acceleraţie. Era bine să conducă restul drumului fără să simtă că ar fi fost urmărită cu privirea.

La Ancortes, orăşelul de la malul mării, a cumpărat un bilet doar dus pentru feribot şi s-a aşezat la rând. Era abia începutul sezonului turistic; în două săptămâni de-acum, coada pentru feribot ar fi putut dura şi cinci ore.

În mai puţin de o jumătate de oră, un feribot andocat a sunat cu jale din cornul său şi a început debarcarea maşinilor, a bicicletelor şi a pasagerilor lui. Apoi, un angajat în vestă portocalie a direcţionat-o pe Ruby către prova, unde a parcat şi a tras frâna de mână. Era prima maşină din rândul doi, un loc a-ntâia. Gura ovală şi căscată a feribotului era ca o fereastră uriaşă, fără sticlă, ce încadra priveliştea.

Sunetul era monoton ca o zi ploioasă, întrerupt de picăturile care băteau într-o foaie de tablă. Cerul de un cenuşiu apos se topea în mare, linia dintre ele fiind ca o dungă ştearsă de cărbune, la fel de subţire precum conturul lăsat de un creion dermatograf. Foci gri cu feţe de căţeluşi se târau una înspre

cealaltă, căutând un culcuş confortabil la adăpostul geamandurilor roşii.

Ruby a ieşit din maşină şi a urcat la etaj. După ce şi-a cumpărat un latte de la bufet, a ieşit pe punte.

Nimeni nu era acum acolo. Ploaia devenise aproape o ceaţă fină. Picăturile de ploaie loveau balustradele şi făceau punţile alunecoase.

Un singur şi prelung sunet de horn a anunţat plecarea vasului.

Ruby şi-a trecut degetele de-a lungul balustradei umede, ţinându-se de ea, cutremurată de un val neaşteptat de frig. Câţiva pescăruşi curajoşi planau în zbor dinaintea ei, cu aripile întinse, nemişcaţi, lăsându-se purtaţi de curentul de aer. Croncăneau cu putere, cerşind resturi de mâncare.

Insule de-un verde luxuriant erau presărate prin marea de staniol, coastele lor de granit contrastând puternic cu argintiul plat al apei. Arbori roşii de madrona mărgineau ţărmul, rădăcinile lor agăţându-se cu îndârjire de stratul subţire de sol. Casele erau risipite, însă, în cea mai mare parte, insula părea golaşa.

A închis ochii, inspirând mirosul sărat şi familiar al mării. În clasa a opta, începuse să ia feribotul până la şcoală din Friday Harbor de pe insula San Juan; amintirile din perioada liceului erau strâns legate de această ambarcaţiune...

Ea şi Dean stăteau mereu împreună fix în locul acela, chiar la prova, chiar şi când ploua.

Dean.

Ciudat că nu se gândise mai repede la el.

Ei bine, poate că nu era chiar atât de ciudat. Trecuseră mai bine de zece ani de când îl văzuse ultima oară şi încă o durea să-şi amintească de el.

După ce mama lor îi părăsise, Ruby crezuse că nu putea încerca o durere mai mare. Dean o învăţase însă că inima poate mereu face loc pentru şi mai multă suferinţă.

Se mai gândea la el din când în când. Uneori, când se trezea în toiul vreunei nopţi fierbinţi şi singuratice şi îşi simţea obrajii lipicioşi şi umezi, ştia că trebuie să-l fi visat. Aflase de la Caroline (care aflase de la Nora) că îi călcase pe urme mamei lui şi că acum el era la conducerea imperiului. Ruby ştiuse dintotdeauna că aşa avea să fie.

În cele din urmă, feribotul a virat către Insula Verii. Hornul a sunat, iar căpitanul a venit la megafon, rugând pasagerii să se întoarcă la vehiculele lor.

Ruby s-a grăbit să coboare şi a urcat în camionetă.

Căpitanul a oprit motorul, iar ambarcaţiunea a plutit înspre docul negru şi şubred. Un semn bătut de vreme – era deja vechi pe când Ruby era doar o copilă – atârna strâmb de cel mai apropiat pilon. Pe el scria BINE AŢI VENIT PE INSULA VERII!

O femeie a ieşit din clădirea de mărimea unui dressing a terminalului şi a rămas pe loc, urmărind cu privirea feribotul care venea înspre ea. Purta o rochie maronie, lungă până la pământ, fără mâneci şi fără guler. Un crucifix din argint bogat ornamentat îi atârna pe un lanţ gros în jurul gâtului. Făcând cu mâna înspre pasagerii adunaţi la prova, a tras o frânghie zdrenţuită, groasă cât mâna, de-a lungul docului şi a legat ambarcaţiunea cu ea.

— O, Doamne! a zis Nora, trezindu-se, aceea e sora Helen?

Lui Ruby nu-i venea să creadă. Măicuţele fuseseră dintotdeauna cele care se ocupau de transporturile feribotului pe Insula Verii, doar că era încă un şoc pentru ea să vadă că nimic nu se schimbase.

— Uimitor, nu-i aşa?

Nora a oftat. Era un sunet obosit, de parcă s-ar fi întrebat dacă lipsa schimbărilor era, de fapt, un lucru bun. Ori poate că, întocmai ca Ruby, doar ce îşi dăduse seama de cum avea să se *simtă* să se afle din nou aici, în miezul atâtor suferinţe.

Ruby a coborât cu maşina de pe feribot, trecând pe lângă poştă şi pe lângă magazinul universal. Ce a uimit-o la început a fost cât de puţin se schimbase totul. I se părea că se întorsese în timp. Aici, pe Insula Verii, totul rămăsese la fel ca în anul 1985. Dacă ar fi pornit radioul, probabil c-ar fi cântat Cyndi Lauper sau Rick Springfield...

Tocmai din *această* cauză se ţinuse departe.

Drumul a cotit, apoi a urcat un deal scurt, ca apoi să coboare de-a lungul unei văi înverzite.

La dreapta ei, peisajul era parcă desprins dintr-un tablou de Monet, tot numai iarbă aurie şi copaci verzi pe fundalul unui cer argintiu. La dreapta ei se afla plaja Bottleneck Bay, iar dincolo de ea se zărea cocoaşa împădurită a insulei Shaw. Bărci de pescuit, cenuşii şi bătute de vreme, zăceau cu chila înfiptă în

plaja cu pietriş, uitate de proprietarii lor cu mai mult de o generaţie în urmă. Câteva iahturi elegante – deţinute în principal de cei câţiva californieni care erau suficient de curajoşi încă să achiziţioneze o casă de vacanţă pe această insulă mult prea tăcută unde apa potabilă nu era niciodată un bun dat, iar curentul electric venea şi pleca odată cu vântul – se legănau alene în apele uşor umflate.

Doar câteva case erau vizibile de pe drum. Insula se lăuda cu o întindere de cinci mii de acri, însă numai cu o sută de locuitori permanenţi. Chiar şi vara, când cei de pe continent se îmbulzeau la casele lor de vacanţă, Insula Verii număra mai puţin de trei sute de rezidenţi.

Era un loc cu totul diferit de California. Aici, hip-hopul erau săriturile făcute de un iepure, iar când treceai cu maşina pe lângă cineva o făceai ca să-l saluţi în drum spre centru.

Nora privea pe geamul plin de picături de ploaie. Îşi ţinea capul lipit de el, zvâcnindu-i de durere. Liniile din jurul gurii îi erau mult adâncite, suficient de mult cât să-i tragă buzele într-o grimasă tristă.

— Când am venit prima oară aici... nu, nu mai contează acum...

Ruby a ajuns în dreptul drumului ce ducea spre plajă. În loc să intre pe el, a luat piciorul de pe acceleraţie şi a oprit. Fraza neterminată a mamei ei implica... secrete... lucruri nespuse, iar lui Ruby nu-i plăcea deloc asta.

Cincisprezece ani, spusese doctorul Allbright. De cincisprezece ani o trata pe Nora... şi totuşi, niciunul dintre ei nu o ştiuse.

— Ce voiai să spui?

Râsul Norei a fost doar ceva trecător, precum vata de zahăr.

— Nimic.

Ruby şi-a dat ochii peste cap.

— Oare de ce m-am mai deranjat? Cum vrei.

A apăsat din nou acceleraţia, a semnalizat şi a virat spre plajă. Drumul îngust cu o singură bandă se unduia şerpuitor printre copacii falnici. Deşi era după-amiază, n-ai fi zis. Crengile copacilor atârnau greu de la ploaie; ramurile lor aplecate întunecau drumul. Pe ici, pe colo, mici intrânduri, acoperite de buruieni, lăsau loc să intri atunci când o altă maşină venea din direcţia opusă.

În cele din urmă, au ajuns pe alee. Doi corni stăteau de strajă de-o parte şi de alta a potecii plină de frunze. Pietrişul care o acoperise cândva fusese de mult îngropat sub pământ.

Ruby a oprit pe alee. Iarba lungă până la genunchi care creştea într-o fâşie sălbatică chiar în mijlocul drumului îngreuna şi lovea şasiul.

La capătul drumului mărginit de copaci, Ruby a apăsat frâna.

Şi a rămas cu privirea aţintită asupra copilăriei ei prin pervazul bătut de ploaie.

Casa era acoperită de şindrile albe şi groase şi avea ornamente roşii de jur-împrejurul ferestrelor. O aripă ieşea în afară precum şoldul bolnav al unei bătrâne – adăugire din partea bunicilor pentru nepoţii lor. O verandă se întindea pe trei dintre cele patru laturi ale casei, fix în sânul luminişului rotund care dădea spre mare. Aici, pe la mijlocul lui iunie, iarba era din abundenţă, de culoarea lămâilor verzi; în zilele caniculare de vară, Ruby ştia că avea să crească mult, căpătând nuanţa bogată de auriu lucios. Arbori de madrona mărgineau perimetrul.

— O, Doamne, a şoptit ea, admirând priveliştea.

Un gard alb delimita o curte pătrată din jurul casei. Înăuntrul lui, grădina era în floare.

Evident, Caroline plătise un grădinar să aibă grijă de toate acestea. Arăta ca şi cum cei din familia Bridge nu lipsiseră mai mult de un sezon, nicidecum de mai bine de un deceniu. Cu un oftat extenuat, Ruby a ieşit din maşină. Valurile făceau un zgomot jos, sforăitor. Păsărelele ciripeau de undeva de sus, surprinse şi tulburate de oaspeţii neaşteptaţi. Niciun zgomot de-al oraşului nu răzbătea însă până aici, atât de departe în nord, niciun claxon, scrâşnet de cauciucuri ori avioane trecând pe deasupra.

Pe Insula Verii domnea acum, aşa cum o făcuse dintotdeauna, sentimentul tăcut al unei separări totale faţă de restul lumii, şi oricât de greu îi venea să recunoască, Ruby simţea primirea călduroasă şi familiară a insulei. Aici, timpul se măsura în eoni, nu în vieţi omeneşti. În cât de mult timp îi luă apei să netezească muchiile ascuţite ale vreunui ciob de sticlă, în cât de mult timp îi luă fluxului să modeleze şi să remodeleze linia ţărmului.

S-a dus în spate la portbagajul camionetei, de unde a scos scaunul cu rotile pe care l-a împins apoi până în dreptul locului din dreapta, ajutând-o pe Nora să se urce în el.

Apucând mânerele cauciucate, a împins-o cu grijă pe mama ei în josul potecii. În faţa porţii, Ruby s-a oprit. A descuiat uşa. Zăvorul a zăngănit uşor, iar poarta s-a deschis cu un scârţâit.

Întorcându-se, Ruby a băgat de seamă cât de palidă e mama ei. Nora a pus mâna pe una dintre scândurile lăsate din gard. În urma contactului, un strat de vopsea în formă de inimă s-a dezlipit, risipindu-se în iarbă ca nişte confetti.

Nora a ridicat privirea. Avea ochii lucitori şi umezi.

— Îţi aduci aminte de vara când Caro a pictat fiecare scândură în altă culoare? Ai fi zis că eraţi două acadele în culorile curcubeului după ce aţi terminat.

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Ruby şi, preţ de o fracţiune de secundă, când a coborât privirea, s-a văzut încălţată cu tenişii ei de la Keds, stropiţi în zeci de culori diferite.

O enerva cât de uşor o făcea locul ăsta să-şi amintească lucruri, să le *simtă.* Doar Ruby părea că se schimbase din întreg decorul, iar noua Ruby cu siguranţă că nu aparţinea acestei case desprinsă parcă din poveşti.

A urcat înapoi panta şi a revenit în spatele scaunului cu rotile al mamei ei. L-a împins cu grijă de-a lungul potecii brăzdate de făgaşe, ghidând scaunul înaintea ei. Ajunseseră la marginea verandei, când mama ei a zis de nicăieri:

— Mă laşi să stau aici un minut? Tu intră! Nora s-a scotocit prin buzunar după cheie şi i-a întins-o lui Ruby. Poţi veni înapoi aici să-mi spui cum arată.

— Preferi să rămâi în ploaie decât să intri în casă?

— Cam asta simt acum.

Ruby a ocolit-o şi a urcat pe verandă. Scândurile late au coborât ca nişte clapete de pian sub picioarele ei, reverberând o melodie de scârţâituri şi de gemete.

Ajunsă dinaintea uşii din faţă, a vârât cheia în broască.

Clic!

— Aşteaptă! a strigat mama ei.

Ruby s-a întors. Nora zâmbea, deşi era mai degrabă un rânjet decât un zâmbet. Cred... că ar trebui să intrăm împreună.

— Iisuse, hai să nu facem mare tevatură din asta! E doar o casă veche în care intrăm. Atât.

Ruby a deschis uşa, surprinzând pentru o secundă umbrele adunate unele peste altele, după care s-a întors către Nora.

A urcat scaunul cu rotile pe prispă, l-a trecut peste pragul de lemn şi a condus-o înăuntru pe mama ei.

Mobila se înălţa spectrală în mijlocul încăperii, ascunsă sub cearşafuri vechi. Ruby îşi amintea cum întindea acele cearşafuri în fiecare toamnă, scuturându-le deasupra mobilierului. Să închidă casa peste iarnă fusese un adevărat ritual de familie.

Şi poate că nu mai locuise nimeni aici de ceva vreme, însă casa fusese bine îngrijită. Praful de pe cearşafurile albe nu părea să aibă mai mult de câteva săptămâni.

— Caroline a avut mare grijă de locul ăsta... Sunt surprinsă de cum a lăsat totul exact aşa cum era.

Se simţea o urmă de mirare în vocea Norei şi poate şi o umbră de regret. De parcă, întocmai ca Ruby, se aşteptase ca şi Caroline să fi lăsat trecutul în urmă.

— O ştii pe Caro, a spus Ruby, îi place să păstreze la suprafaţă tot ce e drăguţ.

— Nu e corect. Caro...

Ruby s-a întors brusc spre ea:

— *Spune-mi* că n-ai de gând să-mi explici cum este sora mea!

Nora a închis gura. Apoi a strănutat. Şi încă o dată. Ochii îi erau încă umezi când a zis:

— Sunt alergică la praf. Ştiu că nu e foarte mult, dar chiar sunt foarte sensibilă. Va trebui să ştergi praful cât mai repede.

Ruby a fulgerat-o cu privirea.

— Ai piciorul rupt, nu mâna.

— Nu pot face faţă. Alergiile.

Era cel mai bun argument de a nu face curăţenie pe care-l auzise Ruby la viaţa ei.

— Bine. O să şterg praful.

— Şi să dai şi cu aspiratorul... ţine minte, şi covoarele adună praf.

— Serios? Ce surpriză!

Nora a avut decenţa să roşească.

— Îmi pare rău. Pentru o secundă, am uitat că nu eşti... nu contează.

Ruby a privit-o de sus.

— Că nu mai sunt copil? Şi ca să şterg praful a fost unul dintre multele lucruri pe care eu şi Caroline a trebuit să le învăţăm să le facem singure după ce ne-ai părăsit?

A băgat de seamă durerea din ochii verzi ai mamei ei; expresia lor o făcea să pară deodată bătrână şi fragilă.

Din nou cuvântul acela. Părea că ascunde ceva ce Ruby nu era prea dornică să vadă. A revenit în spatele scaunului cu rotile şi a dus-o pe mama ei în mijlocul încăperii, unde vechiul covor oriental amortiza zgomotul făcute de roţile scaunului, azvârlindu-le din nou într-o tăcere deplină.

— Bănuiesc că va trebui să dorm în vechiul tău dormitor. N-ai cum să mă duci până sus.

Ruby a dus-o cu grijă pe Nora în dormitorul de la parter, unde două paturi duble erau acoperite de cearşafuri. Între ele se afla o fereastră cu perdele cadrilate. Un cufăr de lemn ţinea la adăpost aproape toate jucăriile lui Ruby de când era mică.

Tapetul era acelaşi pe care ea şi Caroline îl aleseseră pe când erau copile: roz pal cu trandafiri.

Ruby nu a vrut să simtă nimic. A dat deoparte cearşafurile. Un strat fin de praf s-a ridicat în aer. A auzit-o pe mama ei tuşind în spate, aşa că Ruby s-a aplecat în faţă şi a deschis fereastra, lăsând să pătrundă înăuntru sunetul valurilor spărgându-se de ţărm.

— Cred că o să mă întind un minut, a spus Nora, după ce praful s-a aşezat. Încă mă doare capul.

Ruby a încuviinţat din cap.

— Te descurci să te dai singură jos din scaun?

— Cred c-ar fi bine să învăţ.

— Aşa cred şi eu.

Ruby s-a întors spre uşă.

Aproape că se eliberase când vocea mamei ei a chemat-o înapoi.

— Mulţumesc. Chiar apreciez ce faci.

Ruby ştia că ar fi trebui să spună ceva drăguţ, însă nu i-a venit nimic în minte. Era al naibii de obosită, iar toate amintirile din cameră îi bâzâiau prin minte ca nişte ţânţari. A dat din cap şi şi-a văzut de drum, trântind uşa în urma ei.

Capitolul 7

Dean şi-a aruncat geanta cu haine pe podeaua fostului său dormitor şi s-a aşezat pe marginea patului.

Toate erau întocmai cum le lăsase. Trofeele prăfuite de la baseball şi de la fotbal aglomerau biroul; posterele acopereau pereţii de culoare albă cu marginile lor curbate şi îngălbenite. Dacă deschidea cufărul cu jucării, ar fi găsit în el toate amintirile trecutului său – soldatul G.I. Joe în poziţia lui de kung-fu, roboţii Rock 'Em-Shock 'Em, şi poate chiar şi vechiul lui set de construcţii. Un fanion cu autograf pe care scria HAIDE, ECHIPA SEAHAWK atârna deasupra biroului, dovada că Jim Zorn vizitase şcoala primară.

Dean nu luase nimic cu el când plecase de aici, nici măcar o poză cu Ruby. *Cu atât mai puţin* o poză cu Ruby. S-a ridicat în picioare şi a traversat încăperea. La birou, s-a aplecat şi a deschis sertarul de jos; acesta a scârţâit şi s-a împotrivit, după care a ieşit în afară.

Şi iată-le acolo, încă adunate şi împrăştiate fix cum le lăsase: amintiri despre Ruby. Fotografii înrămate şi neînrămate, scoici pe care le adunaseră împreună pe plajă, două flori uscate. A întins mâna înăuntru la nimereală, scoţând o coloană îngustă de fotografii alb-negru – o serie dintre cele pe care le faci la cabinele foto de la târgul din Island County. În ele, ea stătea în poala lui Dean, cu braţele strânse în jurul lui şi cu capul lipit de al lui. Zâmbea, se încrunta, scotea limba la camera nevăzută. În ultimul cadru, se sărutau.

Era suficient de rău să şi-o amintească pe Ruby; să urmărească firul fotografic al copilăriei lor era ca şi cum ar fi înghiţit cioburi de sticlă. Fuseseră împreună de când erau copii, cei mai buni prieteni la grădiniţă, el şi Ruby. Apoi se lăsaseră duşi de valul dulce şi totodată dureros al primei iubiri, ca în cele din urmă să eşueze pe ţărmul dezolant şi stâncos al acelui sentiment. Îşi amintea sfârşitul, iar asta îi era de ajuns.

A pus fotografiile înapoi în sertar şi l-a închis.

Cineva a ciocănit la uşă, iar Dean a deschis-o.

În prag stătea Lottie, strângând la piept geanta ei mare din vinilin.

— Mă duc până la magazin, a spus ea. Frigiderul nu îngheaţă, avem nevoie de o pungă.

— Mă duc eu...

— Nici pomeneală! Tu ai nevoie să petreci timp cu Eric.

Zâmbind, i-a întins un pahar de şampanie cu un lichid roz în interior.

— Medicamentul fratelui tău. Trebuie să-l ia acum. Pa!

Şi l-a lăsat stând acolo, un bărbat matur în dormitorul unui băieţel, ţinând în mână un pahar de şampanie ce conţinea un analgezic.

S-a dus încet spre camera lui Eric. Uşa era închisă.

Dean s-a uitat la ea îndelung, amintindu-şi de zilele când uşile acestea nu stăteau niciodată închise. Obişnuiau să dea buzna unul în camera celuilalt oricând aveau chef.

A apăsat clanţa şi a intrat. Încăperea părea înghesuită şi aerul mult prea încins. Draperiile erau trase.

Eric dormea.

Dean s-a apropiat încetişor de noptieră, unde a lăsat paharul, după care a dat să plece.

— Sper că e doza mea de Viagra, a spus Eric somnoros.

Într-o clipită, patul s-a trezit la viaţă, iar el s-a ridicat în capul oaselor.

— De fapt, e o doză dublă de Cuervo Gold. Am pus şi nişte Pepto-Bismol ca să economiseşti timp.

Eric a râs.

— N-o să mă laşi niciodată să uit petrecerea de adio a lui Mary-Anne, nu-i aşa?

— O noapte care va dăinui în infamie.

Dean a deschis ferestrele şi a tras la o parte perdelele. Acestea încadrau priveliştea unei zile mohorâte şi ploioase, lăsând lumina apoasă să pătrundă în încăpere.

— Mulţumesc. Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Lottie, dar biata de ea crede că am nevoie de linişte şi pace. Nu am avut curajul să-i spun că începe să-mi fie teamă de întuneric. Aşa o să fie şi în coşciug, a zis, rânjind. Şi o să ajung acolo cât de curând.

— Nu vorbi despre asta! a spus Dean, întorcându-se spre el.

— Despre moarte? De ce nu? Sunt pe moarte şi nu mi-e frică să vorbesc despre ea. La naiba, încă o săptămână ca asta şi o s-o aştept cu braţele deschise! a exclamat, aruncându-i lui Dean o

privire blândă. Şi despre ce ai vrea să vorbesc, despre următorul sezon al celor de la Mariners? Despre Jocurile Olimpice? Sau poate am putea discuta despre efectele pe termen lung ale încălzirii globale.

Eric s-a lăsat pe perne şi a scos un oftat prelung.

— Obişnuiam să fim atât de apropiaţi, a spus el încetişor.

— Ştiu, a răspuns Dean, apropiindu-se de pat.

L-a văzut pe Eric mişcându-se, încercând să se întoarcă uşor spre el ca să-l privească; şi atunci a văzut şi el durerea bruscă ce a înlăturat culoarea din obrajii fratelui său.

— Poftim, a spus Dean iute.

Mâinile lui Eric tremurau când s-a întins după pahar şi l-a dus la buzele lui palide. Chircindu-se de durere, a înghiţit lichidul şi s-a şters apoi la gură cu dosul mâinii lui osoase.

Eric a zâmbit:

— Aş ucide pentru o Margarita de la Ray's Boathouse... şi pentru un platou cu scoici de la Penn Cove...

— Tequila şi fructe de mare... cu toleranţa ta la alcool? Scuze, amice, dar cred că va trebui să renunţi la fantezia aia.

— Nu mai am şaptesprezece ani, a spus Eric. Nu mai bag alcool în mine până vomit.

Iată crudul adevăr. Cât de mult se îndepărtaseră unul de celălalt. Se ştiuseră de când erau doar nişte băieţei, însă acum bărbaţii care deveniseră erau ca doi străini unul pentru celălalt.

— Te ajută medicamentul ăsta? a întrebat Dean.

— Sigur. În zece minute voi fi în stare să sar de pe-o clădire pe alta dintr-un singur salt, a spus Eric, încruntându-se. Ce este un singur salt, mai exact? Şi de ce nu m-am gândit la asta până acum?

— Orice ar fi, sună mai bine decât zburatul. Până şi cel de la clasa întâi s-a dus pe copcă. A fost groaznic drumul până aici.

Eric a zâmbit.

— Zborul la clasa întâi a fost rău? Vorbeşti cu un profesor care predă engleză la liceu şi care a fost dezmoştenit, mai ştii?

— Scuze. Încercam doar să fac conversaţie.

— Nu mai încerca. Sunt pe moarte. Nu am nevoie de lucruri care să-mi umple aiurea timpul. Iisuse, Dean, noi doi ne-am petrecut toată viaţa ca adulţi vorbind pe lângă lucrurile care contau cu adevărat. Ştiu că e genetic, dar nu mai am timp pentru aşa ceva.

— Dacă-mi mai aduci o dată aminte că eşti pe moarte, jur pe Dumnezeu că te ucid chiar eu. Nu e ca şi cum pot *uita.*

Eric a râs.

— Slăvit fie Dumnezeu! Ăsta e primul indiciu din partea fratelui meu pe care îl văd în ultimii zece ani! Mă bucur să aflu că ai supravieţuit.

Dean s-a relaxat puţin.

— Eu mă bucur să te aud râzând. A trecut ceva vreme.

S-a dus până la dulapul cu sertare de lângă pat, pe care se afla un teanc de fotografii. Majoritatea erau cu Dean şi Eric de când erau mici.

Dar mai era una, o poză cu cei doi fraţi şi cu încă un băiat din echipa de fotbal: îşi ţineau toţi trei braţele pe după umeri şi zâmbeau.

Totul părea cât se poate de normal, însă, întorcându-şi capul spre Eric, lui Dean nu i-a venit să creadă. Indiciile fuseseră acolo dintotdeauna, acele diferenţe dintre el şi fratele său. Cum de nu *reuşise* să bage de seamă ceva atât de evident?

— Aş vrea să nu-ţi fi spus niciodată că sunt gay, a zis Eric.

Era ca şi cum Eric îi citise gândurile. Încet, Dean s-a întors către el. Nu era încă pregătit pentru discuţia asta, dar nu avea de ales. Eric îl azvârlise în apele reci, iar acum era nevoit să înoate.

— E cam greu să ţii un astfel de secret când trăieşti cu un alt bărbat.

— Oamenii fac asta tot timpul. Mă refer la partea cu ţinutul de secrete. Am fost aşa naiv, îmi *doream* să-ţi spun. Eric şi-a ridicat capul de pe perne şi s-a uitat lung la Dean. Ştiam că ai noştri n-ar accepta aşa ceva, dar de la tine... Vocea i s-a frânt puţin, apoi a reluat: De la tine nu m-am aşteptat. Mi-ai frânt inima!

— Nu asta a fost intenţia mea!

— Nu ai mai sunat.

Dean a oftat, gândindu-se cum să îi spună ce avea pe suflet.

— Tu erai plecat la colegiu, aşa că habar nu aveai cum era viaţa aici. Decăderea familiei Bridge. Au fost ştiri de prima pagină a ziarelor. Apoi... eu şi Ruby ne-am despărţit.

— Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat între voi doi. Am crezut...

— A fost al dracului de nasol! a răspuns Dean iute, nedorindu-şi să dezgroape acea veche rană a inimii lui. Am sunat-o pe

mama şi i-am cerut să mă transfere la Choate unde, aş putea adăuga, am întâlnit o grămadă de copii bogaţi, elitişti şi snobi. Am urât locul ăla. N-am putut să-mi fac prieteni. Dar în fiecare duminică seara, fratele meu mă suna şi ora aceea făcea restul săptămânii mele să fie suportabil. Nu ai fost doar cel mai bun prieten al meu, erai singurul meu prieten. Apoi, într-o duminică, nu ai mai sunat.

Dean şi-a amintit cum a aşteptat lângă telefon în ziua aceea, apoi la fel în duminica următoare şi în următoarea.

— Când ai sunat în cele din urmă, mi-ai spus despre Charlie.

— Te-ai simţit abandonat, a spus Eric încetişor.

— Mai mult decât atât. Am simţit că nu te cunosc deloc, că tot ce-mi spuseseşi până atunci fusese o minciună. Şi apoi nu mai voiai să vorbeşti decât despre Charlie. Dean a ridicat din umeri şi a continuat: Aveam şaptesprezece ani şi o inimă frântă. Nu voiam să aud despre povestea ta de dragoste. Şi da, mi-a fost foarte greu să înţeleg faptul că erai cu un bărbat.

Eric s-a lăsat mai greu pe perne.

— Când nu m-ai mai sunat înapoi, mi-am zis că poate mă urai. Apoi ai plecat să munceşti pentru afacerea familiei. Nu m-am pus niciodată în pielea ta. Îmi pare rău.

— Da, şi mie îmi pare rău.

109

— Unde ne vor duce părerile astea de rău?

— Naiba ştie! Sunt aici, nu e suficient?

— Nu.

Brusc, Dean a înţeles ce-şi dorea Eric.

— Vrei să-mi aduc aminte de cum obişnuiam să fim, de cum obişnuiai *tu* să fii, apoi... să te privesc murind. Nu-mi sună a cine ştie ce plan din perspectiva mea.

Eric s-a ridicat în capul oaselor, punându-şi mâna rece şi tremurătoare peste a lui Dean.

— Vreau ca *măcar* un membru al familiei să mă iubească atât timp cât mai sunt în viaţă. Cer prea mult?

A închis ochii, ca şi cum conversaţia asta îl obosea.

— La naiba... Mă duc prea repede. Am nevoie de *timp*, la naiba! Rămâi aici până adorm, poţi face asta pentru mine?

— Sigur, a spus Dean, cu voce gâtuită.

A rămas la căpătâiul fratelui său cu mult după ce răsuflarea lui Eric a devenit constantă, iar gura i s-a întredeschis uşor. Şi nici atunci nu ştia ce să zică.

Şi-ar fi dat toată averea – la naiba, ar fi dat tot ce avea sau ce putea împrumuta – la schimb pentru singurul lucru pe care îl luase dintotdeauna de-a gata. Singurul lucru de care avea nevoie Eric.

Timpul.

•

După ce Nora a ieşit din baie şi s-a întors în dormitor, era deja ameţită. S-a aşezat în pat, sprijinindu-se cu spatele de tăblia şubredă din lemn.

Ştia că trebuia să se poarte cu mănuşi cu Ruby, să aibă respect faţă de durerea fiicei ei (Nora nu uitase niciodată că ea însăşi fusese cea care i-o pricinuise), să-i îngăduie lui Ruby să facă ea prima mişcare înspre împăcare. Indiferent cât de mult ar fi durut, cât de adânc săpase suferinţa, Nora nu voia să strice situaţia.

Însă Ruby scosese mereu ce era mai rău din ea. Chiar şi în vremurile bune, fiica ei mai mică avusese un mod de a spune lucrurilor pe nume, care pe Nora o iritau cum nu se putea mai prost. Deseori, sfârşeau amândouă prin a spune ceva ce apoi regretau.

Iar Ruby ştia că îi mai frângea puţin inima de fiecare dată când îi spunea „Nora” pe tonul acela rece. Era, o ştia prea bine, felul lui Ruby de a-i reaminti că erau doar nişte străine.

Trebuie să-ţi menţii calmul.

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune ce să facă... şi nici nu te preface că o cunoşti.

Dacă s-ar fi dus în oricare alt loc, poate că împăcarea ar fi fost mai uşoară, însă nimic nu putea creşte aici, în acest sol contaminat al trecutului.

Aceasta era casa în care Nora făcuse cea mai mare greşeală a ei – greşeala care dusese la viaţa pe care o trăia acum, iar asta spunea multe. Aici venise după ce îl părăsise pe Rand. Se gândise că avea să fie ceva temporar. Pe atunci, numai asta îşi spusese: *Spaţiu. Am nevoie de spaţiu sau o să ţip la infinit.*

Nu-şi dorise decât cămăruţa ei şi nişte timp pentru ea. Se lăsase copleşită de propria viaţă. O călătorie de douăzeci de

minute cu feribotul păruse perfect. Nu îşi închipuise că cei trei kilometri aveau să devină mai mult de zece ani.

Îşi amintea toată acea vară, la fel şi anii nefericiţi care îi urmaseră, până la cele mai mici şi mai dureroase detalii.

Ţinea minte senzaţiile de atunci şi gustul acelei depresii care o acaparase treptat, ca un borcan gros ce se închide în jurul tău, răpindu-ţi aerul de care aveai nevoie ca să respiri, punând o barieră între tine şi restul lumii. Grozăvia situaţiei fusese că putuse să vadă toate lucrurile pe care le pierduse, însă, când întinsese mâna după ele, nu dăduse decât de sticlă dură şi rece.

Începuse cu câteva zile negre, coşmaruri, însă, pe măsură ce iarna se transformase în primăvară, apoi în vara, pur şi simplu... căzuse. În toţi acei ani care i-au urmat nu reuşise să găsească cuvântul potrivit. Căzuse atunci – la fel cum a căzut şi acum – întocmai ca o frunză uscată iarna.

Dacă nu l-ar fi părăsit atunci pe Rand, îşi închipuia că ar fi murit. Atât de mare îi fusese durerea. Şi totuşi...

Se gândise că avea să se reîntoarcă acasă, că femeile se bucurau de aceeaşi libertate într-o căsnicie la fel ca bărbaţii. Cât de naivă fusese.

S-a întins după telefonul de pe noptieră şi a ridicat receptorul, recunoscătoare pentru tonul de apel.

A format numărul lui Eric, însă nu a răspuns nimeni. Trebuie că era extenuat de pe drum. Obosea uşor în ultima vreme.

Nu voia să se gândească acum la asta, la cum avea cancerul să-l şteargă de pe faţa pământului. Dacă se gândea acum la asta, ar fi avut o cădere nervoasă, iar cu Ruby de cealaltă parte a uşii, Nora nu îndrăznea să aibă o cădere nervoasă.

A format un alt număr. Doctorul Allbright a răspuns după al doilea apel. A urmat un moment de tăcere la celălalt capăt, apoi zgomotul aprinderii unui chibrit.

— Alo?

— Bună, Leo. Sunt eu, Nora.

El a tras în piept, apoi a expirat fumul ţigării în receptor. S-a auzit ca un şuierat.

— Cum te simţi?

— Sunt în regulă, a spus ea, întrebându-se dacă el îi putea auzi minciunile la fel de bine ca atunci când i le citea pe chip. Mi-ai spus să te sun când ajung, aşa că...

— Nu pari în regulă.

— Ei bine... eu şi Ruby suntem prinse aici cu multe fantome a zis, încercând să râdă. Casa asta...

— Nu consider că ar trebui să fii acolo. Am discutat despre asta. Cu tot ce se petrece, ar trebui să fii în oraş.

Era frumos să aibă pe cineva căruia să-i pese de ea – chiar dacă îl plătea ca să facă asta.

— Şi să las vulturii să mă ciugulească? a spus ea, zâmbind amar. Căci pare că, oriunde m-aş duce, s-a deschis sezonul de vânătoare pentru Nora Bridge.

— Ruby, a spus el.

— Ştiam că nu va fi uşor.

Măcar asta era adevărat. Ştiuse cât aveau să o doară răutăţile fiicei ei.

— Am discutat despre asta, Nora. Dacă te urăşte este doar pentru că e prea tânără ca să înţeleagă.

— Eu am cincizeci de ani, Leo, şi nu înţeleg deloc.

— Ţi-o datorezi ţie – şi lui Ruby – să-i spui adevărul.

A oftat obosită. Gândul de a se deschide ca o floare în faţa fiicei ei era prea mult pentru ea.

— Nu vreau decât s-o văd zâmbindu-mi. Atât. Doar o dată şi aş purta imaginea asta cu mine pentru totdeauna. Nu mă aştept să mă placă... şi cu atât mai puţin să mă iubească.

— Of, Nora, a spus el, iar ea i-a simţit dezamăgirea din voce.

— Îmi ceri prea mult, Leo.

— Iar tu ceri prea puţin, Nora. Ţi-e atât de frică de trecutul tău, încât...

— Spune-mi ceva util, Leo. Eşti părinte, dă-mi un sfat.

— Vorbeşte cu ea.

— Despre ce? Cum trecem peste ce s-a întâmplat acum unsprezece ani?

— Pas cu pas, doar aşa. Încearcă asta: spune-i în fiecare zi câte ceva personal despre tine. Doar câte un singur lucru, şi încearcă să afli şi tu unul despre ea. Ar fi un început.

— Ceva personal, a repetat Nora, cumpănind.

Da, putea face asta. Trebuia doar să găsească în fiecare zi un răgaz de sinceritate cu fiica ei. Nu era mult, probabil că n-ar fi schimbat nimic, dar părea... posibil. Pentru moment, nici nu putea spera la mai mult.

•

Ruby s-a plimbat cu paşi mari prin casă, mergând de la fereastră la fereastră, dând la o parte perdelele din bumbac cadrilat, lăsând să pătrundă înăuntrul încăperilor cât mai multă lumină posibil. De acum era aproape trei. Curând, nu avea să mai fie pic de lumină naturală din pricina norilor. Voia să profite cât se mai putea.

Deodată, s-a simţit cumplit de obosită. Telefonul din miez de noapte, zborul din zori, drumul până pe insulă... toate o ajunseseră brusc din urmă, secătuind-o de puteri. Dacă nu era atentă, ar fi putut pierde lupta cu propriile emoţii şi ar fi început să plângă la vederea vechii case.

În cele din urmă, a ajuns în bucătărie.

Nu se schimbase nimic.

Sub fereastra din bucătărie se afla masa rotundă din lemn de arţar, cele patru scaune cu spătar înalt strânse sub ea. Un aranjament din dalii de plastic murdare era flancat de două solniţe din porţelan pentru sare şi piper în formă de faruri miniaturale. O carte de bucate stătea în suportul ei de pe blatul de bucătărie, deschisă la o reţetă de prăjitură cu lămâie. Patru şervete de vase ţesute manual atârnau în şir pe mânerul cuptorului.

A trecut pe sub arcada ce separa bucătăria de camera de zi, observând ceasul din alamă care atârna în mijlocul bolţii din tencuiala. Ceasul era tăcut acum, bătăile lui – două ding-dong-uri rapide la fiecare jumătate de oră – fuseseră un ritm constant pe fundalul zgomotos al vieţii de familie. Doar că probabil trecuseră ani buni de când cineva îşi amintise să-i schimbe bateriile.

În camera de zi, o canapea umplută prea mult şi două scaune din piele erau îndreptate înspre şemineul mare, de piatră. Pe peretele din spate erau rafturi cu ediţii de-ale Reader’s Digest adunate de-a lungul a două generaţii, precum şi un casetofon. O cutie roşie din plastic ţinea laolaltă toate albumele favorite ale familiei. De unde stătea, Ruby putea vedea jumătatea de sus a primul album: *Venus* al formaţiei Bananarama.

Acela era al ei.

Următoarele lucruri care i-au trezit atenţia au fost fotografiile de pe şemineu. Aveau rame diferite de cum îşi amintea. S-a apropiat de ele, încruntându-se.

Toate înfăţişau copiii lui Caroline.

Nu era nici măcar una cu Ruby. Nici măcar una cu Ruby şi Caroline.

— Frumos, Caro, a zis cu glas tare şi s-a îndepărtat.

A vrut să urce scările, dar, în timp ce păşea pe treptele înguste care duceau la al doilea etaj, s-a simţit... uitată.

Şi-a trecut degetele peste praful de pe balustrada din lemn de stejar, lăsând în urmă două linii şerpuite. Al doilea etaj era mic, abia dacă încăpea acolo o baie de dimensiuni normale. Baia – adăugire din partea bunicului Bridge pe la începutul anilor 1970 – fusese cândva o debara. Abia dacă era suficient de mare cât să te apleci spre chiuvetă ca să te speli pe dinţi. Un covor urât şi zdrenţăros acoperea fiecare centimetru al podelei.

A deschis uşa fostului dormitor al părinţilor ei şi a aprins lumina.

Un pat mare cu cadru din alamă umplea încăperea, flancat de două noptiere în stil franţuzesc provincial. Lămpile de pe noptiere erau galbene, iar abajurul lor verde era decorat cu mărgele aurii din plastic.

Puţin din stilul Las Vegasului, obişnuia să spună bunica ei, iar cu această amintire neaşteptată, Ruby şi-a adus aminte de bunica ei, stând în balansoarul din colţ, mâinile ei brăzdate de vene proeminente lucrând din andrele ca nişte pistoane. *Niciodată nu ai destule pleduri*, spunea ea de fiecare dată când începea una nouă. Iar în timp ce bunica lucra, pe fundal, la un pick-up, se auzea de fiecare dată câte o melodie de-a lui Elvis...

Trecuse atât de multă vreme de când nu mai avusese o amintire atât de limpede cu bunica ei.

Poate că nu avea nevoie decât să vadă locul ăsta ca să-şi amintească de vremurile bune. Încăperea era întocmai cum o lăsase bunica; Nora nu se deranjase niciodată să o redecoreze. După ce bunicul şi bunica muriseră, tata îşi mutase familia în casa mai mare de pe insula Lopez, lăsând această casă doar pentru perioada verii.

Ruby a traversat încăperea şi a deschis larg uşile duble din sticlă. Aerul dulceag, cu iz de ploaie, a făcut perdelele din dantelă să tremure şi să danseze. Cerul umflat şi cenuşiu era încadrat perfect de cei doi brazi, la fel de subţiri şi de drepţi ca periile de curăţat sticle.

A ieşit pe balconul micuţ de la al doilea etaj. Două scaune albe din răchită se aflau de-o parte şi de alta, cu spătarele pline de picături de ploaie ca nişte mărgele.

Preţ de o fracţiune de secundă, nu şi-a putut închipui că trăise vreodată într-o vale atât de fierbinte şi de sufocantă, încât din furtunul din grădină ieşea apă caldă.

A ieşit de pe balcon şi a intrat înapoi în cameră. Cu coada ochiului, a observat noile fotografii de pe noptieră.

— La naiba, a bombănit ea printre dinţi.

Caroline o făcuse din nou. Toate înfăţişau scene din noua viaţă a ei. Era ca şi cum sora ei încerca să o elimine pe Ruby din familia lor.

Încruntându-se, a coborât cu paşi mari la parter şi a ieşit din casă. A luat cele două valize din maşină şi le-a cărat înăuntru, lăsând-o pe a mamei ei în faţa uşii închise a dormitorului ei.

La etaj, a deschis uşile laterale ale dulapului, după care a tras de lănţişorul care acţiona becul din tavan.

A aruncat valiza înăuntru, care a lovit o cutie de carton, făcând-o să zăngăne.

A îngenuncheat pe covorul zdrenţăros şi prăfuit şi a tras cutia spre ea. Cu un marker negru şi gros, cineva scrisese cuvântul ÎNAINTE pe capac.

Ruby a deschis cutia şi... s-a găsit pe ea.

Fotografii. Cu zecile. Erau chiar pozele care obişnuiau să decoreze fiecare suprafaţă din casa – mesele, şemineurile, pervazurile. Poze cu cele două fete în rochiţe roz asortate... poze cu Dean şi Eric în uniformele lor din liga mică... poze cu tata făcând cu mâna de la bordul ambarcaţiunii *Căpitanul Hook.* Şi o poză cu Nora.

Pe aceea a tras-o lent afară.

Aceasta era mama pe care ea o uitase, femeia după care suferise. O femeie înaltă şi slabă, cu păr castaniu, tuns în stilul actriţei Farah Fawcett, îmbrăcată cu pantaloni scurţi de in de culoare albă şi cu un tricou verde-deschis. Fotografia era veche şi şifonată, dar nu nu putea ascunde zâmbetul mamei ei. Pe fundal se vedea piscul înzăpezit al vârfului Matterhorn.

Excursia lor la Disneyland, în Elveţia.

Într-o învălmăşeală dulce-amăruie, Ruby şi-a amintit toată ziua aceea; ţipetele celorlalţi copii, căderea neaşteptată în abis din Cursa Nebună cu Domnul Broască, melodia country

înnebunitoare a Ursului Cercetaş, resturile de zahăr de la churros, mâncate în timp ce mergeai, magia Paradei Luminilor Electrice. Ruby o urmărise din cel mai bun loc din casă: de pe umerii tatălui ei.

Şi a înţeles atunci ce făcuse Caro. Caro, care nu suporta conflictele şi confruntările... Caro, care voia doar ca totul să fie *normal.*

Sora ei suferea când se uita înapoi la anii aceia.

Mai bine să... meargă mai departe. Să o ia de la capăt. Să pretindă că nu petrecuseră şi veri fericite prin aceste locuri, în aceste încăperi.

Ruby a oftat din greu şi a pus fotografiile înapoi în cutie. Sora ei avea dreptate. Era al naibii de greu să priveşti trecutul în culori de film Kodak.

Doamne... deja îşi pierduse echilibrul în această casă, şi nu trecuse decât o zi. Brusc, s-a simţit plină de o energie nervoasă. Trebuia să revină pe drumul cel bun. Să-şi reamintească motivul pentru care se afla acolo.

Articolul pentru revistă. Asta avea să o ţină concentrată.

A deschis fermoarul buzunarului lateral al servietei ei, de unde a scos un carnet galben şi un pix albastru. Apoi s-a urcat în patul prăfuit, şi-a strâns genunchii la piept... şi a rămas cu privirea aţintită asupra liniilor acelora bleu.

Îţi vrem gândurile, amintirile, vrem să ştim ce fel de mamă ai crezut că era.

— În regulă, Ruby, şi-a spus cu voce tare. Pur şi simplu, apucă-te şi gata. Poţi oricând schimba începutul pe urmă.

Era prima regulă a scrierii de scenarii de comedie; trebuia să funcţioneze şi aici.

A tras aer adânc în piept, a expirat uşor şi a pus pe hârtie primul lucru care i-a venit în minte.

În numele unei dezvăluiri complete, trebuie să vă spun (a decis să se adreseze direct cititorilor revistei *Caché) că am fost plătită să scriu acest articol şi încă bine, aşa cum se spune în genul de restaurant unde o persoană ca mine nu-şi permite să comande nici măcar o salată la cină. Suficient cât să renunţ la bătrânul meu Volkswagen Bug în favoarea unui mai puţin bătrân Porsche.*

Ar trebui să vă mai spun cât îmi displace mama. Nu, nu e adevărat. Vânzătorul mucos care lucrează în tura de noapte la magazinul din cartierul meu îmi displace.

Pe mama o urăsc.

Pare o afirmaţie destul de dură, ştiu. Când eram mici, am fost învăţate să nu folosim cuvântul „ură” pentru că aduce cu sine o degradare a propriului suflet, poate chiar o dezaliniere karmică. Însă nefolosirea unui cuvânt nu-i anulează înţelesul.

Nu e ca şi cum o urăsc fără niciun motiv sau pentru vreun motiv banal, stupid. Mi-a câştigat din plin dispreţul. Ca să explic, trebuie să deschid uşa către viaţa mea şi a mamei mele, dincolo de care să vă primesc ca pe nişte prieteni.

Povestea noastră începe acum unsprezece ani, într-un loc pe care puţini dintre voi l-au văzut: insulele San Juan din statul Washington. Am crescut la o mică fermă de pe un petic de pământ ce ne fusese lăsat de către străbunicul meu. Insula... oraşul... casa... toate erau desprinse din felicitări. Am mers la şcoală cu aceiaşi copii vreme de treisprezece ani; singura nelegiuire pe care mi-o amintesc să se fi întâmplat a fost în 1979, când Jimmy Smithson a intrat prin efracţie în farmacia locală, a desfăcut toate prezervativele din ambalaj şi a scris pe vitrină „Lui Peggy Jean îi place sexul” cu săpunuri Dial.

Şi apoi mai era familia mea.

Tata lucra – şi încă lucrează – ca pescar comercial care repară motoare de bărci în lunile de iarnă pentru a o scoate la capăt cu banii. S-a născut şi a crescut pe insula Lopez; e la fel de înrădăcinat în locul acela ca oricare dintre copacii străvechi care cresc la marginea drumului principal.

Deşi mama nu s-a născut pe insulă, locuia deja acolo la momentul venirii mele pe lume. Făcea voluntariat la fiecare eveniment caritabil din oraş şi era nelipsită de la şcoală.

Cu alte cuvinte, eram familia perfectă dintr-un mic şi liniştit orăşel unde nu se întâmplă nimic niciodată. În toţi anii copilăriei mele, nu i-am auzit niciodată pe ai mei să se certe.

Apoi, în vara de dinaintea celei de-a şaptesprezecea mele aniversări, totul s-a schimbat.

Mama ne-a părăsit. A ieşit pe uşă, s-a urcat în maşină şi a plecat. Nu ne-a scris şi nici nu ne-a telefonat toată vara aceea, pur şi simplu... a dispărut.

Nu mai ţin minte acum cât de mult am aşteptat-o să se întoarcă, dar ştiu sigur că în acel timp, din balta miilor de lacrimi, a devenit mamă, apoi, în cele din urmă, Nora. Mămica mea nu mai era. Am acceptat ideea că indiferent ce şi-ar fi dorit de la viaţă, eu nu mă număram printre dorinţele ei.

Aş putea descrie cum a fost perioada aceea pentru mine, aşteptarea, dar n-am s-o fac. Nici măcar pentru bani. Partea cea mai rea a fost tata. În ultimii doi ani de liceu, am fost martora... dezintegrării lui. Nu făcea decât să bea, să stea în dormitorul lui cufundat în beznă şi să plângă.

Aşa că, atunci când cei de la revista Caché *au venit la mine cerându-mi să-mi scriu povestea, am acceptat. Să fiu a naibii de nu!*

Mi-am zis că venise timpul ca America să afle în faţa cui pleca urechea, cine era aceea care le dădea sfaturi.

La fel ca voi toţi, şi eu am auzit mesajele ei prin intermediul undelor radio: Dedică-te familiei tale şi fă în aşa fel încât lucrurile să funcţioneze! Fii sincer! Ţine-te de jurămintele pe care le-ai făcut dinaintea lui Dumnezeu!

Toate astea venind din partea unei femei care şi-a lăsat în urmă familia, care şi-a abandonat copiii şi...

— Ruby!

A pus deoparte pixul şi carnetul şi s-a dus în prag. A scos capul pe uşă.

— Da?

— Poţi respira bine cu tot praful ăsta?

Ruby şi-a dat ochii peste cap. Ca de obicei, mama ei era la fel de subtilă ca un semn de exclamare.

— Văd că ai găsit suficient aer în plămâni cât să ţipi la mine, a bombănit ea, grăbindu-se să coboare.

Trecând pe lângă dormitorul mamei, a auzit un strănut.

Ruby a zâmbit, nu s-a putut abţine.

În bucătărie, a îngenuncheat dinaintea dulapului de sub chiuvetă şi i-a deschis uşile. Tot ce ar fi avut nevoie ca să cureţe casă, în cantităţi suficiente cât să cureţe *orice* casă, era aliniat pe patru rânduri. Când şi-a dat seama că produsele erau aranjate în ordine alfabetică, a izbucnit în râs.

— Biata Caro, a zis ea în şoaptă, dându-şi seama cât de mult îşi dorea sora ei ca totul să fie în ordine. *Clar* te-ai născut în familia greşită.

Apoi, pe cât de obosită era, s-a apucat de curăţenie.

Capitolul 8

Nora a încercat să nu o urmărească pe fiica ei cum face curăţenie prin casă. Pur şi simplu era prea enervant.

Ruby ştergea praful fără să mişte nimic din loc şi evident că se gândise că o cârpă uscată avea să fie numai bună. A, adusese recipientul de Pledge, varianta industrială, dar îl lăsase pe bufetul din bucătărie. Când s-a apucat să dea cu mopul pe podele, ştergându-le doar cu apă, Nora nu s-a mai putut abţine.

— N-ai de gând să dai cu mătura mai întâi? a întrebat ea din scaunul cu rotile, cu capul scos prin deschizătura uşii de la dormitorul ei.

Ruby s-a întors încet înspre ea. Faţa îi era roşie – de la efort, s-a gândit Nora.

— Poftim?

Nora şi-a dorit atunci să fi tăcut mai bine, însă acum nu mai putea da înapoi.

— Trebuie să dai cu mătura înainte să dai cu mopul... şi te-ar ajuta să pui nişte detergent în apă.

Ruby a dat drumul mopului. Mânerul din lemn a căzut cu zgomot pe podea.

— Te iei de tehnica mea de curăţat?

— N-aş numi-o chiar tehnică. Doar că e de bun-simţ să...

— Aşa, deci n-am nici bun-simţ acum.

Nora a oftat.

— Haide, Ruby. Ştii mai bine de atât. Te-am învăţat...

Ruby a ajuns în faţa ei înainte ca aceasta să apuce să-şi termine propoziţia.

— Nu vrei să vorbim despre ce m-ai învăţat. Pentru că dacă aş face după cum am fost învăţată, aş ieşi pe uşă, m-aş urca în maşină şi dusă aş fi. Nici nu m-aş obosi să-ţi fac cu mâna la plecare.

Iritarea mamei ei a dispărut numaidecât, înlocuită de regret. S-a moleşit ca o păpuşă de cârpă în scaunul ei.

— Îmi pare rău.

Ruby a făcut un pas în spate.

— Potrivit lui Caro, acestea sunt cuvintele tale preferate. Poate ar trebui să te gândeşti la ce înseamnă cu adevărat să-ţi pară rău înainte să o mai spui.

S-a dus cu paşi mari până la chiuveta din bucătărie, a luat detergentul lichid şi a turnat din plin în găleata albă din plastic. Apoi s-a reapucat de şters cu mopul; mişcările îi erau considerabil mai agresive.

Nora a rămas pe loc, urmărind-o cu privirea. Zgomotul mopului de-a lungul podelei (întinzând murdăria, a observat Nora, dar, evident, nu a menţionat-o) era singurul sunet din încăpere.

În cele din urmă, Nora şi-a făcut curaj să încerce o abordare diferită.

— Aş putea ajuta?

Ruby nu i-a adresat nicio privire.

— Am scos cearşafurile de la etaj. Sunt grămadă lângă maşina de spălat. Ai putea să te ocupi de patul tău şi să pui o maşină la spălat.

Nora a încuviinţat din cap. I-a luat aproape o oră să schimbe cearşaful de pe patul ei, în scaun cu rotile fiind, să se ducă apoi în spălătorie şi să pună o primă maşină la spălat. Până să termine, răsufla deja din greu.

S-a întors în bucătărie şi a găsit încăperea lună. Ruby înlocuise până şi florile oribile de plastic de pe masă cu un buchet parfumat de trandafiri.

— O, a zis Nora, trăgând uşurată aer în piept pentru prima dată de când intrase în casă. Ce frumos arată! E ca...

— Mulţumesc.

Nora a înţeles că Ruby nu voia să audă pomenindu-se de trecut. Reacţia ei nu a surprins-o pe Nora. Ruby fusese dintotdeauna expertă în a nega lucruri. Chiar şi când era mică, avea capacitatea de a uita. Putea înmagazina orice, nu voia să înfrunte şi să depoziteze acel ceva. Tocmai această trăsătură de caracter o făcuse să o alunge şi pe Nora din viaţa ei.

Ochii care nu se văd se uită fusese dintotdeauna mottoul lui Ruby.

Nora a hotărât că de data aceasta nu avea s-o mai facă să fie atât de uşor.

— M-am gândit să te ajut cu pregătirea cinei.

Ruby s-a întors să se uite la ea. O expresie de groază pură i se instalase pe chip.

Nora a zâmbit.

— Arăţi ca John Hurt înainte să-i iasă extraterestrul din piept. Închide gura.

— Dar nu e mâncare. Trebuie să ne... să merg la cumpărături.

— Amândouă o cunoaştem pe Caroline mai bine de atât. Îţi garantez că în aceste dulapuri găsim ceva. Probabil şi cu eticheta pe măsură. Nu trebuie decât să ne uităm prin jur.

— Atunci nu ai nevoie de ajutorul meu. O să dau o fugă la etaj...

— Nu atât de repede. Nu pot ajunge peste tot. Va trebui să lucrăm împreună.

Ruby arăta de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Nu ştiu să gătesc.

Nora nu era surprinsă.

— Nu te-a interesat niciodată.

— M-a interesat când am făcut şaptesprezece ani. Nu că tu ai avea de unde să ştii asta.

Lovitură din plin.

— Te-aş putea învăţa acum.

— Norocul meu.

Nora a refuzat să se lase afectată de acel comentariu. S-a dus cu căruţul în bucătărie. Cu spatele la Ruby, a început să cotrobăie prin dulapuri, unde a găsit câteva conserve de roşii, o pungă de spaghete, o sticlă nedeschisă de ulei de măsline, borcane de capere şi de anghinare marinate şi un pachet de parmezan uscat. A scos tot ce avea nevoie şi a pus proviziile lângă plită. Apoi a aşteptat răbdătoare.

Însă răbdarea ei nu a ţinut pe cât de mult ar fi vrut.

— Ruby? a spus în cele din urmă.

Ruby s-a apropiat de plită.

— În regulă, ce vrei să fac?

— Vezi tigaia aia mare care atârna pe suport? Nu, cealaltă mai mare. Da. Ia-o şi pune-o pe ochiul din faţă.

Tigaia a fost pusă cu zgomot.

Nora a tresărit.

— Acum, pune cam o lingură de ulei de măsline în ea şi aprinde focul.

Ruby a desfăcut sticla de ulei şi a turnat cel puţin o jumătate de cană.

Nora aproape că *simţea* cum se îngraşă, dar s-a abţinut din a comenta, întinzându-se în schimb după desfăcătorul de conserve. A fost mândră de ea, fiindcă s-a mulţumit să spună:

— Lingurile de măsurat sunt în sertarul de sus, în stânga ta.

Apoi a deschis conserva de roşii.

— Poftim, adaugă-le în tigaie. Şi dă focul mic.

După ce Ruby a făcut întocmai, Nora a continuat:

— Taie anghinarele marinate şi adaugă-le şi pe ele. Poate ar fi bine să pui şi jumătate de cană de supă de pui din conservă.

Ruby s-a dus până la bufet, apoi s-a întors cu spatele la Nora, apucându-se de tăiat.

— A, *rahat!*

Nora şi-a răsucit scaunul înspre fiica ei.

— Eşti bine?

Ruby a făcut un pas înapoi. Sângele îi curgea şuvoi din degetul arătător, stropind bufetul.

Nora s-a întins după un prosop curat de pe uşa cuptorului.

— Vino aici, scumpo. Lasă-te în genunchi în faţa mea. Şi ţine mâna sus.

Ruby s-a lăsat în genunchi. Părea că nu poate să-şi dezlipească privirea de la propriul deget. Chipul i se albise.

Nora a prins cu grijă mâna fiicei sale. La vederea sângelui – sângele propriului copil – mâna Norei a zvâcnit şi ea. La fel ca în vremurile bune; Nora era încercată de o umbră de durere ori de câte ori se rănea vreunul dintre copiii ei. A înfăşurat cu grijă prosopul în jurul rănii şi, fără să gândească, a cuprins în mâinile ei mâna lui Ruby.

Când şi-a ridicat privirea, Nora a văzut emoţia de pe chipul lui Ruby şi a ştiut că fiica ei îşi amintea această simplă rutină a lor. Singurul lucru care lipsea era un sărut care să facă lucrurile mai bune. A zărit atunci o fărâmă de dor în ochii lui Ruby. Nu mai mult de o clipă, însă Nora aşteptase de atâta amar de vreme să o zărească...

Ruby şi-a tras mâna.

— E doar o tăietură, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e ca şi cum îmi caut degetul pe jos.

Groapa se căscase din nou între ele, iar Nora s-a întrebat atunci dacă nu cumva doar îşi imaginase dorul din privirea fiicei ei. Dacă nu cumva îl văzuse doar pentru că îşi dorise cu atâta disperare să-l vadă.

Vocea i-a tremurat:

— Pune anghinarele şi două linguri de capere în sos.

S-a întors degrabă înspre sertarul cu mirodenii şi l-a deschis, însă, când a privit în interiorul sertarului, nu a văzut decât chipul lui Ruby, aşa cum fusese el în secunda aceea, în clipa aceea care, cumva, înglobase atât trecutul, cât şi prezentul.

Nora a luat ierburile de care avea nevoie şi s-a întors înapoi cu căruţul, adăugându-le la sos.

— Pune şi o oală mare cu apă la fiert, te rog.

Pentru următoarele treizeci de minute, Ruby a făcut după cum i s-a zis, fără să scoată un cuvânt. Era de neclintit în hotărârea ei de a nu mai avea contact vizual.

Însă, în cele din urmă, masa a fost gata, iar ele s-au aşezat faţă în faţă la masa rotundă din lemn din bucătărie. Ruby şi-a ridicat furculiţa şi a răsucit-o în pastele ei.

— Nu vrei să spui rugăciunea? a întrebat Nora.

Ruby a ridicat privirea.

— Nu.

— Dar noi...

— Nu este niciun *noi.* Rugăciunile de la cină sunt una dintre tradiţiile de familie care s-a dus odată cu destrămarea ei. Eu şi Dumnezeu avem o limită în ceea ce priveşte înţelegerea. Când El s-a oprit din ascultat, eu m-am oprit din vorbit.

— Of, Ruby... a oftat Nora.

— Nu mă lua cu privirea aia de căprioară rănită, a replicat Ruby, întorcându-şi ochii la farfurie şi începând să mănânce. Sunt bune.

— Mulţumesc, a spus Nora, închizând ochii. Îţi mulţumesc, Doamne, a început ea încetişor, pe o voce abia perceptibilă pentru Ruby, pentru aceasta mâncare... şi pentru timpul petrecut împreună cu Ruby.

Ruby şi-a văzut de mâncat.

Nora a încercat să mănânce, însă tăcerea îi toca nervii. Era şi aşa suficient de greu să fii departe de copilul tău atunci când te despărţeau kilometri fizici... însă depărtarea la aceeaşi masă era de-a dreptul brutală.

O *chestiune personală.*

Şi-a amintit de sfatul lui Leo. Păruse destul de simplu când vorbise la telefon cu doctorul ei; însă acum, stând în acest con al tăcerii, părea dificil.

Încă încerca să găsească ceva de spus cu care să spargă gheaţa, când Ruby s-a scuzat, s-a ridicat de la masă şi s-a dus în bucătărie. A început să umple chiuveta cu apă.

Nora nu-şi dăduse seama că mâncatul era contra cronometru. Din fericire, a ţinut această observaţie pentru sine. A curăţat masa, a dus vasele pe blatul de lângă cotul lui Ruby. Într-o tăcere iritantă, Ruby a spălat vasele, iar Nora le-a şters. După ce au terminat, Nora s-a dus în căruţul ei în sufragerie.

Se pregătea mental pentru runda a doua.

Ruby a trecut pe lângă ea – în fugă – şi a urcat la etaj.

Nora a trebuit să scornească ceva rapid.

— De ce nu faci focul? Nopţile de iunie au fost dintotdeauna răcoroase.

Ruby s-a oprit brusc. Fără să răspundă, s-a dus la şemineu şi a îngenuncheat dinaintea lui, apucându-se să facă focul.

Întocmai cum o învăţase bunicul Bridge.

— Bănuiesc că unele lucruri nu se uită niciodată, a spus Nora.

Ruby s-a lăsat pe călcâie, întinzându-şi mâinile înspre foc. Un minut mai târziu s-a întors spre Nora şi a spus:

— În afară de cum e să fii mamă.

Nora a tras aer adânc în piept.

— Nu e drept. Am fost cu tine în fiecare zi până...

— Până când n-ai mai fost.

Nora şi-a împreunat mâinile şi le-a pus între picioare. Nu voia ca Ruby să observe cât de rău îi tremurau.

— Tu şi Caroline aţi fost toată lumea mea.

Ruby a râs sec şi s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de Nora.

— Da, până în vara când am făcut şaisprezece ani; *acela* a fost anul în care ai intrat în sufragerie, ţi-ai lăsat geamantanul pe podea şi ai anunţat că pleci, nu-i aşa? Şi ce ne-ai spus? „Cine vrea să vină cu mine?” Da, parcă asta era. „Cine vrea să vină cu mine?” De parcă eu şi Caroline ne-am fi pus furculiţele jos, am fi curăţat masa şi am fi plecat departe de tata şi de căminul nostru doar pentru că tu deciseseşi că nu mai voiai să rămâi acolo.

— Nu am hotărât pur şi simplu... Am plecat fiindcă...

— Nu-mi pasă *de ce* ai plecat. De asta îţi pasă ţie.

Nora îşi dorea din răsputeri s-o facă pe Ruby să înţeleagă, oricât de puţin. Suficient cât să poată vorbi numai.

— Nu ştii totul despre mine.

Ruby a privit-o de sus. Norei i s-a părut că vede un conflict care se duce în interiorul fiicei ei, ca şi cum Ruby ar fi vrut să continue să lupte şi să se oprească deopotrivă. Lucrul acesta a surprins-o pe Nora. A înţeles de ce fiica ei îşi dorea să menţină distanţa dintre ele. Ce nu înţelegea era motivul pentru care fiica ei se afla încă acolo. Adevărul era că o deruta puţin. Avea senzaţia neplăcută că Ruby – onestă până-n măduva oaselor – ascundea ceva.

— Atunci spune-mi ceva despre tine, a propus Ruby în cele din urmă.

Aceasta era şansa ei. Ştia că trebuie să acţioneze cu precauţie.

— În regulă. Hai să ieşim pe verandă – cum obişnuiam noi, mai ţii minte? O să ne spunem una alteia câte o informaţie despre noi.

Ruby a râs.

— Ţi-am cerut să-mi spui despre *tine.* Nu m-am oferit să-ţi întorc favoarea.

Nora a rămas fermă pe poziţii.

— Am şi eu nevoie să te cunosc mai bine. Plus de asta, dacă vorbim amândouă, ne putem preface că purtăm o conversaţie.

Ruby nu a mai râs de data aceasta.

— Asta e în stilul *Tăcerea mieilor*, Nora. Foarte *quid pro quo.* Pentru fiecare secret pe care mi-l spui, îţi spun şi eu unul.

— Bănuiesc că eu sunt Hannibal Lecter dintre noi două, nu? Un canibal... un psihopat, foarte drăguţ.

Ruby i-a studiat chipul încă vreun minut.

— Ar trebui să fie interesant. Eu am douăzeci şi şapte, tu ai cincizeci... când, alaltăieri? Aş zice că a venit momentul să vorbim. Haide.

Şi-a urmărit cu privirea fiica cum iese prin bucătărie şi dispare pe verandă. Uşa cu plasă s-a trântit în urma ei. Nora şi-a îngăduit, în sfârşit, să zâmbească.

Ruby îşi amintise de ziua ei.

În cele din urmă, a ieşit în căruţ pe verandă, recunoscătoare că ploaia se oprise. Aerul rece al nopţii îi mângâia obrajii,

purtând cu el mirosurile unei vieţi trecute – marea, nisipul, trandafirii ce se căţărau pe suporturi. Înfloriseră mai devreme anul acesta, aşa cum se întâmplă mereu după o iarnă blândă. Peste alte două săptămâni, florile lor de mărimea unei farfuriuţe aveau să se urce pe spaliere şi de-a lungul gardului.

Umbrele alunecau de-a lungul pământului precum cerneala indiană ce se prelinge încet, se căţărau pe zidurile casei şi se furişau printre şipcile gardului. Apusul picta cerul în roz şi purpuriu.

Lumina de pe verandă inunda spatele lui Ruby într-o strălucire portocalie. Părea atât de tânără şi de vulnerabilă, cu părul ei negru atât de prost tuns şi cu hainele ei toate numai zdrenţe. Dorinţa de a întinde mâna şi de a-i da părul lui Ruby de pe faţă, de a-i şopti...

— N-o spune, Nora.

Nora s-a încruntat.

— Ce să nu spun?

— „O, Ruby, ai putea fi aşa frumoasă dacă ai face un minimum de efort”.

Pe Nora a surprins-o această aparentă citire a minţii ei. Desigur, i-o spunea deseori lui Ruby, ba chiar se gândise să i-o spună cu doar o secundă în urmă, însă nu însemna nimic. Pentru Nora, comentariul ar fi fost ca un grăunte de nisip în deşertul sfaturilor ei. Evident, Ruby nu fusese de aceeaşi părere, purtând cu ea cuvintele mamei ei până la maturitate.

Nora s-a ruşinat.

— Îmi pare rău, Ruby. Ar fi trebuit să-ţi spun: eşti frumoasă fix aşa cum eşti.

Ruby s-a întors şi s-a uitat lung la ea.

Tăcerea s-a aşternut între ele, întreruptă doar de sunetele mării şi de croncănelile ocazionale ale vreunei ciori singuratice printre copaci.

— În regulă, Nora, a spus Ruby, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de balustradă. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Nora a ridicat privirea înspre fiica ei, i-a citit în ochii negri nerăbdarea precaută şi a tras aer adânc în piept.

— Crezi că nu te înţeleg, a început ea încetişor, dar ştiu cum e să ţi se întoarcă spatele de către un părinte.

Ruby s-a depărtat de balustradă. Încruntându-se, s-a aşezat pe scaunul alb de răchită de lângă Nora.

— Dar ţi-ai iubit părinţii. Ne-ai povestit totul despre ei.

— Poveştile pe care vi le-am spus vouă, fetelor, au fost adevărate, a răspuns ea pe un ton scăzut, dar au fost şi minciuni. Nu m-am priceput niciodată la scornit poveşti, aşa că poveştile mele de la culcare au fost dintotdeauna inspirate din viaţa mea... doar că mai cizelate. Am vrut ca tu şi Caro să vă faceţi o idee de unde vă trageţi.

— Cum adică cizelate?

Privirea Norei era fixă.

— Indiferent de cât de întunecat este un loc, mereu va pătrunde şi puţină lumină. Asta am vrut să vă transmit ţie şi lui Caro, acele momente de lumină.

A tras aer adânc în piept şi a continuat:

— În ziua când am absolvit liceul, am plecat de acasă şi nu m-am mai întors în veci.

— Ai fugit de acasă?

— De tata, da. Pe mama am iubit-o.

— Cât a trecut până când i-ai revăzut?

Nora nu s-a putut abţine, aşa că a închis ochii.

— Pe tata l-am mai văzut o singură dată – la înmormântarea mamei. Chiar înainte ca tu şi Caroline să vă naşteţi.

— Şi după niciodată?

— Niciodată.

Nora şi-ar fi dorit ca acest cuvânt să nu fie atât de dureros. Emoţia era atât de veche, încât, de-acum, ar fi trebuit să se fi descompus. S-a aplecat către Ruby.

— Nu l-am mai văzut niciodată şi nici nu m-am dus la înmormântarea lui, şi a trebuit să-mi trăiesc restul vieţii cu decizia aceea. Nu simt neapărat un regret, ci mai degrabă... un dor plin de tristeţe. Îmi doresc să fi fost un alt fel de om. Şi, mai mult decât orice, îmi doresc să-l fi putut iubi.

— Nu l-ai iubit *deloc*?

— Poate că da... când eram mică. Dar, dacă a fost aşa, nu-mi amintesc.

Ruby s-a ridicat în picioare, s-a dus până la balustradă şi a rămas cu privirea pironită înspre mare. Fără să se întoarcă, a spus:

— Am citit articolul despre tine din revista *People.* Scria acolo, şi citez: „Mesajele fundamentale transmise de Nora Bridge sunt

iertarea şi dedicarea”. Ruby s-a întors, în sfârşit, spre ea: Ai încercat să-l ierţi?

Nora ar fi vrut să mintă. Era simplu de văzut că Ruby voia să ştie despre relaţia lor măcar tot atât cât voia să afle despre cea dintre Nora şi tatăl ei. Însă Nora şi Ruby aveau prea puţine şanse, poate chiar niciuna.

— Mulţi ani mai târziu, după ce am avut şi eu copii – şi am pierdut şi eu dragostea lor – am început să regret felul în care mă purtasem cu el. Tânără fiind, nu am ştiut – sau nu am putut – să înţeleg cât de grea poate fi viaţa. Cred că el aşa s-a simţit. Nu e o scuză, dar mă face să-l văd altfel, transform aura în milă. Fireşte, înţelegerea aceea a venit prea târziu. Când el deja nu mai era printre noi.

— Deci ar trebui şi eu să te iert acum, cât încă mai avem timp? Ăsta e mesajul tău deloc subtil?

Nora i-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu totul este despre tine, Ruby. În seara asta ţi-am spus un lucru dureros despre mine, dureros şi intim. Mă aştept să tratezi acest lucru cu respect, dacă de blândeţe nu eşti în stare.

Ruby s-a arătat luată prin surprindere.

— Îmi pare rău.

— Îţi accept scuzele. Acum, spune-mi ceva despre tine.

Ruby s-a uitat la Nora cu o privire imposibil de descifrat. Nora s-a pregătit pentru ce avea să urmeze. Avea să fie rău...

— În vara aceea – ţi-o aminteşti, vara în care ai plecat – am crezut că o să te întorci.

— Asta nu e niciun secret.

— Te-am aşteptat şi te-am tot aşteptat. Anul următor, în iunie, a plecat şi Caroline, aşa că am rămas doar eu cu tata în casă. Într-o seară am... răbufnit. A înghiţit cu greu, întorcându-şi privirea preţ de o clipă, ca apoi să se adune şi să continue: Am condus singură până în Seattle şi m-am dus la un club de dans, Monastery se numea. Am pus ochii pe un puşti – nici nu-mi aduc aminte cum îl chema. Avea părul albastru, cercei în urechi şi o privire goală. M-am dus acasă la el şi l-am lăsat să mi-o tragă. Aici s-a oprit, ca să sporească efectul dramatic. Atunci a fost prima oară.

A durut pe cât de mult intenţionase Ruby să doară. Nora s-a gândit: *Iat-o. Moştenirea mea.* N-a îndrăznit să spună că îi pare

rău. Ruby nu ar fi făcut decât să-i arunce înapoi în faţă acele vorbe nepotrivite.

— Am făcut-o ca să te rănesc. M-am gândit că aveai să te întorci, în cele din urmă, iar eu ţi-aş fi spus. Obişnuiam să-mi închipui cum te priveam în faţă în timp ce-ţi descriam.

— Ai vrut să mă vezi plângând.

— Cel puţin.

Nora a oftat.

— Şi aş fi plâns, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— E prea târziu să ne facă ceva să ne simţim mai bine, a spus, oftând. Nici Dean nu a primit vestea prea bine.

Dean. Preţ de o clipă, durerea Norei a fost atât de acută, încât abia dacă a mai putut respira cum trebuie.

În ultima vreme, aşa i se întâmpla când ceva o făcea să sufere. Ca un val răzleţ care se ridică dintr-o mare liniştită, venind de nicăieri şi lovind cu forţa unui uragan. Uneori, treceau ore întregi fără să se gândească la Eric, după care amintirile o copleşeau brusc.

Acum, numele lui Dean fusese declanşatorul, însă ar fi putut fi orice – sunetul clopoţelului şcolii, râsul unui bărbat răsunând dintr-o altă încăpere. Orice.

Ştia că ar trebui să spună ceva – nu i-a scăpat durerea din ochii lui Ruby atunci când a rostit numele lui Dean –, însă Norei i se pusese ceva în gât care nu o lăsa să vorbească.

— Ajunge cât *quid pro quo* am făcut pe seara asta, a spus Ruby tăios. Mă duc la etaj să fac o baie.

Nora a urmărit-o cu privirea pe fiica ei cum se îndepărtează. Apoi, încetişor, a spus:

— Noapte bună, Ruby.

Întorcându-se în căruţ în camera ei, Nora a închis uşa cu cotul şi s-a târât în pat. După care s-a întins după telefon şi a format numărul lui Eric.

A răspuns după al treilea apel, iar ea şi-a dat seama cât de ameţit era de la medicamente.

— A... lo?

— Hei, Eric, a spus ea, sprijinindu-se de tăblia patului. Vorbeşti de parcă ai băgat heroină.

— Aşşşa mă sssimt.

Părea că îi ia mai mult timp să răspundă, iar cuvintele ieşeau cumva stâlcite şi prelungi.

— Eşti bine? l-a întrebat ea cu blândeţe.

— Sssigur. Doaaar puţin ameţit. Medicamente noi...

Nora îl mai văzuse trecând prin aşa ceva. Era întotdeauna un iad până nimerea reţeta pentru analgezice. Ştia că nu e un moment ca să aibă o discuţie cu el.

— Te las să dormi acum, bine? Sun din nou mâine.

— Ssomn, a murmurat el. Da. Mâine.

— Noapte bună, Eric.

— Noa' bună.

Nora a ascultat tonul de apel până când a intrat sunetul de înregistrare, după care, în cele din urmă, a închis.

•

Ruby a urcat la etaj, unde şi-a luat carnetul galben şi s-a urcat în pat.

Locul ăsta, Insula Verii, mă omoară cu zile. Când am plecat din Los Angeles, eram puternică şi amuzantă – poate nu încununată de succes, dar cel puţin eram eu. Aici, lucrurile stau altfel. Miros trandafirii plantaţi de bunica mea şi îmi şterg mâinile pe prosoapele brodate de ea... Stau la masa unde am crescut şi îmi aduc aminte de cum nu ajungeam cu picioarele la podea. Rămân cu privirea pierdută înspre mare, iar în mişcarea valurilor aud râsul surorii mele.

Iar pe de altă parte este mama.

Avem nişte lupte de dus, nu e nicio îndoială în această privinţă, dar mie mi-e teamă să pun întrebările, iar ei, din câte îmi dau seama, îi e teamă să răspundă. Aşa că dansăm în afara ritmului pe două melodii diferite.

Quid pro quo. *Un secret de-al meu pentru un secret de-al tău; acesta este jocul pe care am început să-l jucăm. Ştiu că n-am să pot să rămân la marginea intimităţii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă scufund în apele acelea reci şi adânci, iar undele pe care le voi stârni nu vor avea sfârşit.*

Voi afla lucruri despre mama pe care nu-mi doresc să le aflu. La naiba, deja am făcut-o. Ştiu, de exemplu, că a fugit de-acasă chiar după liceu şi că, de atunci, nu a mai vorbit cu tatăl ei.

Până mai ieri, nu aş fi fost surprinsă. Aş fi zis: „Normal. La fugă se pricepe cel mai bine Nora Bridge".

Dar, pe când vorbea de tatăl ei, am privit-o în ochi şi i-am citit durerea...

A durut-o să fugă de acasă. O parte din mine îşi doreşte să nu fi văzut asta fiindcă, în timp ce mă aflam acolo, părtaşă la durerea mamei mele, m-am întrebat pentru prima oară dacă nu cumva o duruse şi când şi-a părăsit copiii.

Capitolul 9

Dean stătea picior peste picior la capătul docului şi privea răsăritul.

Sunetul era aspru acum, la schimbarea fluxului. Valurile se spărgeau de barca veche ce se legăna în apropiere de doc. Frânghiile scârţâiau şi gemeau.

A auzit zgomotul motoarelor în depărtare şi a zâmbit.

Bărcile de pescuit ieşeau în larg. Erau prea departe ca să le vadă clar – înconjurau, ca de obicei, coasta insulei Shaw până la strâmtoarea Haro –, însă Dean le văzuse de mii de ori, acele bărci ca nişte curse de şoareci, bătute de vreme, din lemn vopsit ori din aluminiu, plecând în zorii zilei. De câte ori stătuse el cu Ruby undeva pe docul acesta, urmărind cum barca lui Rand porneşte în larg? Mereu îi strângea mâna lui Dean în ultimul moment, când *Căpitanul Hook* ocolea promontoriul şi dispărea. Ştiuse, fără ca ea să-i spună vreodată, că trăia cu teama că, într-o zi, tatăl ei nu avea să se mai întoarcă.

Dean îşi dăduse jos ceasul când ajunsese pe insula Lopez, aşa că nu era sigur cât stătuse acolo. Dar ştia că stătuse suficient după soarele care se înălţase pe cer şi îi înfierbânta acum obrajii.

Obosit, s-a ridicat în picioare şi s-a întors. La dreapta lui, vechea barcă a familiei se legăna alene pe valuri.

Catargul – cândva de un alb strălucitor – fusese decolorat de nesfârşitele ploi şi bătut de vânt. Vopseaua roşie fusese decojită până la lemn în zeci de locuri, iar puntea din jurul marii cârme metalice era ascunsă sub un strat de frunze înnegrite şi soioase şi mucegai verde-cenuşiu.

Fireşte, atunci a auzit vocea strigându-i: *Hai s-o scoatem pe* Wind Lass, *Dino*, *vino*!

A închis ochii, amintindu-şi de Ruby. La început, tresărise la fiecare amintire, ţinându-şi respiraţia, şi aştepta ca imaginile să

dispară, însă, încet-încet, amintirile începuseră să se estompeze, iar el pornise în căutarea lor, bâjbâind după ele asemenea unui orb.

Acum înţelegea cât de preţioase erau amintirile primei iubiri şi le preţuia cu plăcere şi cu durere deopotrivă.

A apucat parâma şi a tras barca mai aproape de doc, după care a păşit la bordul ei. Barca s-a legănat instabil, ca şi cum ar fi rămas surprinsă să aibă pe cineva la bordul ei după atâţia ani de singurătate.

Întotdeauna se simţise liber pe barca asta. Fluturatul velelor în vânt îi însufleţise spiritul cum nimic altceva nu o făcea. El şi Eric îşi petrecuseră o bună parte din tinereţe pe *Wind Lass*. Pe această punte din lemn de tec îşi împărtăşiseră visurile privind un viitor ce se întindea pe ani şi ani. Cu toate că niciunul dintre ei nu o spusese cu voce tare, amândoi îşi închipuiseră că aveau să îmbătrânească pe barca asta, aducându-şi la bordul ei soţiile, copiii şi nepoţii.

Lui Dean îi plăcea la nebunie să navigheze, şi totuşi se depărtase de această activitate, lăsase navigatul în urmă, odată cu trecutul...

Evident, şi Eric procedase la fel. *Wind Lass* ar fi putut fi andocată în Seattle, la doar o aruncătură de băţ depărtare de casa lui Eric, şi tot ar fi rămas acolo, neatinsă şi nesupravegheată.

Brusc, Dean a ştiut ce avea de făcut.

Avea să restaureze barca. Să-i dea jos vopseaua, să-i scoată lemnul şi să o dea din nou cu ulei, curăţând fiecare centimetru. Avea să-i redea acestei bărci uitate şi demult iubite Gloria zilelor apuse.

Dacă ar fi putut să-l aducă şi pe Eric aici pentru o după-amiază – doar atât, o singură după-amiază – poate că vântul şi marea i-ar fi putut purta şi pe ei înapoi în timp...

*

Ruby s-a trezit în mirosul de şuncă prăjită şi de cafea proaspătă. Şi-a ridicat colanţii de pe podea şi i-a tras pe sub cămaşa lungă de noapte, s-a dus la baie, după care a coborât la parter.

Nora era în bucătărie, manevrându-şi scaunul precum generalul Patton pe front. Pe aragaz se aflau două tigăi din fontă, dintre care una aburindă. Un bol galben de ceramică

aştepta lângă tigaia goală; o lingură cu coada de metal stătea sprijinită de marginea lui. I-a zâmbit lui Ruby:

— Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

— Da.

A ocolit scaunul cu rotile şi şi-a turnat o cană cu cafea, adăugând apoi nişte zahăr şi nişte frişcă.

După ce a luat o gură, s-a simţit mai bine. S-a sprijinit de bufet, văzând că mama ei pregătise şuncă prăjită şi clătite.

— N-am mai mâncat un astfel de mic dejun de când ne-ai lăsat.

Evident, mama ei făcea un efort să zâmbească încontinuu.

— Vrei să-ţi fac şi o faţă zâmbitoare din bomboane M&M, cum obişnuiam?

— Nu, mulţumesc. Încerc să evit carbohidraţii glazuraţi în ciocolată.

Ruby a pus masa, după care a pus mâncare în două farfurii şi s-a aşezat.

Nora a luat loc în faţa ei.

— Ai dormit bine? a întrebat ea, turnându-şi sirop pe clătite.

Ruby uitase că mama ei îşi îneca fiecare clătită în sirop. Obiceiul ciudat i-a adus aminte de mărunţişurile unei vieţi obişnuite; de acele lucruri care leagă, inevitabil, o mamă de o fiică, indiferent dacă Ruby dorea reînnodarea acelor legături sau nu.

— M-ai întrebat deja asta.

Furculiţa Norei s-a atins de marginea farfuriei cu un clinchet.

— Mâine o să-mi aduc aminte să port o vestă antiglonţ pe sub cămaşa de noapte.

— Ce ai vrea să fac? Să fiu cum e Caroline – să mă prefac că totul merge bine între noi?

— Nu eşti în măsură să judeci relaţia mea cu Caroline, i-a răspuns Nora tăios, ridicându-şi privirea spre ea. Mereu ai considerat că le ştii pe toate. Obişnuiam să cred că era o trăsătură bună la o fată, dar, cu siguranţă, toată certitudinea aia are şi o latură întunecată, Ruby. Răneşti oameni...

Ruby a văzut o umbră de furie apărând pe chipul mamei, ca apoi să dispară neîntârziat într-o expresie obosită.

— Dar bănuiesc că nu e în totalitate vina ta, a continua ea.

— Nu în *totalitate*? Ce spui că de fapt nu e *deloc* vina mea?

— Am părăsit-o şi pe Caroline. Şi totuşi, asta nu a făcut-o rece, inabordabilă şi incapabilă de a iubi oamenii.

Asta chiar a scos-o din minţi pe Ruby.

— Cine a spus că nu pot iubi oamenii? Am trăit cu Max cinci ani.

— Şi unde e acum?

Ruby a împins scaunul departe de masă şi s-a ridicat. Brusc, simţea nevoia de distanţă între ele.

Nora a ridicat privirea. O dovadă blândă de înţelegere se întrezărea în privirea ei, ceva ce nu-i pica deloc bine lui Ruby.

— Stai jos. Nu mai discutăm chestiuni care contează. O să vorbesc despre vreme, dacă asta îţi doreşti.

Ruby s-a simţit ca o proastă stând acolo, respirând prea repede, arătând întocmai cât de profund rănită fusese de remarca mamei sale.

— Ruby Elizabeth, stai jos şi mănâncă-ţi micul dejun.

Mama ei îi vorbise pe unul dintre acele tonuri care transforma instantaneu o femeie adultă într-un copil. Ruby a făcut după cum i s-a zis.

Nora a luat o gură de şuncă.

— Trebuie să mergem la cumpărături.

— Bine.

— Vrei în dimineaţa asta?

Ruby a încuviinţat din cap. După ce a terminat de mâncat, s-a ridicat şi a început să strângă masa.

— Spăl eu vasele. Plecăm în treizeci de minute?

— Într-o oră. Trebuie să-mi dau seama cum pot face o baie şi cum mă spăl cu buretele.

— Aş putea să-ţi prind piciorul cu o funie şi să te cobor în cadă ca pe o ancoră.

Nora a râs.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să mor înecată cu piciorul înţepenit în aer. Tabloidele ar jubila la aşa o ştire.

Remarcă a plutit o vreme prin aer. După ce s-a risipit, Ruby s-a întors la masă.

— Nu te-aş lăsa să te îneci.

— Ştiu. Dar m-ai salva?

Fără să aştepte un răspuns, Nora s-a întors şi s-a dus în baie în căruţ, închizând uşa în urma ei.

Ruby a rămas acolo, cu privirea pironită asupra uşii închise.

M-ai salva?

•

Ordinul Binevoitor al Surorilor Sfântului Francisc ajunsese prima oară pe Insula Verii în timpul Primului Război Mondial. Un donator generos (care, fără îndoială, îşi trăise viaţa la maximum) le dăruise mai bine de o sută de acri dintr-un teren cu vedere la mare. Surorile, care erau deopotrivă agere la minte şi bune întreprinzătoare, îşi deschiseseră un magazin universal chiar lângă docul care avea să devină terminalul feribotului. Pe terenul deluros din spatele magazinului, ridicaseră un sanctuar pe care turiştii nu l-au văzut niciodată. Acolo au crescut vite şi una dintre cele mai profitabile livezi de meri de pe întreaga insulă. Îşi ţeseau propriile haine, le vopseau cu extrase din propriile grădini şi le coseau de mână, transformându-le în sutane maronii. Sanctuarul lor era deschis oricărei surori din ordinul lor, dar şi oricărei femei care căuta refugiu din calea unei vieţi nefericite. Astfel de femei erau bine-venite în grupul lor şi li se oferea tocmai bunul de preţ care le lipsea din lumea haotică şi violentă din exterior: timpul. Aici, puteau îmbrăca hainele bunicilor lor, putea să se dedice activităţilor simple ale unui trai de subzistenţă şi puteau să intre în comuniune cu Dumnezeul pe care îl considerau pierdut.

Duminică, surorile deschideau porţile micii capele din lemn prietenilor şi vecinilor. Un preot de la mănăstirea de pe insula învecinată ţinea slujbele restrânse în latină. Era o biserică umilă, unde nimeni nu era deranjat de ţipetele bebeluşilor plictisiţi ori de goliciunea cutiei pentru daruri atunci când vremurile deveneau vitrege.

Magazinul surorilor era singurul care mai rămăsese încă pe insulă. Ruby a oprit camioneta în parcarea cu pietriş din spatele băcăniei denumite Grija Domnului şi a tras în spatele unui camion ruginit, cu remorcă.

A ajutat-o pe Nora să urce în scaun. Împreună au pornit de-a lungul potecii şubrede din lemn care lega între ele cele trei clădiri ale micului oraş. Glicina creştea printre stâlpii care sprijineau streaşină şi îmbrăcau grinzile de sus cu florile lor albe. Pe ici, pe colo, câteva bănci se aflau de-a lungul potecii, făcute manual de către surori. Mai târziu, în sezonul turiştilor, acele locuri aveau să fie ocupate de oamenii care aşteptau feribotul.

Ruby a ajuns în faţa magazinului şi a deschis uşa. Un clopoţel a sunat vesel deasupra capului lor. Magazinul întunecos era lung şi îngust, în forma unei cutii de pantofi.

Lumina răzbătea înăuntru prin cele două ferestre, revărsându-se peste masa pe care se afla casa de marcat. În spatele ei, nişte rafturi din lemn lăcuit ţineau produsele uscate, aranjate cu grijă. Un mic frigider punea la dispoziţie toate tipurile de carne ce se puteau găsi pe insulă – vită, pui, porc, miel –, iar o combină frigorifică ţinea la rece legumele crescute de surori.

Când au intrat, călugăriţa din spatele casei de marcat a ridicat privirea.

— Nora Bridge? Ruby? Nu-mi vine să cred!

Sora Helen a ieşit de după masă, fusta ei fiind ridicată atât cât să lase la iveală gleznele albe acoperite de şosete aspre din lână. Saboţii ei din cauciuc făceau zgomot la fiecare pas. Pe faţa ei cărnoasă apăruse un zâmbet larg şi călduros, care-i mijea ochii căscaţi. Arăta – ca întotdeauna – ca un gnom bătrân şi vioi.

— Slăvit fie Domnul! a zis sora.

Accentul ei german îi transformase cuvintele în *prais Gott.*

— A trecut aşa mult timp... Apoi, către Ruby: Ce face comedianta?

Ruby a zâmbit şi ea.

— Am rămas cu râsul, soră. Cum vă merge? Aveţi să-mi spuneţi vreo glumă bună cu Raiul?

— Cu siguranţă o să mă gândesc la asta. E *wunderbar* să vă revăd pe amândouă! a spus, înghiontind-o cu cotul pe Ruby. Stareţa Ruth încă pomeneşte zilnic despre ziua în care iepurele tău a fugit prin biserică în timpul slujbei, *ja*? O să se bucure să te vadă din nou.

Ruby s-a depărtat de scaunul cu rotile.

— Eu... aaa... nu am mai fost la biserică de ceva vreme. Şi oricum nu rămân aici decât o săptămână.

Helen i-a aruncat „privirea – cea recunoscută de orice catolic.

— Duminica e în fiecare săptămână, *ja*?

— Aşa o fi...

Nora i-a zâmbit călugăriţei.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Helen a încuviinţat din cap. Rasa i-a alunecat pe frunte, iar ea a împins-o numaidecât înapoi.

— Majoritatea lucrurilor nu se schimbă niciodată. Cel puţin, asta am învăţat în cei şaptezeci şi trei de ani de viaţă.

S-a lăsat pe călcâie şi şi-a încrucişat la piept braţele-i solide.

— Dar mă bucur să vă revăd împreună, asta e clar. Aţi stat prea mult timp departe de insula asta.

Apoi, către Ruby:

— Ai copii, *ja*, ca sora ta?

— N-am copii şi, înainte să întrebaţi, n-am nici soţ. Sunt fie sălbatică, fie liberă, fie singuratică şi de neiubit, alegeţi dumneavoastră.

Helen a râs.

— Dintotdeauna ai fost aşa, Ruby. Faci câte o glumă despre orice. Totuşi, ca să ştii, eu aş alege liberă şi singuratică, a spus, împreunându-şi apoi mâinile. Oricum, magazinul a rămas cum îl ştiţi. Luaţi-vă ce aveţi nevoie. Vreţi să vă deschid un cont nou?

— Nu, a răspuns Ruby.

— Da, a spus Nora în acelaşi timp, aruncându-i o privire tăioasă. *Eu* s-ar putea să mai rămân o vreme pe-aici.

Ruby a luat unul dintre micile coşuri roşii aşezate unul într-altul lângă masă şi i l-a întins Norei.

— Să începem.

Au trecut pe lângă secţiunea destinată turiştilor – vederi, pixuri cu feriboturi, lumânările albe şi maronii făcute din cenuşă de pe muntele Sfânta Elena, ornamente de Crăciun. Ruby a mers mai departe, iar Nora a urmat-o încet în căruţ.

Au ajuns întâi la cereale. Ruby a luat o cutie de Cap’n Crunch şi a aruncat-o în coşul din poala mamei.

— Cerealele alea nu au nimic nutritiv în ele.

Ruby s-a întors şi a văzut încruntătura mamei ei.

— Să le iau pe cele cu aromă de fructe? Pot conţine urme de fructe.

— Foarte amuzant. Mie ia-mi pachetul de granola – e făcut de surori, dacă ţin bine minte.

Ruby s-a întins după punguţa cu cereale legată cu funde şi a aruncat-o şi pe ea în coş. Dacă *ţinea* bine minte, aveau gust de fibre de covor.

— Ne mai trebuie şi câteva conserve de roşii, a spus Nora. Nu, nu din acelea, cele cu verde.

Ruby a pus înapoi roşiile la conservă nepotrivite şi a ales firma „corespunzătoare”.

— Spaghete şi penne, te rog. Doamne, nu, nu firma aia ieftină! Ia ceva bun... din Italia.

De parcă şi erau făcute în Italia. Ruby a strâns din dinţi şi a continuat să înainteze, însă fiecare cuvânt rostit de mama ei o înfuria din ce în ce mai rău. Când Ruby s-a întins după nişte Twinkie, mama ei aproape că a ţipat:

— Nu poţi mânca aşa ceva!

Până aici. Foarte încet, Ruby s-a întors spre ea.

— Scuze, ţi-am *cerut* eu sfaturi alimentare?

— Nu, dar...

— Exact. Mie o să-mi ajungă fundul cât statul Nebraska, nu ţie. Aşa că te rog... taci... din gură!

— Bine, a făcut Nora, strângând din dinţi.

Ruby a auzit-o chicotind pe sora Helen.

În mod miraculos, ea şi mama ei au ajuns la capătul culoarului fără alte certuri.

Aparent, Nora îşi păstra puterile pentru bătălia pe legume.

— Ştiuletele ăla de porumb arată atât de scârbos. Ia unul dintre alea albe... nu ceapa *aia*, pentru numele lui Dumnezeu, ia din celelalte... haide, Ruby, broccoli ăla e pe jumătate ofilit. Ce naiba mănânci în California?

Ruby a pus broccoli în coş şi şi-a văzut de drum. Era mai bine aşa. Şi-a iţit capul de după rafturile de la capătul culoarului şi a strigat către sora Helen:

— Unde e aspirina?

Sora Helen a chicotit.

— În spate, scumpo, lângă Pepto-Bismol... pe care ai putea să-l iei în considerare.

Ruby a înşfăcat o cutie de Excedrin şi a aruncat-o în coş. Aceasta a lovit o roşie, storcând-o puţin.

— Super, a făcut Nora, ştergându-şi obrazul.

Şi-a îndreptat apoi privirea înspre colţul din stânga, unde surorile ofereau câteva tricouri şi nişte pantaloni scurţi la reducere.

— Aş putea să-ţi iau ceva de îmbrăcat, dacă vrei...

— Până aici, am terminat.

Ruby a apucat scaunul cu rotile de mânere, l-a întors şi l-a îndreptat degrabă înspre casa de marcat. S-a oprit atât de brusc, încât mama ei a fost azvârlită în faţa precum o păpuşă de cârpa.

Sora Helen se căznea din răsputeri să nu zâmbească.

— Ca în vremurile vechi, să vă văd aşa pe amândouă.

Nora i-a adresat un zâmbet forţat.

— Da, soră, mereu ne-am bucurat de ieşirile noastre mamă-fiică.

Ruby a încuviinţat din cap.

— Amintiţi-vă cum era la cumpărături cu ea... când a venit poliţia să vă interogheze.

Sora Helen a izbucnit în râs şi a început să bată produsele în casă. Flecărea încontinuu despre una, despre alta – cine candida la primărie în toamnă, cui i s-au îmbolnăvit caii, cui îi secase fântâna – în timp ce degetele băteau cu repeziciune în casă.

Ruby a ieşit din magazine şi s-a uitat lung la şirul de maşini care aşteptau următorul feribot. Tocmai voia să se întoarcă, însă atenţia i-a fost atrasă de tonomatele cu ziare.

A aruncat o privire înspre magazine, după care s-a grăbit către tonomatul pe care scria *USA Today.*

Acolo, pe colţul din dreapta sus al ziarului, se afla o poză cu mama ei şi titlul: UNDE SE ASCUNDE NORA BRIDGE?

Ruby şi-a scotocit prin borsetă, a găsit două monede de patruzeci de cenţi şi le-a introdus în tonomat.

— Ruby, scumpo? s-a auzit vocea mamei ei dinăuntrul magazinului.

Ruby a scos ziarul, l-a rulat, l-a îndesat la betelia pantalonilor, ascunzându-l sub cămaşă.

— O secundă! i-a strigat înapoi, alergând pe lângă magazine.

Ajungând în dreptul camionetei, a deschis portiera din spate şi a strecurat ziarul sub banchetă. Când a intrat înapoi în magazine, răsufla din greu.

Nora se holba la ea.

— Pungile sunt pe tejghea. Pot căra eu două, dacă tu o duci pe a treia.

Ruby era sigură că privirea brevetată cu raze X a mamei ei reuşise să vadă cumva ce tocmai cumpărase.

— Sigur. La revedere, soră Helen.

A înşfăcat o pungă de pe tejghea şi şi-a condus mama la maşină.

De îndată ce au ajuns acasă, Ruby şi-a ajutat mama să intre în casă, să ducă înăuntru cumpărăturile şi să le depoziteze. După care s-a întors spre Nora, care o urmărea îndeaproape.

— Aaa... eu... mă duc să fac o plimbare pe plajă. E o zi aşa frumoasă!

Afişând un zâmbet fals, Ruby a ieşit înapoi din casă. Ajunsă la camionetă, a scos ziarul de sub banchetă şi l-a ascuns sub cămaşă – ca să fie sigură – apoi a pornit către plajă.

A pus ziarul pe o stâncă plată din granit şi l-a deschis la secţiunea de lifestyle, folosindu-se de o bucată mare de lemn argintiu ca să fixeze restul ziarului în nisip. Vântul făcea marginile paginilor să fluture, încercând să i-l smulgă din mâini.

UNDE SE ASCUNDE NORA BRIDGE?

Ca urmare a urâtului scandal Nora Bridge a dispărut. Producătorii de la KJZZ, cei care difuzează populara ei emisiune, „Vindecare spirituală cu Nora Bridge" refuză să dea declaraţii, spunând doar că doamna Bridge este plecată într-un concediu dinainte planificat.

Tom Adams, controversatul şi tranşantul detonator al Adams News Organization afirmă că nu s-a schimbat nimic la rubrica zilnică de sfaturi a doamnei Bridge, intitulat „Nora ştie cel mai bine".

Ieri, Adams a vorbit cu Katie Couric. Acesta i-a încurajat pe ascultători să-i scrie Norei, promiţând că ea „doreşte să audă părerile fidelilor ei cititori şi e dornică să le răspundă la întrebări. Chiar şi la cele dificile".

Totuşi, surse apropiate doamnei Bridge nu par să fie convinse că aceasta se va mai întoarce. „Numai vorba de ea, până la urmă. Toate sfaturile acelea despre sanctitatea căsniciei... ei bine, a fost o adevărată dezamăgire să aflu ce mare mincinoasă era, de fapt", a declarat unul dintre angajaţi, al cărui nume nu va fi dezvăluit.

Aparent, pornise o adevărată frenezie la scară largă în rândul presei – *Today... Larry King Live.* Reporterii probabil că scotoceau prin ţară, vorbind cu toată lumea care o cunoscuse vreodată pe Nora Bridge; ar fi mâncat-o de vie dacă ar fi putut.

Iar articolul lui Ruby nu avea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile...

•

Ruby stătea în patul părinţilor ei din fostul lor dormitor, cu genunchii traşi la piept şi cu carnetul cu foi galbene în poală.

Exemplarul din *USA Today* se afla lângă ea, fotografia aceea pixelată a mamei ei urmărind-o cu privirea.

*

Presa o distruge pe mama zilele astea. Dar bănuiesc că o merită. La urma urmelor, şi ea şi-a distrus familia de dragul carierei, iar acum cariera îşi ia revanşa.

Mi-am dorit să se întâmple acest lucru. Sunt sigură că e aceeaşi parte din mine care a şi acceptat banii pentru scrierea acestui articol. O nevoie... nu de răzbunare, ci de dreptate.

Şi totuşi, ceva la toată treaba asta nu-mi pică bine...

— Ruby! Vino să mă ajuţi cu masa!

Preţ de o secundă, Ruby avea din nou paisprezece ani, ascunzându-se în camera ei şi citind *Stăpânul inelelor* când de fapt ar fi trebuit să-şi facă temele. A scuturat din cap ca să alunge senzaţia, s-a răsucit pe burtă şi a deschis sertarul de sus din noptiera mamei ei. Câteva pixuri şi alte nimicuri care s-au amestecat între ele. A dat să pună carnetul înăuntru, când a văzut un recipient maro cu reţeta.

L-a ridicat şi i-a citit eticheta. VALIUM. NORA BRIDGE. 1985. Doctorul se numea Allbright.

Ruby s-a încruntat. Mama ei lua Valium din 1985?

Capitolul 10

Valium.

Descoperirea aceea deschisese o nouă uşă, dezvăluia o femeie pe care Ruby nu o cunoscuse niciodată, nu şi-o închipuise niciodată.

În 1985, totul fusese bine. Nemaipomenit.

Sau cel puţin aşa crezuse Ruby.

Şi-ar fi dorit să nu fi găsit medicamentul. Era genul de lucru pe care nu voia să-l ştie. La fel cum fusese şi când găsise din greşeală vibratorul mamei ei. Unele lucruri erau menite să rămână ascunse vederii.

În cele din urmă, Ruby nu a mai suportat să rămână în dormitor. A coborât la parter şi a găsit-o pe Nora deja în bucătărie.

— O să facem budincă cu pui. Cum îţi sună?

— Îmi sună a gătit împreună, a mormăit Ruby.

— Vreau să tai în bucăţi broccoli. Tocătorul e chiar acolo.

Ruby a făcut după cum i s-a spus.

— Bucăţi mai mici, te rog. Trebuie să-ţi încapă în gură.

Ruby a tras aer adânc în piept şi a luat-o de la capăt.

În următoarea jumătate de oră, au lucrat cot la cot. Ruby a fiert şi a tăiat puiul – în bucăţi mici – în vreme ce Nora s-a ocupat de restul. În cele din urmă, au băgat tava la cuptor.

— Am o surpriză pentru tine, a spus Nora, punând deoparte tocătorul. În şifonierul meu e o cutie mare din carton. Vrei să mi-o aduci?

— Nu prea cred, a răspuns Ruby, scuturând din cap.

O surpriză din partea mamei ei nu se anunţa deloc a fi un lucru bun.

Nora i-a aruncat „privirea”, iar Ruby a cedat. Unele lucruri erau mai mari decât propria voinţă, iar sprâncenele ridicate ale mamei ei era unul dintre ele. S-a dus în dormitor, a deschis uşile şifonierului şi a văzut cutia. A ridicat-o în braţe, dinăuntrul ei auzindu-se un zdrăngănit, întocmai ca nişte piese de maşină care se lovesc una de cealaltă.

A dus-o în sufragerie şi a lăsat-o cu zgomot pe măsuţa de cafea lucioasă din lemn de pelin.

Nora a urmat-o în sufragerie.

— Deschide-o.

Ruby a dat la o parte aripioarele de carton şi s-a uitat în interiorul cutiei.

— *Rahat!*

Înăuntru era un proiector de şaisprezece milimetri şi o rolă de film. S-a întors către mama ei:

— Filme acasă, a spus Nora cu un zâmbet forţat.

— Nu-mi spune că vrei să ne uităm la înregistrări vechi.

— *Eu* vreau să le văd, atâta tot. Poţi să mi te alături… sau poţi doar să-l instalezi şi să mă laşi… singură.

Ruby era prinsă în capcană. Fie că se uita sau nu la înregistrări, acum ştia de existenţa filmului acolo, în casă, stând la pândă ca un monstru sub patul unui copil. A vârât mâna şi mai mult în cutie şi a dat de un cearşaf alb împăturit şi de un set de piuneze. Vechiul lor „ecran”.

A instalat proiectorul pe masa din bucătărie, a pus rola de film la locul ei şi a băgat cablul în priză. După care a întins cearşaful pe perete.

A refuzat să se gândească la cât de mult îi plăcea să urmărească filme în familie. În fiecare Ajun de Crăciun, se strângeau cu toţii în pijama, cu cadourile nedeschise strălucind seducător sub brad, şi urmăreau cele mai bune momente din an. Era o tradiţie esenţială a unei familii care nu avea prea multe.

Ruby a stins luminile. Cu un clinchet molcom, filmul a început să se deruleze sub forma unui pătrat negru pe mijlocul cearşafului.

Ruby s-a aşezat pe braţul fotoliului.

Cuvintele SPECTACOLUL DE TALENTE INSULA LOPEZ au apărut pe ecranul improvizat. Un zumzet de oameni vorbind, apoi vocea mamei, limpede că bună ziua, spunând *Acolo, Rand, vine!*

Ruby trebuie să fi avut nu mai mult de cinci anişori, o fetiţă de grădiniţă slăbuţă, cu obraji dolofani, îmbrăcată într-un tutu roz, jerpelit. S-a învârtit şi s-a răsucit ca un om beat pe scenă, braţele ei ca nişte beţe găsindu-şi tot felul de unghiuri ciudate.

— *O, Rand, e perfectă*...

— *Sst, încerc să mă concentrez...*

Pe scenă, Ruby a executat o piruetă inegală şi a făcut o reverenţă. Un ropot de aplauze.

Imaginea s-a înnegrit, după care a revenit la viaţă. De data aceasta, erau pe plajă. Caroline, într-un costum de baie dintr-o singură piesă, se bălăcea în apă intrată până la glezne, râzând. Ruby purta slip; burtica îi ieşea în relief pe lângă picioarele-i slăbănoage. Mama lor stătea pe nisip, scormonind într-o găletuşă de plastic plină cu scoici şi pietricele. Ruby a fugit spre ea şi şi-a înfipt un picior în nisip, lângă găleată. Mama s-a întins şi i-a fixat bareta sandalei, ca apoi să o strângă în braţe ca să-i dea un sărut unei Ruby care râdea şi chicotea.

Mama...

Iat-o.

Ruby.

Ruby s-a lăsat să cadă de pe braţul fotoliului, alunecând pe perna lui moale şi uzată. Întreaga ei copilărie i se difuza

dinaintea ochilor într-o serie de imagini sacadate, în alb-negru, acompaniate de râsetele copiilor.

Cum de uitase cât de mult obişnuiau să râdă... sau cât de des le îmbrăţişa şi le săruta mama lor? Îşi adusese aminte de cum se simţea să fie săltată pe umerii puternici ai tatălui ei, dar nu şi presiunea blândă a sărutului mamei lor.

Însă acum şi-l amintea. Acum îl *vedea.*

Nu avea cum să stea departe de asta.

Iată-l şi pe tata, învârtind-o pe Ruby în cercuri... şi pe mama, învăţând-o pe Ruby cum să-şi lege şireturile... o zi de Halloween ploioasă cu două prinţese care se îndreaptă, mână în mână, înspre uşa familiei Smithson, ducând dovleci sculptaţi şi luminoşi... ningea în dimineaţa zilei de Crăciun când Ruby primise porcuşorul de guineea de la Moşul... mama şi tata dansând chiar în sufrageria acestei case, imaginea estompându-se şi mişcându-se din cauza unei camera video ţinute de un copil...

Când banda de film a ieşit de pe rolă, iar ecranul a devenit alb, Ruby s-a simţit de parcă alergase zece kilometri. Picioarele îi tremurau când a stins camera şi a aprins luminile.

Mama ei (Nora, şi-a reamintit ea) stătea adunată în scaunul ei cu rotile, cu mâinile strânse pumn în poală. Lacrimi îi luceau pe obraji şi prin gene. I-a surprins privirea lui Ruby şi a încercat să zâmbească.

Văzând lacrimile mamei ei, Ruby a simţit că ceva se frânge înăuntrul ei.

— Tu şi tata păreaţi atât de fericiţi împreună.

— Am fost fericiţi mulţi ani, a spus Nora, zâmbind în colţul gurii. Până când n-am mai fost...

— Până când n-ai mai fost *tu...* Am văzut cât a fost de afectat după ce ai plecat. Crede-mă, te-a iubit.

— Rand ar fi rămas pentru totdeauna cu mine; ai dreptate, întocmai cum a spus în jurăminte.

— Ar fi rămas cu tine pentru că te iubea, nu pentru că ţi-a promis, a spus Ruby, încruntându-se.

— Of, Ruby... sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii. Eu şi tatăl tău avem... o istorie numai a noastră. Niciun copil nu are dreptul să judece căsnicia părinţilor lui.

— Adică nu vrei să-mi spui motivul pentru care l-ai părăsit.

— În afară de faptul că am ajuns nefericiţi? Nu, nu vreau să-ţi spun.

Ruby şi-ar fi dorit să fie furioasă, însă adevărul era că se simţea prea extenuată. Înregistrările o răniseră prea tare ca să mai poată gândi limpede. Pentru prima oară în mulţi ani, o revăzuse pe *mama* ei.

— Te uitasem, a spus Ruby încetişor, închizând ochii. Nu te-am visat niciodată şi nici nu am rememorat vreo amintire din copilăria mea în care să fii şi tu.

Când a deschis ochii, Ruby a văzut că mama ei plângea, lucru care a stânjenit-o, de parcă ar fi făcut ceva greşit. Era o nebunie să se simtă astfel, dar aşa stăteau lucrurile. Ciudat, dar nu voia să-şi facă mama să plângă.

— În seara asta însă mi-am amintit de pandantivul pe care mi l-ai dăruit când am făcut unsprezece ani. Cel din argint care se deschidea. Ţineam în el o poză cu tata şi una cu Caro.

— Îl mai ai? a întrebat Nora, ştergându-şi ochii şi dând din cap.

Ruby s-a ridicat în picioare şi s-a dus la şemineu. S-a uitat lung la fotografiile cu familia lui Caro. Când a ridicat mâna şi şi-a dus-o la gâtul gol, a simţit acolo fantoma pandantivului. Avea şaisprezece ani când îl purtase ultima oară.

Fusese o zi fierbinte, umedă, din a doua săptămână din august. Ruby şi Caroline refuzaseră să meargă la cumpărături pentru şcoală. În asta îşi puseseră cel mai mult speranţa, asta îşi repetaseră una alteia în fiecare zi vreme de săptămâni bune: *Mama o să se întoarcă înainte să înceapă şcoala...*

Doar că nu s-a întors; august s-a transformat în septembrie, iar vieţile lor nu au mai putut fi puse pe pauză.

În sezonul acela, când toţi prietenii şi vecinii lor se adunaseră laolaltă pentru picnicuri şi grătare şi petreceri pe malul lacului Trout, membrii familiei Bridge rămăseseră împreună în casa lor mult prea tăcută. În acea vară, Ruby şi care învăţaseră să se mişte fără să facă zgomot. Se străduiseră din răsputeri să se facă nevăzute. Fetele invizibile nu erau nevoite să răspundă la întrebările oamenilor şi nici să dea explicaţii dureroase.

Fusese uşor. Avusese grijă tatăl lor de asta. Se apucase de băut şi de fumat după ce Nora îl părăsise în iunie. Se făcuse august, iar el nu mai ieşise din camera lui. *Căpitanul Hook*

rămăsese neatinsă toată vara, iar în toamnă, tata vânduse o altă parcelă de pământ ca să aibă cu ce să plătească facturile.

În cele din urmă, în prima zi de şcoală, Ruby şi-a dat lănţişorul jos şi l-a aruncat la podea...

— Ruby? Te-am întrebat de lănţişor.

S-a întors cu faţa spre mama ei.

— L-am aruncat.

— Înţeleg.

— Ba nu, nu înţelegi! Nu l-am aruncat fiindcă te uram.

A tras o gură de aer în piept. Preţ de o secundă, aproape că-şi pierduse cumpătul; trebuia să-i smulgă mărturisirea aceea.

— L-am aruncat fiindcă mă durea prea mult să-mi aduc aminte de tine.

— Of, Ruby...

Din bucătărie s-a auzit cronometrul sunând.

Ruby a sărit în picioare.

— Slavă Cerului! Să mâncăm!

Nora a avut parte de o noapte lungă şi fără somn. În cele din urmă, în zori, a renunţat şi a ieşit pe verandă să privească răsăritul. După ce soarele s-a ridicat pe cer, l-a sunat pe Eric, însă nu i-a răspuns nimeni, iar cumva asta a făcut-o să se simtă încă şi mai singură. A ieşit înapoi în căruţ pe verandă.

Marea era la reflux acum. Apa se retrăsese timid, dezvelind un ţărm lat, presărat cu pietricele lucitoare.

Se gândise de atâtea ori la plaja asta şi la cum culegea stridii, moluşte şi crustacee cu tatăl lui Rand pentru grătarul de duminică.

Uitasem de tine.

Nora ştiuse că Ruby o învinovăţea, prinsese ură pe ea. Dar s-o *uite*?

Nora nu ştia cum să înfrunte aşa ceva.

Vrei să fiu precum Caroline? o întrebase Ruby. *Să mă prefac că totul e bine între noi*?

Nora s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a oftat obosită. Ruby avea dreptate. Ruby, cu focul ei, cu mânia ei, cu pizma ei... era, cel puţin, sinceră. Totul sau nimic. Alb sau negru. Ea nu putea trăi în nuanţele de gri care o alinau pe sora ei.

— Mi-e dor de tine, Ruby, a şoptit ea, îndrăznind să rostească acele cuvinte în această lume tăcută; cuvinte pe care nu se închipuia spunându-le fiicei ei mai mici.

O tristeţe a copleşit-o atunci. În loc să o alunge sau să pretindă că nu există, şi-a îngăduit să se afunde în ea. *Îmi lipseşti, scumpa mea...*

S-a gândit la toţi acei ani care trecuseră pe lângă ea – Ruby plecând la colegiu... lăsându-se de colegiu... mutându-se la Los Angeles (oare luase vechiul Volkswagen al lui Rand sau reuşise să-şi cumpere o maşină nouă?)... mutându-se cu chirie în primul ei apartament...

Trecuse atât de mult timp.

— Ajunge! şi-a spus în cele din urmă.

S-a îndreptat de spate şi a deschis ochii.

Avea nevoie de un plan. Trebuia să atace agresiv problema cu Ruby – nu exista altă cale.

Nu avea să mai aibă parte de o a doua şansă; măcar atâta lucru ştia. Nora avea la dispoziţie o săptămână – şase zile acum – să spargă carapacea dură a trecutului.

Dar cum?

— În regulă, s-a consolat ea. Prefă-te că citeşti o scrisoare.

Dragă Nora,

Acum mulţi ani, am renunţat la căsnicie şi mi-am abandonat copiii. Fiica mea cea mică nu vrea să mă ierte. Acum îmi spune că a uitat toate amintirile pe care le avea cu mine. Cum să-mi îndrept greşelile?

A tras aer adânc în piept şi a rămas pe gânduri. Dacă Nora ar fi primit o astfel de scrisoare, ar fi certat-o pe femeie pentru comportamentul ei impardonabil, i-ar fi spus că nici nu era de mirare că fiica ei o dispreţuia.

— Ipocrito, şi-a spus printre dinţi.

Nici nu era de mirare că-şi pierduse cariera.

În fine, după ce i-ar fi făcut puţină morală, i-ar fi zis...

Fă-o să-şi amintească de tine.

Răspunsul venea mai uşor atunci când era adresat unui străin.

Nora a zâmbit. Dacă o face pe Ruby să-şi amintească trecutul, ar fi fost posibil să găsească o cale să se reconecteze în prezent... poate chiar să întrezărească un alt viitor.

Nu avea să fie uşor, atâta lucru ştia. Şi câtuşi de puţin plăcut.

Cel mai probabil, avea să fie extreme de dureros.

Dar nu era altă cale. În momentul de faţă, lui Ruby îi venea uşor s-o dispreţuiască pe Nora – nu-şi amintea decât îngrozitoarele decizii pe care le luase în vara aceea. Dar de ce n-ar fi la fel de uşor dacă Ruby şi-ar aminti şi vremurile bune?

În spatele ei, uşa s-a întredeschis cu un scârţâit.

— Nora?

Nora s-a întors în scaunul cu rotile, zâmbind larg.

— Bună, scumpo!

— Eşti îngrozitor de veselă pentru ora opt de dimineaţă, a spus Ruby cu o încruntătură. Vrei cafea?

— Nu, mulţumesc. Am deja. Ce-ar fi să-ţi pui tu şi să mi te alături aici? E frumos afară.

Ruby şi-a trecut mâna prin părul ei ţepos, turtit de la cum dormise, şi a încuviinţat din cap. Fără niciun cuvânt, a intrat înapoi, întorcându-se câteva minute mai târziu şi aşezându-se în balansoar.

Nora a rămas cu privirea aţintită înspre plajă. Liniştea dintre ele era ciudat de plăcută, prea puţin diferită de alte mii de dimineţi, de mult trecute, când mai stătuseră tot aşa pe verandă.

A luat o gură de cafea şi şi-a întors privirea spre promontoriu.

— Mai ţii minte ce grătare obişnuiam să facem aici de 4 iulie? Tatăl tău se ducea de fiecare dată la pescuit, iar noi, fetele, ne ocupam de petarde.

Ruby a zâmbit.

— Artificiile erau preferatele mele. Abia aşteptam să se lase seara.

— Scriam mesaje din ele, mai ştii? a zis Nora, urmărind-o din priviri pe Ruby. Eu scriam de fiecare dată: „Îmi iubesc fiicele”.

Ruby şi-a încolăcit degetele în jurul cănii de cafea, de parcă ar fi simţit brusc nevoia de infuzia căldurii.

— Caroline mereu scria numele băiatului de care îi plăcea atunci, îl mai ştii pe Alexander Jorgenson? I-au trebuit două artificii ca să-i scrie tot numele – şi se panicase.

Nora a zâmbit. S-a gândit la Eric şi la Dean, stând lângă grătar şi râzând. Băieţii aceia aveau o sincronizare ceas. Nu ratau nicio masă. Brusc, i s-a pus un nod în gât şi a şoptit:

— Tu nu scriai decât numele lui Dean. În fiecare an.

Ruby a oftat.

— Da... El şi Eric mereu apăreau fix când puneai somonul pe grătar, mai ştii? a zis şi a ridicat privirea. Caroline mi-a spus că ai păstrat legătura cu Eric. Ce mai face?

Nora presimţise că avea să vină şi acest moment; se crezuse pregătită, însă nu era. A oftat din greu. Nu avea cum să onoreze dorinţa lui Eric pentru intimidate, nu când Nora nu putea conduce. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoită să apeleze la Ruby, iar atunci Ruby ar fi aflat oricum despre Eric. Dar cum să-i spui fiicei tale că unul dintre cei mai buni prieteni ai ei din copilărie e pe moarte?

— Mama?

Nora şi-a şters discret ochii, întâlnind privirea nerăbdătoare a lui Ruby.

— Eric are cancer.

Ruby a pălit.

— Doamne, Dumnezeule!

Nora a urmărit cum amintirile se desfăşoară prin ochii lui Ruby. Ştia că fiica ei se gândea la zilele leneşe de vară petrecute împreună cu Dean şi Eric. A trecut ceva timp până când Ruby şi-a regăsit puterea să vorbească.

— Cât de grav e?

— Grav.

— O să moară?

Răspunsul era dureros.

— Da, scumpo, o să moară.

Ruby a ţâşnit în faţă, îngropându-şi capul în mâini.

— Ar fi trebuit să ţin legătura cu el! Doamne...

Şi-a scuturat capul, în tăcere, iar Nora ştia că fiica ei plânge.

— Parcă mai ieri eram cu toţii împreună. Nici nu mi-l pot închipui... bolnav.

— Ştiu. Şi eu mă tot gândesc la grătarele acelea de 4 iulie. Obişnuiam să mă uit la tine şi la Dean cum vă plimbaţi pe plajă. Vă ţineaţi de mână sau vă duelaţi cu artificiile voastre. Te auzeam râzând de aici, de sus, apoi, când ai mai crescut şi ai început să vorbeşti în şoaptă... atunci m-am îngrijorat.

Ruby a ridicat privirea. Avea genele grele de lacrimi, făcând-o să arate iar ca la zece ani.

— N-am ştiut niciodată asta.

— Să fii mamă înseamnă să ai tot felul de griji ascunse.

Nora şi-a dat seama o secundă prea târziu că se pusese singură într-o poziţie vulnerabilă. Nu ar fi trebuit să folosească acel cuvânt, *ascunse.* Dar, din fericire, Ruby avea altele pe cap.

— Putem să-l vizităm pe Eric?

— Desigur. Stă la vechea lui casă de pe insula Lopez. Sunt sigură că s-ar bucura mult să te vadă.

Nora s-a lăsat pe spătarul căruciorului, cu privirea aţintită asupra canalului.

— Uneori, când închid ochii, vă văd pe toţi. Pe mine, pe tine, pe Caroline... pe Eric şi pe Dean. Cel mai bine îmi amintesc de zilele petrecute pe *Wind Lass.* Dino şi Eric îndrăgeau mult barca aia...

— Ştiu ce încerci să faci, a spus Ruby după o pauză lungă. Vocea îi era joasă şi gravă: Vrei să mă faci să-mi aduc aminte.

— Da.

— Doar că doare să-mi aduc aminte.

— Ştiu, scumpo. Dar...

Telefonul a sunat dinăuntrul casei. Ruby s-a ridicat încet în picioare şi a intrat. Uşa cu plasă s-a trântit în urma ei.

— Alo?

Nora putea auzi ce spunea Ruby.

— Cine sunteţi? A, sunt fiica ei, Ruby... Da, este... un moment, v-o dau. Nora? a strigat Ruby. Este asistenta ta personală, Dee.

— Spune-i că nu sunt aici.

Ruby a deschis uşa şi şi-a scos capul afară.

— Doar ce i-am spus că eşti aici. Vino. Te aşteaptă.

Nora a intrat cu căruţul în bucătărie şi a luat receptorul.

— Alo. Dee?

— O, Nora, slavă Domnului! O cutie plină de scrisori doar ce a aterizat pe biroul tău. N-am putut face nimic. A sunat Tom Adams – m-a ameninţat că mă dă afară dacă nu ţi le trimit. Azi. Dee a pufnit: Am nevoie de slujba asta, Nora. Ştiu că tu nu m-ai da niciodată afară, dar dacă... ştii tu...

— Îmi pierd slujba, a oftat Nora. Înţeleg perfect. Trimite-mi scrisorile la adresa pe care o să ţi-o dau.

— Tom vrea să le trimit cu Lake Union Air ca să ajungă chiar azi.

Desigur. Cu Tom, totul trebuia să se întâmple instantaneu.

— Ai citit scrisorile, Dee?

— A... câteva.

Norei i s-a strâns stomacul.

— Cât de rău e?

— E urât, Nora. Oamenii au început să dea declaraţii tabloidelor... şi nu spun lucruri drăguţe... iar o doamnă din Iowa a apărut seara trecută la televizor şi a spus că are de gând să intenteze un proces împotriva ta. Sfaturi frauduloase sau o prostie de genul.

Nora i-a aruncat o privire lui Ruby care trăgea cu neruşinare cu urechea.

— În regulă, Dee. Trimite-mi scrisorile.

— M-am gândit să vă trimit şi dosarul cu „cele mai bune scrisori”, în cazul în care vreţi să folosiţi unele mai vechi. Tom n-o să ştie nimic.

— Te-ai gândit bine.

Dee a oftat din greu.

— *Ştiam* că o să continuaţi cu editorialul. Oamenii spun că...

— O să am grijă să se ocupe cineva de tine. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Mulţumesc pentru tot, Dee. Serios. La revedere.

S-a întins înainte să pună receptorul în furcă. Ar fi vrut să facă o glumă de dragul lui Ruby, dar nu avea tăria.

— Nora?

A ridicat încet capul.

Ruby stătea sprijinită de frigider, cu braţele încrucişate la piept. Cana de cafea rămăsese uitată pe bufet.

— Ce-a fost asta?

— Şeful meu de la ziar se aşteaptă să răspund la nişte... scrisori deloc plăcute de la cititorii mei.

— Ei bine, *asta* ţi-e slujba.

Nora nu s-a deranjat să răspundă. Ruby nu avea cum să înţeleagă. Nu ştia cum era să simţi nevoia de *acceptare;* şi nici cum, în lipsa ei, ajungeai să te simţi invizibilă. Mai rău decât invizibilă.

O *doamnă din Iowa... proces... sfaturi frauduloase...*

A închis ochii, frecându-şi nasul.

— Probabil că David Letterman o să aibă o zi nemaipomenită...

Vreme de două zile, reuşise să dea uitării faptul că viaţa ei se ducea de râpă, că era un scandal naţional. A auzit-o pe Ruby fugind la etaj. Slavă Cerului! Un minut mai târziu însă, Ruby s-a întors, bătând-o uşor pe umăr.

— Nora?

Nora a deschis ochii.

Ruby stătea lângă ea, ţinând în mână un ziar.

— L-am cumpărat ieri de la magazine. Poate ar trebui să... citeşti ce se scrie despre tine.

Nora s-a uitat lung la ziar. Deja vedea fotografia mare şi granulată cu ea.

Fusese făcută la premiile Emmy de anul trecut – Doamne, cât ura poza aia! O făcea să arate umflată în obraji şi cu ochii mici.

A luat ziarul de la Ruby şi a citit articolul.

— S-a sfârşit, a zis ea abătută, lăsând ziarul să cadă la podea.

— Nu fi prostuţă, i-a spus Ruby încruntată. O să treci şi peste asta. Uită-te la Monica Lewinsky – acum vinde genţi scumpe. Anul trecut a fost la premiile Oscar. Iar idioata aia care s-a căsătorit cu milionarul a făcut o avere din *Playboy.*

— Îţi mulţumesc pentru aceste comparaţii încântătoare.

— Voiam doar să spun...

— Eşti prea tânără să poţi înţelege, Ruby. Cariera mea s-a sfârşit. Nu intenţionez să răspund la nicio scrisoare. O să mă ascund aici până când... rahatul ăsta... se termină. O să apară altceva şi vor uita cu toţii de mine. O să dispar din atenţia lor.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

— Dar eşti *faimoasă.*

— Sunt infamă. Crede-mă, e o diferenţă.

— Cu abordarea potrivită, ai putea să...

— Nu înţelegi cum stă treaba cu cariera mea, Ruby. N-am ridicat niciodată un zid între mine şi cititorii mei. Tot ce gândesc şi simt şi cred se regăseşte în cuvintele mele adresate străinilor. Ăsta e şi motivul pentru care cred în mine, mi-au perceput sinceritatea.

Ruby a ridicat din sprâncene.

— Potrivit presei, rubrica ta spune că eşti adepta căsniciei. Ăsta e genul de sinceritate pe care l-au primit de la tine?

— Dar *chiar* cred în căsnicie. Şi în dragoste, şi în familie, şi în angajamente. Doar că... am eşuat în ceea ce le priveşte.

Ruby a părut surprinsă de un asemenea răspuns.

— O alegere de cuvinte foarte interesantă. *Eşuat.*

— Presupun că niciuna dintre noi nu m-ar descrie drept o soţie şi o mamă de succes.

— Nu. Dar nici nu m-aş fi aşteptat să te văd astfel. Ca şi cum ai fi *eşuat.*

În sfârşit discutau ceva care într-adevăr conta. Nora a întrebat cu blândeţe:

— Cum ţi-ai închipuit că m-am simţit?

Ruby s-a încruntat.

— Am crezut că ai considerat plecarea ta de lângă noi drept... un succes. Ţi-a ieşit atât de bine. Ca atunci când pleci de la o slujbă pe care o deteşti. Posibil să-ţi lipsească salariul, dar eşti mândră de tine că ai avut curajul să demisionezi.

— N-am fost mândră de mine.

— De ce? a întrebat Ruby pe o voce şoptită. De ce ai făcut-o? Nu puteai să ai şi carieră, să-ţi creşti *şi* copiii?

Nora a oftat. Erau atâtea variante de a răspunde acelei întrebări, iar ea era prea deprimată că să poată s-o aleagă pe cea corectă. Aşa că a spus primul lucru care i-a venit în minte:

— Ce s-a întâmplat cu noi nu a fost cauzat de vreun eveniment catastrofal, precum scufundarea *Titanicului.* E vorba despre lucruri mici, care s-au adunat de-a lungul zecilor de ani. Ca să poţi să înţelegi, ar trebui să creşti şi să vezi exact cum au fost lucrurile în familia noastră, Ruby. Doar că tu vrei să uiţi de existenţa mea... şi a *noastră.*

— E mai uşor aşa, a răspuns Ruby încetişor.

— Da. Şi pentru mine e mai uşor să-mi las în urmă cariera. Nu mă pot lupta cu acuzaţiile astea... nu cu viaţa pe care am dus-o şi cu deciziile pe care le-am luat. Presa o să descopere ce le-am făcut copiilor mei... ce ţi-am făcut ţie, Ruby... iar situaţia se va înrăutăţi.

— Nu am crezut niciodată că renunţi aşa uşor.

Nora i-a adresat un zâmbet trist.

— Of, Ruby... tocmai tu, dintre toţi... ar fi trebuit să crezi.

Capitolul 11

Era pe la începutul după-amiezii, punctul culminant al unei zile de iunie surprinzător de fierbinţi. Marea şi cerul erau o pânză continuă de un albastru strălucitor. Soarele strălucea pe suprafaţa apei. La marginea proprietăţii, chiar înainte să

întâlnească nisipul, coroanele copacilor se îmbrăţişau una cu alta, frunzele lor şoptind în bătaia vântului. Graurii se strângeau pâlcuri în jurul streşinilor, ciripind gălăgios ori planând pe deasupra ierbii.

Ruby stătea în scaunul alb din lemn de pe balconul de la al doilea etaj. Nu se putea opri din plâns.

Se tot gândea la Eric, la toate clipele petrecute împreună, la cum fusese el fratele mai mare pe care nu-l avusese niciodată – iar gândul de a-l pierde era de nesuportat..., însă nu mai rău decât realizarea că îl pierduse deja, în urmă cu ceva ani, fără să-şi dea seama, îndepărtându-se, fără să-i dea măcar un telefon.

Fără să-i dea măcar un telefon.

Povestea vieţii ei. Ruby, fata prostuţă care iese de pe scenă prin dreapta.

Ţinuse la Eric. Nu într-un mod mistuitor şi sfâşietor cum ţinuse la fratele lui, ci într-un mod mai trainic, mai încrezător. În toţi anii aceia din tinereţea ei, el îi stătuse alături. Eric fusese cel care o învăţase să ridice un cort înainte de reuniunea cercetaşelor... Eric fusese cel care îi arătase cum să stea în picioare la prora bărcii *Wind Lass* pe o zi cu vânt.

Şi totuşi, se depărtase de el, îl lăsase să devină doar o fotografie ştearsă aruncată în sertarul vieţii ei.

— Îmi pare rău, a şoptit cu glas tare.

Părerea ei de rău pierdută în neant nu era nici pe departe suficient de bună. Ştia asta. Însă gândul de a-l vedea o îngrozea. Cum putea să stea lângă patul lui şi să-i vorbească... să-i zâmbească de parcă ar fi rămas prieteni... şi să-şi ia adio?

Cum ar putea să-l vadă murind?

A închis ochii şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. În dormitorul din spatele ei, telefonul a sunat, dar, când a ridicat receptorul din furcă, nu a răspuns nimeni.

Când ţârâitul s-a auzit din nou, şi-a dat seama că era, de fapt, mobilul. S-a aruncat pe pat şi s-a întins după telefonul de pe podea, îl pusese la încărcat cu mai puţin de o oră în urmă.

— Alo?

— Iisuse, Rube, te sun de o veşnicie! Cum e viaţa la antipozi?

Era Val. Îl putea auzi cum pufăie din ţigară în receptor.

— Sunt pe Insula Verii, Val, nu în Siberia. Iar lucrurile merg bine.

— Credeam că ai nevoie să fii scoasă de acolo de urgenţă.

Ruby a râs.

— Nu, îmi păstrez alibiul la îndemână, în caz că am nevoie de el.

— Cum merge cu articolul?

— E în regulă, cred. Poate chiar bine.

— Nişte veşti excelente! Am vorbit cu Joan de dimineaţă. Se încing spiritele cu povestea asta. Presa o critică dur pe mama ta.

Ruby a fost luată pe nepregătite de reacţia ei. Era furioasă.

— Nu-i pasă. Renunţă la carieră. O lasă în urmă.

— Nu zău?

— Uimitor, nu? În fine, lucrez din greu.

— Joan s-ar bucura să audă asta. Ţine minte, eşti invitată la *Sarah Purcell* săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, scumpo!

Scumpo. Ruby nu s-a putut abţine să nu-şi dea ochii peste cap. Nu-i mai spusese aşa până acum; trebuie să fie un apelativ rezervat clienţilor care îi aduc bani.

— Bine, Val. Ne auzim curând.

După ce a închis, a luat carnetul şi pixul, s-a întors pe balcon şi s-a aşezat în scaunul mare făcut de bunicul ei.

A încercat din răsputeri să nu se mai gândească la Eric. Pentru moment, trebuia să lucreze la articol. A coborât privirea la carnetul galben, după care a luat pixul şi a început să scrie.

Mi-am petrecut o bună parte din viaţa de adult închipuindu-mi că nu am mamă. La început, mi-a fost greu. Când îmi venea vreo amintire cu mama, o anihilam fără milă şi mă sileam să o înlocuiesc cu o alta – o uşă trântită; scrâşnetul roţilor pe pietrişul de pe alee; tata, stând pe marginea patului, plângând în pumni.

Cu timpul om învăţat să uit, iar în starea aceea de amnezie suspendată lucrurile erau uşoare. Timpul continua să se scurgă.

Noaptea trecută însă, eu şi mama ne-am uitat la nişte înregistrări vechi. Acolo, în sufrageria întunecată, uşile pe care am încercat să le ţin închise au început uşor să se deschidă.

Acum am rămas cu o întrebare tulburătoare şi dezorientată: în încercarea de a o uita pe mama, cât de mult am uitat de mine?

Pare că nu o mai ştiu pe ea şi că nu mă mai ştiu nici pe mine. Mama îmi spune că vrea să-şi lase în urmă cariera. Eu nu ştiu ce

să înţeleg din asta. Şi-a dat la schimb familia pentru faimă şi avere; atunci cum e posibil să însemne atât de puţin pentru ea?

Ruby a pus carnetul şi pixul pe masa de sticlă ruginită şi îngheţată de lângă scaun, nemaiputând să se gândească la nimic de adăugat.

Nu putea să-şi scoată din minte expresia mamei ei când îi spusese că *o să dispară.*

Mama ei păruse atât de... de resemnată şi de înfricoşată. Cum mai păruse cândva.

Plec. Cine vrea să vină cu mine?

Vreme de unsprezece ani, Ruby nu-şi amintise decât acele cuvinte dure, urâte, rostite în liniştea acelei dimineţi.

Acum îşi amintea şi restul.

Ochii mamei ei fuseseră plini de aceeaşi durere agonizantă, iar, când vorbise, vocea ei fusese gâtuită... deloc firească.

Pe atunci, Ruby nu auzise altceva în afară de cuvintele de adio. Înţelesese că mama ei pleca... dar dacă Nora, de fapt, fugise?

Nu am crezut niciodată că renunţi aşa uşor, îi spusese astăzi Ruby.

Iar răspunsul mamei ei fusese: *Tocmai tu, dintre toţi... ar fi trebuit să crezi.*

Dar care să fi fost motivul pentru fuga mamei ei? Şi ce o ţinuse la distanţă?

•

Pachetul din Seattle a ajuns în după-amiaza aceea, târziu, pe când mama ei trăgea un pui de somn. Ruby ştia ce conţine. A cumpănit câteva clipe – la urma urmelor, alesese intenţionat să nu citească niciodată rubrica din ziar a mamei ei –, însă articolul pentru revista *Caché* schimba acum lucrurile. Acum, Ruby trebuia să ştie exact despre ce era vorba în „Nora ştie cel mai bine”.

Fără să facă zgomot, a deschis cutia şi a scos dinăuntru plicul pe care scria CELE MAI BUNE. în sufragerie, s-a instalat pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, şi a luat teancul de tăieturi din ziar. Pe cea de deasupra scria *Decembrie 1989* şi era de la *Anacortes Bee.*

Dragă Nora,

Ai vreun sfat pentru scos petele de vin de pe mătase albă? La nunta surorii mele, m-am îmbătat puţin şi am vărsat un pahar plin pe rochia ei de mireasă. Acum nu mai vorbeşte cu mine, iar eu mă simt groaznic din cauza asta.

Depresia Post-Nuntă.

Răspunsul Norei era scurt şi dulce.

Dragă Depresie Post-Nuntă,

Numai cei de la curăţătorie ar putea scoate petele. Dacă nu reuşesc nici ei, ar trebui să te oferi să înlocuieşti rochia. Pentru că băuseşi, chiar dacă numai puţin, atunci nu e vorba de un accident obişnuit, iar sora ta merită să aibă o amintire frumoasă din cea mai specială zi a ei, o rochie pe care să o poată da mai departe fiicei sale. Poate că va dura ceva până când vei strânge banii, dar, în cele din urmă, te vei simţi mai bine. Nimic nu e mai important decât familia. Sunt sigură că ştii asta; din acest motiv mi-ai şi scris. În viaţă, e uşor să faci lucrul greşit, nu crezi? Dar când vedem o cale dreaptă înspre a deveni o persoană mai bună ar trebui s-o apucăm într-acolo.

Pe măsură ce Ruby continua să citească rubrica, a observat că scrisorile mamei ei treceau treptat de la sfaturi legate de gospodărie la întrebări sincere şi emoţionante despre viaţă. Ruby trebuia să admită că mama ei era bună la asta. Răspunsurile ei erau concise, pline de înţelepciune şi de compasiune.

Ruby a început să audă vocea mamei ei răzbătând din acele rânduri. Nu era Nora Bridge cea sofisticată, lacomă şi egoistă, ci *mama* ei, femeia care o îndemnase pe Ruby să se îmbrace bine, să se spele pe dinţi sau să-şi facă ordine în cameră.

În timp ce citea scrisoarea unei fete de şaisprezece ani care avea probleme cu drogurile, Ruby şi-a amintit de o perioadă din viaţa ei...

Se întâmplase în decursul acelui an îngrozitor în care Ruby aproape că o luase „pe căi greşite”. Avea paisprezece ani, iar insula Lopez – laolaltă cu familia ei – devenise mică şi plictisitoare. O vreme, chiulise de la şcoală şi fumase iarbă, lucruri care îi oferiseră lui Ruby o nouă perspectivă. Ba chiar se îndepărtase şi de Dean.

Dean fusese din cale afară de furios când Ruby fusese suspendată de la şcoală din cauza fumatului, dar nu şi Nora.

Mama ei o luase pe Ruby din biroul directorului şi o dusese cu maşina în parcul de stat din vârful insulei. O târâse până acolo pe Ruby ca să-i arate fâşia de plajă ce dădea înspre strâmtoarea Haro, dincolo de care se întrezărea sclipirea îndepărtată a oraşului Victoria. Era trei după-amiaza, iar balenele cenuşii trecuseră pe lângă ele în coloană, împroşcând şi scuipând. Nora purta rochia ei bună, cea pe care o păstra pentru întrevederile cu profesorii, însă se aşezase cu picioarele încrucişate în nisip.

Ruby rămăsese pe loc, cu bărbia ridicată, cu braţele încrucişate, aşteptând să fie certată.

În schimb, Nora îşi vârâse mâna în buzunar, de unde scosese un cui găsit în dulapul lui Ruby. Surprinzător, l-a dus la gură şi l-a aprins, a tras vârtos un fum, după care i l-a întins lui Ruby.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Ruby s-a aşezat lângă mama ei şi a luat cuiul. Au fumat împreună toată afurisenia, fără că vreuna dintre ele să scoată vreun cuvânt în tot acel timp.

Treptat, s-a lăsat noaptea; dincolo de apă, luminile strălucitoare ale oraşului s-au aprins.

Mama ei alesese acel minut să spună ce avea de spus:

— Ţi se pare ceva diferit la oraşul Victoria?

Lui Ruby îi venea greu să se concentreze.

— Pare mai îndepărtat, răspunsese ea, chicotind.

— Chiar *este* mai îndepărtat. Asta e şi faza cu drogurile. Când le foloseşti, tot ce îţi doreşti de la viaţă se îndepărtează, spusese Nora, întorcându-se apoi spre ea: Cât de tare e să faci ceva ce poate să facă oricine are un chibrit? Tare e să devii astronaut... sau comediant... sau om de ştiinţă care găseşte leac pentru cancer. Insula Lopez este fix ce crezi că e: un mic punct pe hartă. Dar restul lumii e acolo, Ruby, chiar dacă nu ai văzut-o încă. Nu-ţi irosi şansele. Nu avem suficiente pe cât ne-ar trebui. Acum, te poţi duce oriunde, poţi fi oricine, poţi face orice. Poţi ajunge atât de faimoasă, încât să se dea o petrecere în cinstea ta când te vei întoarce acasă cu ocazia reuniunii de liceu... sau poţi continua să o dai în bară, să nu treci cursurile şi să-ţi ratezi acele alegeri până când, în cele din urmă, vei rămâne cu grupul acela care îşi face veacul la Zeke’s Diner, fumând ţigări şi vorbind despre meciuri de fotbal din liceu care s-au încheiat în urmă cu douăzeci de ani.

S-a ridicat şi şi-a scuturat rochia, după care s-a uitat în jos, la Ruby:

— Alegerea îţi aparţine. Viaţa ta îţi aparţine. Eu sunt mama ta, nu gardianul tău.

Ruby şi-a adus aminte cum tremurase când se ridicase. Atât de adânc o loviseră cuvintele mamei ei. Foarte încet, îi spusese:

— Te iubesc, mama.

Fusese ultima dată când Ruby îşi amintea să-i fi spus cuvintele acelea mamei ei... Şi-a întors atenţia asupra rubricii. A observat că ultimul set era prins cu agrafe de hârtie. A atras-o încă de la prima propoziţie.

Dragă Nora,

Te simţi vreodată atât de singură pe lume, încât orice lucru normal pare nefocalizat? De parcă ai fi o fiinţă umană în alb-negru trăind într-un oraş în Technicolor.

M-am căsătorit cu femeia nepotrivită. Am ştiut-o încă din ziua când am păşit spre altar. Am ştiut-o de când i-am dat jos voalul şi m-am uitat în ochii ei. Dar, uneori, faci ce trebuie din motive greşite, iar apoi te rogi să vină şi dragostea.

Când nu o face, o bucată din tine moare, iar zi după zi continui să mori câte puţin, până când ajungi să-ţi dai seama că nu a mai rămas nimic din tine.

Îţi spui că numai copilul contează – motivul pentru care v-aţi şi căsătorit – şi aproape că te crezi. Când îţi ţii copilul în braţe, înveţi în cele din urmă ce înseamnă dragostea.

Şi totuşi, continui să te întrebi, chiar îi ţii fiica de mână, când îi perii părul sau când îi citeşti o poveste la culcare... continui să te întrebi dacă toate astea pot fi într-adevăr suficiente.

Nu ştiu ce să fac. Eu şi soţia mea ne-am îndepărtat atât de mult... Te rog, mă poţi ajuta?

Pierdut şi Singuratic.

Dragă Pierdut şi Singuratic,

Sunt alături de tine. Cred că ştim cu toţii ce înseamnă să te simţi singur, mai ales când te afli în sânul familiei.

Îţi pot spune că eşti un om de onoare şi este limpede că ştii că despărţirea de familie este un act irevocabil care distruge vieţi. Crede-mă, singurătatea pe care o resimţi în sânul familiei

este doar o umbră slabă pe lângă chinul pe care-l vei simţi dacă vei alege să pleci.

Mă rog să cauţi bine şi să reuşeşti să găseşti măcar o fărâmă din dragostea pe care ai simţit-o cândva pentru soţia ta, iar fărâma aceea, de o îngrijeşti, asemenea unei seminţe a acelei emoţii, va creşte din nou. Cere ajutor; vorbeşte cu terapeuţii şi cu soţia ta. Plecaţi într-o vacanţă împreună. Atingeţi-vă şi nu doar sexual. Micile gesturi de zi cu zi au o mare însemnătate. Implicaţi-vă în activităţi – evenimente din comunitate, de la biserică, genul acesta de lucruri.

Adresaţi-vă unui terapeut de cuplu. Nu vrei să pui capăt unei căsnicii şi să frângi inima copiilor decât dacă nu mai e absolut nicio posibilitate de împăcare.

Crede-mă când spun asta.

Nora.

Ultimul articol era o scrisoare de mână, fără nicio rubrică anexată. Evident, fusese trimisă spre publicare şi fusese respinsă. Cu toate acestea, Nora o păstrase.

Dragă Nora,

Fiica mea – iubitul meu copil – a fost omorâtă anul acesta de un şofer care conducea băut. Acum înţeleg tragedia, gustul ei, textura ei... urma pe care ţi-o lasă.

Îmi dau seama că nu-mi mai vine să vorbesc acum cu oamenii, nici măcar cu soţia mea, care are nevoie de mine mai mult ca oricând. O văd cum stă la capătul patului, cu părul nespălat, cu ochii roşii şi încercănaţi, şi nu mă pot duce înspre ea, nu o pot alina. Dacă aş fi lăsat singur, nu mă îndoiesc că aş putea să-mi trăiesc restul vieţii fără să mai vorbesc vreodată.

Îmi vine să-mi iau lucrurile, să le pun într-un cărucior şi să-mi pierd urma în mulţimea de vagabonzi fără chip din Pioneer Square. Dar nu am puterea să fac una ca asta. Aşa că stau în casă, văzând la nesfârşit amintiri din ceea ce am avut cândva... şi mă întreb de ce mă mai obosesc fie şi numai să respir...

Pierdut şi Singuratic.

În partea de sus a scrisorii, cineva trecuse: *Restituie imediat scrisoarea la adresa expeditorului.* Prinsă de foaie era o copie a unei notiţe scrise de mână.

Dragă Pierdut şi Singuratic,

Nu voi irosi timp cu vorbe drăguţe cu care ne împachetăm durerea. Eşti în pericol; dar nu eşti atât de pierdut, încât să nu ştii asta. O să fac ceva ce nu am mai făcut niciodată – ceva ce sper să nu mai fac vreodată.

Vei veni şi vei sta de vorbă cu mine. Nu accept refuz. În scrisoarea ta ai pomenit de Pioneer Square; văd că adresa de retur este în Laurihurst.

Secretara mea de la ziar va aştepta să o contactezi mâine şi va programa o întâlnire. Te rog, te rog, nu mă dezamăgi. Ştiu că viaţa poate răni şi cea mai puternică dintre inimi, iar uneori, ca să fim salvaţi, nu avem nevoie decât de atingerea mâinii unui străin.

Vino la mine... voi fi acolo.

Era semnat *Nora.*

Lui Ruby îi tremurau mâinile. Nici nu era de mirare iubirea pe care i-o purtau cititorii mamei ei. A pus cu grijă scrisorile înapoi în plic şi a lăsat coletul pe masa din bucătărie, ca să poată fi găsit de mama ei, apoi a urcat la etaj.

Nici nu şi-a dat seama că o sunase pe Caroline până când aceasta nu a ridicat receptorul. Dar avea logică. Ruby se simţea nesigură... iar Caroline fusese dintotdeauna pământul ei stabil.

Caro a răspuns după al treilea apel.

— Alo?

Ruby a observat cât de obosită suna vocea surorii ei.

— Hei, surioară. Pare că ai avea nevoie de un pui de somn.

— Mereu aş avea nevoie de un pui de somn. Fireşte, ce fac de ajung atât de obosită e un mister absolut.

— *Chiar*, ce faci toată ziua?

— Doar o femeie singură ar pune o astfel de întrebare unei mame. Şi, cum merg lucrurile pe acolo? Ce faceţi tu şi mama?

— Nu e cine am crezut că e, a recunoscut Ruby încetişor.

— Cum să fie? Nu ai mai vorbit cu ea de când se dădea *Moonlighting* la televizor.

— Ştiu, ştiu... dar e mai mult de atât. Adică, ştiai că se ducea la psiholog încă de pe când era măritată cu tata... sau că lua Valium din 1985?

— Uau! a exclamat Caroline. Mă întreb dacă doctorul i-a spus să-l lase pe tata?

— De ce ar face asta?

Caroline a râs încetişor.

— Asta fac ei, Ruby. Le îndeamnă pe femeile nefericite să-şi găsească fericirea. Dacă aş avea un dolar pentru fiecare dată când terapeutul meu mi-a zis să-l părăsesc pe Jere, aş locui în Hunts Point.

— Şi tu mergi la psiholog?

— O, haide, Ruby. E ca şi cum te-ai duce la manichiură. E îngrijire pentru minte.

— Dar credeam că tu şi domnul Atacant duceţi viaţa perfectă.

— Avem şi noi problemele noastre, ca toată lumea, dar prefer să vorbesc... sau! La naiba, Jenny! Nu e în regulă! Trebuie să plec, Ruby. Nepoata ta tocmai a vărsat o cană cu suc de struguri în capul fratelui ei.

Caroline a închis înainte ca Ruby să apuce să răspundă.

•

Totul era pregătit.

Dean a bătut la uşa lui Eric şi a auzit acel „Intră!” înăbuşit, răzbătând dinăuntru.

Eric stătea în pat în capul oaselor, citind un exemplar broşat din cartea lui Richard Bach, *Iluzii.* Când l-a văzut pe Dean, a zâmbit.

— Salut, frăţioare. E aproape ora cinei. Pe unde ai umblat?

S-a întins după cana aflată pe tava de pe noptieră. Degetele lui subţiri îi tremurau; a scos un geamăt obosit şi a renunţat.

Dean s-a grăbit să ajungă lângă pat şi a ridicat cana, aşezând-o cu grijă înmână tremurătoare a lui Eric. A dus paiul la gura fratelui său.

Eric a sorbit încet, apoi a înghiţit. Dean l-a ajutat să pună cana înapoi pe tavă, după care Eric şi-a întors capul şi s-a aşezat pe pernă.

— Mulţumesc, muream de sete, a zis, zâmbind apoi larg. Nu am pomenit intenţionat de moarte.

Dean ar fi vrut să zâmbească; sincer, ar fi vrut. Dar nu se putea gândi decât la cum fratele lui mai mare stătea aici singur, însetat şi prea slăbit pentru a se putea întinde după paharul cu apă. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a privit pe fereastră. Nu a

îndrăznit să se uite în ochii lui Eric. Avea nevoie de un minut să-şi revină.

— Lucrez la ceva, i-a zis el.

— O surpriză?

Dean s-a uitat în jos la fratele său şi a zărit o umbră din vechiul Eric – din tânărul Eric –, iar nodul din gât i s-a înţepenit şi mai bine. Nu a putut decât să încuviinţeze din cap. Încet, a coborât balustrada de metal a patului. Când aceasta a ajuns până la capăt cu un clinchet, a spus:

— Ai chef de o mică excursie?

— Glumeşti? Aşa m-am săturat de patul ăsta, că-mi vine să plâng. La naiba, *chiar* plâng... tot timpul.

Dean s-a aplecat în faţă, şi-a luat fratele în braţe şi l-a ridicat din pat.

Doamne, *abia dacă mai cântăreşte ceva!*

Era de parcă ar fi ţinut în braţe un copil fragil; doar că era vorba de fratele lui. De fratele lui mai mare, puternic şi tranşant, care cândva condusese echipa de fotbal a insulei cu pase decisive...

Dean şi-a înăbuşit amintirile. Dacă şi-ar aminti cum obişnuia să fie Eric – acum fiind bărbatul atât de fragil şi de slăbit din braţele lui – s-ar împiedica şi ar cădea.

Şi-a dus fratele la parter, traversând casă, trecând pe lângă Lottie care se afla în bucătărie şi care le-a făcut cu mâna, cu ochii mult prea strălucitori... dincolo de peluza verde, atent îngrijită şi în jos spre plajă. Pe docul înclinat, din lemn, instalase deja un scaun mare, cu un morman de perne pe el.

— *Wind Lass,* a şoptit Eric.

Dean şi-a aşezat cu grijă fratele în scaun, după care i-a înfăşurat strâns pătura din caşmir în jurul trupului său plăpând.

Era aproape la înserat. Părea că poţi atinge cerul cu mâna. Ultimele raze ale soarelui la apus îmbrăcau totul în roz – valurile, norii, plaja cu pietriş ce se curba protector în jurul conturului ca un cârlig al ţărmului. Barca era încă într-o formă proastă, dar măcar era curată.

Dean s-a aşezat lângă Eric. Întinzându-şi picioarele, s-a sprijinit de unul dintre pilonii de lemn.

— Mai am încă de lucrat la ea. Jeff Brein, de la Crow’s Nest, îi repară vela, ar trebui să fie gata mâine. Wendy Johnson îi curăţă tapiţeria. M-am gândit că... am putea să ieşim cu ea în larg...

Dean a lăsat propoziţia în aer. Nu prea ştia cum să-şi sculpteze speranţa amorfă în ceva atât de comun precum cuvintele.

— Ne-am aminti cum obişnuia să fie, a spus Eric. Cum obişnuiam *noi* să fim.

Fireşte, Eric înţelesese.

— Da.

Eric şi-a tras pătura până sub bărbie.

— Şi, cum e să fii fiul preferat?

— Singuratic.

Eric a oftat şi s-a lăsat înapoi pe perne.

— Mai ţii minte când mă iubea? Când eram un atlet-vedetă cu note excepţionale şi cu un viitor promiţător? Eram băiatul ei trofeu.

Dean ţinea minte. Mama lor îl adorase pe Eric, pe îngerul ei cu păr negru, cum îi zicea ea. Singura dată când mama şi tata veneau pe insulă era în sezonul de fotbal. La fiecare meci acasă, mama lor se îmbrăca în cele mai bune haine „casual” ale ei şi se ducea la meci, unde îşi susţinea în gura mare fiul atacant. Când sezonul se termina, duşi erau şi ei.

Eric trăise în strălucirea caldă a afecţiunii părinţilor lui pentru atâta vreme încât confundase mândria cu dragostea, însă, după le-a spus despre Charles, a învăţat cât de mare fusese naivitatea lui. Mama nu a mai vrut de atunci să vorbească cu el.

Aşa că Dean, fiul mai mic şi nu chiar perfect, a fost cel care a preluat afacerea familiei. Nu îşi dorise niciodată acest lucru, însă aşteptările familiei – cu atât mai mult cele dintr-o familie bogată – erau o pânză lipicioasă.

— Îmi aduc aminte, a răspuns el încetişor.

— Am auzit ieri telefonul sunând, pe la unsprezece noaptea, a spus Eric.

Dean şi-a întors privirea; contactul vizual ar fi fost prea mult.

— Da. Un reprezentant de la o companie de telefonie care...

— Nu te deranja, frăţioare. Ea era, nu?

— Da.

— Tot în Atena e?

— În Florenţa. Mama a avut tupeul să-mi spună că s-a distrat la cumpărături.

Mai spusese şi: *Vino şi tu aici, Dean. Avem o grămadă de loc în vilă.* De parcă nu conta deloc că fiul ei cel mare e pe moarte.

Privirea lui Eric era plină de speranţă când s-a întors să se uite la Dean.

— Vin să mă vadă?

N-avea niciun rost să-l mintă.

— Nu.

— Le-ai spus că asta e? Că nu mai am mult timp?

Dean s-a întins şi a atins mâna fratelui său. I-a surprins pe amândoi acest gest neaşteptat de intimidate.

— Îmi pare rău.

Eric a scos un oftat slab.

— La ce bun să mori în chinuri de cancer dacă nici propria familie nu vrea să-ţi plângă la căpătâi?

— Eu sunt aici, i-a şoptit Dean cu blândeţe, nu eşti singur.

Ochii lui Eric s-au umplut de lacrimi.

— Ştiu, frăţioare. Ştiu...

Dean a înghiţit cu greu.

— N-o lăsa să te supere.

Eric a închis ochii.

— Într-o zi, o să-i pară rău. Dar va fi prea târziu.

Abia a terminat propoziţia, că limba i s-a împleticit, iar el a adormit.

Dean s-a apropiat de el. Cu grijă, a tras pătura mai sus, învelindu-l pe fratele său până sub bărbie.

Eric s-a trezit şi a zâmbit somnoros.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Nu prea sunt multe de zis. Muncesc.

— Foarte amuzant. Primesc ziarele din San Francisco, ştii? Doar ca să citesc despre tine şi ai noştri. Pari să fii cel mai râvnit burlac din oraş. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti un bărbat care le are pe toate.

Dean ar fi vrut să râdă şi să răspundă: Da, *am tot ce îşi poate dori un bărbat*, însă ar fi fost o minciună, iar el n-ar fi fost niciodată în stare să-şi mintă fratele. Mai mult decât atât, Dean îşi dorea să vorbească cu Eric aşa cum o făcuseră odată. De la frate la frate, de la inimă la inimă.

— E ceva... ce lipseşte din viaţa mea. Nu ştiu exact ce anume.

— Îţi place slujba pe care o ai?

Dean a fost surprins de întrebare. Nimeni nu-l mai întrebase asta, iar el nu se deranjase să se întrebe. Şi totuşi, răspunsul i-a venit numaidecât:

— Nu.

— Eşti îndrăgostit de cineva?

— Nu. A trecut mult timp de când am fost îndrăgostit.

— Şi zici că nu-ţi dai seama *ce-ţi lipseşte*? Haide, Dino. Întrebarea nu e ce-ţi lipseşte, întrebarea e ce naiba se *întâmplă* cu viaţa ta? Eric a căscat şi a închis din nou ochii. Era deja obosit. Doamne, mi-am dorit să fi fost fericit în toţi ani ăştia...

A aţipit preţ de o secundă, după care s-a trezit la loc.

— Îţi mai aduci aminte de tabăra Orkila? a întrebat deodată. Chiar ieri mă gândeam la asta, la prima oară când am fost acolo.

— Când am cunoscut-o pe Ruby.

Dean a găsit un zâmbet sincer înăuntrul lui şi l-a scos la suprafaţă.

— S-a căţărat în copacul ăla mare de pe plajă, mai ştii? A spus că artele şi meşteşugurile sunt pentru bebeluşi, iar ea e o fată mare.

— N-a vrut să coboare până n-ai rugat-o tu.

— Da. Şi aşa a început, nu? Nu mai văzusem nici noi o familie adevărată până atunci...

Dean a dat drumul cuvintelor să se înşiruie, să se găsească unul pe celălalt, să se conecteze. Precum firele, le-a ţesut laolaltă, împletind o pătură din fâşiile vieţii lor şi învelind cu ea trupul uscăţiv al fratelui său.

Capitolul 12

Nora s-a trezit ameţită din somnul ei scurt. A rămas întinsă în pat un minut, ascultând vuietul blând al mării ce răzbătea înăuntru prin fereastra deschisă. Era aproape noapte; dormise câteva ore bune.

Eric.

A tras telefonul în poală şi i-a format numărul.

A vorbit cu Lottie câteva minute, după care a aşteptat răbdătoare pe fir să vină şi Eric.

— Nora? Ei bine, era şi timpul!

Ea a râs. Doamne, se simţea atât de bine să zâmbească şi încă şi mai bine să-i audă vocea! Părea aproape vechiul Eric.

— Am avut... câteva zile interesante, a zis ea. Sunt pe Insula Verii. Caroline mă lasă să mă relaxez aici o vreme.

— A, stilul de viaţă al celor bogaţi şi faimoşi. Îmi închipui că e greu să-ţi faci timp pentru un prieten vechi şi drag care se luptă cu Moartea cu o demnitate tăcută, a spus el, râzând la propria glumă, deşi râsul i-a devenit curând o tuse în toată regula.

Nora a închis ochii, încercând să şi-l închipuie aşa cum fusese cu doar câţiva ani în urmă... ca, de exemplu, în după-amiaza când echipa lui câştigase campionatul, iar copiii i-au turnat Gatorade în cap şi i-au scandat numele...

— Nora? Ai leşinat?

— Aici sunt.

A luat atunci o hotărâre: nu avea să-i spună nimic despre scandal. Nu avea nevoie să-şi facă griji pentru ea. Dar trebuia să-i spună *ceva* – nu putea să apară pur şi simplu la uşa lui în scaun cu rotile.

— Am avut un accident în Bayview şi am fost rănită.

— O, Doamne, eşti bine?

— Pentru o femeie de cincizeci de ani care a intrat cu maşina într-un copac, sunt excelent! Iar tu care-mi spuneai că Mercedesul e o risipă de bani, ha! Mi-a salvat viaţa. M-am ales cu un picior rupt şi cu o gleznă luxată. Nimic de care să-ţi faci griji. Dar asta e motivul pentru care nu am venit să te văd.

— E ceva ce nu-mi spui.

Ea s-a silit să râdă.

— Intuiţia ta se înşală de data asta.

— Nora?

El îi rostise numele cu o infinită blândeţe, iar dincolo de ea a auzit amintirea caldă şi uşor dojenitoare a tuturor lucrurilor prin care trecuseră împreună. Pentru prima oară de când începuse toată tărăşenia asta, chiar simţise că-i păsa cuiva de ea.

— Nu, serios, eu...

S-a ciupit de nas şi s-a concentrat să-şi potolească respiraţia.

— Nora, ştii că poţi vorbi despre orice cu mine.

— Nu ai nevoie să auzi despre problemele mele.

— Cine a stat lângă mine în spital în fiecare noapte atunci când Charlie era pe moarte? Cine m-a ţinut de mână la cimitir... cine mi-a fost alături când am început chimioterapia?

Nora a înghiţit cu greu.

— Eu.

— Aşa că, vorbeşte.

Astfel, s-au revărsat toate emoţiile din ultimele zile pe care le ţinuse în ea. Nu a plâns; era, dimpotrivă, aproape straniu de calmă, însă, pe măsură ce vorbea, simţea cum i se sfâşie sufletul.

— Doar ce au fost publicate în *The Tattler* nişte poze în care eu eram dezbrăcată, în pat cu un bărbat.

— Iisuse... l-a auzit şoptind.

— Şi asta nici măcar nu-i ce-i mai rău. În mod uimitor, a râs. De fapt, chiar *pozam* pentru bărbatul ăsta. Şi, din nefericire pentru mine, fotografiile erau datate – dovedind astfel că eram căsătorită cu Rand atunci când au fost făcute. Presa mă critică dur. Aparent, oamenii ies de unde nu mă aştept şi mă fac ipocrită.

— De-asta te afli acum la casa de vacanţă? Te ascunzi?

— Cariera mea s-a sfârşit. N-aş putea obţine nicio slujbă în care să-i învăţ pe copii să facă la oliţă.

— O, haide, doar trăim în *America.* Celebrităţile o dau tot timpul în bară. Asta ne face să le îndrăgim mai mult. Jack Nicholson îşi distruge maşina cu o bâtă de baseball... iar noi îi oferim încă un Oscar. Hugh Grant ne arată că nu e doar flexibil din punct de vedere moral, ci de-a dreptul neghiob, şi totuşi, după o scuză scurtă în emisiunea lui Leno, apare într-un film nou cu Julia Roberts. Da, ai făcut-o de oaie. Mare brânză! Nu e ca şi cum apari în fotografii făcându-i oral vreunui traficant de droguri. Ţine capul sus, plângi când îţi recunoşti greşeala şi cerşeşte o a doua şansă. Fanii tăi te vor iubi şi mai mult pentru că vei fi ca ei. Umană.

— De-asta te iubesc eu, Eric. Dintotdeauna ai văzut jumătatea plină a paharului. Jur pe Dumnezeu, dacă ai fi fost fiul meu, aş fi fost atât de mândră!

Atunci a auzit un zgomot – pe el dregându-şi glasul – şi şi-a dat seama. Şi-ar fi dat o palmă pentru o asemenea lipsă de sensibilitate.

— Ţi-ai sunat mama.

— E în Europa. Se distrează la cumpărături, a zis, oftând din greu, aproape mormăind. Nu m-a sunat. Dar n-au trecut decât câteva zile.

Câteva zile de când a aflat că fiul ei are cancer, iar ea nu şi-a făcut timp să-l sune. Femeia aia merită împuşcată!

— Ce-ai zice dacă aş veni în vizită mâine? Cu mine în scaunul cu rotile şi cu tine pe patul de spital, o să arătăm ca desprinşi dintr-o scenă din *Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

— Ar fi grozav! Şi n-o să-ţi vină să crezi când o să vezi cine e aici!

Nora a râs.

— Crede-mă, nici ţie n-o să-ţi vină să crezi când o să vezi cine e *aici.*

— Dean...

— Ruby...

Vorbiseră în acelaşi timp.

Nora a fost prima care şi-a revenit.

— Dean e pe insulă?

— A venit să mă vadă.

— Ştiam că o să vină dacă îl suni. Cum sunteţi?

— Stânjeniţi. Puţin nesiguri. Suntem ca doi cei mai buni prieteni din liceu care se întâlnesc la reuniunea de douăzeci de ani şi nu prea ştiu ce să-şi spună. Dar o să găsim noi o cale. Ruby cum e?

— Furioasă. Sinceră să fiu, mă urăşte.

— Dar e cu tine. Asta trebuie să însemne ceva. Ţine minte, e o linie fină între iubire şi ură.

— Mulţumesc, Yoda. A făcut o pauză, apoi: A trebuit să-i spun de cancerul tău.

— E în regulă. La naiba, nici nu-mi mai pasă cine ştie şi cine nu.

Putea auzi zâmbetul din vocea lui Eric.

— Ştii tu ce s-a întâmplat între Dean şi Ruby? El nu vrea să vorbească despre asta.

— Nici ea.

— Eu eram la Princeton când s-au despărţit, dar trebuie să fi fost ceva nasol. Dean s-a dus tocmai la internat ca să plece cât mai departe de ea. Dar e interesant că niciunul dintre ei nu s-a căsătorit.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Cum îi aducem împreună?

Nora a zâmbit larg. Se simţea atât de bine să discute despre altceva în afară de boala lui Eric sau scandalul ei. Iar asta o făcea să se simtă ca o *mamă* pentru prima oară în ultimii ani.

— Cu grijă, băiete, cu foarte mare grijă.

•

Când Nora a închis, glezna începuse să-i zvâcnească; durerea era doar puţin mai slabă decât mâncărimea care o însoţea. S-a dus la baie în cărucior, s-a spălat pe faţă şi pe dinţi, după care a ieşit.

— Ruby? a strigat ea.

Niciun răspuns.

Aproape ajunsese în bucătărie când a observat pachetul de pe masă.

Încet, s-a dus înspre el.

Fusese deschis.

Nici nu era de mirare că Ruby se ascundea.

Oftând, a tras cutia în poala ei şi s-a dus în sufragerie, unde s-a aşezat pe canapea, sprijinindu-şi piciorul pe o pernă pe măsuţa de cafea. Toate gândurile despre Ruby şi Dean şi dragostea adevărată dispăruseră.

Degetele îi tremurau când a deschis plicul denumit SCRISORI NOI şi l-a scos din teancul de corespondenţă. Deasupra lui era un plic mic, şifonat, cu ştampila din GREAT FALLS, MONTANA. L-a deschis cu grijă, a despăturit scrisoarea şi a început să citească.

Nora,

Nu-mi mai vine să-ţi scriu cu „Dragă”. Ţi-am scris de zeci de ori în ultimii ani. De două ori mi-ai publicat scrisorile, iar o dată mi-ai trimis o scrisoare privată, în care sperai că lucrurile mergeau mai bine.

Nici nu-ţi poţi închipui ce a însemnat asta pentru mine. Eram prins într-un mariaj prost, iar tu mi-ai fost mereu alături.

Îţi poţi închipui cum mă simt când ştiu ce fel de persoană este cea de la care am primit sfaturi?

Te-am admirat. Am crezut în tine. Soţul meu n-a făcut decât să-mi frângă inima. Tu mi-ai frânt spiritul.

Măcar dacă ai fi fost sinceră, posibil aş fi continuat să te admir.

Acum, te văd doar ca pe o altă vedetă de toată jena ce vinde un produs pe care nu-l foloseşte.

Nu te obosi să răspunzi la scrisoarea asta şi nici s-o publici la „Nora ştie cel mai bine”. Nu mă interesează părerea ta şi cu siguranţă că nu-ţi voi mai citi rubrica de acum înainte. Presupun

că nu sunt singura care a luat o astfel de decizie. Dacă vreau să citesc ficţiune, mă duc la bibliotecă. Nu mai ai dreptul să oferi nimănui niciun sfat despre nimic.

Fie ca Dumnezeu să te ierte, Nora Bridge! Căci fanii tăi nu te vor ierta.

Nora a împăturit scrisoarea şi a strecurat-o înapoi în plic. Avea nevoie de ceva care să-i ia gândul de la asta. S-a întins după telecomanda televizorului, fără să fie deloc surprinsă că televizoarele din casa de vacanţă fuseseră schimbate cu un model mai nou de către Caroline. Având copii mici în epoca media, probabil era ceva esenţial.

A apăsat butonul şi şi-a auzit numaidecât numele rostit.

Era *The Sarah Purcell Show* – una dintre acele emisiuni unde mai multe femei vin laolaltă să discute diverse. Bârfele de la cafea ale noului mileniu.

Nora voia să schimbe canalul sau să nu se uite, dar era întocmai ca un peşte prins în cârlig, iar momeala, propriul nume.

Pe ecran apărea o femeie masivă din public. Sarah era lângă ea, ţinând microfonul în dreptul gurii femeii.

— Am avut *încredere* în Nora Bridge, a spus femeia. Acum mă simt ca o proastă.

O altă femeie de pe un rând vecin s-a ridicat în picioare.

— Cum ai putut fi atât de proastă, încât să te încrezi într-o vedetă? Ăştia mint cu toţii şi înşală ca să ajungă în faţă. Aşa e viaţa publică.

Femeia masivă s-a înroşit. Părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu am crezut că era şi ea ca toţi ceilalţi...

Sarah i-a luat microfonul.

— Un punct de vedere bun, doctore Harrison, a spus ea, adresându-i-se unui domn de lângă scenă. Oamenii sunt furioşi pe Nora Bridge pentru că i-a minţit, dar a fost într-adevăr o minciună? Chiar trebuie să le spui oamenilor *totul* despre viaţa ta doar pentru că eşti în atenţia publicului?

Doctorul a zâmbit calm la cameră.

— Cu siguranţă, o figură publică are dreptul să-şi păstreze secretele... dar asta până când şi dacă nu acele secrete capătă relevanţă. În acest caz, Nora nu a avea niciun drept să se dea drept expertă în chestiuni ce ţin de dragoste, familie şi

angajamente. Desigur, oricum ai da-o, tot e jenant ca oamenii să se încreadă în ea: într-o femeie fără studii, care şi-a clădit faima scriind o rubrică într-un ziar. Încrederea ar trebui rezervată profesioniştilor care sunt învăţaţi să ajute oameni.

Sarah s-a oprit.

— O clipă, domnule doctor. Nu cred că educaţia...

— Nora Bridge pretinde că are răspunsurile, dar niciunul nu s-a deranjat să afle de unde vin răspunsurile acelea. Din fericire, americanii au învăţat că ai nevoie de mai mult de un microfon ca să rezolvi problemele oamenilor. Este necesară o educaţie, empatie şi integritate, domenii în care doamna Bridge nu excelează câtuşi de puţin.

— Şi mai e şi laşă, a intervenit cineva din mulţime. Unde e acum? Ne datorează...

Nora a închis televizorul.

Părea că nu se mai poate mişca din loc, nici măcar cu scaunul cu rotile. O cuprinsese un tremur, un fior rece dinspre interior spre exterior, iar gâtul i se încleştase într-atât, încât nu mai putea să respire.

— Nora?

A încremenit, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Nici măcar nu auzise paşii coborând scările.

Doamne, nu voia ca fiica ei să o vadă în halul ăsta...

Ruby a intrat în încăpere, a înaintat încet până în dreptul scaunului cu rotile şi s-a aşezat în fotoliul din piele din faţa Norei.

— Ai dormit bine?

Nora se holba la propriile mâini şi se gândea: *O, te rog, pleacă... nu vorbi tocmai acum cu mine...*

— Da, mulţumesc, a reuşit ea să îngaime.

— Ţi-am citit rubricile, a spus Ruby când tăcerea a devenit mult prea lungă.

— Serios? a zis ea, un singur cuvânt, abia rostit.

— Te pricepi.

Uşurarea pe care o simţea Nora era atât de profundă, încât a rămas cu gura deschisă. Doar un *te iubesc* ar fi putut s-o atingă mai mult în acele clipe. Şi totuşi, pe când se desfăta cu acea senzaţie de uşurare, o alta o trăgea înapoi în jos: amintirea a tot ceea ce pierduse în această ultimă săptămână.

— Îţi mulţumesc, a spus ea încetişor.

În cele din urmă, a ridicat privirea şi a văzut-o pe Ruby cercetând-o cu ochii mijiţi.

— Bănuiesc că ai citit câteva dintre ele, a zis Ruby, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

Părea că le observă pe toate: mâinile care tremurau, telecomanda televizorului care fusese aruncată pe podea.

Nora ar fi vrut să spună ceva lipsit de importanţă şi să schimbe subiectul, să arate cât de puţină însemnătate aveau scrisorile acelea urâte, însă nu putea.

— Mă urăsc cu toţii acum.

— Sunt doar nişte străini. Nici măcar nu te cunosc. Nu te pot nici iubi, nici urî, i-a spus Ruby cu un zâmbet. Lasă emoţiile mari şi urâte familiei tale.

Caro o ura şi ea. Asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

— Ce familie? a îngăimat Nora. Serios, Ruby... ce familie mai am eu în afară de mine însămi?

Ruby a privit-o îndelung un minut, după care a zis:

— Ştii ce mi-am amintit după ce ţi-am citit rubrica?

— Ce anume? a întrebat Nora, ştergându-şi ochii.

— Când aveam doisprezece ani, colegii m-au ales să conduc primul meu dans tolo. Mai ţii minte? Era mare lucru pe insula Lopez, dansul ăsta în care fetele îi alegeau pe băieţi. Domnul Lundberg, de la magazinul de bricolaj din centru, a spus că asta înseamnă că lumea se duce de râpă într-o barcă crăpată.

— Da... îmi amintesc, a spus Nora, suflându-şi încă o dată nasul.

— Voiam ca evenimentul să apară în ziarul local. Tu ai fost singura care nu mi-ai luat ideea în râs, a continuat Ruby, zâmbind. Te-am urmărit cum l-ai făcut din vorbe pe editorul ăla gras de la *The Island Times*. Ţin minte că am rămas surprinsă la cât de uşor l-ai convins să facă ce voiai tu... ce voiam eu.

Nora şi-a adus aminte de ziua aceea pentru prima oară în ani buni.

— Mi-a plăcut la nebunie biroul ăla îmbâcsit, puţind a brânză, de cum am pus piciorul în el. Mirosul de hârtie, ţăcănitul maşinilor de scris. Îi invidiam pe reporteri, cu degetele lor mânjite de cerneală şi, pentru prima oară în viaţa mea, am simţit că *aparţin* unui loc. Ştiusem dintotdeauna că mă pricep la

cuvinte, dar nu ştiusem niciodată ce să fac cu ele, a zis, ridicând ochii.

Privirea lui Ruby era solemnă.

— Mai târziu... mi-am dat seama că... îţi arătasem, de fapt, calea de a ieşi din vieţile noastre.

Nora a tras aer adânc în piept.

— Nu mi-am părăsit familia de dragul carierei, Ruby. Asta nu a avut nimic de-a face cu hotărârea mea. Chiar mai puţin decât nimic.

— Da, sigur.

— Of, Ruby, spui că vrei răspunsuri, dar nici măcar nu ştii care sunt întrebările. Trebuie să te uiţi de unde a început totul, nu unde s-a sfârşit. Am vrut să-l părăsesc pe tatăl vostru dinainte chiar să-l fi cunoscut.

— Nu înţeleg.

Nora ar fi vrut să o întrebe pe fiica ei dacă toată această discuţie ducea într-adevăr undeva sau dacă nu era decât o modalitate de a-şi petrece timpul înainte ca amândouă să plece mai departe. O parte din ea, partea laşă, şi-ar fi dorit să schimbe subiectul, poate să vorbească despre Dean sau Eric, însă nu şi-a îngăduit să accepte varianta uşoară. Ea şi Ruby se apropiau în sfârşit de ceva care avea importanţă.

A privit afară, pe fereastră. Se lăsa noaptea, picurându-şi siropul întunecat peste copacii veşnic verzi.

— Tata a fost alcoolic. Când era treaz, era aproape om, dar când era beat – adică aproape tot timpul – devenea rău că un pit bull. Era ceva pe care m-am învăţat să-l ţin secret faţă de toată lumea. Asta fac copiii alcoolicilor. Ţin secrete. La naiba, mi-a luat cincisprezece ani de terapie numai să pronunţ cuvântul *alcoolic.*

— Poftim? a zis Ruby cu gura uşor întredeschisă. Nu ne-ai spus asta niciodată.

— La o fermă ca a noastră, vecinii nu puteau auzi ţipetele unei femei. Nici ale unei fete. Şi înveţi repede că nu te ajută nici să ţipi... nici să apelezi la alţii. În schimb, te faci din ce în ce mai mică, sperând că, dacă vei ajunge suficient de mică, va trece pe lângă tine fără să te observe.

— Te-a abuzat?

Ce cuvânt slab, *abuzat.*

— Nu a făcut cel mai rău lucru pe care un tată ar putea să i-l facă fiicei lui, dar... m-a modelat. Am crescut încercând să devin

invizibilă, tresărind la cea mai mică mişcare. Nu cred că am stat vreodată dreaptă decât după ce l-am părăsit pe tatăl vostru, a continuat Nora, aplecându-se înainte şi privind în ochii fiicei ei. Ani buni am crezut că dacă nu vorbesc despre tata, o să plutească cumva afară din viaţa mea... din coşmarurile mele. Am crezut că aşa o să-l pot uita.

Ruby a tras aer adânc în piept.

— A funcţionat?

Nora ştia că fiica ei încerca să facă legătură cu acel *Eu te-am uitat.*

— Nu. Nu am făcut decât să-i acord şi mai multă putere... transformându-mă într-o femeie care nu se consideră demnă de iubit.

— Asta pentru că tatăl tău nu te-a iubit.

— Cam cum s-ar simţi şi o fată după ce a fost abandonată de mama ei, a replicat Nora, fără să întrerupă contactul vizual. Te-ai mai îndrăgostit... după Dean?

— Am locuit cu un tip, Max Bloom, aproape cinci ani.

— L-ai iubit?

— Am... vrut.

— El te-a iubit?

Ruby s-a ridicat în picioare şi s-a dus la bibliotecă, unde a început să se uite prin colecţia lor de viniluri.

— Cred că da. La început.

— Cum s-a terminat?

Ruby a ridicat din umeri.

— Am venit acasă de la muncă într-o zi, iar el plecase. Luase totul din bucătărie, cu excepţia aparatului de cafea. În baie nu mai rămăseseră decât o lamă plină cu părul lui şi un recipient aproape gol de şampon, dar niciun prosop.

Nora şi-ar fi dorit să poată empatiza cu fiica ei, să-i spună cât de mult îi înţelegea suferinţa, însă aceasta – înţelegerea – era calea uşoară. Ce conta acum, în acest moment când chiar îşi vorbeau, nu era înţelegerea ei. Ci însăşi Ruby. La fel ca Nora, şi lui Ruby îi plăcea să fugă de problemele ei, iar uneori fugea atât de repede, încât nici nu se mai obosea să arunce o privire în urmă la motivele pentru care fugise.

— I-ai spus vreodată că îl iubeşti?

— Aproape. Practic, da.

— Aha.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat Ruby, încruntându-se.

— El ţi-a spus că te iubeşte?

— Da, dar aşa era Max. I-ar fi spus şi casieriţei de la Safeway că o iubeşte.

Nora şi-a dat seama că trebuia să fie mai directă de atât.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Ruby: cât crezi că îţi ia să te îndrăgosteşti?

Ruby a oftat sfârşită.

— Deci vrei să spui, de fapt, că, dacă nu l-am iubit pe Max, de ce am plâns când m-a părăsit?

— Nu. Ai trăit şi ai dormit cu un bărbat aproape cinci ani şi nu i-ai zis niciodată că îl iubeşti, nici după ce ţi-a spus-o el primul. Întrebarea nu e de ce a plecat, întrebarea e de ce a stat atât de mult.

Ruby a rămas cu gura căscată.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta până acum, a mărturisit ea, privind cu deznădejde la Nora.

— I-am spus tatălui tău că îl iubesc de prima oară când am făcut dragoste. Şi nu mai spusesem niciodată te iubesc nimănui. Nu se făcea în familia noastră. Ţinusem cuvintele astea în mine toată viaţa mea. Şi ştii când mi-a zis Rand că mă iubeşte?

— Când?

— Niciodată.

— L-am aşteptat să-mi spună ca un copil care aşteaptă dimineaţa de Crăciun. De fiecare dată când îi spuneam că îl iubesc, aşteptam să-mi spună că mă iubeşte şi el, însă, de fiecare dată, tăcerea lui era ca o mică moarte pentru mine.

Ruby a închis ochii şi a scuturat din cap.

— Ajunge. Te rog...

— Am vrut să te cresc puternică şi sigură pe tine, în schimb te-ai transformat în mine. Te-am făcut să-ţi fie frică să iubeşti şi să nu te îndoieşti că vei fi lăsată în urmă. Am fost o mamă rea, iar tu ai plătit preţul. Îmi pare atât, atât de rău pentru asta.

— N-ai fost o mamă rea până când nu ai plecat, a spus Ruby încet.

Nora a fost recunoscătoare pentru aceste cuvinte.

— Mulţumesc.

Ştia că o apucă de-acum pe o cale periculoasă... doar că nu se putea abţine.

— Încă o ţin minte pe fetiţa care plângea de fiecare dată când un pui de pasăre cădea din cuibul ei.

— Fetiţa aia nu mai e de mult.

— O s-o regăseşti tu, a spus Nora. Probabil în acelaşi timp când te vei mai îndrăgosti. Iar când va fi pe bune, Ruby, vei şti... şi vei înceta să-ţi mai fie frică.

•

După cină, Ruby a rămas în cadă până când s-a răcit apa.

Lumea, lumea ei, se schimbase, însă nu-şi dădea precis seama şi cum anume. Era ca şi cum ai fi intrat într-o încăpere atent decorată până în cele mai mici detalii, însă ştiai că, pe undeva, unul dintre tablouri era pus strâmb.

A ieşit din cadă cu un picior şi a rămas pe covoraşul de baie pufos şi roz, picăturile de apă scurgându-se de pe ea. Până când s-a şters şi a îmbrăcat o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou de baschet al echipei UCLA Bruins, simţea deja mirosul cinei în pregătire.

Şi-a aranjat părul cu degetele şi s-a întins în pat, cu carnetul galben deschis dinaintea ei.

Astăzi am vorbit cu mama. Aceasta este o propoziţie remarcabil de obişnuită pentru o acţiune cu adevărat revoluţionară în natura ei.

Am vorbit cu ea, iar ea a vorbit cu mine. Până am sfârşit discuţia, amândouă eram în lacrimi, cu toate că nu cred că plângeam din aceleaşi motive.

Nu ştiu încotro vom ajunge de-aici. Cum pot coborî la parter şi să mă prefac că nu s-a schimbat nimic? Şi totuşi, nu a fost decât o conversaţie, un schimb de cuvinte între două femei care îşi sunt străine în ciuda trecutului comun. Vreau să cred că greşesc simţind că lucrurile stau altfel acum.

Atunci de ce am plâns? De ce m-am uitat la ea şi m-am simţit din nou ca un copil, întrebându-mă, fie şi numai pentru o clipă, „Cum ar fi fost dacă?”

Capitolul 13

Dean a dus tava cu micul dejun în camera fratelui său. Nu era cine ştie ce: un pahar cu suc, un ou fiert moale şi o felie de pâine de grâu prăjită. Ştia că Eric nu avea să mănânce mai mult de câteva înghiţituri mici, dar făcea viaţa să pară normală această ofertă de mâncare.

— Salut, Dino, i-a spus Eric.

Dean a pus tava jos, l-a ajutat pe fratele său să se ridice mai sus în pat, după care a aşezat tava în poala lui Eric.

— Pariu că miroase grozav! a exclamat Eric, când Dean s-a dus la fereastră şi a tras la o parte perdelele.

Dean a deschis fereastra atât cât să permită sunetului marii să pătrundă înăuntru. Când s-a întors, a observat cât de slăbit şi de epuizat arăta fratele său în această dimineaţă. Cearcănele din jurul ochilor erau la fel de negre ca nişte vânătăi. Părea că e încă şi mai bolnav decât ieri.

— Ai dormit prost?

Eric a încuviinţat din cap. Şi-a lăsat la loc capul pe perne de parcă pretextul de a fi mâncat micul dejun îl extenuase.

— Nu mai pot dormi, ceea ce e al naibii de ironic, având în vedere că numai asta fac. Cocktailul de analgezice mă termină, doar că nu e acelaşi lucru cu un somn bun şi odihnitor, a zis, zâmbind obosit. Ciudat ce lucruri ajung să-ţi lipsească. Nici nu mai visez.

Dean şi-a tras scaunul lângă pat şi s-a aşezat.

— Am vrut să vorbesc cu tine seara trecută, dar nu părea că te poţi concentra.

Dean s-a întins după mâna rece şi slabă a fratelui său.

Eric s-a întors zâmbind către el.

— Mereu mi-am închipuit că aveam să ne reîntoarcem în casa asta ca bătrâni. Ne şi vedeam stând amândoi pe verandă, cu părul albit... sau poate că doar eu aş mai fi avut păr, iar tu ai fi ajuns chel ca bunicul. Am fi jucat table şi i-am fi urmărit pe copiii tăi cum aleargă în susul şi în josul docului, în căutare de creveţi.

Dean s-a lăsat purtat de fantezie.

— Ar avea plase... la fel cum obişnuiam şi noi să avem.

Eric a închis ochii.

— Mă întreb ce s-a ales de toate acele plase pe care le-am cumpărat an de an? Tu şi Ruby vă jucaţi pe doc ore în şir...

Dean a înghiţit cu greu. S-a gândit să schimbe subiectul, dar apoi şi-a dat brusc seama că voia să-şi aducă aminte de ea, să povestească despre ea cu cineva care o cunoscuse.

— Uneori, când închid noaptea ochii, o aud râzând, strigând după mine să mă grăbesc. Mereu mi-o lua înainte.

— Am crezut că aveam să fiu cavaler de onoare la nunta voastră. Ştiu că e o nebunie, doar tu şi Ruby aveaţi şaisprezece ani, dar am crezut că era dragoste adevărată.

— Şi eu am crezut la fel.

Eric l-a privit lung.

— Şi acum?

Dean ar fi vrut să zâmbească, să pretindă că nu era decât o întrebare prostuţă despre ceva ce se petrecuse acum mult timp şi nu mai conta. Dar care era rostul? Ştia cât de preţios era timpul petrecut cu Eric. Era evident că acesta li se scurgea printre degete, luând cu el şi culoarea din obrajii fratelui său.

— Acum ştiu sigur că a fost.

— E pe Insula Verii.

Dean s-a încruntat. I-a luat o clipă până când cuvintele acelea să aibă efect deplin asupra lui.

— Ruby e la casa de vacanţă?

— Dap, a rânjit Eric.

— Poftim... cu soţul şi copiii ei? a întrebat Dean, lăsându-se pe spate.

— Nu s-a căsătorit niciodată, frăţioare. Mă întreb oare de ce.

Dean s-a ridicat în picioare şi s-a dus cu paşi mari la fereastră.

A privit prin sticlă, încercând să zărească insula printre copaci. Inima îi bătea atât de repede, încât credea că o să leşine. *Ruby e aici.*

— Du-te s-o vezi, l-a îndemnat Eric încetişor.

•

Dean s-a schimbat într-o pereche de blugi Levi’s şi un tricou. Ajuns în faţa uşii, şi-a încălţat pantofii cu talpa de cauciuc şi şi-a luat bicicleta de sub streaşină de unde o ţinea. În această săptămână de iunie şi cu soarele strălucind atât de puternic pe insule, era mai mult ca sigur că şi cozile la feribot aveau să fie infinite. Dar bicicletele aveau prioritate.

A pedalat în josul dealului până la doc şi a avut noroc. Tocmai se făcea îmbarcarea. Aşa că a urcat direct.

Nu s-a dus pe punte. În schimb, a rămas cu tot cu bicicletă la prova, abia observând şirurile de maşini ce se aliniau în spatele lui.

Ajuns pe Insula Verii, nici nu a salutat-o pe sora Helen când a trecut cu bicicleta pe lângă ea. Când a intrat în forţă pe aleea umbrită ce ducea la casa familiei Bridge, era transpirat tot şi rămăsese fără suflare. La capătul gardului, a sărit jos de pe bicicletă şi a lăsat-o să cadă la pământ.

Apoi s-a oprit. Pentru prima oară, s-a întrebat ce făcea de fapt, fugind astfel înspre prima lui dragoste de parcă n-ar fi trecut unsprezece ani, de parcă ar fi văzut-o abia ieri...

Însă fuseseră departe unul de celălalt toată viaţa lor ca adulţi; nici nu avea de unde să ştie dacă se mai gândea la el.

Şi-a adus brusc aminte de ultima lor zi împreună, o învălmăşeală de imagini şi de fraze.

Cerul fusese albastru ca oul de măcăleandru. În mod straniu, îşi amintea că privise în sus şi văzuse o dâră albă lăsată de un avion aflat în trecere. Fusese pe cale să i-l arate şi lui Ruby, să-şi înceapă jocul: „Dacă ai fi în avionul ăla, unde te-ai duce? ”

Însă, când se întorsese spre ea, văzuse ceva ce ar fi trebuit să observe dinainte.

Că plânsese.

Acest lucru nu era neobişnuit, desigur; pe atunci, Ruby plângea tot timpul.

Diferenţa era că, de data aceea, nu îl mai lăsase să se apropie de ea. Nu-şi putea aminti cu precizie ce anume spusese, cum încercase, zadarnic, să o consoleze. Însă îşi amintea că, după ce s-a liniştit într-un final, ea s-a întors spre el cu o paloare şi cu o răceală pe chip care îl înspăimântase.

Am făcut sex cu un băiat noaptea trecută, îi mărturisise ea fără preambul, de parcă şi-ar fi dorit să-l rănească astfel cu vorbele ei.

El a vrut să ştie întreaga poveste sordidă de la ea, să audă rostind-o silabă cu silabă, iar după ce a sfârşit, iar el a aflat toate aspectele, doar că nu se adunau într-un adevăr complet pe care el să-l poată înţelege.

Dacă ar fi fost mai mare, mai experimentat din punct de vedere sexual, ar fi ştiut ce întrebare să-i pună, singura care ar

fi contat: de ce? Însă avea doar şaptesprezece ani pe atunci şi era încă virgin. Nu-i păsase decât de promisiunea pe care el şi Ruby şi-o făcuseră unul celuilalt... aceea de a se aştepta până la căsătorie.

Fusese copleşit de furie şi de durere. Îl minţise, nu-l iubise pe cât de mult o iubea el. Se simţise stupid şi folosit. Aşteptase cu disperare ca ea să i se arunce la picioare, să îi cerşească iertare, însă se mulţumise să rămână acolo, suficient de aproape cât să o atingă, şi totuşi, suficient de departe cât să nu reuşească s-o vadă limpede. Ori poate că lacrimile îi înceţoşaseră privirea, transformând-o într-o fată pe care nu o mai văzuse niciodată.

Pleacă, îi spusese ea, aruncându-i o privire indiferentă. *Pleacă. S-a terminat.*

Trebuise să se îndepărteze numaidecât – înainte ca ea să-l vadă plângând. Se întorsese cu spatele şi fugise la bicicleta lui. Pedalase cu viteză, încercând să lase cât mai în urmă durerea, însă aceasta se dezlănţuise în el, lovindu-l la fiecare bătaie a inimii. Oriunde îşi întorcea privirea, o vedea numai pe ea... la umbra stejarului domnişoarei McGinty, acolo unde cu doar o săptămână în urmă îi citise din sonetele lui Shakespeare... în bezna aleii din parc, mărginită de copaci, unde avuseseră odată un stand cu limonadă. Şi, în cele din urmă, pe proprietatea părinţilor lui, unde se sărutaseră pentru prima oară.

Ajuns acasă, pusese mâna pe telefon şi o sunase pe mama lui. În doar câteva ore, era îmbarcat în avion, cu destinaţia Seattle. A doua zi, era deja în drum spre internat, tocmai în estul ţării.

Orice ar fi trebuit spus sau făcut între ei se pierduse.

Dean a oftat sacadat. Nu mai avea cum să dea timpul înapoi acum.

A traversat aleea şi a urcat pe verandă. A mai tras rapid o gură de aer în piept şi a bătut.

Iar ea a răspuns.

De cum a văzut-o, a înţeles ce lipsea din viaţa lui. Era tras de păr, o ştia prea bine, sentimental şi siropos, dar asta nu însemna că era mai puţin adevărat. Tot ceea ce-şi dorise, fie ca măcar să-şi dea seama de asta, acea combinaţie magică şi eluzivă dintre prietenie şi pasiune pe care nu o găsise decât la ea.

— Ruby, a şoptit el.

Încă îl durea să-i rostească numele. Era atât de frumoasă, încât, preţ de o secundă, i s-a oprit respiraţia.

— Dean, a zis ea, cu ochii mari.

El nu ştia ce să zică. Brusc, s-a simţit din nou ca un puşti de şaptesprezece ani, cu limba legată, în faţa fetei cu care mergea la bal. A încercat să pară relaxat, însă era greu. Deodată, a început să transpire şi şi-a simţit gâtul dureros de uscat. Nu se putea gândi decât la Ruby că e acasă şi la cum stătea în faţa lui, iar el nu voia să spună nimic greşit, dar nici nu ştia ce ar fi trebuit spus. Visase atâta timp să o întâlnească, iar acum... momentul părea făcut din vată de zahăr, atât de fragil, încât până şi o adiere slabă de vânt ar fi putut să-l strice.

— Eu... aaa... am venit să-l văd pe Eric... probabil ai auzit.

— Cum se simte? a spus ea, cu o vocea slabă.

— Nu prea bine.

Ea a închis ochii o secundă, după care s-a uitat din nou la el.

— Sunt aici cu mama. A avut un accident de maşină, iar eu am grijă de ea.

— *Tu*?

Îi scăpase această remarcă, observaţia intimă a unui bărbat care, cândva, o cunoscuse pe fata asta. I-a fost de îndată teamă ca nu cumva să o fi jignit.

Un zâmbet a apărut în colţul gurii ei.

— Da, ştiu. Ar trebui să sun la *Ripley's Believe It or Not!*[7]

— Deci ai iertat-o?

Tristeţea i-a cuprins privirea.

— Iertarea nu are nimic de-a face cu asta, nu-i aşa, Dean? Ce-i făcut e bun făcut. Nu poţi schimba nimic.

A zâmbit, doar că nu era acelaşi zâmbet pe care şi-l amintea el, cel care îi încreţea toată faţa şi care îi aprindea sclipiri în ochi. Părea să aştepte ca el să spună ceva, doar că nu îi venea nimic în minte şi, ca de obicei, ea nu l-a aşteptat prea mult.

— Ei bine, mă bucur să te revăd. Nora e în fosta mea cameră. Salut-o înainte să pleci. I-ar plăcea mult să te vadă.

Astea fiind spuse, a trecut pe lângă el şi a pornit înspre plajă.

•

Ruby credea că avea să i se facă rău. De asta plecase aşa de repede de lângă Dean. Nu putea sta acolo, făcând conversaţie

[7] Franciză americană de muzee ale căror exponate sunt atât de stranii, încât privitorii nu pot fi siguri dacă sunt într-adevăr reale sau nu.

de complezenţă, când simţea că nu sânge îi curgea acum prin vene, ci apă carbogazoasă.

A fugit în josul potecii ce ducea spre plajă şi s-a aşezat pe stânca ei preferată acoperită de muşchi, aşa cum mai făcuse de mii de ori până atunci.

— Ruby?

Şi-a auzit numele rostit cu vocea aceea blândă care-i umpluse visele încă din adolescenţă şi a încremenit. Inima a început să-i bată într-un ritm nebun, alert. Nu îi auzise paşii, nu fusese pregătită să-l vadă din nou atât de curând.

— Pot să stau cu tine?

S-a străduit să nu se gândească la toate acele ore petrecute acolo, îmbrăţişaţi pe stânca aceea, privind în largul mării. S-a dat mai la dreapta – aceea fusese întotdeauna partea ei – şi i-a făcut loc.

Dean s-a aşezat lângă ea.

I-a simţit coapsele lipite de ale ei şi şi-a dorit din răsputeri să vină mai aproape... să-i pună mâna pe picior aşa cum o făcuse de atât de multe ori înainte. Însă îşi pierduse acest drept. În tinereţea ei confuză şi plină de furie, dăduse cu piciorul la tot.

Ştiuse dintotdeauna că mai avea sentimente pentru Dean, doar că, evident, nu înţelesese însemnătatea acestui lucru. Nu erau doar nişte amintiri dragi şi nişte doruri adolescentine. Sentimentele erau încă fierbinţi; ar fi putut să le ardă pielea dacă nu aveau grijă.

— Asta îmi stârneşte atâtea amintiri, a spus el încetişor.

Nu intenţionase să se întoarcă înspre el, însă nu s-a putut abţine. Ar fi vrut să spună ceva inteligent, însă, când s-a uitat în ochii lui albaştri, s-a simţit din nou puştoaica de şaisprezece ani. Numai că el devenise bărbat între timp. Nişte linii fine îi încadrau acum gura, iar mici riduri îi brăzdau coada ochilor. Era încă şi mai chipeş acum, dacă acest lucru era posibil.

S-a simţit copleşită de ruşine. Dacă ar fi purtat şi ea nişte haine mai bune azi în locul pantalonilor negri şi a tricoului rupt sau măcar de s-ar fi tuns şi ea. Probabil că el se simţea dezgustat de felul în care ea se lăsase să ajungă aşa... urâtă.

A încercat să-şi găsească vocea relaxată şi a spus, întorcându-şi privirea spre mare:

— Mă bucur să te revăd. Am auzit de la Caro că eşti un mare om de afaceri acum.

— Nu e mare lucru.

— Ai vorbit ca un bogătaş, a remarcat ea, încercând să zâmbească. Şi, cum te-a tratat viaţa?

Doamne, şi-ar fi dorit să preia el frâiele acestei conversaţii stânjenitoare şi să-i dea drumul...

— Ţi-am văzut spectacolul o dată. La Comedy Store.

Ea s-a întors spre el, regretându-şi numaidecât gestul. Era suficient de aproape cât să-i vadă petele verzi din ochii lui albaştri.

Şi-a adus atunci aminte cum obişnuiau aceştia să-şi schimbe culoarea, împrumutând când nuanţa mării, când pe cea a cerului.

— Serios?

— Mi s-a părut că ai fost al naibii de amuzantă!

Zâmbetul ei a redevenit cald cum era odinioară.

— Serios?

— Am vrut să vorbesc cu tine după spectacol, dar erai înconjurată de atât de mulţi oameni. Şi era şi un bărbat...

— Max.

A simţit atunci înţepătura şansei ratate şi s-a întrebat oare de câte ori se întâmplase asta. De câte ori pierduseră ori câştigaseră ocazii pentru a-şi schimba destinul, atât de mici, încât nici nu fuseseră vizibile cu ochiul liber.

— Ne-am despărţit acum ceva vreme. Dar tu? Eşti căsătorit?

A tresărit de îndată ce i-a pus întrebarea, simţindu-se complet expusă. Dacă ar fi putut să o retragă, ar fi făcut-o.

— Nu. Niciodată.

S-a simţit copleşită de o euforie bruscă, după care senzaţia a dispărut, lăsând-o încă şi mai confuză. Avea puterea să o distrugă cu un singur cuvânt, însă băiatul pe care ea îl iubise cândva devenise acum un bărbat necunoscut ei. Îl iubise atât de mult, şi totuşi, îi frânsese inima. Şi abia dacă avusese un motiv.

— În vara aceea... am aflat de la Lottie că te mutaseşi, a spus ea cu o voce tremurândă.

— N-aş mai fi putut să dau ochii cu tine, a răspuns el, privind-o. Nu doar că m-ai rănit, Ruby. M-ai distrus cu totul.

— Ştiu.

Aproape că dăduse să-l atingă, să-şi pună mâna pe coapsa lui de parcă ar fi avut şi dreptul să facă asta. Iar dureroasa realitate

că, de fapt, *nu-l putea* atinge, că abia dacă îl cunoştea, a făcut-o să se răzgândească.

S-a ridicat în picioare, îngrozită că, dacă s-ar fi uitat încă o dată la ea, ar fi izbucnit în lacrimi.

— Trebuie să mă întorc la Nora.

Încet, s-a ridicat şi el în picioare şi s-a dus după ea.

Ea s-a împiedicat şi aproape că a căzut peste mal. El şi-a lăsat mâna în jos, iar ea s-a temut brusc că el nu va mai încerca să o atingă.

Putea să-i vadă dezamăgirea din priviri.

— Timpul e preţios, a zis el. Iar dacă nu ştiam asta până acum o săptămână, o ştiu acum. Aşa că am să-ţi spun: mi-ai lipsit.

Ea nu ştia ce avea să-i zică, cum să îi răspundă. Şi el îi lipsise – atât, atât de mult – şi o durea când se gândea că avea să îmbătrânească cu dorul ăsta. O persoană mai flexibilă, mai încrezătoare ar fi putut schimba viitorul în orice clipă, însă Ruby nu-şi putea închipui o astfel de putere.

El a aşteptat, iar tăcerea dintre ei s-a prelungit. În cele din urmă, încet, s-a întors şi s-a îndepărtat.

Capitolul 14

Nora se afla pe verandă. Îi putea vedea pe Dean şi pe Ruby aşezaţi pe vechea lor stâncă.

Ruby a fost prima care s-a ridicat în picioare. A urmat-o încet şi Dean. Stăteau încremeniţi, suficient de aproape cât să se sărute.

Apoi, Dean s-a întors şi a pornit înapoi spre casă, lăsând-o pe Ruby în urmă. A parcurs aleea cu paşi mari, a zărit-o pe Nora pe verandă şi a venit înspre ea. S-a oprit în dreptul balustradei, şi-a trecut braţele peste marginea acoperită de wisteria şi a zâmbit obosit.

— Bună ziua, doamnă Bridge.

Ea a zâmbit.

— Spune-mi Nora. Mă bucur să te văd din nou, Dean. Şi mă bucur că ai decis într-un final să te întorci pe insulă.

— Şi eu mă bucur să te văd. A privit-o şi a citit durerea din ochii ei. Îţi mulţumesc, Nora, a continuat el încetişor. Însemni totul pentru el.

Ea a încuviinţat din cap, neştiind ce să mai spună. Tot ceea ce conta trecuse pe lângă ei în tăcere.

Dean s-a întors şi a privit lung înspre plajă. Nora ştia că amândoi îşi doreau să vorbească despre Ruby, însă niciunul dintre ei nu ştia ce să spună. În cele din urmă, s-a îndepărtat de balustradă.

— Vreţi să veniţi la noi sâmbătă? Am pus barca pe picioare. Vreau să îl scot pe Eric în larg.

— Ar fi frumos.

Dean a aruncat o ultimă privire plină de dor înspre Ruby, după care a plecat.

Nora a aşteptat, ştiind că Ruby nu avea să rămână mult pe plajă. Şi aşa a şi fost. Câteva minute mai târziu, a pornit în susul potecii. Când a văzut-o pe Nora pe verandă, s-a oprit.

Nora a observat ochii roşii ai fiicei ei. O urmă subţire de lacrimi îi brăzda obrajii.

— Vino lângă mine, i-a zis Nora plină de compasiune.

Ruby părea nehotărâtă. Nu-şi dădea seama ce ar fi fost mai rău: să rămână singură sau să stea cu Nora. În cele din urmă, a venit pe verandă şi s-a urcat cu fundul pe balustradă.

Nora îşi dorea să o atingă pe fiica ei, să o mângâie pur şi simplu pe creştet aşa cum obişnuia cândva. Însă o astfel de intimitate era de neînchipuit acum între ele. Nu putea să o atingă pe fiica ei decât cu cuvinte, cu amintiri.

— Ştii la ce mă gândeam acum? La iarna când eram însărcinată cu tine. Un câmp atmosferic ciudat a traversat atunci insula.

— Serios? a zis Ruby, ridicând privirea.

— Zăpada a venit mai devreme decât s-ar fi aşteptat oricine în anul acela. Imediat după Ziua Recunoştinţei. La început, oamenii au încercat să circule cu maşinile, doar că până pe seara, erau mai multe maşini în şanţuri decât pe şosea, aşa că au renunţat cu toţii. Până s-a lăsat noaptea, norii s-au risipit, şi n-am văzut niciodată un cer mai înstelat ca atunci, a rememorat ea, zâmbind. Eu şi tatăl tău eram pe verandă când am auzit râsul. Ne-am pus pe noi toate hainele groase pe care le aveam şi am ieşit să urmăm sunetul, mergând prin zăpada care ne

ajungea până la genunchi. Îmi aduc aminte că aveam senzaţia asta ciudată că ne puteam *vedea* cuvintele; păreau scrise în aburul respiraţiei noastre. Zăpada nu scârţâia sub ghete. Ci parcă... ofta. Am mers după sursa râsului până la casa familiei McGinty. Mai ştii mlaştina aia urâtă de pe proprietatea lor? Ei bine, îngheţase bocnă. Toţi copiii de pe insulă erau acolo, patinând sau dându-se cu celofanul. Nu ştiu nici până astăzi cum de s-au adunat cu toţii acolo... La miezul nopţii, au început să cadă stelele. Cu sutele. A doua zi la ştiri, au venit cu tot felul de explicaţii ştiinţifice, dar noi am luat-o drept magie.

Nora a închis ochii şi, preţ de o clipă, aproape că a simţit mirosul zăpezii proaspăt căzute, aproape că a simţit înţepătura gerului în obraji.

— După noaptea aceea, aproape o lună lucrurile au luat-o razna pe insulă. Tufişurile spinoase de trandafiri, uscate de săptămâni bune, au înflorit, ploaia cădea dintr-un cer lipsit de nori. Dar ce îmi amintesc cel mai bine sunt apusurile. De atunci şi până de Anul Nou, care a alungat magia, cerul nopţii a fost aproape tot timpul roşu. Noi l-am numit anotimpul rubiniu[8].

— De aici şi numele meu?

— Eu şi tatăl tău obişnuiam să stăm pe verandă, înfofoliţi în păturile noastre, şi să privim la cerul acela rubiniu. N-am vorbit niciodată să te numim aşa, dar, când ai venit, am ştiut amândoi că aveai să fii Ruby a noastră. Bucăţica noastră de magie.

— Mulţumesc, a spus Ruby zâmbind.

Nora s-a uitat la ea şi a continuat:

— Dean ne-a invitat pe barcă sâmbătă.

— Ce o să-i spun lui Eric?

— O, Ruby, a zis ea cu blândeţe, o să începi cu un salut.

•

Ruby abia dacă a putut dormi în noaptea aceea. La început, a încercat să-şi spună că de vină era căldura. Chiar şi cu geamurile deschise, vara fusese întotdeauna insuportabilă la etajul al doilea.

Mi-ai lipsit.

Ruby ştia un lucru: acela că rănea oamenii şi nu voia să-l mai rănească o dată pe Dean. Merita o femeie care să-i ofere înapoi aceeaşi dragoste pe care el o oferea din plin şi de bunăvoie. Măcar atâta învăţase din perioada adolescenţei.

[8] În engleza, *ruby.*

În cele din urmă, pe la trei şi jumătate, a ieşit pe balcon şi s-a aşezat în scaunul făcut de bunicul ei. În întunericul dinaintea răsăritului, a încercat să-şi găsească pacea în sunetele şi în mirosurile familiare. Freamătul valurilor... hohotitul bufniţei din hambar, nu foarte departe... mirosul trandafirilor bunicii ei, care se căţărau pe spalierele din lateralele casei.

Scrie. Asta o să-ţi ia gândul de la toate.

S-a întins după carnetul de lângă ea. Apoi s-a oprit. Încruntându-se, şi-a retras mâna.

Pentru prima oară, s-a gândit la impactul pe care avea să-l aibă articolul ei. Se învoise să-l scrie fiindcă îşi dorise să-i facă rău mamei ei, să-i provoace şi ei aceeaşi durere pe care o simţise şi ea când era mică.

Doar că acum nu mai era un copil.

Înainte, îşi dorise să afle motivul pentru care Nora îi părăsise. Sau poate că fusese atât de al naibii de sigură că văzuse tot ceea ce conta.

Însă mariajele se destramă cu un motiv *întemeiat*; femeile ca mama ei nu se hotărăsc pur şi simplu să-şi părăsească bărbatul într-o zi senină de vară.

Ruby surprinsese momente din trecut, imagini care nu se potriveau în tabloul de ansamblu pe care ea i-l făcuse mamei. Şi mai era şi dosarul cu „Cele mai bune scrisori” pe care îl citise. Prima rubrică din „Nora ştie cel mai bine” apăruse la câteva luni după plecarea mamei lor... şi asta într-un ziar local siropos, de la care nu avea cum să primească o plată care să acopere mai mult decât factura la gaz.

Ceva nu se potrivea, iar asta o deranja pe Ruby.

A închis ochii... şi şi-a amintit o zi friguroasă de octombrie care mirosea a mere coapte şi a frunze uscate. Tata era în sufragerie, stând în fotoliul lui din piele, bând şi fumând ţigări rulate de el. Toată casa mirosea a fum de ţigară. Caroline era plecată într-o excursie la Muzeul Aviaţiei din Seattle şi rataseră feribotul înapoi. Ruby stătuse în dormitorul ei, citind *Misery* de Stephen King. De la pick-up se auzea „Groovy Kind of Love”...

•

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă. Ruby s-a ridicat în capul oaselor în pat, aşteptând să audă paşii tatălui ei, iar când acesta a trecut pe lângă uşa ei deschisă, a recunoscut mersul lui

împleticit de om beat. *Te rog*, s-a gândit ea, *să nu fie vreunul dintre prietenii mei...*

L-a auzit strigând „Nora pe o voce răstită, mult prea puternică.

Ruby a îngheţat; apoi a auzit scrâşnetul plângăreţ al acului cum zgârie vinilul. Totul s-a cufundat în tăcere. Arcurile fotoliului au scârţâit.

Ruby s-a dat jos din pat şi s-a furişat lângă uşă, deschizând-o puţin mai mult.

Tatăl ei era în fotoliul său, mama în genunchi în faţa lui.

— Rand, trebuie să vorbim, spusese ea.

El o fixase cu privirea, cu părul lui prea lung şi murdar.

— E prea târziu acum pentru asta.

Nora se întinsese după el; el se ridicase în picioare, clătinându-se nesigur deasupra ei.

Ruby nu mai suportase niciun minut să vadă atât de limpede durerea tatălui ei.

— Ieşi! strigase ea, surprinsă de forţa din propria voce.

Mama ei se ridicase atunci în picioare şi se întorsese spre ea, cu braţele întinse:

— O, Ruby!

Ruby văzuse cât se schimbase: paloarea cenuşie din obraji... kilogramele pierdute... felul în care mâinile ei, mereu atât de puternice şi de sigure, îi tremurau, cu vinele albastre atât de proeminente.

Ruby se dăduse înapoi.

— Pleacă! Nu te mai vrem!

Mama ei se oprise cu mâinile atârnând neputincios pe lângă ea.

— Nu spune asta, scumpo, spusese, privind-o lung pe Ruby. Sunt lucruri pe care nu le înţelegi. Eşti atât de tânără...

Ruby nu luase în seamă lacrimile mamei. Era simplu; plânsese de atât de multe ori ea însăşi, încât îşi pierduseră din valoare.

— Ştiu ce înseamnă să fii lăsată în urmă ca şi cum... nu ai însemna nimic.

Vocea ei de trădătoare i se frânsese, rana ei proaspăt redeschisă îngreunându-i respiraţia. Ruby îşi strânsese pumnii şi rostise dintr-o singură răsuflare tremurătoare:

— Pleacă, mama! Nu te mai iubeşte nimeni aici!

Mama ei îşi întorsese privirea către tatăl ei, care se prăbuşise înapoi în fotoliul lui şi îşi ţinea capul în mâini.

Ruby ar fi vrut să-l cuprindă în braţe şi să-i spună că-l iubeşte, aşa cum deseori o făcuse în ultimele câteva luni, însă acum nu-i venea. Abia se abţinea să nu izbucnească în lacrimi amare. Aşa că făcuse un pas înapoi în cameră şi trântise cu putere uşa.

Nu ştia cât a stat acolo, complet nemişcată, cu mâinile strânse în pumni reci, dar, după o vreme, auzise nişte paşi traversând bucătăria, apoi deschizând şi închizând încet uşa din faţă. De afară, se auzise pornind o maşină; cauciucurile scrâşniseră pe pietrişul de pe alee. Tăcerea se aşternuse încă o dată, întreruptă numai de plânsetele unui bărbat în toată firea...

•

Ruby s-a ridicat în picioare şi s-a trezit ameţită. N-avea cum să fi *uitat* ziua aceea... trebuia că blocase amintirea ei, o ascunsese sub pietrele reci şi dure ale negării.

Lumea, cândva stabilă, părea că cedează sub ea.

Lucruri pe care nu le înţelegi.

Încă de pe atunci, mama ei avusese o poveste de spus... însă nu fusese nimeni care să dorească s-o asculte.

Însă acum Ruby era pregătită. Voia să afle ce se petrecuse acum mai bine de un deceniu, chiar sub propriul acoperiş, chiar în sânul familiei ei.

Iar dacă mama ei ar fi refuzat să-i răspundă la întrebări, exista mereu alternativă: aceea de a-l întreba pe tatăl ei.

PARTEA A DOUA

„Nu ne vom opri din explorarea
Al cărei fine ne va duce înapoi
De unde toate şi-au avut plecarea
Aflându-le iar locul cel dintâi.”

T.S. Eliot, *Little Gidding*

Capitolul 15

Fusese uşor să se strecoare afară din casă. Ruby nu făcuse decât să lase un bilet – *Am plecat la tata* – pe masa din bucătărie.

Acum era în camionetă, conducând în susul şoselei mărginite de copaci, care ducea departe de docul feribotului de pe insula Lopez.

Făcea parte din a patra generaţie de locuitori ai insulei, iar acum, văzând toate casele şi pensiunile noi care apăruseră pe insulă, s-a simţit copleşită de moştenirea primită. Avea *rădăcini* aici, un trecut care îşi avea originea în solul bogat şi negru al insulei. Nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă mai erau şi alte locuri unde iarba creştea până la genunchii unui copil şi merii înfloreau la marginea drumului, unde iepuri sălbatici şi maronii ieşeau de prin ascunzişuri la lumina lunii, croindu-şi calea şi ronţăind de prin grădinile de vară.

Stră-stră-străbunicul ei ajunsese în acest colţ uitat de lume dintr-o zonă mohorâtă şi industrializată a Angliei. Venise aici cu frumoasa lui soţie irlandeză cu ochi negri şi cu şaptesprezece dolari, iar împreună gospodăriseră două sute de acri de pe insula Lopez. Fratele lui i-a urmat exemplul câţiva ani mai târziu, punând stăpânire pe Insula Verii. Amândoi ajunseseră faimoşi cultivând mere şi crescând oi.

Acum, după mai bine de o sută de ani, numai zece acri de pe insula Lopez mai aparţineau tatălui ei. Casa de pe Insula Verii fusese lăsată prin testament lui Ruby şi lui Caroline; străbunicii

lor se temuseră că fiul lor avea să piardă din pământ, hectar după hectar. Şi avuseseră dreptate.

Randall Bridge locuia acum pe ceea ce fusese cândva cel mai înalt punct al fermei, un petic rotund de pământ ce se înălţa cu mult deasupra golfului.

Se născuse şi crescuse pe insulă. Trăia de când se ştia în această mică lume plutitoare şi tot acolo îşi crescuse şi copiii. Avea un şifonier plin cu cămăşi din flanel pentru iarnă şi cu tricouri pentru turişti, confecţionate local pentru vară.

Trăia cu punga strânsă, de la un sezon de pescuit la altul. Banii fuseseră dintotdeauna puţini, iar lucrurile aveau mereu să stea altfel la „vara următoare”. În lunile în care nu prindea nimic reuşise să trăiască reparând bărcile localnicilor. În majoritatea anilor, reparaţiile, nu pescuitul, fuseseră cele care le puseseră mâncare pe masă şi care le plătiseră taxele ce creşteau din ce în ce mai mult.

Ruby a urcat creasta dealului şi a trebuit să apese până la capăt frâna pentru a evita coliziunea cu nişte căprioare. Mama şi cei doi pui ai ei s-au oprit în mijlocul drumului, cu urechile ciulite. Deodată, au sărit peste şanţ şi au dispărut în iarba înaltă şi aurie.

Şi-a reluat mersul, înaintând mai încet acum. Uitase cum era să împartă şoseaua cu animalele sălbatice. În Los Angeles, pe autostrăzi ar fi circulat nişte animale cu totul diferite.

A ieşit de pe drumul principal. O potecă cu pietriş străbătea livezile de meri cu crengile lor proptite de scânduri încovoiate şi albite.

În cele din urmă, a ajuns acasă. Casa galbenă din şindrilă, construită la sfârşitul anilor 1920, stătea înghesuită între două sălcii uriaşe. Casa originală, o cabană din lemn mică şi părăginită, cu acoperiş năpădit de muşchi, mai putea fi încă văzută printre tufişurile spinoase de mure de la marginea proprietăţii.

A parcat lângă camioneta Ford rablagită a tatălui ei, a coborât din maşină şi a rămas o clipă acolo, privind în jur. Totul era întocmai după cum îşi amintea. A traversat aleea cu pietriş, trecând pe lângă cuştile de iepuri, acum goale, pe care le construise împreună cu tatăl ei, îndreptându-se spre veranda din spate. Curtea era încă împânzită de buruieni şi de flori neîngrijite. Margarete albe creşteau în moviliţe înalte până la

brâu, atrăgând toate albinele la ele. O uşă veche, cu plasă, stătea deschisă într-o rână, cu un şurub lipsă.

S-a oprit în dreptul porţii, făcându-şi curaj pentru întâlnirea cu noua familie a tatălui ei, care locuia acum în aceeaşi casă în care locuise şi cealaltă familie a lui.

Ştia că urma să intre în casa unei alte femei... una pe care abia dacă o cunoştea, cu doar zece ani mai în vârstă decât Ruby... şi că avea să-şi vadă pentru prima oară frăţiorul bebeluş. Un bebeluş care nu avea habar că tatăl lui îşi începuse o nouă viaţă, că îşi abandonase ceilalţi copii în pustiurile cenuşii ale unei familii destrămate.

A tras aer adânc în piept, a bătut la uşă şi a aşteptat. Cum nu a primit niciun răspuns, a deschis uşa cu plasă şi a păşit înăuntru, în bucătărie.

Totul era schimbat.

La geamuri atârnau perdeluţe roz, cadrilate, cu încreţituri. Faţa de masă era albă cu dantelă. Tapetul avea un imprimeu de culoarea smântânii cu trandafiri de dulceaţă ce se unduiau pe tulpini ţepoase.

Dacă ar fi avut nevoie de dovezi că tatăl ei îşi văzuse de viaţă (şi nu avea) le găsea chiar aici. Vechea lor viaţă fusese acoperită de un strat nou de var.

— Tată? a strigat ea, deloc surprinsă de slăbiciunea vocii.

A trecut pe lângă masă – scaunele fuseseră vopsite într-o nuanţă aprinsă de verde – şi şi-a vârât capul pe uşa de la sufragerie.

El se afla acolo, îngenuncheat dinaintea micii sobe negre, punând lemne pe foc. Când a ridicat capul şi a văzut-o, ochii i s-au căscat de uimire şi un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— Nu-mi vine să cred... Eşti aici!

A închis uşiţa de la sobă şi s-a ridicat în picioare.

Apropiindu-se de ea, a dat să-şi deschidă larg braţele, după care s-a oprit, încurcat. În ultimul moment, a cuprins-o într-o îmbrăţişare stângace.

— Mi-a spus Caroline că eşti acasă. Chiar mă întrebam dacă o să vii să mă vezi.

Ea a rămas agăţată de el, luptându-se din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Simţea mirosul lui de fum de lemn, de lac şi de aer sărat.

— Normal că veneam! a răspuns ea cu o voce tremurătoare, desprinzându-se din braţele lui.

Amândoi ştiau că nu era adevărat, că era numai ceva ce le-ar fi plăcut să creadă. Nici măcar nu îl sunase înainte, iar când şi-a dat seama de asta, a simţit gustul amar şi negru al propriului egoism.

El i-a atins obrazul. Pielea lui aspră, bătătorită, îi aducea aminte de orele petrecute pe puntea bărcilor din port, o fetiţă cu tatăl ei, stând laolaltă în soarele fierbinte al după-amiezii şi flecărind.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el.

— Şi mie.

Era adevărat. Chiar îi fusese dor de el, în fiecare zi de când plecase. Iar acum, stând acolo şi văzând în ochii lui cât de mult o iubea, şi-a dorit să-l ierte pentru că se recăsătorise, să accepte faptul că îşi făcuse o nouă viaţă.

Era genul de lucru care o bântuia mereu pe Ruby: regret, speranţe pentru mai bine; însă, în cele din urmă, nu se schimba niciodată. Rostea primul lucru care îi venea la gură, rănind pe oricine ar fi stat în faţa ei. Nu părea să se poată abţine.

Colecţionase de-a lungul timpului pizme şi răutăţi aşa cum colecţionase cândva păpuşi Barbie, pe care nu le împărţea niciodată cu nimeni şi la care nu ar fi renunţat. În cele din urmă, tatăl ei o rănise cel mai rău; era o idee pe care nu ştia cum s-o depăşească. Se afla mereu acolo, între ei, o aşchie încastrată chiar sub piele.

A ridicat neliniştită privirea în susul scărilor, întrebându-se unde era Marilyn.

— Nu vreau să deranjez...

— Mari l-a dus pe Ethan la medic la oraş, a zis el, rânjind apoi: Să nu te *prefaci* că nu te bucuri.

Ea a zâmbit ruşinată.

— Ei bine... chiar voiam să-l văd pe puşti. Pe frăţiorul meu, a adăugat, când a văzut cum o priveşte.

A tresărit, dorindu-şi s-o fi spus cum trebuia de prima oară.

— Nu-ţi face griji, i-a zis, dar s-a întors numaidecât, îndreptându-se înapoi în sufragerie.

Ştia că îi rănise sentimentele. El s-a aşezat pe canapeaua înflorată, punându-şi un picior peste genunchi.

— Cum stau lucrurile între tine şi mama ta?

Ea s-a lăsat în fotoliul mare şi moale de lângă foc.

— Ca Laverne şi Shirley pe cocaină[9].

— Nu văd nicio vânătaie. Trebuie să recunosc, am fost şocat când Caro mi-a spus că te-ai oferit de bunăvoie să ai grijă de Nora. Şocat şi mândru.

Lui Ruby i s-a făcut brusc dor de acel ceva pe care îl pierduseră, iar partea nasoală era că nici măcar nu se certaseră. Când a întâlnit-o pe Marylin, pur şi simplu a început să se îndepărteze de fiicele lui. Încetase să le mai sune atât de des.

— Am vrut să vin să te vizitez săptămâna asta, a spus el, adresându-i unul dintre acele zâmbete care însemnau *dar-ştii-cum-e*, cel care îi amintea mereu că avea şi altele – sau pe alţii – pe cap.

Însă nu s-a lăsat rănită de atitudinea lui degajată.

— Şi, cum e sezonul ăsta de pescuit?

În privirea lui a apărut o sclipire care a dispărut atât de repede, încât ar fi trecut cu uşurinţă neobservată. Însă Ruby o văzuse.

— Tata? Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Vara trecută a fost groaznic. Cred că... va trebui să mai vând

O porţiune de pământ.

— Of, tata...

Ruby şi-a adus aminte de ultima lor discuţie de acest fel. Se petrecuse la un an după ce mama lor plecase, un sezon în care tatăl lor nu pescuise deloc. Pe atunci mai aveau patruzeci de acri din care vânduseră lotul ce dădea înspre apă. Îşi dorise cu disperare să-l fi putut ajuta, însă singurii ei bani erau cei făcuţi din culesul fructelor de pădure.

— De cât ai nevoie?

— De trei mii. Nu-ţi face griji. Hai mai bine să vorbim despre...

— Aş putea să-ţi împrumut eu banii.

— *Tu?*

S-a întins după geantă, de unde a scos carnetul de cecuri. În ciuda protestelor tatălui ei, a scris un cec şi i l-a întins peste masă.

— Poftim, a spus, cu un zâmbet larg. S-a rezolvat.

— Nu-l pot primi, Ruby.

---

[9] *Laverne & Shirley* (iniţial *Laverne DeFazio & Shirley Feeney*) este un serial de televiziune american care a fost difuzat pe ABC din 1976 până în 1983.

Însă amândoi ştiau că, de fapt, *putea.*

— Înseamnă mult pentru mine să te pot ajuta.

— Bine, a spus el încetişor. Mulţumesc.

O tăcere nefirească s-a aşternut atunci între ei, întreruptă doar de trosnetul focului. Se întreba dacă el se gândea cumva la tatăl lui; bunicul Bridge fusese foarte dezamăgit de lipsa de ambiţie a unicului său fiu. În acest moment, nu s-ar fi arătat deloc mândru de Rand.

Deodată, bărbatul s-a ridicat în picioare.

— Vino! Hai să facem o plimbare!

Ea l-a urmat în lumina puternică a soarelui. Aşa cum o făcuseră de mii de ori înainte, s-au plimbat în josul potecii cu pietriş ce ducea înspre port, acolo unde câteva bărci de pescuit se legănau uşor de-a lungul docurilor, cu plasele lor verzi înfăşurate în jurul tambururilor uriaşe.

Tatăl ei s-a îndreptat spre cala lui de lansare – 8A – acolo unde *Căpitanul Hook* se legăna leneşă lângă doc. S-a urcat la bord, după care s-a întors şi a ajutat-o şi pe Ruby să urce. Apoi i-a aruncat o încâlceală de frânghii albe şi noi.

— Vrei să le desfaci tu, te rog? Eu şi Ned ieşim mâine în larg şi i-am zis că am totul pregătit.

Ruby s-a aşezat cu picioarele încrucişate la pupa bărcii, trăgând mănunchiul de funii în poală. A ezitat pentru o clipă, atunci când mintea ei n-a reuşit să acceseze amintirea, însă degetele au început apoi să i se mişte singure.

A desfăcut frânghia, a răsucit cele trei noduri într-unul nou şi a început să facă ochiul.

— Nora nu e chiar aşa cum mă aşteptam, a zis ea, încercând să pară neafectată.

— Asta nu-i nici pe departe surprinzător.

Ruby a avut un moment în care a simţit că-i lipseşte curajul. *Taci din gură*, s-a gândit ea, *nu întreba.* A tras aer adânc în piept şi a ridicat privirea spre tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat mai exact între voi doi?

El s-a uitat ţintă la ea, după care s-a ridicat în picioare şi a trecut pe lângă ea înspre pupa. Fiecare pas pe care îl făcea strica echilibrul bărcii, scoţând câte un scârţâit uşor. Deodată, s-a întors cu faţa spre ea, însă Ruby a avut senzaţia stranie că nu o vedea cu adevărat. Părea... încremenit sau, şi mai bine, prins

într-o capcană, şi ar fi vrut să ştie oare ce imagini îi treceau atunci prin minte.

— Tata?

Acum se simţea de parcă ar fi văzut-o prea bine. Dincolo de piele şi de păr, până în măduva oaselor, poate încă şi mai departe.

— Rămâi mai mult aici de data asta, Ruby?

— Ce vrei să spui?

— Of, Rube... a zis el, oftând. Ai un stil de a trece mai departe. N-am văzut pe nimeni care să se închidă mai bine faţă de oamenii din jur decât aşa cum o faci tu.

— Nu e uşor.

— Tu faci să pară uşor, a zâmbit el. Ai plecat tocmai în California şi ai început acolo o nouă viaţă, fără niciunul dintre noi... iar după o vreme, a fost vina noastră, a mea şi a lui Caroline. Nu te-am sunat suficient de des... sau nu am făcut-o în zilele potrivite... sau poate nu am spus ce trebuia atunci când am sunat. Te-ai mutat mai departe, tot mai departe. N-ai venit la nunta mea, nici n-ai sunat după ce s-a născut fratele tău, nici n-ai venit s-o vezi pe Caroline când a suferit cumplit în timpul sarcinii. Dar, cumva, asta a fost tot vina noastră. *Noi* te-am abandonat. Acum, vrei să încălzeşti o tocană veche. Vei mai fi aici mâine sau luna viitoare sau de Crăciun ca să vezi ce are să se mai întâmple?

Ruby ar fi vrut să-i spună că se *înşală*, doar că nu putea.

— Nu ştiu, tată, a fost tot ce a putut spune cu sinceritate şi simplitate.

El a privit-o îndelung, după care a lăsat jos frânghia.

— Urmează-mă, i-a zis, sărind jos de pe barcă şi îndreptându-se spre doc.

Mergea atât de repede, încât Ruby s-a văzut nevoită să alerge ca să-l prindă din urmă. Au traversat în grabă docul şi au început să urce dealul. A deschis cu atâta forţă uşa cu plasă, că aproape a lovit-o pe Ruby peste faţă, însă nu a părut să observe.

Ruby s-a împiedicat peste prag.

— Doamne, tată...

Când i-a aruncat însă o privire, ea a amuţit.

Tatăl ei stătea în faţa mesei din bucătărie cu o sticlă de tequila în mână. A dat-o iute pe gât, după care a tras un scaun şi s-a aşezat.

Era o mişcare ce îi trezea *mult* prea multe amintiri. A rămas surprinsă de adâncimea reacţiilor lui. O tulburase nespus să-l vadă cu sticla de băutură. A tras şi ea de spătarul unui scaun şi a spus:

— Am crezut că te-ai lăsat de băut.

— M-am lăsat.

— Mă sperii.

— Scumpo, nici n-am început bine. Stai joi, pune-ţi centura şi aşază-te confortabil în scaun.

Ruby a tras scaunul şi s-a aşezat emoţionată pe marginea lui. A început să bată atât de tare din picior, încât zgomotul făcut se asemăna cu cel al unei mitraliere.

Tatăl ei arăta... diferit. N-ar fi ştiut să spună cum anume, însă bărbatul care stătea în faţa ei, cu părul grizonant şi cu puloverul vechi, rărit în coate, nu era cel la care se aşteptase ea.

Bărbatul ăsta, aplecat în faţă, cu privirea pierdută în sticla de Cuervo Gold, arăta de parcă nu ar mai fi zâmbit de ani buni.

— Te iubesc. Vreau să ţii minte lucrul ăsta.

Ea i-a simţit tandreţea din voce, a observat emoţia din ochii lui şi şi-a amintit atunci cât de mult se îndepărtaseră.

— N-aş putea uita niciodată.

— Nu ştiu. Te pricepi destul de bine în a-i uita pe oamenii care ţin la tine. Povestea începe în anul 1967, cu doar câţiva ani înainte ca lumea întreagă să explodeze. Eu eram la Universitatea din Washington; ajunsesem în ultimul an şi eram sigur că aveam să intru în NFL. Aşa că normal că nu m-am deranjat să-mi iau diploma. Abia dacă puneam mâna pe carte. Lucrurile erau ca naiba pe atunci. Lumea ieşise de pe axă. Toţi cei pe care îi ştiam eu fuseseră într-un fel afectaţi de asta. Atunci am cunoscut-o pe Nora. Era slăbănoagă, speriată şi arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână. Cu toate astea, rămânea cea mai frumoasă fată pe care o văzusem eu vreodată. M-a crezut când i-am zis că o joc fotbal la profesionişti...

S-a aruncat puţin în faţă, trântindu-şi coatele pe masă. Doar că nu s-a întâmplat. Nu m-a sunat nimeni. Trăiam ca într-o ceaţă. Nu-mi venea să cred. Nu aveam niciun plan de rezervă, nicio altă opţiune. Apoi am fost recrutat. Probabil aş fi reuşit să

fentez – să zic că aveau nevoie de mine la fermă dar uram insula asta şi nu mă vedeam trăind aici, a spus, oftând şi lăsându-se pe spate, însă voiam şi pe cineva care să mă aştepte, să-mi scrie scrisori. Aşa că m-am întors la Nora, micuţa mea chelneriţă de la Beth’s Diner din Greenlake, şi i-am cerut să se mărite cu mine.

Ruby s-a încruntat. Auzise povestea asta de o mie de ori când era mică şi era sigură că nu asta fusese versiunea recunoscută.

— Nu ai iubit-o?

— Nu când am luat-o de soţie. Nu, asta nu e adevărat. Doar că le iubeam pe altele mai mult. În fine, ne-am căsătorit, am avut o frumoasă luna de miere la Lake Quinalt Lodge, după care am plecat. Mama ta s-a mutat în casa asta cu ai mei. Până la sfârşitul primei săptămâni, amândoi erau deja îndrăgostiţi de ea. Era fiica pe care părinţii mei nu o avuseseră, iar ea, la rândul ei, îi iubea cum eu nu putusem niciodată. Scrisorile ei m-au ţinut în viaţă acolo. E amuzant. M-am îndrăgostit de mama ta când nici măcar nu eram pe acelaşi continent cu ea. Îmi doream să *rămân* îndrăgostit de ea, doar că nu m-am întors acelaşi puşti îngâmfat şi încrezător. Vietnamul... războiul... ne-au făcut tuturor ceva, a zis, zâmbind amar. Sau poate că nu. Poate că am avut dintotdeauna sămânţa răului în mine, poate că războiul n-a făcut decât să le ofere un sol negru în care să crească. În cele din urmă, m-am întors... cinic şi dificil. Mama ta a încercat să mă repună pe picioare şi, pentru câţiva ani, am fost fericiţi. S-a născut Caroline, apoi tu...

Ruby era încercată de senzaţia străină că întreaga ei existenţă se prefăcuse în nisip, un nisip care i se scurgea printre degete.

— Când m-am întors acasă, eu şi mama ta ne-am mutat în casa de vacanţă. M-am dus la muncă la magazinul alimentar din Orcas. Toată lumea mă credea un ratat. „Atâtea promisiuni irosite”, i se şoptea tatei la un pahar în taverna lui Herb. Doamne, cât îmi uram viaţa! Brusc, a ridicat privirea. N-am vrut să se întâmple!

Ruby a înghiţit convulsiv, de parcă ceva amar îi venea înapoi pe gât.

— N-o spune...

— M-am culcat cu alte femei.

— *Nu.*

— La început, mama ta n-a aflat nimic. Am avut grijă, câtă grijă putea să aibă un om care se ducea la fund. Beam mult pe atunci – numai Dumnezeu ştie că asta nu mă ajuta deloc – şi am ştiut când a început să mă bănuiască. Doar că mi-a acordat prezumţia de nevinovăţie.

— O, Doamne, a şoptit Ruby.

— În cele din urmă, în vara aceea, cineva i-a spus adevărul. M-a confruntat. Din nefericire, eram beat când a făcut-o. I-am zis... lucruri... a fost urât. A doua zi, m-a părăsit.

Ruby simţea că se îneacă sau că ar cădea şi era disperată să se agaţe de ceva.

— O, *Doamne*, a repetat ea.

Era prea mult. Simţea de parcă ar fi fost pe cale să explodeze decât încercase să ţină totul în ea. El s-a aplecat spre Ruby, întinzându-se după ea peste masă. Ruby s-a ridicat atât de repede, încât scaunul a alunecat de sub ea. El s-a tras înapoi şi s-a ridicat încet în picioare.

— Cu toţii am purtat povara asta pentru mult prea mult timp. Unii dintre noi au încercat să o lase în urmă. A ridicat privirea spre ea şi a continuat: în timp ce unii dintre noi au refuzat s-o facă. Dar cu toţii am avut de suferit. Sunt tatăl tău, ea e mama ta – şi orice a făcut sau n-a făcut, orice a zis sau nu a zis – rămâne o parte din tine şi tu o parte din ea. Nu vezi că nu poţi fi întreagă fără ea?

Trecutul lui Ruby părea că se face fărâme în jurul ei. Nu avea nimic solid de care să se agaţe, nici măcar un lucru pe care să poată să-l prezinte drept *adevărul ei.*

— Eu plec.

— Fireşte, a zis tatăl ei, zâmbind trist.

— Sun-o pe Nora. Spune-i că mă duc la Caroline. O să ajung acasă... când o să ajung.

— Te iubesc, Ruby, a mai zis el. Te rog să nu uiţi asta.

Ştia că aştepta să-i spună şi ea că îl iubeşte, însă nu a putut să o facă.

Capitolul 16

Ruby nu fusese niciodată în casa surorii ei, însă adresa îi era imprimată în creier. Caroline era singura persoană din lume care primea regulat felicitări de Crăciun de la Ruby. Era pur şi simplu ceva necesar. Ruby înţelesese acum multă vreme că cele unsprezece luni de replici sarcastice nu meritau efortul. Mai uşor era să trimită afurisita de felicitare.

Era aglomerat în trafic când a ieşit de pe drumul interstatal 5 către suburbia răzleţită a oraşului Redmond.

Nu cu mulţi ani înainte, acolo fusese doar teren viran, sute de acri de pământ necultivat, la adăpostul dintre două râuri. Acum se numea Microsoft Land, o *über* suburbie pentru tocilari. Dezvoltatorii încercaseră să păstreze aroma locală – parcelele de teren erau mari; subdiviziunile aveau nume precum Evergreen Valley sau Ranshadow Vista, iar copacii fuseseră protejaţi. Din păcate, casele arătau la fel. Ca nişte imitaţii, dar cu un strat de vopsea Ralph Lauren.

Ruby a verificat harta maşinii închiriate şi a virat pe Emerald Lane. De-a lungul ei se înşiruiau case după case, mari, cu faţade din cărămidă, fiecare dintre ele construită pe buza şoselei. Peisagistica nouă oferea cartierului un aspect straniu.

În cele din urmă, a găsit-o: Emerald Lane, nr. 12.712.

A înaintat pe aleea albăstruie din beton şi a parcat lângă Mercedesul argintiu, tip break, după care şi-a luat geanta de pe scaunul din dreapta şi a traversat poteca până când a ajuns dinaintea unei uşi duble din lemn de stejar cu încadratura din alamă.

A bătut. Dinăuntru s-a auzit un foşnet, apoi un strigăt înăbuşit:

— O secundă!

Brusc, uşa s-a deschis larg, iar Caroline se afla în prag, arătând impecabil la unu după-amiaza într-o pereche de pantaloni de in albastru-deschis şi un pulover din caşmir la baza gâtului.

— Ruby!

Caroline a luat-o pe Ruby în braţe şi a strâns-o cu putere.

Ruby a închis ochii; pentru prima oară de ore bune s-a simţit în sfârşit în stare să-şi tragă răsuflarea cum trebuie.

În cele din urmă, Caroline i-a dat drumul.

— Mă bucur aşa mult că ai venit!

— N-am avut ocazia să trec pe la cumpărături. Voiam să le aduc ceva copiilor...

— Lasă asta, a zis Caroline, trăgând-o pe Ruby înăuntru.

Desigur, interiorul era şi el perfect. Neaglomerat şi decorat cu un gust desăvârşit. Nimic nu părea nelalocul lui.

Nu arăta deloc ca şi cum un copil ar fi *trecut* pe acolo, darămite să mai şi locuiască în ea.

Au traversat bucătăria imaculată, toată numai suprafeţe metalice strălucitoare şi blaturi negre din granit. Abia aici începeau să se vadă primele indicii ale unei familii. Fotografiile acopereau frigiderul marca Sub-Zero. Deasupra chiuvetei duble, o fereastră cu bovindou dădea înspre pajiştea înverzită şi deluroasă. Un teren de golf, desigur.

Caro a condus-o prin sufrageria elegantă, unde serviciul de ceai al bunicii lucea de pe servanta din stejar masiv, ca apoi să ajungă în camera de zi. Pereţii erau zugrăviţi cu un frumos finisaj care imita marmura, iar podeaua era din scânduri late din lemn de stejar. Două fotolii, îmbrăcate într-o ţesătură elegantă din mătase de culoarea coniacului, flancau o canapea cu o tapiţerie arămie. O pereche de lămpi din cristal stăteau de-o parte şi de alta pe măsuţele din lemn de cireş, revărsând o lumină aurie pe covorul pufos şi vechi în stil chinezesc.

— Unde sunt copiii?

Caroline şi-a dus un deget la buze şi a spus aspru:

— *Ştt*, nu vrem să îi trezim!

— Nu pot să urc pe vârfuri până la etaj şi doar să-i...

— Ai încredere în mine. Îi poţi vedea când se trezesc.

Ruby a surprins ceva – sau pe cineva – dincolo de chipul perfect şi zâmbitor, însă a dispărut atât de repede, încât nu a lăsat nicio urmă.

A simţit o mică înţepătură a neliniştii. Cu Caroline nu era niciodată nimic în neregulă. Era cea mai echilibrată şi mai stăpână pe sine persoană pe care o ştia Ruby. Chiar şi pe timpul acelei veri îngrozitoare, Caro a mers mai departe cu paşi siguri, acceptând ceva ce Ruby nu reuşise nici până acum, zâmbind, uitând, văzându-şi de viaţă...

Şi totuşi, pe cât era de imposibil de crezut, Caroline părea nefericită:

— Se întâmplă ceva cu tine, a spus Ruby. Ce este?

Caro s-a aşezat ca un papagal pe marginea fotoliului. Îşi strângea mâinile cu manichiură perfectă, încât i se albise pielea. Un zâmbet à la Julia Roberts i-a apărut pe faţa senină.

— Chiar nu e nimic. Am avut doar o săptămână proastă. Copiii fac nazuri. Nu s-a întâmplat nimic.

Ruby nu-şi dădea seama ce anume, dar clar era *ceva* în neregulă. Deodată, i-a venit:

— Ai o aventură!

De data aceasta, nu a mai avut cum să interpreteze greşit sinceritatea zâmbetului afişat de Caroline. Arăta tocmai cât de false fuseseră şi celelalte de până atunci.

— De când s-a născut Fred, mai bine mă loveşti în cap cu un ciocan decât să mă pui să fac sex.

— Poate asta e şi problema. Eu încerc să fac sex măcar de două ori pe săptămână – uneori chiar şi cu persoane diferite.

Caro a râs.

— O, Ruby... Doamne, ce dor mi-a fost de tine...

Părea normală acum.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Şi, ce te aduce la uşa mea? a întrebat Caro, lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— Ce te face să crezi că am dat fuga încoace?

Caro i-a aruncat „privirea”.

— Frumoasă ţinută! N-am mai purtat atât negru de la Halloweenul când Jenny s-a costumat în crenguţă de lemn dulce.

— Bună observaţie!

Ambele ştiau că Ruby se îmbrăca aşa ca o formă de apărare împotriva lui Caro. Era mai simplu astfel.

— Deci ce este? Ai lăsat-o pe mama legată de scaunul cu rotile şi ai fugit ţipând din casă? a întrebat Caro, râzând auzindu-şi umorul negru. Sau poate că ai lăsat-o la vreun popas la câţiva kilometri depărtare, iar acum face autostopul.

Lui Ruby nu-i venea nici măcar să zâmbească.

— Am fost acasă la tata de dimineaţă.

— Aşa, şi?

Nu ştia cum să cosmetizeze un adevăr atât de urât, aşa că l-a zis pur şi simplu:

— Când Nora a plecat... tata avea o aventură.

— A, asta, a făcut Caroline, lăsându-se pe spate.

— *Ştiai?*

— Toată lumea de pe insulă ştia.

— Eu nu.

— Tu nu ai vrut să ştii, i-a replicat Caroline cu un zâmbet blând.

Lui Ruby i-a venit greu să-şi regăsească vocea.

— Nu e cine am crezut eu că este, Caro. Suntem prinse în casa aia împreună şi, fie că-mi place sau nu, încep să o cunosc. Vorbim...

— *Ajungi* să o cunoşti mai bine?

Ceva a apărut preţ de o clipită în privirea lui Caroline. Dacă Ruby nu ar fi ştiut-o mai bine de atât, ar fi crezut că era invidie. Brusc, Caro a ieşit din încăpere. Câteva minute mai târziu, s-a întors cu două pahare cu vin şi un pachet de ţigări.

Ruby a râs.

— Fumezi... glumeşti, nu? O ţigară în mâinile tale ar fi ca...

— Fără glume, Ruby. Te rog.

Ruby a văzut atunci cât de fragilă părea sora ei.

— Deschid drumul către cancer. Asta nu se pune, nu a fost amuzantă.

Caro a deschis uşile duble şi a condus-o pe Ruby la o măsuţă cu umbrelă. Terenul de goli se întindea de-a lungul curţii cu flori, cobora într-o vale, ca apoi să se ridice dincolo de şirul de case de vizavi, surprinzător de asemănătoare cu a surorii ei.

Caroline a scos o ţigară din pachet şi a aprins-o.

Ruby i-a urmat exemplul. Nu mai fumase de ani buni şi, trebuia s-o recunoască, noutatea era distractivă.

Sora ei a tras un fum, l-a dat afară şi a rămas cu privirea aţintită asupra întinderii verzi. Un val de fum îi acoperea acum faţa.

— Ţin legătura cu mama de o căruţă de ani, mă întâlnesc cu ea din când în când să luăm prânzul împreună, o sun duminica de dimineaţă, sunt chiar fiica pe care şi-o doreşte şi totuşi rămânem ca două străine. Iar *ţie* – şi i-a aruncat lui Ruby o privire mijită – care ai tratat-o de parcă ar fi avut febră tifoidă, ţie ţi se deschide.

O tăcere stranie s-a aşternut între ele, iar Ruby nu a găsit o cale de a o depăşi.

— Am rămas una pe capul celeilalte.

Caroline a tras un fum şi a expirat lent, cu privirea aţintită în continuare la pajiştea verde.

— Nu e asta. Cum se poartă?

— Partea cea mai rea este că e mai deşteaptă ca mine. Mă tot face să-mi aduc aminte de cum obişnuia să fie. De cum obişnuiam *noi* să fim. Şi ştii şi tu, doare. Eram pe feribot de dimineaţă, înainte ca tata să lanseze bomba, şi mă gândeam la dăţile când mergeam la bâlci. Cum mergeam pe drum cu ea, mâncând vată de zahăr, spărgând farfurii urâte, aruncând bănuţi în ele şi... mi s-a făcut dor de ea.

— Ştiu ce zici.

Ruby a băgat atunci de seamă că surorii ei îi tremurau mâinile.

— Ai iertat-o? a întrebat-o. Adică, *pe bune*?

Caro şi-a ridicat privirea.

— Am încercat să uit, ştii? De cele mai multe ori reuşesc. Ai zice că li s-a întâmplat altora, nu familiei noastre.

— Deci nici tu nu ai iertat-o mai mult decât am făcut-o eu. Doar că te porţi mai drăguţ.

Caroline a vrut să zâmbească, deşi goliciunea din privirea ei era tulburătoare.

— Sinceritatea ta este un dar, Ruby, cu toate că răneşte oamenii. Dar măcar tu eşti... reală. Eu nu pare că pot...

Un ţipăt a răsunat afară prin fereastra deschisă din spatele lor. Ruby a sărit în sus.

— Doamne, Dumnezeule, a fost cineva împuşcat?

Caroline s-a dezumflat. Umerii i-au coborât în faţă, iar culoarea a părut că îi piere din obraji.

— S-a trezit prinţesa.

— Eşti bine, Caro? a întrebat-o Ruby, trăgându-se mai aproape de sora ei.

— O să fiu bine, a zis, cu un zâmbet prea fugar pentru a fi adevărat. Ruby şi-a dat atunci seama că sora ei se prefăcea din nou. S-a ridicat şi a intrat înapoi în casă.

Ruby a urmat-o.

— AAAA!

De data aceasta, se auziseră două ţipete.

O jucărie a căzut pe scări, rostogolindu-se pe trepte şi ajungând pe podeaua bucătăriei.

— Pleacă, i-a spus Caro cu un zâmbet obosit. Salvează-te.

O Barbie dezbrăcată s-a prăvălit atunci pe scări, oprindu-se cu zgomot în piciorul mesei.

Ţipetele erau din ce în ce mai puternice. Ruby şi-a înfrânat impulsul de a-şi acoperi urechile.

— Hai sus. Vreau să-mi *văd* măcar nepoata şi nepotul.

— Nu când Jenny e în starea asta. Crede-mă că ştiu.

Încă o jucărie a fost aruncată în josul scărilor, urmată de un ţipăt asurzitor:

— MAAAA-MI, ACUM!

Caroline s-a întors spre ea şi i-a zis:

— Te rog? O lăsăm pe altă dată?

— Ei bine... săptămâna următoare o să vin aici să fac pe dădaca. Tu şi Jere puteţi ieşi undeva să dansaţi sau ceva.

— Să dansăm? a repetat Caroline, zâmbind cu jind. Ar fi drăguţ.

Ruby şi-a adus atunci aminte că nu avea să mai fie acolo săptămâna următoare. Avea să fie înapoi în California, la emisiunea *The Sarah Purcell Show,* vorbind lumii despre mama ei. Deodată, a simţit că i se face rău.

— Mai bine te-ai duce. Cozile la feribot sunt infernale în perioada asta a zilei.

— Rahat, ai dreptate! a zis Ruby, verificându-şi ceasul.

Caroline şi-a petrecut un braţ pe după Ruby, a tras-o aproape şi a condus-o apoi la uşă. Acolo s-a oprit.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli despre tata, dar poate îţi va face bine. Suntem oameni, Ruby. Cu toţii. Nişte simpli oameni.

Ruby şi-a îmbrăţişat sora atât de strâns, încât niciuna dintre ele nu a mai putut respira.

— Te iubesc, Caro.

— Şi eu te iubesc, *Cubule* Ruby. Acum fugi!

Ruby s-a retras din îmbrăţişare. Avea strania impresie că, dacă ar mai fi spus orice altceva pe lângă adio, Caro pur şi simplu s-ar fi făcut fărâme.

Aşa că nu a spus decât adio.

•

Nora stătea la masa din bucătărie, cu privirea aţintită asupra pachetului de scrisori. Vorbise mai devreme cu Eric, însă după aia, liniştea o copleşise din nou.

A început să-şi frece absentă încheietura mâinii. Petrecuse o oră în dimineaţa aceea obişnuindu-se cu cârjele şi deja se

descurca mai bine. Putea să parcurgă distanţe mici. Până la sfârşitul săptămânii, spera să poată scăpa de tot de scaunul acela afurisit.

Însă exerciţiul nu-şi îndeplinise toate scopurile. Nu-i limpezise complet mintea. Scrisorile erau tot acolo.

A încercat să-şi spună câteva cuvinte de încurajare. Erau doar vorbe, şi-a spus ea, mâzgălite pe hârtie, nişte vorbe de la nişte *străini.* Cu siguranţă că avea să-şi găsească curajul de a pune mâna pe stilou şi de a redacta un răspuns de orice fel. Măcar un adio sau un mulţumesc-pentru-vremurile-bune.

Dar nu era adevărat. Fiecare scrisoare de care se apuca avea aceeaşi formulă de adresare: *Dragi cititori.*

Uneori venea cu câte un început jalnic, demn de milă: *Îmi pare mai rău decât îţi poţi închipui...* sau *Cum pot pune în cuvinte ce simt în sufletul meu...* sau *De-acum, mă cunoaşteţi prea bine cu toţii.*

Însă nu mai urma şi o a doua propoziţie. Şi de parcă asta nu era suficient de rău, se îngrijora şi pentru Ruby.

Privirea i-a fugit asupra biletului pe care îl găsise pe masa din bucătărie: *Dragă Nora*, *m-am dus să-l văd pe tata.*

Părea destul de nevinovat, însă aparenţele erau deseori înşelătoare. Ruby nu avea să se mai întoarcă.

Era numai vina ei. Îşi forţase prea mult fiica în ultimele zile, iar asta era periculos. Ruby *mereu* dăduse înapoi, încă de când era mică. Spre deosebire de Caroline, care zâmbea cu răceală şi te ţinea de mână, dându-se la o parte din drum atunci când realitatea se apropia prea mult.

Nora şi-a recunoscut greşeala de cum a văzut bileţelul de adio. Fiica ei se săturase. S-a aruncat înainte, lăsându-şi capul pe braţele încrucişate. Un plâns zdravăn probabil că ar fi ajutat-o, însă până şi calea acea bătută către uşurătate îi era acum refuzată. Se simţea secătuită.

Atunci a auzit o maşină trăgând pe alee... paşi pe verandă...

Uşa s-a deschis, iar Rand a intrat în bucătărie.

Nora a înţeles pe dată: Ruby îşi trimisese tatăl ca să-i aducă veştile proaste.

— Bună, Randall, a spus ea, dându-şi jos piciorul în ghips de pe cel de-al doilea scaun. Ia un loc.

El a privit în jur.

— Am o idee şi mai bună.

Înainte ca măcar să termine propoziţia, a traversat încăperea şi a luat-o în braţe. Ea a scos un sunet gâlgâit, surprinsă, petrecându-şi apoi braţele pe după gâtul lui şi prinzându-se bine.

— Ce n-ai...

— Ţine-te bine.

Nora a rămas agăţată când el a trecut-o pragul, ajungând pe verandă. Acolo, a luat pătura veche de mohair de pe balansoar. A coborât treptele şi a traversat gazonul netuns, îndreptându-se spre marginea apei.

Ajunşi sub un arbore uriaş de madrona, a întins pătura pe pământul pietros şi a aşezat-o jos cu grijă. Degetele de la picioare îi ieşeau golaşe din ghips, aşa că el s-a întins şi i le-a acoperit cu marginea cu franjuri a păturii.

S-a aşezat şi el lângă ea, sprijinindu-se în coate şi întinzându-şi picioarele lungi.

— Tot nu suporţi să stai în casă într-o zi însorită, nu-i aşa?

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, a zis el, întorcându-se spre ea cu o expresie solemnă pe chip. Îmi pare rău, Nora.

— Pentru ce?

Privirea lui a rămas aţintită asupra unui punct dincolo de umărul ei stâng.

— Ar f trebuie să-ţi zic asta acum mult timp.

Ea a tras aer adânc în piept. Timpul părea că rămăsese suspendat între ei. A simţit căldura fierbinte a soarelui de vară pe faţă şi mirosul familiar al mării la reflux.

În cele din urmă şi-a întors şi el privirea spre ea şi a văzut în ochii lui reflexia tristă a vieţii lor împreună.

— Îmi pare rău, a spus el, ştiind că, de data aceasta, ea a înţeles.

— Aha, a fost tot ce a putut ea să răspundă.

El s-a aplecat înspre ea şi i-a atins faţa cu blândeţe.

— A fost vina *mea.* Numai a mea. Amândoi ştim asta. Eram tânăr şi prost şi îngâmfat. Nu ştiam cât de specială erai.

Nora a fost surprinsă de cât de uşor i-a venit brusc să zâmbească. Îşi petrecuse douăzeci de ani iubindu-l pe bărbatul ăsta, încă unsprezece ducându-i dorul, iar acum, cu el alături de ea pe o pătură veche în a cărei ţesătura aspră se împletea însăşi tinereţea lor, se simţea, în sfârşit, împăcată. Poate că de asta

avusese nevoie în toţi aceşti ani. Doar de aceste câteva cuvinte simple.

Şi-a aşezat mâna peste a lui, iar liniştea s-a aşternut în jurul ei, de parcă tot ce se petrecuse în viaţa lor culminase cu acest moment. El era tinereţea ei, şi-a dat seama trist, o tinereţe nici bine petrecută, dar nici chiar irosită. Doar... trecută. În ochii lui şi numai în ai lui se vedea femeia care fusese cândva.

— Amândoi am greşit, Rand. Am încercat. Doar că n-am şi reuşit.

El a venit şi mai mult înspre ea. Preţ de o secundă în care i s-a tăiat respiraţia, a crezut că avea să o sărute. Ar fi vrut să o facă, îi putea citi dorinţa în priviri. Însă, în ultima clipă, s-a retras şi i-a oferit în schimb un zâmbet blând şi tandru, mult superior unui sărut.

— Când privesc în urmă – şi, crede-mă, că încerc să nu o fac – ştii de ce îmi aduc aminte?

— De ce anume?

— De ziua când te-ai întors. Iisuse... a zis el, închizând ochii şi continuând: Ar fi trebuit să mă arunc în genunchi şi să te implor să rămâi. Ştiam, în inima mea, că nu-mi doream altceva, dar auzisem de tine şi de tipul ăla şi nu m-am putut gândi decât la *mine.* La cum aş fi arătat dacă te-aş fi primit înapoi după aşa ceva?

A râs, un sunet hârşâit.

— *Eu*, făcându-mi griji pentru asta, după cum mă purtasem cu tine. Mi se face şi rău. Dar am plătit pentru greşeala mea, Nora. Vreme de opt ani lungi, m-am dus în fiecare seară la culcare de unul singur. Şi ţi-am simţit lipsa.

Norei îi venea să plângă pentru toate la câte dăduseră cu piciorul.

— Ar fi trebuit să suni. Şi eu am fost singură. A făcut o pauză, după care a adăugat: Păcat.

— Mda.

Ea s-a întins şi i-a dat părul din ochi.

— Dar ţi-ai văzut de viaţă. Te-ai căsătorit. Mă bucur pentru asta.

Rostind acestea, şi-a dat seama de adevărul vorbelor ei. Acele mici cuvinte – *îmi pare rău* – fuseseră cele care o eliberaseră, care o făcuseră să-l privească din nou pe Rand aşa cum era de-adevăratelea: prima ei dragoste. Marea ei dragoste, poate, dar

se va mai găsi cineva şi pentru ea într-o bună zi. A zâmbit şi şi-a arcuit sprâncenele.

— Eşti cuminte, Randall?

El a râs, mai degajat acum cu ea.

— Nici măcar un câine prost nu se lasă călcat de acelaşi autobuz de două ori.

— Bun. Meriţi să fii fericit.

— Şi tu la fel.

Ea a tresărit, neputând să se abţină.

— Tu ţi-ai înşelat nevasta. Eu mi-am abandonat copiii. Nu e chiar acelaşi lucru.

El a privit-o îndelung. A observat liniile adânci din jurul ochilor şi a gurii, crevasele săpate de trecerea anilor, de soare şi de vânt.

— I-am spus adevărul lui Ruby.

— Despre ce?

— *Adevărul.* Despre noi.

Nora a simţit că i se face rău.

— Asta a fost o prostie din partea ta.

— Am crezut că o să fii mulţumită. E ceva ce trebuia să fac de acum mult timp.

— Poate că da, dar, cum n-ai făcut-o – la timp – am îngropat aceea bucăţică din istoria familiei. Nu ar fi trebuit să o dezgropi la loc. Nu va mai face nicio diferenţă acum.

— Meritai asta, Nora, a spus el. După toţi anii ăştia, o meritai pe deplin.

— Of, Rand. A crezut în tine. Asta o să-i frângă inima.

— Ştii ce am învăţat din relaţia noastră, Nora? a întrebat el, atingându-i faţa şi zâmbind. Că iubirea nu moare. Nu iubirea adevărată. Iar asta o să afle şi Ruby acum. Te-a iubit dintotdeauna. Acum i-am dat numai un motiv s-o şi recunoască.

Nora nu s-a putut abţine să nu considere că, pentru un bărbat în toată firea, gândirea aceea era cât se poate de naivă.

Capitolul 17

După două ore de stat la coadă pentru îmbarcarea pe feribot, printre alte două sute de turişti nerăbdători şi câţiva localnici

extenuaţi, Ruby şi-a adus aminte motivul pentru care îşi dorise atât de mult să se mute de pe insulă. Să-ţi organizezi viaţa în funcţie de sistemul de transport operat de stat era ceva îngrozitor.

Ultimul lucru de care avea nevoie era timp liber de gândire. În minte i se repeta la nesfârşit conversaţia avută cu Caroline. Chiar şi după ce a dat drumul pe postul siropos de radio din camionetă şi a auzit vocile cântăreţilor care cântau versurile cântecului *Everyone knew*[10].

— Cu excepţia mea, a spus ea cu amărăciune.

Tot nu putea trece peste asta.

În cele din urmă, feribotul a ajuns – târziu, ca de obicei –, iar ea s-a urcat la bord, urmând-o pe femeia în vestă portocalie, care a direcţionat-o către un loc tocmai din capătul culoarului. Când feribotul e ieşit din port, ea şi-a ajustat scaunul într-o poziţie mai confortabilă şi a închis ochii. Poate că puţin somn avea să o ajute.

Toată lumea ştia.

A deschis ochii şi a rămas cu privirea aţintită asupra tavanului pufos, ca din catifea al camionetei. Încă simţea că tremură, de parcă însăşi fundaţia vieţii ei devenise din jeleu, făcând-o să se scufunde încet.

M-am culcat cu alte femei.

Asta schimba totul.

Nu-i aşa?

În asta şi consta iadul ei: Ruby nu putea ţine ramificaţiile zilei în mâini, ca să le studieze.

Dar un lucru era clar: felul în care îşi narase trecutul, cu tatăl erou şi cu mama în rolul răufăcătorului, nu mai era valabil acum.

Lumea nu era deloc cum o crezuse ea a fi. Şi poate că făcuse târziu această elementară, şi totuşi monumentală descoperire. Simţea de parcă fusese doar un copil în toţi acei ani, parcurgând un tărâm pe care ea singură şi-l născocise.

Însă acum ceva din interiorul ei se schimbase, creştea. Nu era nimic la fel de uşor de descris ca sentimentele. Ci mai degrabă oasele însele; ele erau cele care se mutau din loc, presându-i tendoanele şi muşchii, o nouă durere crescând adânc în interiorul ei.

[10] În traducere, *Toată lumea ştia.*

S-a întins sub scaun şi a scos carnetul şi pixul pe care le împachetase de dimineaţă. După o clipă de şovăire, a început să scrie.

Aveam şaisprezece ani când ne-a părăsit mama. Era o zi obişnuită de iunie; soarele era sus pe cerul albastru ca oul de măcăleandru. Ciudat ce lucruri îţi rămân în memorie. Sunetul era la fel de plat şi de calm ca o tavă de fursecuri necoapte, în timp ce un cârd de pui de gâscă învăţau să înoate în iazul familiei McGuffins.

Eram o familie obişnuită. Tata, Rand, se născuse şi crescuse pe insulă şi era un pescar ce repara bărci în afara sezonului de pescuit. În fiecare sâmbătă noapte se ducea cu prietenii la bowling şi ne ajuta pe noi, fetele, la temele de la matematică şi de la ştiinţe. Purta cămăşi flanelate în carouri iarna şi tricouri Lacoste cu guler vara. Nu ne-a trecut niciodată prin cap, sau, cel puţin, mie, că nu era nici pe departe tatăl perfect.

În familia noastră nu se ridica vocea, nu se purtau discuţii aprinse, nu existau nopţi în care eu şi sora mea să stăm una lângă alta în paturile noastre, îngrijorându-ne de moarte că părinţii noştri vor divorţa.

După ce am apucat-o fiecare pe drumul nostru, obişnuiam deseori să privesc în urmă la anii aceia liniştiţi. Căutam cu prea multă înfrigurare o întâmplare ieşită din comun, un moment în urma căruia să pot zice: „Aha, acela a fost începutul sfârşitului!"

Dar nu am găsit niciodată nimic. Până acum.

Astăzi, părinţii mei au tras cortina, iar Vrăjitorul din Oz – tata – a dezvăluit faptul că nu e decât un om obişnuit.

Pe atunci, nu ştiam asta, desigur. Nu ştiam decât că, într-o zi frumoasă de vară, mama s-a dus în sufragerie, târându-şi valiza după ea.

— Eu plec. Vine cineva cu mine?

Asta ne-a zis mie şi surorii mele. L-am auzit pe tata în bucătărie. A scăpat un pahar în chiuvetă, iar zgomotul făcut de spargerea lui a semănat cu nişte oase sfărâmându-se.

Aceea a fost ziua când am învăţat conceptul de dinainte şi de după. Plecarea ei ne-a tranşat familia cu precizia sângeroasă a bisturiului unui chirurg.

Pe atunci, am presupus că avea să fie doar temporar. Că nu avea să fie decât o escapadă cu „fetele", doar că mama nu avea prietene. Sau poate aşa gândesc toţi copiii.

E greu să spun când s-au schimbat sentimentele mele faţă de mama, de la vină la furie, de la dezgust la ură, însă ăsta a fost spectrul emoţiilor.

Am văzut la tata ce i-a făcut absenţa ei. În doar câteva zile scurte, aproape că a devenit de nerecunoscut. Bea, fuma, îşi petrecea toată ziua în pijamale. Nu mânca decât atunci când eu sau Caroline îi pregăteam câte ceva. A lăsat afacerea cu bărci să se ducă pe copcă şi, până în primăvara următoare, a trebuit să vândă o parcelă de pământ ca să plătească taxele şi mâncarea de pe masă.

În vara aceea mi-am format o anumită imagine despre mama. Din piatra dură a tot ce s-a întâmplat, am cioplit chipul unei femei şi am numit-o mama. În toţi aceşti ani, am păstrat-o pe noptieră; faptul că era vizibilă doar pentru mine nu o făcea mai puţin adevărată. Statuia era o colecţie de muchii aspre – egoism, minciuni, abandon.

Însă acum ştiu adevărul: tata i-a fost infidel mamei.

Infidel. Un cuvânt rece şi detaşat care nu păstrează nicio urmă din fierbinţeala pe care o implică pasiunea. Purta pe deget o verighetă în timp ce i-a tras-o unei alte femei faţă de cea căreia îi jurase iubire, onoare şi protecţie.

Faptul în sine spune mai multe decât aş putea eu. Vulgaritatea acestei propoziţii se potriveşte cu obscenitatea actului.

Ştiu că asta schimbă totul dar nu-mi dau seama unde o să ducă. Copilăria mea, despre care cu naivitate am crezut că îmi aparţinuse doar mie, acele amintiri au pictat în culori vii pânza acelor ani ai mei. Acum, pare că Barbara Streisand a avut dreptate. Amintirile sunt precum acuarelele, care se duc la prima ploaie mai abundentă.

Tatăl meu nu este bărbatul pe care l-am crezut a fi.

Chiar şi acum, când mă uit la această propoziţie pe care doar ce am scris-o, îmi dau seama cât de copilăros sună, doar că nu-mi vine alt mod de a o spune. Nu ştiu cum să îl mai privesc acum în ochi, pe acest tată care s-a dovedit a fi un străin.

Mama nu l-a părăsit – pe el şi pe noi – pentru faimă şi avere, ci pur şi simplu pentru că era om, iar bărbatul pe care îl iubea îi frânsese inima.

Ştiu cum se simte când cineva pe care îl iubeşti încetează să te mai iubească la rândul lui. E un fel de moarte miniaturală care frânge ceva dinăuntrul tău.

Această cunoaştere, această înţelegere a faptelor... ar trebui să mă facă să vreau s-o iert pe mama, nu-i aşa?

Cred însă că mi-e frică să o iubesc, fie şi numai puţin. Durerea pe care mi-a provocat-o e atât de adâncă, încât oasele mele au crescut în jurul ei. Mă întreb oare cine aş fi în lipsa ei...

Înainte să apuce să-şi termine propoziţia, s-a auzit hornul feribotului. Ajunseseră pe insula Lopez. Ruby a ridicat privirea. Ştia că, de îndată ce vor coborî cele câteva maşini, acesta se va întoarce pe insula Orcas. Insula Verii era ultima oprire înainte ca barca să se întoarcă pe continent.

Ruby a aluat atunci o decizie de moment. Nu era încă pregătită să dea ochii cu mama ei. Ar fi trebuit să discute despre această nouă informaţie pe care o aflase, iar Ruby nu se simţea încă în stare.

A pornit maşina şi a ieşit din rând, grăbindu-se să traverseze banda goală. Lucrătorii de pe feribot au ţipat la ea, făcându-i semne cu mâinile. Fără îndoială că o luaseră drept o turistă, coborând pe insula greşită. Însă nici că-i păsa. A călcat acceleraţia, a trecut peste rampă şi şi-a văzut mai departe de condus.

Casa familiei Sloan era la doar câteva străzi de terminalul feribotului. Era mare, un fel de conac în stil victorian care se asemăna cu o casă din turtă dulce, ridicat pe un promontoriu cu vedere spre port care-ţi tăia răsuflarea.

A tras maşina pe alee şi a parcat. Soarele era acum la apus; o pâclă purpurie se lăsase peste grădina îngrijită impecabil. Un gard nou, proaspăt vopsit în alb, ţinea totul la un loc. Întocmai aşa cum îi plăcea doamnei Sloan, cu toate că probabil nu mai pusese piciorul pe insulă de ani buni.

Ruby a traversat aleea presărată cu scoici sparte care ducea la uşa din spate. Acolo, s-a oprit, şi-a adunat curajul, şi a ciocănit.

Lottie a fost cea care a deschis uşa. A privit-o îndelung pe Ruby, amintindu-şi de ea – obrajii durdulii, ochii care îi dispăreau printre cute atunci când zâmbea.

— Ruby Elizabeth! a exclamat ea, bătând din palmele-i cărnoase. Doamne, ce mă bucur să te văd!

Ruby a zâmbit larg.

— Bună, Lottie. A trecut ceva timp.

— Nu atât de mult, încât să nu mă mai îmbrăţişezi, încrezuto!

S-a întins şi a apucat-o pe Ruby, trăgând-o la pieptul ei generos.

Ruby a remarcat faptul că Lottie încă mirosea a bomboanele cu aromă de lămâie pe care le ţinea ascunse în buzunarele şorţului ei.

Ruby s-a retras din îmbrăţişare, încercând să-şi menţină zâmbetul atunci când a spus:

— Am venit să-l văd pe Eric.

— E la etaj. Dean a trebuit să zboare până la Seattle – ceva legat de afaceri.

Ruby era uşurată. Acum că era aici, nu se simţea încă pregătită să vorbească şi cu Dean. Privirea i-a fugit dincolo de Lottie, în sufragerie.

— Pot să urc?

— Cum să nu, te-aş bate dacă n-ai face-o! Vrei nişte ceai dacă tot...

— Nu, mulţumesc. Sunt bine.

— În regulă. Fugi, atunci. Când Ruby a trecut pe lângă Lottie, aceasta s-a întins după ea şi i-a atins umărul: Să nu-ţi fie frică, Ruby. E tot băiatul nostru.

Ruby a tras aer adânc în piept şi a expirat apoi, începând să urce încet scările. Ajunsă pe palier, a cotit către fosta camera a lui Eric. Uşa era închisă. A împins-o uşor ca s-o deschidă.

— Eric?

— Ruby, tu eşti?

Ea a auzit atunci cât de slăbită îi era vocea, cât de diferită era faţă de vocea de odinioară, şi a înghiţit cu greu.

— Eu sunt, amice.

A deschis uşa şi a intrat în camera lui.

Numai cu puterea voinţei a reuşit să se abţină să nu ofteze din greu. Arăta atât de slab şi de obosit! Frumosul lui păr negru aproape că se dusese de tot, nu-i mai rămăsese decât o peliculă

fină. Cearcăne negre îi înconjurau ochii; pometii îi ieşeau în evidenţă din pielea palidă şi suptă.

I-a adresat un zâmbet care i-a frânt inima.

— Trebuie să fiu mort de s-a întors Ruby Bridge pe insulă.

— Am venit acasă, a răspuns ea, întorcându-şi degrabă privirea ca el să nu vadă cât e de şocată.

S-a dus cu paşi mari la fereastră şi a tras draperiile – orice ca să-şi recapete calmul.

— E în regulă, Ruby, a spus el încetişor. Ştiu cum arăt.

Ea s-a întors cu faţa spre el:

— Mi-ai lipsit, Eric, a recunoscut ea cât se poate de sinceră, urându-se încă o dată pentru cât de uşor îi fusese să lase în urmă locul ăsta, oamenii aceştia.

— Parcă ne-am întors în timp cu tine aici, a zis el, apăsând un buton şi ridicându-şi puţin patul.

Ea a zâmbit.

— Mda. Nu lipseşte decât...

El s-a întins până la sertarul noptierei, de unde a scos un joint. I-a adresat acelaşi rânjet în colţul gurii pe care ea şi-l amintea atât, atât de bine.

— E uşor să faci rost de iarbă când ai cancer, a zis el, ducând cuiul la buze şi aprinzându-l.

Ruby a râs.

— Aşa deci, i-ai afumat pe toţi prietenii noştri vechi, ai?

El a tras un fum, apoi i l-a pasat. După ce a dat, în cele din urmă, fumul afară, a spus:

— Nu mai e niciun vechi prieten pe-aici. Cel puţin, nu pentru mine. Ruby a tras un fum, care i s-a blocat în gât şi a făcut-o să tuşească.

I-a întins cuiul înapoi.

— N-am mai fumat iarbă de ani buni.

— Astea da, veşti bune! Şi, cum îţi merge în lumea comediei?

De data aceasta, a tras un fum mai mic, l-a inspirat, l-a ţinut în plămâni şi abia apoi i-a dat drumul. Apoi, au continuat să şi-l treacă de la unul la altul.

— Nu sunt suficient de amuzantă ca să fac senzaţie.

— Eşti demenţială. Mereu mă făceai să râd până nu mai puteam.

— Mulţumesc, dar asta e ca şi cum aş fi cea mai drăguţă fată din Paducah. Asta nu te face să fii Miss America. Cea mai

amuzantă faţă de pe insula Lopez n-o să-i dea gata la emisiunea lui Leno. Ăsta e crudul adevăr.

— Renunţi?

— Aşa cred. Mă gândeam să-mi încerc mâna la scris, a zis, chicotind. Te-ai prins? Să-mi încerc *mâna...* la scris.

Eric a râs cu ea.

— Da, nu e ca şi cum poţi să-ţi încerci piciorul, a zis el râzând. Amândoi ştiau că nu era o remarcă amuzantă, dar, acum, cu mirosul dulce al ierbii din jurul lor, părea de-a dreptul ilară.

— Ce fel de carte scrii?

— Ei bine, cu siguranţă nu una despre bucuriile sexului.

— Şi nici despre modă.

Ruby i-a aruncat o privire.

— Foarte amuzant. O am pe mama care să-mi critice ţinutele, dacă nu te deranjează. Hei! Chiar despre asta o să scriu. Despre bătrâna mea mamă.

Eric a râs mai încetişor de această dată. Dând afară fumul, s-a lăsat pe coate.

— Cineva ar *trebui* să scrie o carte despre ea. E o sfântă!

— Cred că sunt aşa luată, că nu mai aud bine. Mi s-a părut că ai zis că e o sfântă.

El s-a întors spre ea.

— Chiar e.

Faţa lui părea să plutească dinaintea ei, de două ori mai mare. Ochii lui de un albastru-deschis erau apoşi, înconjuraţi de firicele aproape invizibile de roşu. Buzele lui, cândva pline şi aproape feminine, erau acum lipsite de culoare. Deodată, a simţit că nu se mai poate preface, că nu mai poate flecări aşa.

— Eric... cum te simţi? Pe bune?

— Cum ar spune doctorii, în stadiu terminal, a zis el, zâmbind slab. Amuzant, au scornit un eufemism pentru fiecare etapă a bolii, dar, când chiar ai nevoie de nişte luciu de buze să acoperi tot, îi spun stadiu terminal. De parcă ţi-ar trebui să-ţi fie reamintit faptul că eşti pe moarte.

Ruby i-a dat şuviţele subţiri şi moi din ochi.

— Ar fi trebuit să ţin mai bine legătura cu tine. Ce s-a întâmplat între mine şi Dean, nu ar fi trebuit să las asta să se răsfrângă şi asupra ta.

— I-ai frânt inima, a spus Eric încetişor.

— Aş zice că inimile tuturor s-au frânt în acel an, de nu ni le-a mai putut nimeni face la loc.

El i-a atins obrazul.

— Ce a făcut mama ta... a fost chiar nasol. Dar nu mai ai şaisprezece ani. Ar trebui să poţi vedea lucrurile mai clar acum.

— Cum anume?

— O, haide, Ruby. Toată insula ştia că tatăl tău şi-o trăgea cu alte femei. Nu crezi că asta face puţin diferenţa?

Deci era adevărat: toată lumea ştia.

— Eu şi Caroline n-am făcut nimic ca să ne părăsească şi pe noi.

Iată, lucrul peste care nu putea trece.

— Am ajuns s-o cunosc destul de bine pe mama ta în ultimii ani şi, dă-mi voie să-ţi spun, e grozavă. Aş da *orice* să am o mamă ca ea.

— Doamna cu avion privat ţi-a făcut greutăţi, să înţeleg?

— Nu, nu greutăţi. Când i-am zis mamei că sunt gay, mi-a spus că nu vrea să mai dea vreodată ochii cu mine.

— Şi cât a ţinut-o?

— Nu e ca mama ta. Mama a vorbit serios când m-a dat afară din casă. Nu am mai văzut-o de atunci.

— Nici acum?

— Nici acum.

— Doamne... îmi pare rău, a spus ea, ştiind cât de nepotrivite erau cuvintele ei.

— Ştii cine mi-a fost alături în perioada asta grea... când mi-am dat seama că sunt gay şi după ce am fost dezmoştenit de propriii părinţi?

— Dean?

— Mama ta. Doar ce trecuse de la rubrica „Nora ştie cel mai bine” la cea din *Seattle Times*. I-am scris, la început anonim. Mi-a răspuns, lăudându-mi curajul, încurajându-mă să ţin bărbia sus, că sigur mama mea avea să se răzgândească. Mi-a dat speranţă. Dar, după alţi câţiva ani, mi-am dat seama că se înşelase. Mama fusese cât se poate de fermă în hotărârea ei. Nu avea să aibă un fiu poponar. Punct.

S-a întins după portofelul de pe noptieră. L-a deschis, a scos de acolo o bucată împăturită de hârtie şi a desfăcut-o.

— Poftim. Citeşte asta.

Ruby a luat bucata de hârtie din mâinile lui. Era îngălbenită de vreme şi brăzdată de linii fine de la cum stătuse împăturită. O pată maro murdărea colţul din dreapta sus. S-a concentrat asupra scrisului mărunt şi îngrijit. I-a luat o clipă să recunoască scrisul. Era al mamei ei.

Dragă Eric,

Nu pot exprima prin cuvinte compasiunea pentru durerea ta. Faptul că ai ales să o împărtăşeşti cu mine este o onoare pe care o preţuiesc.

Pentru mine, vei rămâne întotdeauna Eric, regele frânghiei. Când închid ochii, te văd atârnând ca o maimuţă de frânghia de deasupra lacului Anderson, ţipând Banzai! în timp ce te arunci în el. Văd un băiat care a venit la noi acasă când eram bolnavă, care a stat pe prispă zdrobind într-un bol frunze de mentă din care să-mi fac ceai. Văd un băiat în clasa a şasea, cu faţa roşie de coşuri noi, cu voce gravă, căruia nu îi era frică s-o ţină pe domnişoara Bridge de mână când mergeau pe holurile şcolii.

Ăsta eşti tu, Eric. Cel pe care alegi să-l iubeşti e doar o parte din tine, dar nu totul. Eşti încă băiatul care nu suportă să mănânce fiinţe cu sânge cald. Sper şi mă rog ca, într-o zi, mama ta să se trezească şi să-şi aducă aminte de băiatul special căruia i-a dat naştere. Sper că atunci îşi va ridica privirea şi va zâmbi, văzând bărbatul care ai devenit.

Dar, dacă nu o va face, te rog, te rog nu lăsa asta să-ţi frângă inima. Unii oameni pur şi simplu nu găsesc în ei puterea de a accepta lucruri. Dacă acest lucru îngrozitor se va întâmpla, Eric, trebuie să mergi înainte. Nu îţi rămâne altceva de făcut. Viaţa e plină de oameni diferiţi, frânţi, răniţi, care pur şi simplu pun un picior înaintea celuilalt şi continuă să meargă înainte.

De mama ta mi-e frică mie. Tu vei creşte, te vei îndrăgosti, vei afla cine eşti cu adevărat. Când voi veni să te vizitez şi vom fi amândoi bătrâni, vom sta pe verandă şi vom râde, aducându-ne aminte de vremurile care aproape că ne-au ucis. Dar nu şi mama ta. Dacă va continua pe această cale, va ajunge s-o mănânce din interior. Va descoperi că unele suferinţe sunt fără sfârşit.

Aşadar, iart-o. E singura modalitate de a-şi uşura durerea din inimă. Iart-o şi iubeşte-o şi mergi mai departe.

Te iubesc, Eric Sloan. Tu şi fratele tăi îmi sunteţi ca fiii pe care nu i-am avut. Iar dacă v-aş fi născut, aş fi fost mândră de bărbaţii care aţi devenit.

Multe sărutări,

Nora.

Ruby a împăturit la loc scrisoarea.

— Ce scrisoare frumoasă! Înţeleg de ce o porţi tot timpul cu tine.

— M-a salvat. Literalmente. Mi-a luat ceva – chiar mult dar, în cele din urmă, am iertat-o pe mama, iar când am făcut asta, s-a dus şi durerea permanentă din piept.

— Nu ştiu cum ai putut s-o ierţi. Ce ţi-a făcut...

— A fost omeneşte, atâta tot.

— Dar acum?

El a oftat, trecându-şi mâna prin păr.

— Acum e mai dificil. Îmi dau seama cât de preţios e timpul. Nu vreau decât o clipă cu ea ca să-i pot spune că o iubesc. Şi s-o aud... Vocea i s-a frânt, devenind acum doar o şoaptă: Şi s-o aud că-mi spune că mă iubeşte.

Ruby s-a întors spre el şi l-a atins pe faţă.

El a zâmbit, punându-şi mâna peste a ei.

— Iartă-ţi mama, Ruby.

— Mă tem, a răspuns ea, dând glas unor cuvinte pe care rareori îşi îngăduia să le pronunţe cu voce tare.

El şi-a luat mâna de pe braţul ei.

— *Hristoase!* Viaţa e scurtă, nu înţelegi asta? Ne împleticim de-a lungul ei, crezând prosteşte că avem o veşnicie să facem lucruri, să spunem lucruri... doar că nu e aşa. Te poţi simţi perfect, ca apoi să te duci să-ţi faci controlul anual într-o după-amiază senină de miercuri şi să afli că ţi-a expirat timpul. Sfârşitul jocului.

Ea s-a uitat la el:

— Cum ierţi pe cineva?

El i-a zâmbit cu blândeţe:

— Pur şi simplu... renunţi la ce simţi. Te descleştezi.

— Dacă renunţ... mi-e frică să nu cad.

— Nu e nimic în neregulă cu căzutul. El i-a sărutat vârfurile degetelor, apoi i-a trimis o bezea. Te iubesc, Ruby. Nu uita asta.

— Niciodată, a şoptit ea. Niciodată.

Era trecut de miezul nopţii când Ruby a ajuns, în cele din urmă, acasă. S-a strecurat tiptil pe lângă uşa închisă de la dormitorul mamei şi a urcat la etaj. Punându-se în pat, şi-a luat carnetul şi a început să scrie:

Unul dintre cei mai buni prieteni din copilărie este pe moarte. Am stat la căpătâiul lui astăzi şi i-am vorbit de parcă totul ar fi fost normal deşi, în tot timpul acela, abia dacă am putut respira.

Până acum câteva ore, nu-l mai văzusem de zece ani, iar în tot acest timp, abia dacă mă gândisem la el.

Abia dacă-mi amintisem de el.

Am uitat de băiatul ăsta, acum bărbat, cu care am trecut mână în mână prin copilărie. Am păstrat medalia cu Sfântul Cristofor pe care mi-o dăduse în dar când am împlinit 13 ani, însă pe băiat l-am pierdut.

Poate că el nici nu a observat asta sau nu i-a păsat. La urma urmelor, o apucaserăm pe căi diferite în viaţă, aşa cum se întâmplă cu prietenii din copilărie, însă acum văd tristeţea din toate acele lucruri obişnuite. I-am întors prea uşor spatele; nu m-am gândit suficient ce – şi pe cine – las în urmă. Acum, nu mă mai pot gândi la altceva.

Am lăsat în urmă un băiat cu părul negru şi cu un râs sincer, răsunător, ca să mă întorc acum la un bărbat atât de slab, încât nu-mi venea să-l ating de teamă de a nu-mi vedea propriile oase prin pielea lui ca hârtia.

Iar bărbatul acesta, deşi pe moarte, m-a primit în casa lui de parcă nici nu aş fi plecat. Ştia el, oare, cât m-a durut să mă uit în ochii lui apoşi şi să-mi văd reflexia propriei goliciuni? Propriei lipse.

Aş vrea să pot aduna frânturile inimii mele rănite, să le strâng în poală şi să le studiez. Poate atunci aş putea identifica golul, piesa lipsă, care mă face cu atâta uşurinţă să uit de cei pe care îi iubesc.

M-am săturat de existenţa mea solitară, am obosit până în măduva oaselor. De ani întregi tot alerg, atât de repede şi de tare, încât am rămas fără suflare. Şi iată-mă aici, la capătul drumului, doar ca să văd, de fapt, că nu duce nicăieri.

O vreau pe mama. Nu e uimitor? M-aş duce – dacă aş putea – acum la ea, în braţele ei şi i-aş spune: Eric e pe moarte şi nu-mi pot închipui o lume fără el.

Cum s-ar simţi oare? Să o las să mă aline? Când închid ochii, o pot vedea foarte limpede, dar, când îi deschid, văd toate acele uşi închise dintre noi. Iar durerea care mi se răsfrânge din piept mă înţeapă din ce în ce mai mult.

Dar acum ştiu ce este, ce a fost această durere care a făcut parte din mine atâta amar de vreme.

E pur şi simplu dorul. Dorul de mama.

Capitolul 18

A doua zi de dimineaţă, s-a nimerit să fie una dintre acele zile perfecte de iunie care îi convingea pe turişti să cumpere pământ pe insulele San Juan.

Ruby s-a trezit târziu, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că se foise toată noaptea.

Ştia, desigur, că ea şi Nora trebuiau să vorbească despre mărturisirea tatălui ei. Spera totuşi să o poată amâna o vreme – cam până când aveau să i se lase sânii lui Britney Spears.

A dat păturile la o parte şi s-a dat jos din pat. Un duş a făcut-o să se simtă aproape ca o fiinţă umană şi a rămas acolo, sub jetul de apă, până când aceasta a început să se răcească. Şi chiar şi atunci a ezitat să iasă. Măcar în duş avea un scop.

A ieşit din duş şi a rămas pe bucata de covor pufos şi roz, cu apa picurând de pe ea. Ţevile vechi trosneau şi scârţâiau pe măsură ce apa gâlgâia înspre scurgere.

Prin abur, s-a văzut în oglindă. A şters umezeala formată şi s-a holbat la reflexia înceţoşată a propriului chip.

Avea unul dintre acele rare momente când, preţ de o fărâmă de secundă, te vezi ca prin ochii unui străin. Părul îi era prea scurt, tuns prost, de parcă fătuca aia proastă, cu păr mov, care mesteca gumă, de la şcoala de frumuseţe folosise foarfecă cu zimţi în loc de una obişnuită. Ce Dumnezeu o făcuse pe Ruby să aleagă nuanţa negru „Elvira, Amanta Nopţii” drept vopsea de păr?

Îi făcea tenul să arate ca al unui vampir.

Nici nu era de mirare că nu putuse să atragă un tip decent. Şi Laura Palmer arătase mai bine în *Twin Peaks* – iar ea fusese adusă moartă la ţărm de valuri.

Ruby şi-a dat seama că *încercase* în mod voit să pară neatrăgătoare. Adevărul acelei realizări era atât de uimitor, încât a rămas efectiv cu gura căscată.

Tot rimelul acela, dermatograful negru, culoarea părului... toate nu erau decât un camuflaj.

Şi-a aruncat geanta de cosmetice la gunoi. Aceasta a căzut pe fund cu un zdrăngănit satisfăcător. Gata cu machiajul în stil eroina-şic şi gata cu hainele de camuflaj. La naiba, o să renunţe şi să-şi mai vopsească părul şi o să afle şi care e culoarea naturală. Din câte îşi amintea, era un castaniu plăcut, obişnuit.

Hotărârea în sine a făcut-o să se simtă mai bine. S-a dus în dormitor, şi-a pus blugii şi tricoul cu anchior, după care s-a grăbit la parter.

Nora stătea în picioare lângă blatul din bucătărie, sprijinindu-se în cârjele ei. Zgomotul făcut de picuratul aparatului de cafea umplea bucătăria de un ritm constant. A ridicat privirea atunci când Ruby a intrat în încăpere.

O privire aproape comic de surprinsă i-a apărut pe chip.

— Eşti... frumoasă, a zis şi a roşit numaidecât. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să par surprinsă.

— E în regulă. Aş zice că nu-mi stătea aşa bine cu tot machiajul ăla.

— Nu mă ating de subiectul ăla nici cu o prăjină de trei metri.

Ruby a râs. Se simţea bine să facă asta.

— Am nevoie de o tunsoare. Rău de tot. E vreun salon prin Friday Harbor?

— Obişnuiam să-ţi tund eu părul.

Ruby nu mai ţinuse minte asta până în acel moment, oare amintirea a copleşit-o brusc: serile de duminică din bucătărie, şervetul de vase prins în jurul gâtului cu un cârlig de rufe, zgomotul foarfecii, fâsâitul paginilor ziarului pe care îl citea tatăl ei în sufragerie. Ruby a rămas în loc pentru un moment, ciudat de nesigură în privinţa a ce avea de făcut. Avea senzaţia enervantă că dacă ar fi zis acum ce trebuia – în acea clipă care părea plină de posibilităţi – ar putea schimba lucrurile. Pe neaşteptate, s-a simţit vulnerabilă, un copil care-şi afişa emoţiile, ca numele scris pe eticheta prinsă în piept.

— Ai vrea să mă tunzi şi acum?

— Desigur. Adu un prosop şi un cârlig de rufe. Foarfecă ar trebui să fie...

Nora şi-a luat cârjele şi a mers şchiopătând până la sertarul cu unelte.

Ruby s-a trezit încurcată preţ de o clipă, neştiind sigur din ce motiv.

Părea că Nora era la fel de dornică precum Ruby să evite conversaţia de la micul dejun.

— Ia scăunelul din spălătorie şi du-l afară.

Ruby a adunat toate cele necesare şi le-a dus afară. A pus scăunelul pe un petic plat de iarbă care dădea înspre port şi s-a aşezat pe el.

A auzit-o pe Nora venind spre ea. *Poc-pas-poc-pas.* Mama ei a coborât treptele verandei şi a traversat peluza cu mişcări ciudate, o femeie căreia îi era teamă să nu păşească într-o gaură şi să-şi scrântească şi glezna bună.

— Eşti sigură de asta? a întrebat-o Ruby, urmărind-o cu privirea. Parcă şi aud un *ups!* şi mă trezesc cu o tunsoare din acelea asimetrice cum îmi făceai în generală!

Nora s-a oprit în spatele lui Ruby.

— Îţi mai aduci aminte ultimul tău an de liceu? Nu foloseai fixativ, ci lac de bărci. Mi-era aşa frică să nu-ţi pun din greşeală mâna în păr şi să-mi tai încheietura!

Râzând, a înfăşurat prosopul în jurul gâtului lui Ruby şi l-a prins cu cârligul, trecându-şi apoi degetele prin părul încă umed.

Ruby a oftat. Abia când a auzit zgomotul – sâsâitul aerului printre dinţi – şi-a dat seama de ceea ce simţea.

Dorul acela, din nou.

— O să-i dau puţină formă, bine?

Ruby a clipit, alungându-şi din minte trecutul.

— Da, a răspuns ea aproape în şoaptă. Şi-a dres glasul şi a repetat, ceva mai tare de data asta: Bine.

— Stai dreaptă. Şi nu te mai mişca!

Ţăcănitul foarfecei a părut că o hipnotizează pe Ruby, asta şi atingerea familiară şi alinătoare a mamei ei.

Nora a prins-o pe Ruby de bărbie, forţând-o cu blândeţe să privească înainte. *Harst-harst-harst.*

— M-a sunat Eric aseară. Mi-a spus că l-ai vizitat.

Ruby a închis ochii.

— Nu sunt pregătită să vorbim despre Eric, a spus ea încetişor.

— Bine. Atunci de ce nu-mi spui despre viaţa ta de la Hollywood?

Primul gând al lui Ruby a fost *articolul.*

— Nu sunt prea multe de spus. E ca şi cum aş trăi în al treilea cerc al iadului. Nici despre asta nu vreau să vorbesc.

Nora a făcut o pauză; foarfecă a rămas nemişcată.

— Nu voiam să-mi bag nasul. Mi-ar fi plăcut doar să ştiu cine ai ajuns.

— A.

Nu era ceva la care se gândise prea mult ea însăşi – cine era. De obicei, se concentra pe cine îşi dorea să ajungă. Mai bine să privească înainte decât înapoi şi tot restul.

— Nu ştiu.

— Îmi aduc aminte când doctorul Morane mi te-a pus prima oară în braţe, a spus Nora, oprindu-se din tuns. Încă de la început, ai fost numai foc şi gheaţă. Ţipai ca să obţii ce aveai nevoie, dar un animal rănit te făcea să plângi. La opt luni deja mergeai, iar la doi ani vorbeai. Şi, Doamne, multe mai aveai de spus! Era ca şi cum o aveam în casă pe păpuşa vorbăreaţă Cathy care se trăgea singură de şnur. Nu-ţi mai tăcea gura!

Ruby şi-a dat atunci seama că îi era dor de ea însăşi, de cine obişnuise să fie. Uitând-o pe mama ei, se uitase şi pe sine.

— Ce făceam?

— Ai vrut tatuaj de pe la doisprezece ani, simbolul infinitului, dacă îţi vine să crezi. Nu ţi-ai făcut niciodată piercing în urechi, pentru că toată lumea făcea *asta.* Ai vrut să mergi la un ashram în vara în care ai împlinit treisprezece ani. Ţi-a fost foarte multă vreme frică de întuneric şi, de fiecare dată când era furtună, eu mă trăgeam spre tatăl tău fiindcă ştiam că aveai să vii în camera noastră şi să te strecori în patul nostru.

Nora s-a întors spre ea, dându-i cu blândeţe din ochi părul încă umed.

— Mai e vreo parte din fetiţa aceea în tine?

Ruby a simţit brusc că începe să tremure, nesigură.

— Nu mi-am făcut niciodată piercing în urechi.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Mi s-ar frânge inima să mă gândesc că te-ai schimbat atât de mult. S-a întins şi a atins-o pe Ruby pe obraz. Întotdeauna puteai să însufleţeşti o încăpere mai bine decât oricine altcineva

pe care îl cunosc. Mai ţii minte ziua în care ne-am dus la redacţia de pe insulă şi i-am pus să facă un reportaj despre dansul tău din clasa a opta? a zis ea, zâmbind. Eu am stat lângă tine şi m-am gândit: „Fata asta a mea ar putea conduce ţara". Am fost atât de al naibii de mândră de tine!

Ruby a înghiţit în sec.

Nora şi-a reluat tunsul. Câteva minute mai târziu, a anunţat:

— Gata. Am terminat.

S-a depărtat câţiva paşi şi i-a întins lui Ruby o oglindă.

Ruby şi-a privit reflexia, aşa cum era prinsă în ovalul argintat. Arăta din nou tânără. Ca o femeie care avea toată viaţa înaintea ei, în loc de comedianta chinuită şi plină de amărăciune care îşi pierduse tinereţea prin baruri.

— Arată super! a exclamat ea, întorcându-se către mama ei.

Privirile li s-au întâlnit şi au rămas aşa o clipă.

— M-am dus ieri să-l văd pe tata.

— Ştiu. A venit să mă vadă.

Ruby ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Trebuie să discutăm.

Nora a oftat. Era un sunet asemănător şuieratului unui cauciuc spart.

— Da. S-a aplecat şi şi-a luat cârjele. Nu ştiu de tine, dar eu am nevoie de o cană de cafea pentru asta... şi de un scaun. *Clar* va trebui să stau jos.

Şi, fără să o mai aştepte, a pornit spre verandă.

Ruby a pus deoparte scaunul, a luat cele două căni de cafea şi a pornit înspre verandă. Nora se aşezase în fotoliu; Ruby a ales balansoarul.

Nora a luat cana de la ea şi i-a mulţumit.

— Tata mi-a spus că ţi-a fost infidel, s-a grăbit Ruby să înceapă.

— Şi mai ce?

— Mai contează şi altceva?

— Normal că da, s-a încruntat Nora.

Ruby nu ştia ce să îi răspundă.

— Cumva a dat vina pe Vietnam... ei bine... poate nu. Nu-mi dau seama sigur pe ce a dat vina. A recunoscut că războiul l-a schimbat, dar am senzaţia că ar fi călcat strâmb oricum.

Nora s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— L-am iubit pe tatăl tău din prima clipă când am pus ochii pe el, dar eram tineri şi ne-am căsătorit din motive copilăreşti. Eu îmi doream o familie şi un loc unde să mă pot simţi în siguranţă. El îşi dorea... nu sunt sigură ce îşi dorea el, a continuat ea, zâmbind. O femeie care să-l aştepte acasă, presupun. O femeie pe care să o considere perfectă. O vreme, am fost cuplul ideal. Amândoi am crezut că era un soi de Dumnezeu.

— Era uşor să-l vezi aşa. Se purta atât de... iubitor şi de drăguţ.

— Nu-l judeca prea aspru, Ruby. Infidelitatea lui a fost doar o parte din ceea ce ne-a făcut să ne despărţim. A fost şi vina mea.

— Ţi-ai tras-o şi tu cu alţi bărbaţi?

— Nu, dar l-am iubit prea mult, iar asta poate fi la fel de rău cu a nu iubi suficient pe cineva. Aveam nevoie de atâtea garanţii şi de atâta dragoste, încât îl epuizam. Niciun bărbat nu poate umple toate golurile întunecate din sufletul unei femei. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi fie infidel. Cred că l-am înnebunit de cap cu nesiguranţele şi cu suspiciunile mele.

Ruby nu înţelegea.

— *Ştiai* că avea să-ţi fie infidel? Cum?

— Ai spus că ai trăit cu un bărbat. Max parcă îl chema, nu?

Ruby a încuviinţat din cap.

— Da. Dar ce?

— Ţi-a fost infidel?

— Nu. Ei bine... nu la început, poate.

— Te aşteptai să fie?

— Normal, a răspuns Ruby, mult prea repede.

Prea repede. Atunci a oftat şi s-a lăsat pe spate.

— Nu. Nu mă aşteptam să mă vrea doar pe mine.

— Fireşte că nu. Dacă mama ei nu o iubeşte suficient cât să rămână, de ce ar face-o un bărbat?

Nora s-a uitat lung la ea; zâmbetul pe care i l-a adresat Ruby era unul trist.

— Ăsta e darul primit de la tatăl tău, cel pe care ţi l-am transmis mai departe şi ţie.

— Iisuse, a spus Ruby încetişor.

Mama ei avea dreptate. Ruby îşi petrecuse întreaga viaţă temându-se atât de mult de suferinţa inimii, încât nu se lăsase iubită. De asta şi stătuse cu Max toţi acei ani. Ştia că nu avea

să-l iubească niciodată, astfel încât inima ei era în siguranţă. Iar toată singurătatea aceea... era din cauză că nu credea că se poate îndrăgosti cu adevărat.

Ruby s-a dus la balustradă şi a rămas cu privirea pierdută asupra canalului. Nu-şi dădea seama cum anume se simţea... sau ce anume ar fi trebuit să simtă.

— Îmi aduc aminte de ziua în care te-ai întors.

A auzit-o pe mama ei trăgând aer în piept şi a aşteptat să-i răspundă. Cum nu a făcut-o, s-a întors spre ea.

Nora stătea acolo, aplecată, ca şi cum ar fi aşteptat o lovitură.

— Nu-mi place să mă gândesc la ziua aia.

— Îmi pare rău... mamă, a spus Ruby încetişor. Ţi-am spus nişte lucruri îngrozitoare.

Mama ei şi-a ridicat brusc privirea. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mi-ai spus *mamă.*

S-a ridicat şi s-a apropiat şchiopătând de Ruby.

— Să nu îndrăzneşti să te simţi vinovată pentru ce mi-ai spus. Erai doar un copil, iar eu ţi-am frânt inima.

— De ce te-ai întors acasă în ziua aia?

— Mi-era atât de dor de voi, fetele. Dar, când am văzut ce vă făcusem, mi s-a făcut ruşine. V-aţi uitat la mine cum mă uitasem eu cândva la tatăl vostru. Iar asta... m-a distrus.

Ruby n-a mai putut evita întrebarea.

— Bine, am înţeles de ce l-ai părăsit pe tata, dar de ce ai stat departe de noi?

Nora a fixat-o cu privirea.

— Plecatul... statul departe... pentru voi, astea sunt doar începutul poveştii mele. Pentru mine, eram deja în toiul ei...

•

Nora a tras aer adânc în piept şi a început. Apele trecutului erau pe cât de reci se aşteptase să fie, chiar şi în această dimineaţă caldă şi superbă de vară.

— Toată lumea credea că eu şi Rand suntem cuplul perfect, a spus ea, cuprinzând în mâini cana de cafea din porţelan. Eram tânără pe atunci şi îmi păsa de aparenţe mai mult decât de esenţă. Aici te aduce traiul cu un alcoolic. Creşti ascunzându-te, tresărind la orice mişcare, protejându-l tocmai pe bărbatul pe care ar trebui să-l dai în vileag. Te asiguri că nimic din urâţenia din casa voastră nu se varsă şi pe străzi. O lecţie pe care mama

m-a învăţat când eram suficient de mare cât să mă spăl singură pe dinţi. Să mă prefac, să zâmbesc... şi să plâng în spatele uşilor închise. Am bănuit că tatăl tău mă înşela cu mult înainte de a avea vreo dovadă palpabilă. Fără nicio aluzie.

Ruby aproape că era să-şi scuipe cafeaua.

— Cum poţi glumi despre asta?

— Ce se spune despre comedie, că nu e doar atunci când râzi? a zâmbit ea şi a continuat. Mă... durea să-l bănuiesc de aşa ceva, dar asta nu a fost cea mai rea parte. Cea mai rea parte a fost băutul. A început să bea după cină – asta în nopţile când venea acasă. Voi probabil că nici nu aţi observat. Câteva beri, din când în când, câte un pahar de whisky cu sifon. Până la zece, începea să se clatine, iar până la unsprezece deja se împleticea mergând. Şi devenea... răutăcios. Toate nesiguranţele lui – mai ştii cât de dur fusese bunicul cu el – şi toate dezamăgirile se revărsau afară din el, iar totul ajungea să fie vina mea. De fiecare dată când ţipa la mine, îl auzeam pe tata, şi deşi Rand nu m-a lovit niciodată, începusem să mă aştept la asta, mă depărtam de el tresărind, ceea ce îl înfuria şi mai rău. Cum credeam că ar fi putut să mă *lovească*, obişnuia să zbiere, ieşind cu paşi mari din casă.

Şi-a ridicat privirea la Ruby.

— Aşa că, vezi tu, eu eram cel puţin jumătate din problemă. Nu puteam să separ trecutul de prezent şi, cu cât încercam mai mult, cu atât cele două se contopeau mai tare. Eram îngrozită să nu ajung ca mama – o femeie care nu scotea mai mult de două cuvinte odată şi care s-a dus de tânără. Dar eu gestionam bine situaţia, până când Emmaline Fergusson mi-a spus despre Shirley Comstock...

— Antrenoarea mea de fotbal?

Nora a încuviinţat din cap.

— Mai ştii cum tatălui tău începuse deodată să îi placă fotbalul?

Ruby a rămas cu gura căscată.

— Nu... nu cu antrenoarea mea.

— E o insulă mică, a conchis Nora cu obidă, nu aveai prea multe femei dintre care să alegi. Mi-am spus că nu contează. Eu eram *soţia* lui, iar asta era o onoare. Doar că a început să bea încă şi mai abitir şi să dea mai puţin pe acasă, iar pe mine asta m-a terminat. Totul a început cu insomniile. Pur şi simplu nu am

mai putut dormi. Apoi au venit atacurile de panică. Am primit o reţetă pentru Valium, dar nu m-a ajutat prea mult. Obişnuiam să stau noaptea întinsă în pat, trează, cu inima bătându-mi nebuneşte şi scăldată în sudoare. De fiecare dată când te luam de la antrenamente, ajungeam acasă şi vomitam. În cele din urmă, am ajuns să-mi pierd cunoştinţa. Mă trezeam zăcând pe podeaua din bucătărie şi nu puteam să-mi amintesc perioade lungi din zi.

— Iisuse! a zis Ruby. Nu i-ai spus tatei?

Nora i-a zâmbit.

— Normal că nu. Am crezut că poate îmi pierdeam eu minţile. Nu aveam altceva decât căsnicia aia prefăcută. Tu şi Caro eraţi centrul lumii mele care începea să se strângă în jurul meu.

Nora a ridicat privirea, întrebându-se dacă ar fi putut face o femeie singură, de douăzeci şi şapte de ani, să înţeleagă cât de sufocante puteau fi uneori căsnicia şi copiii.

— Nu puteam să mă descurc cu toate: problema cu băutul a tatălui tău, faptul că şi-o trăgea cu altele, insomniile mele, sentimentul că eram copleşită şi prinsă în capcană. A fost o combinaţie explozivă. Iar apoi...

Nora a închis ochii. Ziua pe care se chinuise atât de mult să o ţină la distanţă începuse să clocotească înăuntrul ei. Fusese o zi splendidă de început de vară, asemănătoare cu asta. Plecase mai devreme spre terenul de fotbal ca să ducă nişte fursecuri... şi îi văzuse. Pe Rand şi pe Shirley, sărutându-se, chiar acolo, în văzul tuturor, de parcă ar fi avut acest drept.

— Am luat multe somnifere. Nu mai ţin minte dacă a fost un gest conştient sau doar un accident, dar m-am trezit la spital şi am ştiut că, dacă nu aveam să fac ceva cât de repede, aveam să mor. Nu ştiu dacă poţi înţelege genul ăsta de depresie. Te înnebuneşte, te copleşeşte. Aşa că am strâns din dinţi, mi-am făcut bagajele şi am fugit. Nu voiam să stau departe decât câteva zile, poate o săptămână. M-am gândit să vin aici, să petrec câteva zile departe de tot, să mă odihnesc puţin şi să mă pun pe picioare.

— Şi?

Nora a tras aer adânc în piept. Ar fi vrut să ridice privirea, însă nu putea. În schimb, s-a holbat la cana de cafea din mâinile ei.

— Şi atunci l-am întâlnit pe Vince Corell.

— Tipul care a vândut pozele celor de la *Tattler.*

— Era fotograf, făcea poze insulelor pentru calendarul lui. Sau, cel puţin, aşa mi-a spus; nu-mi păsa de asta oricum. Pentru mine nu a contat decât felul în care se uita la mine. Mi-a spus că sunt cea mai frumoasă femeie din lume. Pe atunci, eu şi tatăl tău nu mai fuseserăm de mult intimi, iar eu *nu eram* frumoasă. Eram slabă ca o scândură şi tremuram ca varga tot timpul. Când Vince m-a atins... eu l-am lăsat să o facă. Am petrecut o săptămână minunată împreună – şi am făcut şi fotografii. Pentru prima oară, găsisem pe cineva cu care să discut despre visurile mele – iar odată rostite cu glas tare, am ştiut că nu mă mai pot întoarce la traiul dinainte. După care... a dispărut. Am fost devastată. Ştiam că tatăl tău avea să afle despre ce făcusem. Eu şi Vince nu ţinusem secret relaţia noastră. Poate chiar îmi dorisem ca Rand să afle. Nu ştiu sigur, dar, când aventura s-a încheiat, mi-am dat seama că-mi aruncasem căsnicia pe gârlă şi că-mi pierdusem fetele, aşa că am luat încă o dată mai multe somnifere. De data aceasta, a fost mai grav: m-am trezit într-o instituţie pentru boli mintale din Everett.

— Cât ai stat acolo? a întrebat Ruby într-o şoaptă.

— Trei luni.

— *Poftim?*

— Timpul trecea altfel acolo. Pe atunci, încă se mai practica terapia cu şocuri electrice. Ne aliniam cu toţii la opt patruzeci şi cinci de dimineaţă pentru medicamente. După o săptămână, aproape că uitasem complet de lumea dinafară. Doctorul Allbright a fost cel care m-a salvat. A venit în fiecare zi la mine şi mi-a vorbit... doar mi-a vorbit până când am reuşit să respir din nou. Am muncit din greu să-mi revin, ca să mă pot întoarce acasă. Dar, când am făcut-o...

— O, Doamne! a spus Ruby încetişor. Aceea a fost ziua.

Nora a simţit lacrimile înţepându-i ochii, iar asta a surprins-o. Credea că îşi secase toate lacrimile pentru ziua aceea acum multă vreme.

— Nu este vina voastră, a spus ea şi era cât se poate de sinceră.

— Dar tata ar fi trebuit să te primească înapoi. După ce ţi-a făcut...

— Nu i-am cerut lui Rand să mă primească înapoi, a răspuns Nora. Eram prea terminată ca să-mi mai pot îngriji copiii şi o ştiam prea bine. Nu-mi doream căsnicia înapoi. Mă doream pe...

mine. E un lucru îngrozitor de spus, un lucru îngrozitor de făcut. Dar este singurul pe care ţi-l pot oferi.

Şi-ar fi dorit să se întindă după ea, să o cuprindă în braţe pe fiica ei, însă îi era teamă. Începuseră să se apropie una de cealaltă, păşind peste durerile care se strânseseră asemenea unor bolovani în mijlocul drumului dintre ele.

— Lumea e plină de regrete şi de ocazii în care te gândeşti *cum ar fi dacă.* Trebuie să le lăsăm în urmă. Tatăl tău era furios şi arogant. Era speriat şi fragil. Avea inima frântă. Iar în ziua aceea, când m-am întors, ne-am rănit unul pe celălalt. Greşeli, a continuat ea, doar greşeli umane şi obişnuite. Dar vreau să ştii, Ruby, şi este singurul lucru care contează, că nu am încetat niciodată să te iubesc sau să mă gândesc la tine. Şi nu am încetat niciodată să-ţi duc dorul.

Ruby s-a uitat la ea îndelung, după care, încetişor, a rostit:

— Te cred.

Iar Nora a ştiut atunci că, în sfârşit, vindecarea începuse.

Capitolul 19

Ruby s-a retras în dormitorul ei.

Mă trezeam zăcând pe podeaua din bucătărie şi nu puteam să-mi amintesc perioade lungi din zi. Nu ştiu dacă poţi înţelege genul ăsta de depresie.

Mama ei trebuie să se fi simţit atât de înfricoşată, atât de singură...

Ruby ştia cum e. Cel mai rău lucru, o ştia prea bine, să te trezeşti în toiul nopţii lungi şi negre, lângă bărbatul care se află lângă tine în pat. Dacă mirosea a parfumul unei alte femei, distanţa de o palmă dintre tine şi el părea ca însăşi traversarea Atlanticului.

A deschis sertarul noptierei şi a scos de acolo carnetul ei. Aflase că o liniştea să-şi treacă pe hârtie gândurile, iar numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea să se calmeze.

S-a aşezat pe pat, şi-a ridicat genunchii, sprijinind carnetul de coapse, şi a început să scrie.

Mereu am crezut că adevărul despre o persoană era uşor de observat, ca o linie trasă cu cerneală neagră pe o coală albă de hârtie. Acum, nu mai sunt la fel de sigură. Poate că adevărul identităţii noastre zăcea ascuns dincolo de toate acele nuanţe de gri despre care vorbeşte toată lumea.

Mama mea a fost internată într-un spital de boli nervoase. Aceasta este cea mai nouă revelaţie. Una dintre cele multe, în orice caz. Sinceră să fiu, s-au adunat prea multe ca să le mai pot număra.

În seara asta, mama a pictat portretul familiei, iar prin ochii ei am văzut nişte oameni pe care nu mi i-aş fi închipuit vreodată – un soţ beţiv şi infidel şi o soţie nefericită, deprimată şi copleşită.

Cum de nu am văzut nimic din toate astea? Atât de orbi sunt copiii faţă de propria lume?

A avut dreptate să ascundă adevărul de mine. Nici măcar acum nu sunt sigură că îmi doream să ştiu.

Uneori, doare mai mult să afli de unde te tragi decât unde ai ajuns.

Atunci a sunat telefonul.

Ruby a tresărit, speriată din pricina sunetului. A pus deoparte carnetul, s-a întins după receptor şi a răspuns:

— Alo?

— Ruby?

Era vocea lui Caroline, blândă şi tremurătoare. Ruby a simţit numaidecât cum i se ridică părul pe ceafă.

— S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu, nimic. Nu poate o fată să-şi sune sora mai mică?

Ruby s-a sprijinit de tăblia patului. Caro părea mai bine acum; dar tot părea că e ceva în neregulă.

— Ba da, fireşte. Doar că păreai...

— Cum?

— Nu ştiu. Obosită.

Caro a râs.

— Am doi copii mici şi o pisică care scuipă zece mii de ghemotoace de blană pe zi. Sunt *tot timpul* obosită.

— Chiar aşa este, Caro? Să fii mamă chiar te seacă de energie?

Caroline a rămas tăcută un minut, apoi a zis:

— Obişnuiam să visez că merg la Paris. Acum, îmi doresc doar să fiu lăsată în pace măcar când merg la toaletă.

— Iisuse, Caro! Cum de nu vorbim niciodată despre lucrurile astea?

— Nu e nimic de spus.

Ruby a continuat:

— Nu e adevărat. Când vorbim la telefon, vorbim numai despre mine. Despre cariera mea. Despre iubiţii mei jalnici. Despre ce cred despre comedie. Numai despre mine.

— Îmi place să trăiesc indirect.

Ruby ştia că asta era o minciună. Adevărul era că Ruby fusese dintotdeauna egoistă. Ea nu forma relaţii; ea strângea fotografii cu oameni cărora le decupa marginile dacă era ceva ce nu se potrivea cu ce-şi dorea ea să vadă. Însă marginile acelea contau.

— Eşti fericită, Caro?

— Fericită? Normal că sunt...

Caro a început să plângă. Sunetul acela înăbuşit şi dureros i-a frânt inima lui Ruby.

— Caro?

— Scuze. E o zi proastă în suburbie.

— Doar una?

— Nu pot vorbi acum despre asta.

— Ce e în neregulă cu familia noastră de nu poate vorbi despre nimic care contează?

— Vorbitul nu schimbă nimic. Crede-mă. E mai bine să-ţi vezi de drum.

— Obişnuiam să cred şi eu asta, dar învăţ atât de multe aici...

— Ruby! s-a auzit vocea mamei, strigând-o de undeva de la baza scărilor.

Ruby a pus receptorul la piept.

— Cobor imediat! Hei, Caro, a spus ea, revenind la telefon. De ce nu vii aici? Să rămâi peste noapte.

— O, nu pot. Copiii...

— Lasă-i cu armăsarul. Nu e ca şi cum eşti lipită de casă.

Caro a râs aspru.

— Sincer, fix aşa mă simt.

— Nu este cum am crezut noi, Caro, a spus ea încetişor, dându-şi seama că mai rostise acele cuvinte şi înainte, dar fără

să le cunoască adevărata putere. Ea este... paznicul amintirilor noastre. Ar trebui să vii.

Caroline a făcut o pauză şi a tras aer în piept.

— Mă tem.

Ruby a înţeles. În urmă cu o săptămână, n-ar fi putut, dar acum înţelegea.

— Nu o să te spargi.

S-a oprit, gândindu-se. Era important să o formuleze bine, să dea mai departe ceva ce ea însăşi abia aflase despre familia lor.

— Crezi că trebuie să ţii totul în tine şi că, dacă laşi ceva să dea pe afară, te vei sfărâma în mii de bucăţi şi nu vei mai şti cine eşti. Dar nu e aşa. E mai degrabă... ca şi cum ai deschide ochii într-o încăpere în care te-ai aştepta să fie întuneric. Doar că poţi *vedea* lucruri, iar asta te face să te simţi mai puternică, a râs şi a adăugat: Doamne, zici că sunt un fel de Obi-Wan, varianta feminină.

— Doamne, Ruby, a spus Caroline, pufnind uşor. Sora mea mai mică a crescut în sfârşit.

— Şi fix înainte de menopauză. Pe de altă parte, mereu am fost bună la cuvinte. Prima din clasă, nu uita.

— Erau zece oameni în clasa ta.

— Şi trei dintre ei au rămas repetenţi. O, haide, Caro, vino să ne faci o vizită. Mergem pe plajă cum obişnuiam cândva... dăm pe gât nişte tequila şi dansăm. Haide să aflăm – în sfârşit – cine suntem.

— RUBY! Nu mă auzi?

Era din nou vocea mamei ei. De data asta, strigase cât o ţinuseră plămânii.

Ruby şi-a acceptat înfrângerea.

— Trebuie să plec. Te iubesc mult, soră mai mare.

— Acum chiar că a sunat ca o soră mai mare, a răspuns Caroline. Şi sunt mândră de tine, Rube. Şi geloasă. Pa... pa.

Ruby a închis telefonul şi s-a grăbit la parter.

— Doamne, Dumnezeule, ce arde...

Dar s-a oprit în pragul bucătăriei, încremenită.

Dean era acolo, cu un buchet de margarete Shasta ambalate în folie de aluminiu.

— O, zise Ruby, simţind cum fierbinţeala îi cuprinde toată faţa.

Mama ei stătea lângă masă, rânjind până la urechi.

— Ai un vizitator, a zis ea cu tonul unei matroane.

Ruby s-a evaluat mental: nu se spălase încă pe dinţi, era tot în pijamale – un tricou vechi cu Megadeath şi nişte şosete pufoase şi roz, până la genunchi. Dacă avea noroc – şi nu exista această posibilitate – podeaua s-ar fi căscat acolo şi ar fi înghiţit-o pe loc.

Dean a făcut un pas în faţă şi i-a înmânat florile.

— Îţi mai plac margaretele?

Ea a încuviinţat din cap.

El a micşorat distanţa dintre ei.

— Atunci trebuie să vorbim. Te rog, a adăugat el pe un ton jos, timbrul lui scăzut potrivindu-se cu rugămintea tăcută din priviri.

Felul cum o spusese o făcuse pe Ruby să tremure.

— Bine.

Au rămas pe loc, uitându-se unul la celălalt. În cele din urmă, mama ei s-a apropiat de ea şchiopătând şi a luat cu grijă florile.

— Merg să le pun în apă.

Ruby s-a întors spre ea. Simţea de parcă tocmai aterizase într-un episod ciudat din *Bradys Gone Wild.* Apoi şi-a dat seama că mamele *spuneau* lucruri de genul ăsta.

— Mulţumesc, mama.

Ruby s-a întors apoi spre Dean.

— Şi, unde mergem?

— Pune-ţi costumul de baie pe dedesubt, a zis el, rânjind. A, şi nişte tenişi în picioare. Te aştept afară.

I-a mai adresat un zâmbet scurt, apoi a sărutat-o pe maică-sa pe obraz şi a ieşit din casă.

Ruby îi auzea paşii scrâşnindu-i pe pietrişul din spatele casei. S-a uitat înspre mama ei.

— Tu ai pus asta la cale?

— Normal că nu.

— Nu e o idee bună.

— Ruby Elizabeth Bridge, n-ai minte nici cât un melc! Du-te la etaj şi îmbracă-te! Iar dacă ţi-e prea frică să ieşi cu prima ta iubire, atunci încearcă să-ţi aduci aminte că ţi-a fost şi cel mai bun prieten.

Nu i-a venit nimic isteţ de spus, aşa că a părăsit încăperea. La etaj, a rămas dinaintea valizei deschise, holbându-se la hainele pe care şi le adusese.

Un costum de baie. Mda, sigur.

Oare observase atunci când împachetase că totul era negru? Sau mereu se îmbrăca aşa? Pe fiecare tricou scria câte ceva: MEGADEATH, UCLA BRUINS, PLANET HOLLYWOOD. Tricoul ei preferat era unul alb pe care era desenată o caricatură a unui instalator aplecat deasupra unei toalete stricate. Pantalonii lăsaţi în jos îi lăsau la vedere o bună parte din fund. Poanta era: *Spune nu crăpăturii*[11].

Deloc potrivit pentru întâlnirea cu prima ta iubire...

În cele din urmă, pe fundul valizei, a dat peste o bluză simplă, de culoarea piersicii şi de o pereche de pantaloni scurţi, cu franjuri.

Nu s-a mai obosit să caute şi şosete, s-a spălat doar pe dinţi, şi-a dat părul pe spate (noroc că i-l tunsese maică-sa!), şi-a înşfăcat ochelarii de soare şi s-a grăbit la parter.

Mama ei stătea la masa din bucătărie, făcând rebus şi bând ceai de parcă ar fi fost o dimineaţă oarecare.

— Să te simţi bine! i-a urat ea, fără să-şi ridice privirea.

— Pa!

Ruby s-a grăbit afară. Primul lucru pe care l-a simţit a fost mireasma dulce a trandafirilor şi izul sărat al mării. Algele şi pietrele încinse dădeau aerului un miros metalic, ca de arsură.

A coborât de pe verandă şi a luat-o înspre laterala casei.

Dean stătea lângă gard, de-o parte şi de alta a acestuia fiind sprijinită câte o bicicletă.

— Evident, m-ai luat drept o femeie căreia îi place să transpire, a spus ea, oprindu-se în loc.

El i-a întins casca. Era roz şi avea un abţibild cu păpuşa Barbie lipit pe frunte. Ea şi-a încrucişat braţele.

— Asta clar nu o să se întâmple.

— Eşti prea bătrână să mergi cu bicicletă, Rube? a întrebat Dean, zâmbind. Sau nu eşti în formă?

La naiba cu el! *Ştia* că nu poate să refuze o provocare. A apucat bicicleta de mânere şi a întors-o.

— N-am mai mers cu bicicleta de... Copleşită de amintiri, a ales să spună: De multă vreme.

Lui i-a pierit, de asemenea, zâmbetul. Îşi amintea şi el ziua în care ea îl chemase afară la o plimbare cu bicicleta... dar, în schimb, îi frânsese inima.

[11] Joc de cuvinte intraductibil: *crack* înseamnă atât crăpătură, cât şi cocaină.

Ruby l-a privit mai mult de un minut, încercând să-i citească mintea, care părea ferecată pentru ea.

— În regulă, a zis în cele din urmă. Ia-o înainte!

El a sărit în şa şi a luat-o în faţă. Ea ar fi vrut să-l privească sau măcar să meargă unul lângă celălalt, dar, sinceră să fie, era îngrozită de faptul că s-ar fi trezit cu faţa lipită de asfalt, sfârşind într-un episod cu cazuri medicale stranii de pe Discovery Channel.

El a virat la capătul aleii, începând să urce dealul.

Ruby încerca să ţină pasul. Când a ajuns la capătul străzii, porii ei deveniseră adevărate gheizere. Vederea îi era înceţoşată de la transpiraţie; la cât vedea, ai fi zis că pedalează sub apă.

Şi îi era cald.

Foarte, foarte cald.

S-ar fi plâns – de fapt, *murea* de nerăbdare să se plângă –, dar abia mai avea suficient aer în plămâni cât să respire, darămite să formeze cuvintele *opreşte-te, afurisitule.*

Tocmai când îşi simţea inima că începe să-i bată sacadat, au cotit-o.

Au ajuns la dealul Levinger.

Parcă zburau acum, întrecându-se umăr lângă umăr de-a lungul străzii lungi, cu două benzi. Câmpii aurii doldora de meri treceau în viteză pe lângă ei.

Dean s-a lăsat pe spate, ridicându-şi braţele...

Iar Ruby a alunecat în trecut. Aveau din nou paisprezece ani, în vara când învăţaseră să meargă fără mâini, când fiecare zgârietură din genunchi era o adevărată medalie de onoare... când coborau în goană de pe fiecare deal, cu radioul prins de ghidon din care răsuna la maximum melodia celor de la Starship „Nothing’s Gonna Stop Us Now”[12].

Povârnişul dealului se încheia cu o curbă lungă în S, ce dădea apoi în parcul Trout Lake.

Ruby ar fi trebuit să ştie că avea să o aducă aici.

— Nu e drept, Dino, a spus ea încetişor, întrebându-se dacă a auzit-o măcar.

Şi o auzise.

— Ce se spune despre dragoste şi război?

— Şi care din două este?

— Asta depinde de tine. Haide, ne întrecem până în parc.

[12] „Nimeni nu o să ne oprească acum”.

Fără să aştepte un răspuns, a continuat să pedaleze departe de ea, de-a lungul străzii şerpuitoare, mărginită de-o parte şi de alta de copaci.

Drumul era întunecat, chiar şi în această dimineaţă fierbinte de vară. Umbrele cădeau pieziş pe trotuarul subţire în fâşii zimţate. Aerul era rece.

A băgat viteză şi l-a întrecut pe Dean. L-a auzit râzând încetişor din spate şi a ştiut că amândoi se gândeau la fata care obişnuia să fie – cea care nu suporta să piardă la nimic, nici măcar la o provocare minoră ca „ne întrecem până la parc”.

Drumul şerpuia în jurul unui brad uriaş, revărsându-se în lumina soarelui. Ruby a sărit jos de pe bicicleta ei, sprijinind-o de un suport pentru bicicletă din lemn. Nu era nevoie să o lege.

A auzit bicicleta lui Dean lăsată cu zgomot pe suport, însă ea pornise deja spre lac. Uitase cât de frumos e locul ăsta. Lacul în formă de inimă de culoarea safirului era înconjurat de copaci verzi şi maluri de granit. O panglică de apă cădea în cascadă peste „buza gigantului” – stânca plată, ce ieşea în afară, aflată tocmai în vârful falezei – şi revărsându-se peste suprafaţa liniştită a lacului.

Erau copii peste tot, localnici şi turişti, jucându-se pe iarbă, ţipând, înotând de-a lungul ţărmului.

Dean a venit în dreptul ei.

— Ai chef de un urcuş?

Ea a râs.

— Sunt *adult* acum. Traseul până la cascadă e doar pentru capre de munte şi copii care sunt disperaţi să fumeze iarbă sau să şi-o tragă.

— *Eu* pot urca, a zis el, lăsându-şi cuvintele provocatoare să plutească în aerul dintre ei.

— Ia-o înainte, a zis ea, oftând.

Umăr lângă umăr, fără să vorbească, au ocolit lacul prin partea dinspre vest, trecând prin mulţimea adunată la picnicuri, printre câinii care prindeau Frisbee-uri şi printre copiii care ţipau. Când au ajuns în dreptul cordonului gros de copaci, îi lăsase pe toţi acei oameni în urmă. Treptat, sunetele vocilor au început să se piardă. Gâlgâitul şi ropotul apei a început să se audă din ce în ce mai tare.

Încă o dată, Ruby s-a trezit că transpiră.

Poteca era pietruită şi îngustă. Se unduia printre copaci, printre salal şi printre tufişurile de mure (care îi zgâriau braţele şi picioarele dezgolite, mulţumesc foarte mult).

În cele din urmă, au ajuns în vârf. Pe buza gigantului.

Era o placă din granit gri mare cât o piscină şi subţire cât o monedă. Un muşchi gros îmbrăca piatra; flori sălbatice şi gălbenele creşteau din muşchi, sfidând toate aşteptările. Un şuvoi de apă nu mai lat decât un braţ de om curgea pe suprafaţa pietrei printr-o canelură săpată acum multă vreme, ca apoi să se reverse peste marginea ei şi să cadă de la şase metri înălţime în lacul de dedesubt.

Ruby a păşit în luminiş şi a văzut coşul de picnic, care stătea pe o pătură bine-cunoscută, roşu cu negru, în carouri.

— Haide, a spus Dean, atingând-o pe umăr.

A condus-o până la pătură, pe care a întins-o frumos pe locul unde muşchiul era de câţiva centimetri grosime.

S-au aşezat. El s-a întins după coş, de unde a scos un termos şi a turnat limonadă în două pahare.

Ruby a băut-o pe a ei cu poftă. După ce a terminat, a pus paharul din sticlă deoparte şi s-a lăsat pe coate. Soarele fierbinte îi bătea în obraji.

— Obişnuiam să venim aici tot timpul.

— Aici mi-ai spus prima oară că vrei să te faci comediant.

— Serios? a zis ea, zâmbind. Nu-mi amintesc asta.

— Ai spus că vrei să ajungi faimoasă.

— Încă vreau. Iar tu voiai să ajungi un fotograf premiat.

Nu s-a uitat la el. Era mai bine să rămână separaţi când vorbeau despre trecut, ca şi cum ar fi fost doi prieteni din liceu care se întâlniseră din întâmplare.

— De la fotograf la director executiv e drum lung. Mda... dar încă îmi doresc asta. Dacă aş putea, aş arunca totul şi aş lua-o de la capăt. E al naibii de sigur că banii nu te fac fericit.

O durea să se gândească la el ca fiind nefericit.

— Ai vorbit ca un bărbat a cărui afacere de familie e în topul Fortune 500.

— Mda, bănuiesc, a râs el încetişor.

O linişte s-a aşternut între ei, iar ei îi era uşor teamă de ce-ar fi putut el să spună, aşa că a vorbit cea dintâi:

— L-am văzut ieri pe Eric.

— Mi-a spus. Chiar a însemnat mult pentru el.

Ruby şi-a pus braţele sub cap. Un singur nor străveziu plutea deasupra copacilor.

— Îmi doresc să fi păstrat mai strâns legătura cu el.

— *Tu*? a râs Dean cu amărăciune. Eu sunt fratele lui şi nu l-am mai văzut de ani buni.

Asta a surprins-o pe Ruby. S-a întors într-o parte, cu faţa la Dean, însă el nu s-a uitat spre ea.

— Voi doi eraţi tot timpul atât de apropiaţi.

— Lucrurile se schimbă, nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat?

El a ridicat privirea spre cer.

— Pare că am o problemă în a-i cunoaşte cu adevărat pe oamenii pe care îi iubesc. Tind să cam fiu luat pe neaşteptate.

— Vorbeşti despre faptul că e gay?

În cele din urmă, el s-a uitat la ea.

— Asta e doar o parte.

Ea a înţeles şi ştia că venise momentul. Vreme de mai bine de zece ani, îşi jurase că, dacă va avea vreodată ocazia, avea să îi spună lui Dan ceea ce conta.

— Îmi pare rău, Dean. Nu am vrut să te rănesc.

El s-a răsucit pe o parte, cu faţa la ea.

— Nu ai vrut să mă răneşti? Iisuse, Ruby, tu erai lumea mea!

— Ştiam asta. Doar că... nu puteam fi lumea nimănui atunci.

— Am încercat să am grijă de tine după ce a plecat mama ta, dar a fost greu. Găseai constant motive de ceartă cu mine. Îmi tot spuneam că avea să fie bine, că o să-ţi treacă şi că o să te întorci la mine. Şi nu am încetat să te iubesc.

Ruby nu ştia cum să-i explice. Şi cum ar fi putut? Ea însăşi abia începuse să înţeleagă.

— Tu credeai în ceva ce eu nu credeam. De fiecare dată când închideam ochii noaptea, visam cum mă părăseşti. În coşmarurile mele, îţi auzeam vocea, dar nu reuşeam niciodată să te găsesc. N-aş fi suportat să aştept ca tu să încetezi să mă mai iubeşti. Să mă părăseşti.

— Ce te-a făcut atât de al naibii de sigură că aveam să te părăsesc?

— O, haide, Dean... eram copii, dar nu eram proşti. Ştiam că aveai să te duci la vreun colegiu la care eu nu mi-aş fi permis să merg şi că aveai să uiţi de mine.

Feţele lor erau atât de aproape una de alta, încât, dacă s-ar fi lăsat, s-ar fi pierdut în marea aceea albastră a ochilor lui.

— Aşa că m-ai părăsit înainte să am şansa să te părăsesc eu pe tine.

Ea a zâmbit trist.

— Cam aşa ceva. Acum, hai să schimbăm subiectul. Asta e poveste veche şi amândoi ştim că nu mai contează. Spune-mi despre tine. Cum e să fii un super burlac bogătan?

— Dacă ţi-aş spune că încă te iubesc?

Ruby a rămas cu gura căscată.

— Te rog... nu spune asta...

El i-a cuprins faţa în mâini, forţând-o cu blândeţe să-l privească în ochi.

— Tu nu mă mai iubeşti, Ruby?

Ea i-a simţit răsuflarea caldă pe buze. O secundă mai târziu abia dacă i-a auzit şi întrebarea. Ar fi vrut să zică *Sigur că da*, eram doar copii, dar când a deschis gura să răspundă, singurul sunet care a ieşit a fost oftatul tăcut care avea gust de înfrângere.

Buzele lui s-au lipit de ale ei, o senzaţie deopotrivă cunoscută şi nouă. Ea s-a topit în braţele lui, şoptindu-i numele în timp ce mâna lui a cuprins-o de ceafă.

Era genul de sărut pe care nu-l mai împărtăşiseră nicicând. Genul de sărut dureros de singuratic pe care doi adolescenţi nu şi l-ar fi putut niciodată închipui, sărutul a doi adulţi care fuseseră singuri de prea multă vreme şi care ştiau că Dumnezeu le oferise acest moment, un dar prea preţios pentru a fi ignorat. Şi, preţ de câteva secunde ce aproape că le-a făcut inima să se oprească, trecutul lor a pierit precum o fotografie lăsată în soarele arzător.

Când el s-a retras, ea a deschis ochii şi a văzut anii lipsă strânşi în ridurile de pe chipul lui. Soarele... timpul... suferinţa... toate îşi lăsaseră amprenta în pielea lui.

— Am aşteptat mult timp pentru o a doua şansă cu tine, Ruby.

Dacă el îi spunea că o iubeşte, ea l-ar fi crezut şi l-ar fi iubit din nou. A închis ochii, luptându-se cu un val de neputinţă. Îşi dorea cu disperare să se maturizeze, să se fi schimbat în profunzime după toate câte aflase şi văzuse în ultimele zile. Însă nu era atât de uşor.

Frica ei de abandon era atât de adânc înrădăcinată, încât îi calcifiase oasele. Nu reuşea să treacă peste. Descoperise acum multă vreme de ce poeţii asemuiau dragostea cu o *cădere.* Era o coborâre în gol, cu o viteză de-ţi înlăcrimează ochii, iar ea îşi pierduse abilitatea de a mai crede că avea să fie prinsă de cineva.

L-a împins la o parte.

— Nu pot face asta. E prea mult... prea repede. Mereu ai vrut prea mult de la mine.

— La naiba, Ruby! a zis el, dezamăgirea citindu-i-se în voce. Nu te-ai maturizat deloc?

— Nu vreau să te mai rănesc o dată, a zis ea.

El i-a atins faţa.

— Of, Rube... mă doare şi numai să te privesc.

Ea nu se mai simţise niciodată atât de singură. Când o sărutase, întrezărise o lume pe care nu şi-o închipuise nicicând. O lume în care pasiunea era o parte din dragoste, dar nu cea mai mare. O lume în care un sărut de la bărbatul potrivit, la momentul potrivit, putea face o femeie adultă să plângă.

— Nu-ţi pot da ce vrei tu. Nu e în mine.

El i-a dat la o parte părul din ochi, zăbovind cu buricele degetelor în dreptul tâmplelor ei.

— Ai fugit de mine când eram doar un puşti. Dar nu mai am şaptesprezece ani, iar amândoi ştim că nu s-a terminat între noi. Nu cred că s-a terminat cu adevărat vreodată.

Capitolul 20

Dean a urmat-o pe Ruby în josul potecii. Deşi nu vorbeau, pădurea era plină de sunete. Păsărelele ciripeau şi cârâiau prin coroanele copacilor de deasupra lor, veveriţele chiţăiau, apa pleoscăia.

Ajunşi în parc, el a aruncat coşul de picnic – încă plin cu mâncarea împachetată – în tomberon. Şi-a pus pătura grea în jurul gâtului şi a încălecat obosit pe bicicletă.

Când au ajuns la casa de vacanţă, el a tras la marginea drumului şi s-a dat jos.

Ruby s-a oprit şi ea la câţiva metri mai în faţă, punând piedică şi întorcându-se apoi încruntată către el.

— Bănuiesc că acum îmi iau la revedere.

El i-a auzit vocea frântă, iar asta i-a dat speranţă. Ruby ar fi putut să-l respingă la infinit, dar el tot ştia adevărul. Îl vedea în ochii ei, îl auzea în vocea tremurătoare. I-l simţise în sărut.

— Pentru moment.

— A fost doar un sărut, a zis ea. Nu suntem în *Pe aripile vântului.*

— Cred că m-ai confundat cu prostovanii tăi de la Hollywood, i-a întors-o el, făcând un pas spre ea.

Ea ar fi vrut să se dea înapoi, vedea prea bine asta.

— Ce vrei să spui?

Era acum suficient de aproape cât să o atingă, cât să o sărute, şi totuşi, rămânea complet nemişcat.

— Te cunosc, Ruby. Poţi să te prefaci cât vrei, dar sărutul ăla a însemnat ceva. Diseară, o să stăm amândoi întinşi în pat, gândindu-ne la el.

Ruby s-a înroşit.

— Ai cunoscut-o pe adolescenta de acum zece ani. Asta nu înseamnă că mă cunoşti pe *mine.*

El a zâmbit. Era întocmai genul de răspuns pe care i l-ar fi dat la şaisprezece ani.

— Poate că ţi-ai ridicat un zid în jurul inimii, dar nu ai dat-o la schimb. Undeva, într-un ungher îndepărtat, eşti aceeaşi fată de care m-am îndrăgostit.

În sfârşit, i-a atins obrazul, o mângâiere trecătoare.

Ar fi vrut să facă mai mult, să o tragă în braţele lui, să o ţină aproape şi să-i şoptească *Te iubesc*, dar ştia că nu o poate forţa până-ntr-atât. Nu încă.

— După ce ai plecat, mi se părea că te văd peste tot, ani întregi, a spus el încetişor. De fiecare dată când mergeam pe stradă, când mă opream la vreun semafor sau mă urcam în vreun avion, mi se părea că, preţ de o fărâmă de secundă, *te văzusem.* Obişnuiam să alerg până la persoana aceea, să o bat uşor pe umăr, ca să mă trezesc că zâmbeam stânjenit dinaintea unui străin. Încă merg pe partea dreaptă a drumului, fiindcă ştiu că ţie îţi place pe stânga.

— Mă tem, a răspuns ea.

— Fata pe care o ştiam eu nu se temea de nimic...

— Fata aia nu mai e de ani buni.

— A mai rămas vreo parte din ea?

Ea a rămas acolo mult timp, uitându-se în ochii lui, ca apoi, în cele din urmă, să se întoarcă cu spatele.

El ştia că nu avea să-i mai răspundă.

— În regulă, a zis, oftând. Cedez, de data asta.

A încălecat pe bicicletă şi a vrut să plece.

— Stai!

El a frânat atât de repede, încât aproape a picat de pe bicicletă. A lăsat-o să cadă cu zgomot la pământ, timp în care el s-a întors cu faţa spre ea. Felul în care îl privea îi aducea aminte de când avea nouă ani şi căzuse din stejarul de la ferma familiei Finnengan... sau de când avea doisprezece şi îşi rupsese braţul dându-se cu skateboardul pe Front Street.

Ea a făcut un pas în faţă şi a ridicat privirea spre el. El nu putea fi sigur, însă părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Pari atât de sigur pe tine.

— Tu m-ai învăţat ce e dragostea, Ruby, a răspuns el, zâmbind. De fiecare dată când îmi era teamă, iar tu mă luai de mână, când veneai la meciurile mele sau când îmi lăsai un bileţel în vestiar, mai învăţam ceva despre ea. Poate că am luat asta drept bun când eram copii, dar acum nu mai sunt copil. Mi-am petrecut mulţi ani singur, iar fiecare întâlnire romantică îmi dovedea, încă o dată, cât de specială erai.

— Părinţii mei au fost speciali, a răspuns ea încetişor. Tu şi Eric aţi fost speciali.

— Deci vrei să spui că dragostea moare.

— De o moarte urâtă şi dureroasă.

Îl întrista să afle că inima ei, cândva atât de pură şi de deschisă, fusese călcată în picioare tocmai de oamenii care ar fi trebuit să o protejeze.

— În regulă. Dragostea doare. Nu pot nega asta. Dar cum rămâne cu singurătatea?

— Eu nu sunt singuratică.

— Mincinoaso.

Ea s-a depărtat cu un pas de el. Fără să se uite înapoi sau să-l salute cu vreun gest din mână, s-a urcat pe bicicleta ei şi a plecat.

— Du-te! a strigat după ea. Fugi! Nu pot ajunge mai departe de atât!

•

Ruby ştia că mama ei o aştepta. Probabil stătea la masa din bucătărie sau în balansoarul de pe verandă, prefăcându-se preocupată de cine ştie ce îndeletnicire minoră. Poate împletea; mereu îi plăcuse la nebunie să împletească.

Ruby s-a oprit din pedalat. Bicicleta a încetinit, zdrăngănind şi hurducăindu-se pe drumul denivelat. Când a ajuns în dreptul camionetei, a lăsat bicicleta sprijinită de magazia cu unelte şi s-a îndreptat spre casă. Poarta a scârţâit greoi sub atingerea ei.

A păşit în bucătărie şi a găsit-o pe maică-sa lângă cuptor, amestecând într-o oală veche din fier. Purta sortul ei vechi – cel pe care scria LOCUL FEMEII ESTE ÎN CASĂ... ŞI ÎN SENAT[13].

— Ruby, a zis ea, ridicând privirea surprinsă. Nu te aşteptam înapoi prea curând.

S-a uitat înspre uşa din spatele lui Ruby:

— Unde e Dino?

Ruby rămăsese încremenită locului. Dumnezeu s-o ajute, nici să vorbească nu mai putea! Bucătăria toată mirosea a friptură la ceaun, înăbuşită lent toată ziua cu morcovi mici şi cartofi copţi la cuptor. Pe blat se afla o tavă. Pe tavă, creşteau nişte fursecuri de casă. Iar dacă Ruby nu se înşela, mama ei mesteca acum în crema de vanilie.

Îi pregătise lui Ruby mâncarea ei preferată din toate timpurile.

Chiar atunci, Ruby nu se putea hotărî ce durea mai rău: efortul mamei ei de a-i face pe plac sau faptul că Dean nu era aici ca să împartă toate acestea cu el. Nu ştia decât că, dacă nu ieşea cât mai curând din încăpere, avea să izbucnească în lacrimi.

— Dean s-a dus acasă, a spus ea.

Pe chipul mamei ei a apărut o încruntătură. Apoi s-a întors spre aragaz, a pus cu grijă lingura de lemn pe marginea oalei, şi-a luat cârjele şi a venit până lângă Ruby. *Pas-buf-pas-buf.* Paşii inegali erau în ritmul bătăilor inimii lui Ruby.

— Ce s-a întâmplat?

[13] Joc de cuvinte intraductibil. În Statele Unite ale Americii, Congresul este alcătuit din două camere: Senatul şi Camera Reprezentanţilor, în engleză *House of Reprezentatives.*

— Nu ştiu. Bănuiesc că am început ceva ce niciunul dintre noi nu a putut încheia. Sau poate am încheiat ceva ce începusem acum mult timp.

A ridicat din umeri şi şi-a mutat privirea.

— El nu e ca Max, a zis mama ei.

— Îl iubesc pe Dean, a recunoscut Ruby. Dar nu cred că e suficient. Oricum nu o să ţină.

— Iubirea nu e nimic fără credinţă.

— Am pierdut credinţa aia acum mult timp.

— Fireşte că ai pierdut-o. Şi ai tot dreptul să dai vina pentru asta pe tatăl tău şi pe mine, dar nu asta contează acum – a cui e vina. Ceea ce contează eşti *tu.* Te poţi arunca fără o plasă de siguranţă? Pentru că asta înseamnă dragostea, asta înseamnă credinţa. Tu cauţi o garanţie, dar garanţia vine doar cu piesele auto. Nu cu dragostea.

— Mda, sigur. Dragostea te-a făcut să ajungi la un spital de nebuni.

— Cred că pe toţi ne înnebuneşte de cap, a râs mama ei.

Se simţea bine să discute astfel cu ea. Ca două prietene. Era ceva ce Ruby nu-şi închipuise niciodată că vor face.

Şi era adevărat; dragostea chiar înnebunea pe toată lumea. Toţi acei ani pe care Ruby îi petrecuse furioasă pe mama ei, trimiţându-i înapoi cadourile nedesfăcute şi refuzând orice contact – nu făcuse astfel fiindcă se simţise trădată.

Toţi acei ani, toate acele sentimente şi acţiuni, toate fuseseră despre... dor. Pur şi simplu dor.

Mama ei îi *lipsise* atât de mult, încât singura modalitate de a-şi vedea de viaţă fusese să pretindă că e singură.

Acum nu mai sunt singură.

Acea unică afirmaţie, odată gândită, forma un drum care o conducea pe Ruby la ea însăşi. Nu a rostit-o cu glas tare. Din instinct, ştia că, dacă ar fi făcut-o, vocea i-ar fi fost ca de copil, plină de uimire şi admiraţie. Şi ar fi început să plângă.

Nu pot scrie articolul.

— Trebuie să merg sus, a zis brusc, văzând surpriza de pe chipul mamei ei.

Lui Ruby nu-i păsa. A dat fuga la etaj şi s-a dus la telefon, formând numărul lui Val.

Maudeen a răspuns după al doilea ton de apel.

— Lightner şi Asociaţii, cu ce vă pot ajuta?

— Bună, Maudeen, a spus Ruby, stând pe pat cu genunchii strânşi la piept. Sunt Ruby Bridge. Marele Vrăjitor din Oz e la birou?

Maudeen a râs.

— El şi Julian au o premieră în New York. Se întoarce luni. Dar primeşte mesaje.

— În regulă. Spune-i atunci că nu predau articolul.

— Vrei să spui că întârzii?

— Că nu-l predau deloc.

— O, vai. Ai face bine să-mi laşi din nou adresa şi numărul de telefon. O să vrea să vorbească cu tine.

Ruby i-a oferit informaţiile, după care a închis. Nu-şi dăduse seama că se întinsese după carnet, dar iată-l acolo, în poala ei. Era timpul să încheie ce începuse. Încet, s-a apucat de scris.

Doar ce mi-am sunat agentul. Când va suna înapoi, îi voi spune că am refuzat să scriu acest articol Nu m-am gândit niciodată ce înseamnă să scriu un articol defăimător la adresa propriei mame.

Vă vine să credeţi că am fost atât de oarbă? Că am luat banii ce-mi fuseseră daţi – treizeci de arginţi – şi i-am cheltuit fix cum ar face-o un adolescent, pe o maşină sport şi pe haine scumpe.

Dar nu m-am gândit.

Am visat. M-am imaginat. M-am văzut la Letterman şi la Leno, un invitat pontos şi cu şarm, gata să-şi lanseze propria carieră fulminantă. N-am observat nicio clipă că m-aş fi ridicat pe spinarea ruptă a mamei mele ca să ajung la microfon.

Visurile mele, ca de obicei, erau doar despre mine.

Acum, îi văd pe oamenii din jurul meu şi ştiu care va fi preţul acţiunilor mele egoiste.

În timp ce scriu, îmi amintesc un pasaj din Biblie, cel care este menţionat la fiecare nuntă: Când eram copil vorbeam ca un copil simţeam ca un copil gândeam ca un copil.[14]

Acum, înţeleg ca un adult. Poate pentru prima oară în viaţa mea. Acest articol i-ar frânge inima mamei mele, ba poate chiar mai rău, însuşi spiritul ei. Acum o săptămână, nu-mi păsa de asta; de fapt, pe atunci chiar îmi doream să-i fac rău.

Singura mea scuză: pe atunci eram copil.

[14] Corinteni 13:11

Dar acum nu mai pot face asta; nici ei şi nici mie. Pentru prima oară, am tras perdelele negre ale furiei şi am văzut ziua senină de dincolo de ele.

Pot fi din nou fiica mamei mele.

Chiar şi în timp ce scriu această afirmaţie, îi simt seducţia puternică. Nu vă pot descrie în totalitate vouă – unor străini – cum se simte să nu ai mamă. Durerea... dorul.

Ea este păstrătoarea trecutului meu. Ea îmi ştie toate clipele secrete care m-au format pe mine şi, chiar şi în ciuda a tot ce am făcut, încă simt că mă poate iubi.

Mă va mai iubi şi altcineva necondiţionat?

Mă îndoiesc.

Nu pot da cu piciorul la aşa ceva. Caché *va trebui să găsească pe altcineva care să o trădeze pe Nora Bridge. Eu mă duc acasă.*

Ruby se simţea mai bine acum. Decizia ei era scrisă alb pe negru, cu litere mari şi strălucitor de albastre.

Nu avea să predea articolul.

•

În Friday Harbor, portul fremăta de viaţă; bărcile veneau şi plecau, copiii se întreceau de-a lungul docurilor din ciment, cu plase în mână, pescarii duceau provizii în lăzi scârţâitoare din lemn la bărcile lor ancorate.

Acest orăşel era centrul secţiunii americane a acestui arhipelag. Pentru mai bine de o sută de ani, locuitorii insulelor veniseră în acest port pentru provizii, pentru a-şi repara bărcile sau pentru a căuta companie. Orăşelul era un amestec de clădiri vechi şi dărăpănate şi de unele mai noi, construite ca un omagiu adus trecutului. Era un loc unde pietonii şi bicicliştii aveau acelaşi drept de a se găsi pe mijlocul străzii principale ca orice automobil, iar claxonul nu se auzea aproape niciodată. La fel ca toate celelalte insule, San Juan învăţase acum mult timp să facă bani din turism. Zona din centru era o combinaţie eclectică de galerii de artă, magazine de suvenire, buticuri de cadouri şi restaurante – cu preţuri care îi forţau pe localnici să-şi procure necesarul zilnic din afara insulei în timp ce îi încurajau pe turiştii californieni să cumpere două la preţul de unul din orice.

Dean se plimba fără ţintă în susul şi în josul străzilor. Ziua de astăzi îl întristase până peste poate, deşi ştia că nu ar fi trebuit.

Nimic nu fusese simplu cu Ruby. Iar dragostea avea să fie cel mai dificil lucru dintre toate.

A ajuns în dreptul unui magazin de aparate foto şi a intrat. Dintr-un capriciu, a cumpărat o cameră şmecheră şi suficient film cât să înregistreze pe el întreaga demolare a Zidului Berlinului. În cele din urmă, a auzit hornul feribotului şi a ştiut că venise timpul să coboare pe doc. A sărit pe bicicletă şi a pedalat cu viteză la vale. Întârziase, aşa că venea fix în urma ultimei maşini care se îmbarca.

Ajuns pe insula Lopez, s-a oprit pe la băcănie şi a cumpărat câte ceva, după care a pedalat până acasă cât de repede a putut. Când a ajuns în dreptul casei, soarele tocmai apunea. În bucătărie, Lottie era ocupată cu tocatul unor legume pentru o tocană. A salutat-o scurt cu un gest din mână, după care s-a grăbit să urce în camera lui Eric.

— Hei, frăţioare, a spus Eric, zâmbind obosit şi ridicându-se în capul oaselor. Cum ţi-a fost plimbarea cu bicicleta?

Dean s-a apropiat de el.

— Ghici ce am cumpărat!

A deschis punguţa albastră de unde a scos o îngheţată ce începea să se topească.

Eric a făcut ochii mari.

— Rainbow Rocket! Nu ştiam că se mai fac!

Dean a înlăturat ambalajul alb şi i-a întins fratelui său îngheţata multicoloră. L-a ajutat pe Eric să o ţină – mâinile îi erau slăbite şi nu reacţionau –, însă zâmbetul de pe faţa lui era întocmai desprins din zilele de odinioară.

Eric a închis ochii, scoţând gemete uşoare de plăcere pe când lingea îngheţata. După ce a terminat, a pus băţul lipicios pe tava de pe noptieră şi a oftat. Patul s-a ridicat cu zgomot, aducându-l într-o poziţie mai aproape de verticală.

— A fost excelentă! a spus el, lăsându-se pe perne şi întorcându-şi uşor capul: Uitasem cât de mult îmi plăcea îngheţata asta!

— Eu mi-am adus aminte, a spus Dean. Mi-am adus aminte o mulţime de lucruri în ultima vreme.

— Cum ar fi?

— Mai ştii fortul pe care l-am făcut în buşteanul ăla mort de pe terenul doamnei Nutter? Când ne-a găsit şi ne-a fugărit tot drumul cu o mătură...

— Ţipând după noi că suntem nişte copii obraznici de bogătani.

— Şi a ameninţat că ne sună părinţii...

— Iar noi i-am spus că mama era în Barbados şi avea să o coste o avere.

Râsul lui Eric s-a pierdut într-o tuse seacă, pentru ca apoi să dispară şi aceasta.

— Şi încă ceva, a adăugat Dean.

S-a dus în camera lui, de unde s-a întors cu o revistă de benzi desenate.

Eric a ridicat privirea la el:

— Numărul lipsă din *Batman.* Singurul număr pe care l-am pierdut vreodată!

Dean a zâmbit.

— Nu l-ai pierdut. Fratele tău mai mic s-a supărat într-o zi pe tine că nu i-ai dat şi lui cu ce te jucai tu, aşa că el ţi l-a luat pe *Batman.* Doar că n-a ştiut cum să îl mai dea şi înapoi.

Zâmbind, Eric a luat revista de benzi desenate, trecându-şi degetul mare pe deasupra ei.

— Am ştiut că tu ai luat-o, cap sec.

— Vrei să îţi citesc din ea?

Eric a lăsat revista în poală.

— A... nu cred. Sunt prea obosit. Doar vorbeşte cu mine.

Dean s-a aplecat peste marginea patului şi s-a uitat în jos la fratele său.

— Am fost s-o văd pe Ruby azi.

— Şi?

— Hai să spunem că uşa m-a lovit peste fund în timp ce ieşeam.

Eric a râs.

— Asta e Ruby a noastră. Nu se lasă niciun pic. I-ai spus că o iubeşti?

— Am întrebat-o ce ar răspunde dacă i-aş zice asta.

Eric şi-a dat ochii peste cap.

— Foarte Cary Grant din partea ta. E greu să dai pe spate o fată cu asemenea replică.

— Tu de unde ştii?

— Fete. Băieţi. E acelaşi lucru, puştiule. Romantism. Şi, să fiu sincer, mai bine ai trece la fapte. Vreau să fiu martor la finalul tău fericit.

— Ştiu, ştiu, eşti pe moarte.

— Să ştii că sunt! Deci, când urmează runda doi?

Dean a oftat.

— Nu ştiu. Trebuie să-mi adun armele pentru defensivă. Poate se va întâmpla ceva mâine, când vom merge în larg.

— Dar *chiar* o iubeşti, nu?

— Cred că n-am încetat niciodată să o iubesc. Am vrut, am încercat, dar îmi apare mereu în vise, e fata cu care le-am comparat pe toate celelalte. Dar asta nu înseamnă că ea încă mă iubeşte. Ori, dacă mă iubeşte, că încă ar mai crede în asta.

— Nu o lăsa să te dea încă o dată la o parte.

— Nu e aşa uşor. Nu pot să fac numai eu toată treaba. Şi *nu vreau* să fac eu toată treaba. Dacă vrea un viitor, va trebui să depună puţin efort.

— Ei bine, sper să se rezolve repede. Vreau să-ţi fiu cavaler la nuntă.

— Vei fi.

Dean s-a străduit să nu-şi lase vocea să îi tremure. Privirile li s-au întâlnit, iar în ochii fratelui său a văzut crudul adevăr. Amândoi ştiau că discuţia asta a lor era doar praf în ochi. Eric nu ar fi fost în stare să îmbrace un costum şi să stea, în pantofi lucioşi, alături de Dean la altar.

— Mă bucur că ai venit acasă, Dino. N-aş fi putut face asta fără tine.

Acasă. Acest cuvânt simplu, şi totuşi complex, îşi găsise loc în inima lui. Ştiuse că avea să-i fie greu să-şi vadă fratele murind, dar, până în acest moment, nu-şi dăduse seama că avea să se sfârşească într-adevăr. Acest adio, întins cum era pe cea mai scurtă perioadă de timp, era tot ce le mai rămăsese, iar Dean va fi nevoit să se agaţe de aceste amintiri în zilele negre care fără îndoială aveau să urmeze.

Dacă Ruby ar fi recunoscut în mod miraculos că îl iubea pe Dean, ce i-ar răspunde? Cine ar râde de el şi ar zice: *Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat greşit dacă Dumnezeu a ales-o pe Ruby să-ţi fie dragoste adevărată.*

Erau atât de multe lucruri rămase nespuse între el şi Eric, dar cum – de unde – să înceapă? Cum puteai acoperi o viaţă de om în doar câteva zile scurte? Şi cum rămâne cu lucrurile care pluteau pe lângă ei, rămase nerostite din întâmplare? Dacă Dean sfârşea într-o lume lipsită de culoare, lipsită de Eric, în

care nu avea să se mai poată gândi la nimic altceva în afară de lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună?

— Termină, a zis Eric.

Dean a clipit, dându-şi seama că de prea mult timp rămăsese tăcut.

Lacrimile îi înţepau ochii. A încercat să şi le şteargă discret.

— Ce să termin?

— Să-ţi închipui lumea fără mine.

— Nu ştiu cum să trec prin asta.

Eric s-a întins după el. Mâna lui palidă, cu vene proeminente, i-a acoperit-o pe a lui Dean, apăsând-o ferm.

— Când am început să mă simt copleşit, mă gândeam la trecut în loc de viitor. Rememoram cum obişnuiam să ne jucăm Ţară, ţară, vrem ostaşi în tabăra Orkila. Sau de cum obişnuiam să stăm turceşte în dormitorul tău, cu ochii închişi, încercând să-ţi facem jucăriile să leviteze atunci când Lottie te punea să-ţi faci curat în cameră.

A zâmbit obosit şi a închis ochii. Dean a văzut cum îşi pierde din nou fratele în favoarea somnului.

— Îmi amintesc de prima oară când l-am întâlnit pe Charlie. Îşi făcea un sandviş la o adunare de prânz cu studenţii. În mare parte, îmi amintesc ce am avut, nu ce las în urmă.

Lui Dean i s-a pus un nod în gât şi n-a mai putut răspunde.

— Cea mai bună parte eşti tu.

Vocea lui Eric era aproape numai o şoaptă de-acum. Cuvintele lui începeau să sune bălmăjit, ca şi cum era mai mult de jumătate adormit.

— De când te-ai întors, am reînceput să visez. E frumos...

— Visează, a spus Dean încetişor, punând mâna moale a fratelui său pe pătură şi mângâindu-i apoi fruntea caldă; Visează la cine ai fi putut fi şi la cine ai fost. Cel mai curajos, mai deştept şi mai bun frate pe care l-ar fi putut avea cineva.

•

După cină, Nora a ieşit pe verandă şi s-a aşezat în balansoarul ei preferat. La această oră magică, suspendată între noapte şi zi, cerul avea aceeaşi nuanţă de roz pal precum pantofiorul de balet al unei fetiţe.

Uşa cu plasă a scârţâit, apoi s-a închis cu zgomot.

— Ţi-am adus nişte ceai, a spus Ruby, păşind în strălucirea luminii de pe verandă. Constant Comment cu frişcă şi zahăr, nu?

— Mulţumesc, a spus Nora. Stai cu mine.

Ruby s-a aşezat în balansoar. Lăsându-se pe spate, şi-a încrucişat picioarele, sprijinindu-şi tălpile de măsuţa din sticlă fumurie de lângă fotoliu.

— M-am gândit la ceva.

— Găseşti aspirină în dulăpiorul din baie.

— Foarte amuzant. Nu mi-a dat dureri de cap. Ci... de inimă.

Nora s-a întors spre ea.

— Cred că mi-a fost uşor să plec.

— Nu spune asta. Ai fost o victimă colaterală.

— M-am săturat de răspunsul ăsta.

Ruby a zâmbit, însă curbura buzelor era una tristă, care nu a durat.

— M-am purtat urât cu Dean după ce ai plecat.

— E de înţeles.

— Ştiu. Am avut tot dreptul să mă port urât. Eram pierdută şi îndurerată. Dar se presupunea oare ca el să mă iubească şi când eram de neiubit, când nu l-am lăsat să se apropie de mine? Voiam dragoste de la el când eu nu ofeream aşa ceva, după care mi-am tras-o cu altul doar ca să văd dacă Dean mă va iubi în ciuda a orice s-ar întâmpla. Mare surpriză: n-a făcut-o.

S-a aplecat din nou în faţă, odihnindu-şi antebraţele de coapse şi studiind-o pe Nora:

— Iar cu tine m-am purtat încă şi mai urât. În toţi acei ani, toate scrisorile şi darurile şi mesajele lăsate pe telefon. Ştiam că îţi pasă de mine. Ştiam că îţi pare rău, dar mă mândream cu faptul că te răneam. M-am gândit că măcar atât meritai. Aşa că nu mă contrazice când spun că am contribuit şi eu destul la propria-mi durere.

Nora a zâmbit.

— Cu toţii facem asta. Ne maturizăm când ajungem în sfârşit să înţelegem acest lucru. Mai ţii minte bomboanele alea cu căpşune care apăreau în coşul tău de Paşte în fiecare an?

— Da.

— Aşa eşti tu, Ruby. Ţi-ai construit un înveliş dur ca să-ţi protejezi miezul moale. Doar că nu funcţionează aşa. Ştiu că nu crezi în iubire şi ştiu şi de ce, dar asta e o viaţă trăită pe jumătate, scumpo. Poate că vei vedea asta de-acum. Fără iubire, singurătatea se continuă la nesfârşit.

Ruby a coborât privirea şi şi-a strâns mâinile laolaltă.

— M-am simţit singură şi când trăiam cu Max.

— Normal. Nu l-ai iubit.

— Am vrut. Dar poate că nu m-am lăsat s-o fac.

— Nu cred că aşa funcţionează dragostea. Ci pur şi simplu... te loveşte. Ca fulgerul.

— Şi te prăjeşte că pe un cartof.

— Şi îţi face să ţi se oprească inima.

Zâmbetul Norei a pălit atunci.

— Ar trebui să-i dai lui Dean o şansă. Mai stai puţin prin preajmă, vezi ce se întâmplă. Asta dacă nu trebuie să te întorci la cariera ta...

— Ce carieră?

De cum a rostit cuvintele, Ruby şi-a ridicat numaidecât privirea, de parcă n-ar fi vrut să spună ce spusese.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt amuzantă.

Afirmaţia a părut că îi răpeşte ceva lui Ruby; părea deodată tânără şi vulnerabilă.

Nora nu ştia cum să răspundă. Oare fiica ei avea nevoie de sinceritate, de empatie sau de contrazicere?

Nu avea cum să ştie. Nora nu putea decât să i se adreseze fetei pe care o ştiuse cândva. Fata aceea, tânăra Ruby, fusese sinceră până la capăt şi în stare să privească viaţa drept în ochi.

— Amândouă ştim că *eşti* amuzantă. Dintotdeauna ai avut simţul umorului. Dar dacă eşti suficient de amuzantă, suficient de des, cât să-ţi câştigi traiul din asta? Ai făcut cursuri, ai analizat oameni ca Robin Williams, Richard Pryor, Jerry Seinfeld? Ştii *cum* îşi pregătesc ei materialele, aşa încât să fie amuzante?

Ruby a rămas uimită.

— Vorbeşti ca agentul meu. Mereu încearcă să mă facă să mă duc la cursuri. Cel puţin, obişnuia. Acum a cam renunţat şi el la mine.

— De ce nu i-ai urmat sfatul?

— M-am gândit că e vorba de talent.

Cuvântul a părut să o stânjenească. I-a adresat mamei ei o jumătate de zâmbet, de parcă ar fi recunoscut şi ea acest lucru.

— Majoritatea lucrurilor necesită disciplină mai degrabă decât talent, a spus Nora, studiindu-şi fiica. Materialul tău e amuzant?

— De cele mai multe ori. Livrarea e nasoală. Şi nu mă simt în largul meu pe scenă.

Nora a zâmbit. Nu s-a putut abţine să nu-şi amintească...

— Mama? Te depărtezi de mine.

— Îmi pare rău. Ţi-am văzut un spectacol o dată. Unul dintre cititorii mei mi-a trimis o casetă cu înregistrarea lui.

— Serios? a zis Ruby, pălind.

— Trebuie să recunosc că a durut ca naiba. M-ai comparat cu un iepure – unul pufos şi drăguţ la exterior, dar capabil să-şi mănânce puii, a zis ea şi a râs. Oricum, m-am gândit că materialul tău era amuzant, ceea ce nu m-a surprins deloc. Mereu am crezut că vei deveni scriitoare.

— Serios?

— Poveştile tale erau extraordinare. Aveai o modalitate de a privi lucrurile care mă uimea.

Ruby a înghiţit în sec.

— Îmi place să scriu. Cred că... sunt bună la asta. În ultima vreme, m-am gândit să scriu o carte.

— Ar trebui să încerci.

Ruby şi-a muşcat buza de jos, îngrijorată, iar Nora a ştiut că întrecuse măsura.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sugerez că...

— E în regulă, mama. Doar că aproape am scris ceva, dar era prea personal. Despre noi, despre familia noastră. Nu am vrut să mai rănesc... pe nimeni.

Ruby arăta atât de tânără şi de sinceră atunci, încât îţi frângea inima.

— Uneori, oamenii ajung să fie răniţi oricum, Ruby. Nu e ceva ce să cauţi să faci ori să vrei dinadins să obţii, doar că nu-ţi poţi trăi viaţa fără să răneşti pe nimeni. Şi fie şi numai dacă încerci asta, nu vei ajunge să atingi pe nimeni.

— Nu am vrut să te rănesc, a spus Ruby încetişor.

Înainte ca Nora să apuce să răspundă, a auzit zgomotul unei maşini trăgând pe alee. Aceasta s-a oprit, motorul ei fiind redus la tăcere. O uşă s-a auzit trântindu-se.

Ruby a privit înspre grădină.

— Aşteptăm pe cineva?

— Nu.

Un zgomot de paşi răscolea pietrişul. Poarta ruginită s-a deschis cu un scârţâit şi s-a închis cu un bufnet.

Cineva a urcat greoi treptele verandei şi a păşit în lumina ei.

Capitolul 21

Nora a ridicat privirea şi s-a uitat lung la fiica ei cea mare, şocată.

— Caroline? a şoptit ea, punându-şi cana cu ceai pe măsuţa de lângă ea.

— Nu-mi vine să *cred*!

Ruby a traversat în fugă verandă şi a îmbrăţişat-o strâns pe sora ei.

Nora a savurat acel moment, fetele ei, amândouă pe Insula Verii. În vremurile de odinioară, li s-ar fi alăturat lor, şi-ar fi desfăcut larg braţele şi le-ar fi cuprins pe amândouă într-o „îmbrăţişare de familie". Însă acum, după o viaţă de alegeri greşite, ajunsese să privească din afară, să se uite la propriile fiice printr-un geam dintr-o sticlă la fel de groasă ca inima frântă a unui copil.

Nora s-a ridicat stânjenită în picioare şi a şchiopătat câţiva paşi.

— Bună, Caro, mă bucur să te văd!

Caroline s-a retras din îmbrăţişarea lui Ruby.

— Bună, mama.

Zâmbetul ei era forţat; nici nu era de mirare. Încă de când era mică, fusese capabilă să zâmbească chiar şi atunci când inima i se frângea pe interior.

— Ce *tare*! a zis Ruby. Sora mea cea mare e acasă pentru o petrecere în pijamale. N-am mai făcut asta de la aniversarea Mirandei Moore.

În lumina blândă, portocalie, Nora şi-a studiat fiica cea mare. Caroline era îmbrăcată fără cusur într-o pereche de pantaloni albi din bumbac şi o bluză roz din mătase, cu volănaşe care cădeau în jurul încheieturilor ei subţiri. Nicio şuviţă din părul ei blond nu era deranjată, nicio fărâmă de rimel nu-i murdărea pielea palidă din jurul ochilor. Nora avea sentimentul că nici n-ar fi îndrăznit.

Şi totuşi, dincolo de toată acea perfecţiune, se întrezărea o stranie fragilitate. Ca şi cum încerca să ascundă o crăpătură infimă, subţire cât un fir de păr. Ochii ei gri păreau inundaţi de o tristeţe mută.

Nora s-a întrebat atunci ce o îndemnase pe Caroline să vină până aici. Era neobişnuit pentru fiica ei să facă ceva atât de spontan – plănuia drumurile până la cumpărături cu zile înainte şi le marca în calendar. O călătorie neanunţată până pe insulă era ciudat de nefiresc pentru ea.

Ruby a privit peste umărul surorii ei.

— Unde sunt copiii?

— I-am lăsat cu mama lui Jere peste noapte, a zis, aruncând o privire emoţionată către Nora. Am venit singură. Sper că e în regulă. Ştiu că trebuia să sun.

— *Glumeşti*? Aproape te-am implorat să vii! a zis Ruby, râzând, petrecându-şi braţul pe după umerii înguşti ai surorii ei.

Cele două femei au intrat în casă, cu capetele lipite unul de celălalt.

Nora a auzit-o pe Ruby întrebând uşor:

— E totul în regulă acasă?

Însă răspunsul lui Caroline a fost prea şoptit că să-l poată auzi.

Nora se simţea ca a cincea roată la căruţă. S-a oprit în dreptul mesei din bucătărie şi şi-a dres glasul.

— Poate ar trebui să vă las singure o vreme. Ştiţi voi, să aveţi o discuţie ca între surori.

Caro şi Ruby aproape ajunseseră în sufragerie. S-au întors deodată. Ruby a fost cea care a vorbit:

— Asta ne-a şi adus în situaţia asta de toată jena, nu crezi?

— M-am gândit doar...

— Ştiu la ce te-ai gândit, a adăugat Ruby cu o tandreţe în voce care i-a înmuiat inima Norei.

Caroline a continuat să înainteze, braţul stâng strângând cu putere geanta de designer, tocurile ei clămpănind pe podeaua dură. Nora aproape că putea să vadă frica fiicei ei; ajunsese aproape de suprafaţă de-acum.

Biata Caro! Chiar credea că era posibil – dacă erai suficient de prevăzător – să patinezi pe o gheaţă prea subţire pentru a-ţi susţine greutatea.

— Şi, a început Caro, afişând un zâmbet scurt care nu i-a ajuns şi în priviri, aţi vrea să vedeţi cele mai recente poze cu nepoţii voştri?

— Am putea începe de-aici, a spus Nora, ştiind că nu era rândul ei la replică.

Ea trebuia să fie disperat de recunoscătoare pentru orice fărâmă de normalitate pretinsă.

— Dar dacă vrem într-adevăr să ne cunoaştem mai bine, avem nevoie de mai mult de atât.

Caroline s-a albit la faţă – dacă asta era cu putinţă – după care a continuat neabătută:

— Bun.

A tras fermoarul genţii şi a scos de acolo două albume plate cu fotografii.

— Haideţi să mergem în sufragerie, a spus ea, îndreptându-se deja într-acolo.

S-a dus spre canapea şi s-a aşezat, cu genunchii lipiţi timid unul de celălalt şi cu degetele răsfirate pe albumele cu poze din poală.

Ruby a urmat-o numaidecât şi s-a aşezat lângă ea.

Nora şi-a abandonat cârjele şi a şchiopătat într-un picior în urma fetelor ei. A luat şi ea loc lângă Caroline.

Caroline a privit în jos la album. Degetele ei lungi, cu manichiură impecabilă, mângâiau uşor coperta din piele tăbăcită.

Nora a luat seamă la mâinile ei, perfect îngrijite, pline cu aur şi bijuterii cu diamant, care tremurau.

Încet, Caroline a deschis albumul. Prima poză de 20x25 era de la nunta ei. În ea, Caroline stătea dreaptă şi semeaţă (nici pe departe la fel de slabă ca acum), îmbrăcată într-o rochie elegantă, din mătase, cu mărgele, lăsată pe umeri. Jere se afla lângă ea, chipeş de-ţi tăia răsuflarea în costumul lui negru de la Prada.

— Scuze, a spus Caro iute, pozele noi sunt la sfârşit.

Şi a început să dea paginile.

Nora şi-a pus cu îndrăzneală mâna peste a lui Caroline.

— Aşteaptă.

Cine o dă pe această femeie în căsătorie acestui bărbat?

Când preotul îi pusese această întrebare specială, numai Rand fusese cel care răspunsese: *Eu.* Nora se afla atunci în capătul bisericii, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Răspunsul trebuia să fi fost: *Noi. Eu şi mama ei.*

Însă Nora renunţase de bunăvoie la acel moment preţios.

Venise pentru nunta lui Caroline, însă nu fusese acolo *cu adevărat.* Caroline o invitase, o pusese la o masă apropiată, şi

totuşi oarecum depărtată, una rezervată oaspeţilor speciali, dar nu familiei. Nora ştiuse că nu era decât un detaliu pentru fiica ei în acea zi, având cam aceeaşi importanţă ca aranjamentele florale. Iar Nora, pierdută în deşertul propriei vini, îi mulţumise lui Dumnezeu până şi pentru atât. Trecuse peste replica cu datul şi îşi sărutase fiica pe obraz, şoptindu-i „Casă de piatră!”, după care mersese mai departe. Avusese o mulţime de întrebări pe care nu îndrăznise să le pună atunci, însă acum, pe când se uita la frumoasa fotografie a fiicei ei, Nora nu a mai putut să rămână detaşată.

Cine fusese mama pentru Caroline în ziua aceea? Cine îi cususe mărgelele de pe rochie în ultima clipă... cine o dusese să-şi cumpere lenjerie ridicol de scumpă pe care nu avea să o mai poarte niciodată de atunci... cine o ţinuse în braţe pentru ultima oară ca femeie nemăritată şi cine îi şoptise că o iubeşte?

Nora şi-a retras mâna. A auzit foşnetul făcut de pagina întoarsă şi s-a silit să redeschidă ochii.

Ruby a râs, arătând cu degetul fotografia de la petrecerea de nuntă.

— Vreau să vă spun că n-am mai purtat rochia aia de atunci.

— Da, şi nici nu te-ai mai întors acasă, i-a replicat Caroline.

Lui Ruby i-a pierit zâmbetul.

— Am vrut.

Caroline a zâmbit trist.

— Cuvinte care ar putea fi mottoul familiei noastre.

A întors repede încă o pagină.

— Asta e din luna de miere. Am fost în Kauai.

Nora a băgat de seamă că degetele ei tremurau. Continua să atingă cu duioşie pozele.

— Pari atât de fericită, a spus Nora încetişor.

Caroline s-a întors spre ea, iar Nora a văzut atunci tristeţea întipărită pe chipul fiicei ei.

— Am fost.

Iar Nora a înţeles atunci.

— O, Caro...

— Gata cu pozele din luna de miere, a strigat Ruby. Unde sunt cele cu copiii?

Caroline a revenit asupra albumului, a mai dat câteva pagini cu fotografii înfăţişând nisip şi surf, după care s-a oprit.

Aceasta era dintr-un salon de spital plin cu baloane şi buchete de flori. Caroline era în pat, purtând o cămaşă de noapte albă din dantelă şi un zâmbet extenuat pe chip. Pentru prima oară, părul îi era vâlvoi. În braţe ţinea un bebeluş; faţa roşie a copilului era înfăşurată într-o păturică roz.

În sfârşit, acolo zâmbea sincer, genul de zâmbet care strălucea ca soarele.

Nora ar fi trebuit să vadă personal acel zâmbet, dar nu o făcuse.

O vizitase pe Caroline la spital, desigur. Se dusese la ea cu un braţ de daruri scumpe. Vorbise cu fiica ei, deplânsese greutatea sarcinii, lăudase drăgălăşenia copilului şi apoi... plecase. Nici atunci, cu miracolul naşterii unei noi generaţii între ele, nici măcar atunci nu-şi vorbiseră cu adevărat.

Nora nu-i fusese alături când aceasta îşi dăduse seama cât de greu era să fii mamă. Cine îi spusese *E în regulă, Caro*, *Dumnezeu te-a făcut pentru astă*?

Nimeni.

Nora şi-a dus mâna la gură, însă prea târziu. Un scâncet scurt a apucat să-i scape. A simţit lacrimile arzându-i ochii şi curgându-i şiroaie pe obraji. A încercat să-şi ţină respiraţia, dar aceasta i s-a frânt în suspine.

— Mama? a zis Caroline, uitându-se la ea.

Nora n-a putut să întâlnească privirea fiicei ei.

— Îmi pare rău...

Voise să adauge *pentru că plâng.*

Caroline a rămas tăcută.

Nora nu şi-a dat seama că şi fiica ei plângea până când o lacrimă s-a prelins pe album, o pată cenuşie împroşcată în colţul unei fotografii de-a lui Jenny în pătuţ.

Nora şi-a întins mâna şi a pus-o peste mâna rece şi ţeapănă a lui Caroline.

— Îmi pare atât de rău, a repetat ea abia şoptit.

Caroline şi-a plecat capul. O perdea de păr s-a revărsat înainte, ascunzându-i faţa.

— În ziua aceea ţi-am simţit cel mai mult lipsa, a zis, râzând nervos. Mama lui Jere era genul care prelua controlul pe oriunde se ducea. A dat năvală, mi-a strâns lucrurile şi m-a trimis în drumul meu cu o listă de instrucţiuni.

Atunci a mai căzut o lacrimă.

— Îmi aduc aminte prima noapte. Jenny era în pat lângă mine. Mă tot întindeam după ea, îi atingeam degetuţele, o mângâiam pe obrăjori. Am visat că stăteai lângă patul meu şi îmi spuneai că o să fie bine, să nu mă tem. S-a întors spre Nora şi a privit-o cu ochii mânjiţi de rimel. Dar de fiecare dată mă trezeam singură.

Nora a înghiţit în sec.

— O, Caroline...

— Am încercat să-mi amintesc rugăciunea pe care mi-o spuneai când mi-era frică noaptea. Ştiu că era prostesc, dar mă tot gândeam că totul o să fie bine dacă aş putea să mi-o aduc aminte.

— „Steluţă strălucitoare şi sfântă, apăr-o pe această fetiţă de noaptea-adâncă”. Nora a zâmbit nesigură. Caro, nu sunt suficiente cuvinte în galaxie să vă spun cât de rău îmi pare pentru ce v-am făcut.

Caroline s-a lăsat înspre ea şi a lăsat-o pe Nora să o ia în braţe.

Inima Norei s-a spart ca un ou. Plângea atât de tare, încât a început să sughiţe. Când Nora s-a retras, a văzut-o pe Ruby, care stătea de cealaltă parte a lui Caroline. Chipul îi era palid, buzele strânse într-o linie fină. Numai ochii îi trădau emoţie; aceştia luceau de lacrimile nevărsate.

Ruby s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să bem ceva.

Caroline şi-a şters ochii stânjenită şi s-a încruntat.

— Eu nu beau.

— De când? Pentru că la balul de absolvire, ai...

— O mulţime de alte amintiri ca aceea m-au făcut să nu mai beau. În facultate, Jere obişnuia să-mi zică UDI: uşor de îmbătat. Două pahare şi începeam să cred că poker pe dezbrăcatelea era jocul perfect.

— *UDI?* Asta e prea bună. Am douăzeci şi şapte de ani şi nu m-am îmbătat niciodată cu sora mea înainte să fie legal. În seara asta, schimbăm foaia.

— Ultima oară când am băut, am intrat într-un copac, a râs Nora.

— Nu-ţi face griji, nu te las să conduci, i-a promis Ruby.

Caroline a râs şi ea.

— În regulă. Doar un pahar. *Unul.*

Ruby a pornit în paşi de dans spre bucătărie, apoi şi-a dat capul pe spate şi a strigat:

— Margarita!

Înainte ca Nora să-şi dea seama cum să facă să iniţieze o nouă discuţie cu Caroline, Ruby s-a şi întors, valsând în sufragerie cu nişte pahare care ar fi putut trece drept coşuri pentru ouăle de Paşte.

Nora şi-a luat băutura, după care a râs zgomotos când Ruby s-a dus la pick-up, a ales un album şi l-a pus.

We will... we will... rockyou, a început să răsune cu putere din boxele vechi. Ruby a dat volumul atât de tare, încât geamurile se zgâlţâiau, iar bibelourile păreau să danseze spasmodic pe poliţa de deasupra şemineului.

Ruby a tras o duşcă zdravănă din băutura ei, s-a şters la gură cu dosul palmei şi a trântit paharul înapoi pe măsuţa de cafea. Apoi şi-a întins mâna după Caroline.

— Haide, Miss America, vino să dansezi cu cel mai prost comediant de la Hollywood.

— Nu e adevărat, s-a încruntat Caroline.

— Dansează cu mine!

Scuturând din cap, Caroline a apucat-o pe Ruby de mână şi s-a lăsat trasă într-o piruetă.

Nora a sorbit prevăzătoare din cocktailul ei şi s-a aplecat înainte, fascinată de interacţiunea dintre fiicele ei. Cele două stăteau umăr lângă umăr, amândouă transpirate de la atâta dansat, dar arătând atât de fericite şi de lipsite de griji, încât Nora simţea cum i se frânge inima. Acestea erau versiunile adulte ale fetelor pe care le născuse Nora, femeile pe care ea şi le închipuise că vor deveni fetele ei dacă mama lor nu le-ar fi părăsit.

Fetele au dansat şi au băut şi au râs împreună, lovindu-şi şoldurile şi ţinându-se de mână, până când Caroline a ridicat mâinile în aer şi a spus cu răsuflarea tăiată:

— Gata, Ruby! Ameţesc!

— Ha! Nu eşti suficient de ameţită, asta e problema ta, după care i-a întins surorii ei paharul de Margarita: Până la fund!

Caroline şi-a dat la o parte părul transpirat de pe faţă. Preţ de o clipă, a părut că urmează să refuze.

— O, la naiba! a cedat Caroline, bând restul băuturii ei dintr-o singură înghiţitură şi ridicând apoi paharul gol: încă unul, te rog!

— *Yee-ha!* a făcut Ruby, dansând până în bucătărie, unde a pornit blenderul.

La aparat, următorul disc s-a lăsat în jos, acoperindu-l pe primul. Cu un scârţâit, braţul pick-up-ului s-a dus de la capăt şi a coborât pe disc.

Era un album mai vechi al celor de la Eurythmics. „Sweet Dreams Are Made of These” a început să răsune din boxe.

Caroline s-a împleticit nesigură într-o parte şi a întins mâna.

— Dansează cu mine, mama!

Mama. Caroline nu-i mai spusese aşa de ani buni.

— Dacă te calc pe picior, îţi rup toate oasele.

Caroline a râs.

— Nu-ţi face griji, sunt anesteziată.

Ultimul cuvânt a ieşit teribil de bălmăjit, iar Caroline a râs din nou.

— Beată, a spus ea hotărât. *Beată*.

Nora şi-a ridicat de jos cârja şi a şchiopătat până în dreptul ei. Şi-a petrecut un braţ pe după talia subţire (prea subţire, înspăimântător de subţire) a fiicei ei, folosindu-se de cârjă ca sprijin.

Caroline şi-a pus mâinile pe umerii Norei. Încet, au început să se legene dintr-o parte în alta.

— Ăsta e ultimul cântec pe care l-au pus la balul de absolvire. L-am pus şi la nunta mea, mai ştii?

Nora a încuviinţat din cap. Avusese de gând să spună ceva impersonal, dar apoi a observat felul în care o privea Caroline.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat cu blândeţe, strângând-o şi mai bine pe Caro de talia fragilă.

— Despre ce?

Nora nu s-a putut abţine. S-a oprit din dansat şi a dat drumul mâinii lui Caroline, atingând apoi cu ea obrajii fiicei ei.

— Despre căsnicia ta.

Frumosul chip al lui Caroline s-a schimonosit tot. Gura a început să îi tremure, iar ea a scos un oftat adânc.

— Of, mama... nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu există...

Făcând o piruetă, Ruby a intrat în încăpere, cântând:

— Mărgărite pentru *señoras*!

Le-a văzut pe Nora şi pe Caro stând acolo, nemişcate, şi s-a oprit şi ea.

— Iisuse, v-am lăsat singure cinci minute şi iar aţi dat drumul la robinet.

Nora i-a aruncat o privire imploratoare.

— Ruby, te rog.

Ruby s-a încruntat.

— Caro? Ce s-a întâmplat?

Caroline a făcut un pas nesigur înapoi. Privirea i se muta când la Nora, când la Ruby. Plângea încetişor, şi ţi-era mai mare milă s-o vezi astfel. Aşa plângea o femeie în toiul nopţii, în timp ce stătea cu soţul ei în pat, iar copiii dormeau şi ei într-o cameră alăturată.

— Nu aveam de gând să vă spun, a rostit în cele din urmă Caro cu o voce frântă.

Ruby a făcut un pas spre ea, cu mâna întinsă.

— Nu mă atinge! a zis Caro. Auzindu-şi disperarea din glas, a început să râdă. O să mă desfac în bucăţi dacă mă atingi, şi aşa m-am săturat de asta, încât îmi vine să urlu.

Caroline s-a lăsat încet în genunchi pe podea. Ruby s-a aşezat lângă ea, iar Nora le-a urmat şi ea mai greoi, lăsându-se pe cârja căzută.

Caroline a luat o gură zdravănă din Margarita ei, apoi şi-a ridicat privirea. Avea ochii uscaţi acum, dar cumva asta o făcea să arate încă şi mai rănită. O fetiţă privind prin ochii deziluzionaţi ai unei femei, întrebându-se cum de se pricopsise cu aşa o suferinţă.

— Dormi? a întrebat-o Nora.

Caroline părea şocată.

— Nu.

— Mănânci?

— Nu.

— Iei pastile?

— Nu.

— Ei bine, asta e un lucru bun, a încuviinţat Nora şi a luat-o de mână pe Caroline. Tu şi Jere aţi vorbit despre asta?

Caroline a scuturat din cap.

— Nu-i pot spune. Mereu am urmat direcţii diferite. De cele mai multe ori, mă simţeam de parcă aş fi fost doar eu părinte. Şi sunt singură! Doamne, mă simt atât de singură uneori, încât abia mai suport!

— Nici măcar nu ai *vorbit* cu el despre asta? a întrebat Ruby, îndreptându-se către sora ei.

Caroline s-a întors spre ea.

— Tu nu ştii cum e, Ruby. Tu poţi spune orice, oricui. Pentru mine, e mai greu.

— Da, dar...

Nora a atins-o uşor pe Ruby pe coapsă.

— Ruby, n-are nevoie de asta acum. Sunt momente când trebuie să înfrunţi lumea şi să suporţi consecinţele, iar Caroline ştie asta. Şi mai sunt momente când trebuie să o asigurăm că, orice s-ar întâmpla, noi îi vom rămâne alături.

Nora s-a uitat cu dragoste spre Caroline.

— Ştiu prin ce treci acum, crede-mă. Eşti într-un punct în care propria viaţă te copleşeşte şi nu vezi nicio scăpare. Şi te sufoci.

Caroline a suspinat adânc şi a căscat ochii mari.

— De unde ştii asta?

Nora a atins-o pe obraz.

— Ştiu, a fost tot ce i-a împărtăşit pentru moment. Avea să mai urmeze, ştia prea bine, dar acum trebuiau să înşire toate cărţile pe masă. Jere se vede cu altă femeie?

Caroline a scos un geamăt înăbuşit, disperat. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Toată lumea mi-a zis că Jere seamănă cu tata. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă tem de asta, a spus ea, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile. Dar am de gând să-l părăsesc.

— Îl iubeşti? a întrebat Nora cu blândeţe.

Caroline s-a albit la faţă. Buza de jos a început să-i tremure; mâinile din poală îi erau împreunate atât de strâns, încât se albiseră şi ele.

— Atât de mult...

Nora a simţit de parcă i s-a frânt însăşi inima ei. Iată încă o moştenire pe care o lăsase în urmă: îşi învăţase copilele că mariajele erau temporare.

— Hai să-ţi spun ce înseamnă decizia asta pe care crezi că ai luat-o, i-a spus ea lui Caroline. Când îl părăseşti pe bărbatul pe care îl iubeşti, simţi că inima ţi se face bucăţi. Stai singură întinsă în patul tău şi ţi-e dor de el, îţi bei cafeaua dimineaţa şi ţi-e dor de el, te tunzi şi nu te poţi gândi decât la faptul că nimeni nu o să observe că te-ai tuns. Şi continui astfel să-ţi duci viaţa cu inima frântă. A tras aer adânc în piept şi a continuat:

Dar asta nu e cea mai rea parte. Cea mai rea parte este ce le faci copiilor tăi. Îţi spui că va fi bine; oamenii divorţează la ordinea zilei, iar copiii vor trece peste. Şi poate asta e adevărat dacă nu mai e dragoste la mijloc. Dar, dacă încă îl iubeşti şi vrei să îl părăseşti fără să încerci să-ţi salvezi familia, te vei... frânge. Nu doar că vei plânge în miez de noapte, vei plânge mereu, tot timpul, până când interiorul o să-ţi ajungă atât de uscat, că vei rămâne fără lacrimi, şi aşa vei învăţa ce înseamnă durerea adevărată.

Nora ştia că ceea ce spune nu era valabil pentru toate căsniciile, nici pentru toate divorţurile. Dar era sigură că fiica ei nu se străduise suficient, nu încă, nu dacă încă îl mai iubea pe Jere. A închis ochii, încercând să se gândească la Caroline... dar apoi i-a venit în minte propria viaţă, propriile greşeli şi, înainte să-şi dea seama, a început din nou să vorbească. Mergi încolo şi încoace, te îmbraci, ba chiar îţi găseşti o carieră care să te facă bogată şi faimoasă. Crezi că asta ţi-ai dorit în tot acest timp, dar afli că nu contează câtuşi de puţin. Nu mai ştii cum să simţi. Eşti moartă pe dinăuntru. Pe undeva, fiicele tale cresc fără tine... Ştii că sunt acolo, undeva, că ţin pe altcineva de mână, că plâng pe umărul altcuiva. Şi zi de zi trebuie să trăieşti cu povara suferinţei pe care le-ai pricinuit-o. Nu face greşeli, a încheiat Nora hotărât. *Luptă!* Luptă pentru dragostea ta şi pentru familia ta. La urma urmelor, Caro, altceva nu avem. Altceva nu avem.

Caroline a şoptit, fără să-şi ridice privirea:

— Şi dacă îl pierd oricum?

— Of, Caro, a spus Nora, mângâind mâna fiicei ei, dar dacă îl regăseşti?

Capitolul 22

Ruby se simţea de parcă cineva îi bătea toba în cap. Deşi era extenuată, nu putea adormi. A încercat să aprindă lumina, sperând să nu o trezească pe Caroline, dar de unde atâta noroc. Sora ei părea că intrase într-o comă indusă de tequila.

După seara lor presărată cu Margarita şi cu lacrimi, ea şi Caroline se puseseră în sfârşit în pat. Stătuseră acolo, pe întuneric, ore bune, vorbind, râzând; uneori chiar şi plângând. Îşi

spuseseră toate lucrurile care se adunaseră de-a lungul anilor, iar acum, într-un final, Caroline adormise.

Ruby a închis ochii şi s-a gândit la mama ei, aşa cum fusese în urmă cu câteva ore... stând pe covorul zdrenţăros şi murdar ca un copil de grădiniţă, cu piciorul ei în ghips întins într-o parte şi cu paharul băut pe jumătate în dreptul coapsei. Din profil, cu lumina focului din şemineu ce-i aureola chipul, arăta ca un înger sculptat din cel mai pur fildeş.

Vorbise încetişor cu Caroline.

Se ţinuseră de mână, mama şi Caro, împărtăşindu-şi în şoaptă impresii despre căsnicie şi despre cum nu era nimic din ce te-ai fi aşteptat să fie. Vocile lor se împletiseră cu muzica din fundal, aşa încât Ruby nu putuse să le desluşească. La început, se simţise lăsată pe dinafară, ca un copil care trăgea cu urechea la ce vorbesc părinţii ei în spatele uşii închise de la dormitor.

Se aflase chiar acolo, lângă ele, şi totuşi, se simţise atât de izolată şi de singură. De neconectat. Ruby nu mai fusese nicicând atât de conştientă de propriile lipsuri.

Nu putuse să li se alăture în conversaţie pentru că ea nu se legase nicicând de un alt om; nu încercase niciodată să iubească pe cineva la bine şi la rău. Ba mai mult, alesese dinadins bărbaţi pe care să *nu-i poată* iubi. Astfel, inima ei fusese întotdeauna la adăpost. Şi întotdeauna goală.

Se mai gândise şi în alte ocazii la asta, însă, de data aceasta, adevărul o lovise din plin.

Caroline şi mama lor vorbiseră despre dragoste şi despre pierdere şi, mai mult decât orice, despre angajament; despre cum dragostea era mai mult decât o simplă emoţie. În cele din urmă, spusese mama, dragostea era uneori o alegere. Precum valul, care creşte şi descreşte, o femeie are uneori perioade în care nu putea decât să creadă într-o amintire. În care nu putea să se agaţe decât de alegerea pe care o făcuse cu mult timp în urmă.

Mama lor o privise pe Caroline şi îi spusese cu blândeţe:

— Am lăsat vremurile grele să mă copleşească şi am fugit. Abia când am ajuns prea departe pentru a mă mai întoarce am început să-mi amintesc cât de mult îl iubeam pe tatăl vostru, doar că atunci era prea târziu. Iar în toţi anii ăştia m-am întrebat continuu: Cum ar fi fost dacă?

Cum ar fi fost dacă?

Ruby a închis ochii. Întunericul o învăluia. A auzit şoaptele mării răzbătând înăuntru prin fereastra deschisă.

Crezi în a doua şansă?

Şi-a amintit întrebarea lui Dean şi a lăsat-o să-i umple golul.

— Da, cred, a spus cu voce tare, sperând că a doua zi, când aveau să iasă în larg, să-şi poată găsi curajul de a-i spune şi lui Dean aceleaşi două cuvinte.

Înainte de seara asta, i-ar fi fost imposibil să-şi expună inima atât de deschis, atât de curajos. Să-şi recunoască dorinţa de a iubi şi de a fi iubită. Însă acum, viaţa însăşi părea diferită.

Şi totul părea posibil.

*

A doua zi de dimineaţă, Nora s-a trezit împrospătată şi revitalizată. Aproape reîntinerită. I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru că nu băuse decât o singură Margarita toată noaptea. A dat la o parte pătura şi a şchiopătat până în baie. După ce şi-a terminat rutina de dimineaţă, s-a îmbrăcat repede cu o pereche de pantaloni scurţi kaki şi cu o cămaşă albă din bumbac.

În sufragerie, a văzut resturile petrecerii de noaptea trecută: trei pahare, fiecare cu aproape un deget de lichid verzui rămas pe fund, o scrumieră plină cu ţigări pe care Caroline le fumase pe furiş, un teanc de albume aruncate care încotro.

Pentru prima oară din întreaga vară, casa arăta de parcă într-adevăr era locuită. Dezordinea asta fusese făcută de Nora şi de fiicele ei şi aşteptase o viaţă întreagă pentru ea.

A pus cafeaua la făcut, apoi a urcat şontâc-şontâc la etaj. Uşa de la dormitor era închisă. A deschis-o. Caroline şi Ruby dormeau încă.

În somn, păreau atât de tinere şi de vulnerabile, încât văzându-le şi-a amintit de nopţile ei petrecute în camera asta, de nopţile în care dormise în acelaşi pat alături de soţul ei, de cele mai multe ori cu cele două trupuşoare calde îngrămădite între ei.

Iar acum copilele acelea deveniseră femei în toată regulă, dormind împreună în acelaşi pat în care, cândva, dormiseră părinţii lor. Caroline dormea ghemuită, cu corpul adus pe marginea saltelei. Ruby, pe de altă parte, dormea ca un vultur, cu braţele şi cu picioarele răsfirate pe cearşaf.

Nora s-a dus în dreptul patului. Încet, s-a aplecat şi a mângâiat-o pe Ruby pe obrazul roziu, brăzdat de urmele căpătate în somn. Pielea îi era moale, atât de moale...

— Trezirea, somnoroaselor!

Ruby a mormăit şi a deschis ochii, lingându-se pe buze de parcă încă ar mai fi simţit gustul ultimei Margarita.

— ’neaţa, mama.

Caro s-a trezit şi ea, întinzându-şi braţele. A văzut-o pe Nora şi a dat să se ridice în capul oaselor. Pe la jumătatea drumului, a bombănit ceva şi s-a întins înapoi.

— O, Doamne, îmi simt capul umflat.

Ruby nu arăta nici ea mai bine, dar cel puţin se putea ridica.

— Evident, UDI a noastră ar fi trebuit să se antreneze puţin în ale alcoolului pentru noaptea trecută, a spus ea, strângând din ochi şi frecându-şi tâmplele. Avem aspirină?

— Aspirină? a gemut Caroline. Aspirina e un medicament care nu se dă pe reţetă. Eu am o durere de medicamente eliberate cu reţeta. S-a ridicat încet în capul oaselor şi s-a sprijinit de Ruby. Nu te mai ascult niciodată. O, rahat, o să vomit!

Ruby şi-a strecurat un braţ pe după umerii surorii sale.

— Ţinteşte spre mama. Pare mult prea fericită în dimineaţa asta.

Râsul lui Ruby a răsunat în încăpere, iar Nora a simţit junghiul nostalgiei. *Fetele mele*, s-a gândit ea. Parcă mai ieri imploraseră să primească păpuşi Barbie de Crăciun.

Nora a bătut atunci din palme.

— Mobilizarea, fetelor! Azi mergem cu barca în larg cu Dean şi Eric – mai ştii, Ruby? Iar după, Lottie ne aşteaptă la cină pe la şapte.

Caroline s-a făcut verde la faţă.

— Cu barca?

S-a desprins din braţele lui Ruby şi s-a lăsat pe podea în patru labe. A rămas acolo ghemuită un minut, respirând din greu, după care s-a târât până în baie. Ajunsă la uşă, s-a întins după clanţă şi s-a ridicat în picioare. S-a întors spre Ruby şi i-a aruncat un zâmbet chinuit.

— Prima la duş!

— Rahat! a zis Ruby, aplecându-se înainte şi îngropându-şi faţa în mâini. Nu folosi toată apa caldă!

— Parcă ne-am întors în trecut, a spus Nora, zâmbind.

Ruby i-a aruncat o privire piezişă, afişând un zâmbet jalnic.

— Nu-mi amintesc să fi băut tequila în generală, nici să dansăm pe „Footlose”, cântând cât ne ţin plămânii, dar... da.

— „You and Me Against the World”[15], a spus Nora, zâmbetul pierindu-i din pricina amintirii. Ăsta era cântecul nostru.

— Îmi aduc aminte.

Nora ar fi vrut să se ducă spre ea, dar a rămas nemişcată. Noaptea trecută, Caro revenise în totalitate la Nora, dar chiar şi în toiul sesiunilor de plâns şi de râs, Ruby se ţinuse la distanţă.

— Ei bine, mă duc să fac micul dejun şi să ne pregătesc ceva pentru prânz. Dean ar trebui să aducă barca pe la unsprezece.

A aşteptat ca Ruby să spună ceva şi, cum nu a făcut-o, Nora s-a întors şi a pornit în josul scărilor, bocănind la fiecare pas.

Era pe la jumătatea scării când a auzit o maşină intrând pe alee. A aruncat o privire iute la ceasul de la mână, care arăta nouă şi jumătate. Cu siguranţă, nu era în zori, dar totuşi era prea de dimineaţă pentru vizita vreunui localnic.

Nora a încercat să coboare restul treptelor în grabă, dar era dificil cu piciorul în ghips. Se simţea precum Quasimodo grăbindu-se în josul treptelor clopotniţei.

A ajuns în bucătărie tocmai când s-a auzit o bătaie în uşa din faţă. Şi-a trecut repede degetele prin păr ca să-l aranjeze puţin şi a deschis.

Pe verandă se afla unul dintre cei mai chipeşi tineri pe care îi văzuse vreodată. Avea genul de frumuseţe care le făcea pe femeile mai în vârstă să-şi dorească înapoi tinereţea. Deşi nu-l mai văzuse de la nuntă, şi-ar fi recunoscut oriunde ginerele.

— Bună, Jeremy, a spus ea, zâmbindu-i.

— Nora? a zis el surprins.

— Bănuiesc că e de-a dreptul şocant să-ţi dai seama că ai o soacră, a replicat ea, dându-se un pas în spate şi făcându-i semn să intre.

El a zâmbit obosit.

— Având în vedere celelalte şocuri de care am avut parte în ultimele douăzeci şi patru de ore, asta e o nimica toată.

Nora s-a mulţumit să încuviinţeze din cap, neştiind ce să răspundă.

— Caroline e sus. Nu se simte prea bine.

El s-a arătat imediat îngrijorat.

[15] Tu şi eu împotriva lumii.

— S-a întâmplat ceva? De asta a plecat?

— Tequila, asta s-a întâmplat.

Jeremy s-a relaxat, ba chiar a rânjit:

— Aşa deci, aţi întâlnit-o pe UDI.

— N-a fost o privelişte prea frumoasă. Pot să te servesc cu nişte cafea?

— Ar fi grozav. Noaptea trecută, am ratat ultimul feribot, aşa că am dormit în maşină, pe doc. Îmi simt corpul de parcă ar fi stat într-o conservă.

Nora s-a dus în bucătărie şi i-a turnat o cană de cafea.

— Frişcă? Zahăr?

— Da, mulţumesc.

S-a întors cu cafeaua şi i-a întins cana.

— Mulţumesc, a spus el, privind în susul scărilor. S-a trezit?

Privirea pe care i-a aruncat-o Norei a fost atât de deznădăjduită, încă i-a spus:

— Mă duc eu după ea. Aşteaptă aici.

— Sunt aici.

Nora şi Jere s-au întors amândoi. Caroline coborâse în sufragerie. Era îmbrăcată cu aceeaşi bluză de mătase şi pantaloni din seara trecută, doar că acum erau atât de şifonate, încât abia dacă le mai recunoşteai. Părul îi era încâlcit peste poate. Rimelul uscat şi întins îi făceau ochii să pară vineţi.

— Bună, Jere, a spus ea încetişor. Ţi-am auzit vocea.

Ruby s-a precipitat pe scări şi a intrat în soră-sa.

— Scuze, Caro, eu...

Când l-a văzut pe Jeremy, s-a oprit. Râsul ei a lăsat loc unei tăceri stânjenite.

Jere s-a dus în dreptul lui Caroline.

— Caro?

Blândeţea din vocea lui i-a spus Norei tot ce voia să ştie. Poate că aveau probleme – poate chiar probleme mari –, însă dincolo de toate acestea era dragoste, iar câtă vreme mai aveau dragoste mai aveau o şansă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, i-a spus Caro, încrucişându-şi braţele la piept.

A făcut un pas înapoi, iar Nora şi-a dat atunci seama că fiicei ei îi era teamă să se apropie prea mult de bărbatul pe care îl iubea din toată inima.

— Nu, a zis el încetişor, n-ar fi trebuit tu să pleci. Nu fără să vorbeşti mai întâi cu mine. Îţi poţi închipui cum... Vocea i s-a frânt, dar a reluat: ... Cum m-am simţit când ţi-am citit scrisoarea?

— Am crezut...

— *Scrisoarea* ta, Caro. Toţi anii ăştia, şi tu îmi laşi o *scrisoare* în care-mi spui că o să te întorci când o să ai chef?

Caro a ridicat privirea la el.

— Am crezut că o să te bucuri să mă vezi plecată şi n-am suportat gândul.

— Ai crezut prost. El a oftat şi şi-a trecut o mână prin păr. Vino înapoi acasă, i-a şoptit. Are grijă mama de copii pentru restul weekendului.

Caroline a zâmbit.

— O să-i facă capul calendar până mâine-dimineaţă.

— Asta e problema *ei.* Avem nevoie de puţin timp doar pentru noi doi.

— În regulă.

Caroline s-a întors şi s-a dus la etaj. A coborât un minut mai târziu cu geanta cu care venise. A strâns-o pe Ruby într-o îmbrăţişare puternică, i-a şoptit ceva ce Nora nu a putut auzi, după care amândouă au izbucnit în râs.

În cele din urmă, Caroline a traversat bucătăria şi s-a dus la Nora.

— Mulţumesc, i-a şoptit ea.

— O, scumpo, am aşteptat o viaţă pentru seara trecută!

Ochii lui Caroline străluceau.

— Acum n-o să-mi mai fie dor de tine.

— În niciun caz. N-o să mai scapi de mine de-acum. Te iubesc, Caro!

— Şi eu te iubesc, mama.

Nora şi-a luat fiica în braţe şi a ţinut-o strâns, după care i-a dat încet drumul.

Jeremy a luat geanta de la soţia lui, luând-o apoi de mână. Au ieşit din casă împreună.

Ruby şi Nora i-au petrecut cu privirea de pe verandă, uitându-se cum Mercedesul gri urmează îndeaproape Range Roverul alb până când s-au pierdut în zare.

— A plecat, a spus Ruby.

— O să se întoarcă.

Nora a rămas cu ochii aţintiţi asupra cerului senin de vară şi asupra mării verzi şi agitate. Avea să fie o zi grozavă de ieşit în larg; niciun nor la orizont, o briză uşoară care făcea copacii să tresară, soarele strălucind pe suprafaţa apei.

Ruby a venit în dreptul Norei, apropiindu-se într-atât, încât umerii li se atingeau acum.

— Îmi pare rău, mama.

Nora s-a întors spre ea:

— Pentru ce?

Ruby arăta cumva diferit. Era serioasă.

— Pentru toate cadourile pe care ţi le-am returnat în toţi anii cât am stat departe. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru că am fost atât de al naibii de încăpăţânată în loc să te iert!

Nora nu ştia exact ce se întâmplase – cine s-a mişcat prima –, dar deodată se aflau una în braţele celeilalte, râzând şi plângând în acelaşi timp.

•

La unsprezece fix, s-a auzit hornul unei bărci. Un *a-oo-gaa*, *a-oo-gaa* puternic. *Wind Lass* s-a oprit atunci în staţia de andocare.

Ruby a privit în jos, la apă, urmărindu-l cu privirea pe Dean cum leagă barca.

— Au ajuns, a zis ea.

O urmă de îngrijorare i se citea în voce.

Nora a înţeles numaidecât.

— Ţi-e teamă să îl vezi pe Dean?

Ruby a încuviinţat din cap.

Nora a cuprins în palmă obrazul fiicei ei.

— Ai putea să faci ocolul lumii şi tot n-ai găsi alt bărbat mai bun decât Dean Sloan.

— Nu el e problema. Eu sunt.

— Toată viaţa ta s-a împletit cu a lui Dean. Când îl pişcă cineva pe el, ţie îţi apărea o vânătaie în acelaşi loc. Face parte din tine, Ruby, fie că-ţi place sau nu. Să-ţi fie frică de el e ca şi cum ţi-ar fi frică de propriul braţ. Eliberează-te. Şi simte-te bine, pur şi simplu. Adu-ţi aminte de vremurile bune, nu numai de cele proaste.

Ruby s-a uitat la ea.

— Asta îmi doresc, mama. Mi-o doresc atât de mult...

Hornul bărcii s-a auzit pentru a doua oară.

— Ia coşul de picnic, i-a spus Nora, arătând cu degetul înspre grămada de provizii de pe masa din bucătărie.

În doar câteva minute, coborau pe poteca ce ducea spre plajă. Nora se mişca pe cât de repede i-o permiteau cârjele.

Barca era legată la mal. Dean stătea la proră, ţinând în mâini cele două frânghii care pironeau barca.

— Bine aţi venit la bord!

Nora i-a întins cârjele lui Ruby şi a păşit cu grijă în barcă, încercând să nu zgârie puntea de lemn cu ghipsul. Când s-a echilibrat, a luat cârjele şi le-a aruncat pe patul de sub punte. Şchiopătând anevoios, a ocolit cârma uriaşă şi argintie şi s-a aşezat lângă Eric. Acesta avea o pernă sub capul acoperit de o plasă, iar trupul îi era învelit cu o pătură groasă din lână cu motive amerindiene. Deşi zâmbea, arăta extrem de palid şi de slăbit. Umbre vineţii îi întunecau ochii, în timp ce buzele îi erau terne şi uscate.

Nora a fost şocată de înfăţişarea lui. Arăta mult mai rău decât ultima oară când îl văzuse. Nu era Eric; acest bărbat slab şi mult prea fragil era, poate, o versiune împuţinată a lui, dar, când s-a uitat la ea cu ochii lui mari şi trişti, a văzut în ei spiritul pe care cancerul nu reuşise să i-l atingă. Cu o infinită blândeţe, şi-a petrecut braţul pe după el şi l-a tras mai aproape.

El şi-a lăsat capul pe umărul ei, tremurând uşor.

— Ce bine se simte, a murmurat el.

Dean a pornit motorul. Ruby a dezlegat barca şi a sărit la bord; au ieşit din port, iar după ce au trecut de vârful insulei, Dean a ridicat vela principală.

Barca s-a întors numaidecât spre babord şi, prinzând o pală de vânt, a început să taie apa.

Eric şi-a ridicat faţa în bătaia vântului, zâmbind larg.

Nora şi-a sprijinit capul de al lui, cu privirea pierdută înspre verdele luxuriant al insulelor. Ruby rămăsese la proră, în bătaia vântului. Nora nu trebuia să o vadă pe fiica ei ca să ştie că zâmbea.

Dean s-a grăbit să coboare sub punte. Când s-a întors, din boxe a început să răsune melodia lui Robert Palmer, „Addicted to Love”.

De la proră, Ruby îşi mişca şoldurile pe ritm. Nora şi-o imagina şi cântând – pe lângă ritm – din toţi rărunchii.

În pauza dintre cântece s-a aşternut o linişte perfectă şi nesfârşită, un moment încremenit în timp care era şi trecut, şi viitor în acelaşi timp: Dean la cârmă, Eric şi Nora stând pe puntea din spate, Ruby la proră, mereu dornică să ştie încotro se îndreptau.

Nora a simţit soarele fierbinte pe obraji şi a auzit fâlfâitul legăturilor bătându-se de catarg.

— Mă bucur că eşti aici, a zis Eric.

Ea i-a zâmbit.

— Unde altundeva să fiu? Tu, Dean şi Ruby... sunteţi cea mai bună parte din viaţa mea. Nu o să-l uit niciodată pe băiatul meu cu păr negru. De fiecare dată când mă întorceam, erai acolo, în spatele meu, zâmbind până la urechi şi spunând: *Ce mai faceţi acum*, *doamna Bridge?* Parcă mai ieri stăteai la masa mea din bucătărie, cu coatele julite pe suportul de farfurii. Doamne, ce repede mai trece timpul...

— Prea repede.

Privirea lui Eric era fermă.

Nora şi-a pierdut vocea, însă a refuzat să-l lase să o vadă plângând. I-a atins faţa cu blândeţe.

Eric s-a întors; îşi dădea seama că încerca să se reculeagă, distanţându-se de adevărul pe care îndrăzniseră să îl atingă.

S-a uitat înspre Ruby, cum stătea la proră, apoi la Dean. Erau la capetele opuse ale bărcii, fiecare încercând să nu se lase prins privindu-l pe celălalt pe furiş.

— Crezi că o s-o rezolve? a întrebat el.

— Aşa sper. Au nevoie unul de celălalt.

— Să ai grijă de el pentru mine, a spus Eric pe o voce gâtuită, ştergându-şi ochii cu un colţ de pătură. Am crezut că o să-i fiu mereu alături... alături de frăţiorul meu.

— Vei fi.

Eric a râs, apoi şi-a şters ochii.

— Doamne, suntem în largul mării şi arătăm de parcă doar ce ne-am uitat la *Brian's Song.*

Nora a râs, ştergându-şi şi ea ochii.

O pală puternică de vânt a umflat atunci pânza cu un foşnet puternic. Barca s-a aplecat într-o parte, tăind suprafaţa apei în care lucea soarele.

Dean a întors privirea spre fratele său.

— Vrei să treci la cârmă?

— O, da! a zis Eric, chipul luminându-i-se tot.

Dean şi-a strecurat un braţ pe după trupul fragil al fratelui său şi l-a ajutat să ajungă în dreptul cârmei mari şi argintii. Eric a preluat comanda; Dean era când în spatele, când pe lângă el, cu o mână pe umărul fratelui său, ca să-l ajute să-şi menţină echilibrul.

Tâmplele lui Eric erau brăzdate de lacrimile iscate de vântul ce-i bătea în ochi, părul împuţinat îi bătea obrajii, tricoul i se lipea de pieptul supt.

— Orci! a strigat deodată Ruby, arătând la tribord.

La început, Nora nu a văzut nimic. S-a ridicat în picioare, cu mâna căuş la ochi.

Apoi a văzut o aripioară neagră ridicându-se încet-încet la suprafaţa apei. Erau şase: numai aripioarele negre de pe spate li se vedeau cum înaintează de-a lungul mării ca un pieptene întors, extrem de aproape una de cealaltă.

— Sunt regina lumii! a strigat Eric, deschizându-şi larg braţele.

A râs zgomotos şi, pentru prima oară în săptămâni bune, a fost râsul *lui* cel care s-a auzit, nu versiunea slăbită şi diluată cu care se alesese în urma cancerului.

Nora a ştiut atunci că, dacă era să se gândească la viaţa lui Eric, iar urâciunea ultimelor săptămâni părea de-a dreptul copleşitoare, avea să şi-l amintească fix cum era acum: stând în picioare, cu ochii mijiţi în soare, râzând.

Şi nu avea să-l uite nicicând pe băiatul ei, pe Eric al ei.

Capitolul 23

Abia se lăsase seara când au intrat în casă. Lottie îi aştepta cu o cină delicioasă compusă din crabi Dungeness, salată Caesar şi baghete. Râdea în timp ce aşeza mâncarea pe masă, recunoscând că se gândise că nu aveau cum să se fi schimbat prea multe de-a lungul anilor: cei din familia Sloan şi cei din familia Bridge adorau crabul, însă erau prea sensibili ca să-i fiarbă.

Cât timp „fetele” spălau şi uscau vasele, Dean l-a dus pe Eric înapoi în pat. În cele din urmă, Nora şi Ruby s-au dus şi ele la

etaj, adunându-se cu toţii în jurul patului lui Eric şi vorbind în şoaptă până când acesta a adormit.

Acum, cei trei aveau să se întoarcă pe barcă cu destinaţia Insula Verii. Călătoria, întreprinsă noaptea, fără radar, avea să ia de două ori mai mult timp decât de obicei. Şi totuşi, Ruby nu-şi găsise încă curajul de a-i acorda lui Dean inima ei.

Toată ziua aşteptase Momentul Perfect, când s-ar fi întors spre el, l-ar fi atins pe braţ şi i-ar fi spus că nu se mai temea. Însă, de fiecare dată când dădea să se ducă la el, îngheţa. Şistul vechilor obiceiuri se strângea grămadă sub picioarele ei, punându-i în pericol orice mişcare.

Mereu fusese un zid între ei, ceva de care Ruby nu putea trece – sau o mulţime de oameni (bine, Eric şi mama nu formau chiar o mulţime, dar când erai umilită, şi un singur martor în plus era deja prea mult), un set de sarcini, un vânt ce te lua pe sus.

Aşa că Ruby aşteptase şi tot aşteptase.

Încă aştepta când barca a ajuns în locul de andocare al familiei Bridge.

— Adu parâmele, Ruby! i-a strigat Dean.

Ea a luat parâmele şi a sărit pe doc, amărând barca. Încă înfăşură parâma în jurul tachetului de la mijlocul bărcii când a văzut-o pe mama ei punând piciorul pe doc.

— Mulţumesc, Dean, a auzit-o spunând.

A simţit-o mai degrabă decât să o fi văzut-o pe maică-sa întorcându-se spre ea:

— Ruby, scumpo, am nevoie de nişte ajutor să ajung acasă. E cam alunecos bancul.

Ruby a aruncat o privire înspre barcă; era învăluită în umbre de aproape, toată numai dungi albe şi gri care se unduiau când sus, când jos. Nu zărea pe nicăieri claia de păr blond a lui Dean. Probabil coborâse sub punte. Dacă plecase înainte ca ea să se poată întoarce?

— Ruby?

A lăsat jos colacul de frânghie şi s-a dus spre maică-sa. Aceasta s-a întors şi făcut cu mâna.

— Pa, Dean! Mulţumesc pentru ziua asta minunată!

Şi iată-l acolo, stând lângă cârmă. Îi putea vedea părul blond şi puloverul auriu, ba chiar şi dinţii albi dezveliţi într-un zâmbet, dar atât.

— Pa, a spus şi el pe un glas rezervat.

— A... dacă ai nevoie de ajutor la plecare – ştii tu, să dezlegi sau ceva – pot să mă întorc imediat, s-a oferit Ruby.

A durat o clipă până când el a răspuns. Ea şi-ar fi dorit să-i fi putut vedea faţa.

— Nu strică niciodată o mână de ajutor.

Ruby a simţit un val de uşurare. A strâns cu putere umerii mamei ei şi, împreună, au urcat povârnişul, traversând apoi gazonul.

În faţa uşii, maică-sa i-a zâmbit şi i-a spus:

— Du-te. Şi, Ruby?

Ruby s-a aplecat după păturica de pe balansoar şi şi-a pus-o în jurul umerilor. Începea să se lase răcoare.

— Da?

— Te iubeşte.

— Ar fi o minune. I-am făcut de toate în afară de să-i înfig un cuţit în ochi.

Maică-sa a zâmbit larg.

— Iubirea în sine e o minune. Acum, du-te la el. Nu-ţi fie frică. Şi încearcă să nu fii antipatică, aşa cum eşti de obicei.

Ruby nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Mulţumesc, mama.

Cât s-a grăbit să traverseze peluza, un nor s-a deplasat, lăsând la iveală o lună plină care lumina tot cerul, inundând lumea de un albastru straniu.

Ruby s-a oprit la capătul bancului şi a strâns mai bine pătura în jurul umerilor. Ştia ce are de făcut, dar asta nu-i garanta şi curajul necesar. Îi era teamă că îi luase prea mult să se maturizeze, ratându-şi astfel şansa.

El stătea la marginea docului, cu spatele la ea. Ruby a coborât pe nesimţite povârnişul şi a păşit pe doc. Zgomotul paşilor ei se contopea cu scârţâitul şi cu gemetele obişnuite pe care le scotea lemnul vechi.

— Mi-aduc aminte când obişnuiam să sărim de pe doc în timpul fluxului, a spus ea încetişor. Numai copiii familiei Washington înotau atunci.

El s-a întors.

Ruby s-a apropiat de el.

Brusc, s-a temut să mai vorbească. Nu voia decât să-şi pună braţele pe după gâtul lui şi să-l sărute până când nu avea să mai

poată gândi, mişca sau aminti nimic din ceea ce fusese între ei. Însă nu putea să o facă. Trebuia să facă lucrul corect, măcar o dată. Îi datora lui Dean câteva cuvinte – cuvinte mici, simple – şi nu era momentul să fie prea laşă ca să le rostească.

Nu mai putea da înapoi de-acum.

Tăcerea dintre ei era împovărătoare, periculoasă. Dincolo de ea, auzea valurile spărgându-se dedesubt de pilonii docului.

A anulat şi ultimul spaţiu rămas între ei şi l-a luat de mâna stângă, mângâindu-i degetele. Apoi, încet, şi-a retras mâna.

— Îmi aduc aminte de prima oară când m-ai sărutat. Am ameţit atât de rău, încât abia dacă mai puteam respira. Mă bucuram că stăteam jos, altfel aş fi căzut. Dar am făcut-o oricum, nu? M-am îndrăgostit de cel mai bun prieten. În timp ce majoritatea copiilor plănuiau cum să se furişeze din casa părinţilor sâmbătă seara, tu şi cu mine visam la nunta noastră... la copiii pe care i-am fi avut. A înghiţit în sec şi a zâmbit. Când aveam cincisprezece ani, ai spus că o să locuim într-un penthouse din Central Park... şi că vom merge la Paris în luna de miere. La şapte ani, ai promis că într-o zi o să avem o barcă mare cât un feribot, cu cadă în cabină şi că la nunta noastră o să cânte Elvis. Ar fi trebuit să ştim că o să avem necazuri din ziua când a murit Elvis.

Dean a închis ochii o clipă, atât, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva îl durea să o audă vorbind despre visurile lor din trecut.

— Mda, a spus Dean sec, eram tineri.

— Am încercat să dau uitării lucrurile pe care ni le-am spus, dar cel mai mult am încercat să uit cum se simţea sărutul tău, a continuat ea. Îmi tot ziceam că nu fusese decât o pasiune trecătoare... că o să cresc şi că o să revin la cum eram înainte. Doar că n-am făcut-o.

Atunci şi-a auzit tonul brut al vocii, nuanţa disperată a speranţei şi ştia că o auzise şi el. Era expusă acum, vulnerabilă.

— Nu te-ai mai îndrăgostit niciodată?

— Cum aş fi putut... dacă nu te-am uitat niciodată?

— Spune-o.

Ea a făcut un pas în faţă, ridicându-şi faţa către a lui.

— Te iubesc, Dean Sloan.

El şi-a întârziat răspunsul o clipă, mulţumindu-se doar să o privească. Apoi a strâns-o în braţe şi a sărutat-o cum numai în visele ei fusese sărutată. Brusc, a vrut mai mult. Mult mai mult...

Degetele i-au căutat tricoul, pe care i l-a tras pe cap, lăsându-le să exploreze părul aspru şi ţepos de pe pieptul lui. Îl atingea peste tot, trecându-şi mâinile peste umerii lui laţi, în jos, pe spate, înăuntrul chiloţilor.

El i-a luat pătura de pe umeri şi a lăsat-o să cadă la picioarele lor, pe doc. Cu un geamăt, şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa ei, dându-i-o jos şi azvârlind-o cât colo. Ea a înlăturat-o cu piciorul, începând să-şi deschidă nasturii de la pantalonii scurţi.

Dezbrăcaţi, sărutându-se şi apucându-se de peste tot, au îngenuncheat pe pătură, netezind-o şi apoi prăbuşindu-se peste ea, râzând de mişcările lor stângace.

Ruby a auzit un foşnet. A clipit, simţindu-se ca drogată de intensitatea dorinţei ei, şi l-a văzut atunci deschizând un mic ambalaj argintiu, lucru care a uimit-o.

— Ai plănuit asta?

El i-a aruncat un zâmbet larg, ştrengăresc.

— Hai să spunem că m-am rugat să se întâmple.

A râs din nou, sărutând-o. Ea nici nu mai putea gândi. Trupul îi ardea parcă. Mâinile lui erau peste tot, pe sâni, pe sfârcuri, între picioarele ei, mângâind, frecând, trăgând. Gura lui urma calea trasată de degetele sale magice, iar când s-a aplecat peste ea şi i-a luat sfârcul în gura lui plină de nesaţ, ea s-a abandonat sexului aşa cum nu o mai făcuse nicicând până atunci. Şi-a abandonat tot trupul lui, lăsându-l să o aducă pe marginea durerii pulsânde şi disperate. În cele din urmă, nu a mai putut rezista; tot corpul o durea de atâta nevoie...

— Te rog, a gemut ea sub atingerea lui, acum...

El s-a răsucit pe spate, trăgând-o deasupra lui şi pătrunzând-o dintr-o singură mişcare. Mâinile lui erau pe fesele ei, ţinând-o strâns peste şoldurile ce se unduiau sub ea, învăţând-o să intre în ritmul mişcărilor lui.

Ea şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii.

El s-a ridicat spre ea, prinzându-i sfârcul în gură, iar atunci ea a scos un strigăt. Orgasmul a fost atât de intens, încât a crezut că se sfărâmă în bucăţi.

— Doamne, a spus ea cu răsuflarea tăiată, simţindu-l şi pe el terminând în ea.

S-a prăbuşit peste el, îngropându-şi faţa în pieptul lui transpirat.

El a ţinut-o strâns de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să plece, mângâindu-i spatele umed.

— Doamne, Dumnezeule, a şoptit ea în cele din urmă, dându-se jos de pe el.

A rămas întinsă lângă Dean, cu un picior peste coapsele lui.

— Ar fi trebuit să facem asta de mai demult.

— Crede-mă, n-ar fi fost la fel de bine, a zis cu un oftat, lăsându-se pe spate şi privind la cerul luminat de lună.

Atât de *simplu.* Mereu fusese atât de simplu între ei. O singură atingere uşoară a pielii lui de pielea ei, iar ea aflase o pace interioară pe care ştia că nu ar mai fi găsit-o nicăieri altundeva. S-a întors pe o parte şi s-a uitat la el.

— Hai să ne mutăm împreună.

— În ciudatul Hollywood? a zis el, aruncându-i o privire miratã.

— Doamne, nu!

Răspunsul ei fusese instinctiv. Nici nu-l gândise, doar îşi auzise vocea, dar ştia că era adevărat. Nu voia să mai locuiască acolo.

— Aş putea trăi în San Francisco.

El a râs.

— Nu, mulţumesc.

S-a ridicat în capul oaselor şi i-a atins părul.

— Ne-am trăit viaţa aia, Ruby. Nu ştiu despre tine, dar eu nu vreau să mă întorc la nimic din ce a fost înainte. Vreau să o iau de la capăt. Şi nu o să locuim împreună.

— O, a zis ea, încercând să nu pară afectată, să nu lase să se vadă că-i stătuse inima în loc.

— O să ne căsătorim, Ruby Elizabeth. Gata cu scuzele, cu fuga şi cu timpul pierdut. O să ne căsătorim. Eu propun să ne mutăm înapoi aici şi să încercăm din răsputeri să ne dăm seama ce vrem să facem cu restul zilelor noastre. Eu o să îi dau o şansă fotografiei; mereu mi-am dorit să fac asta. Mai important decât atât, o să ne promitem că îmbătrânim împreună. Şi o să ne ţinem de promisiune. O să stăm pe propria verandă până când o să orbim şi o să rămânem fără păr şi n-o să ne mai amintim cum ne cheamă. Iar ultimul lucru pe care îl vei simţi pe lumea asta este sărutul meu de noapte bună.

— O să avem şi copii, a spus ea, lăsându-se pentru prima oară în voia visurilor.

— Cel puţin doi, ca să aibă fiecare câte un prieten bun.

— Iar pe fiul nostru îl va chema Eric...

•

Ruby ar fi dormit toată noaptea pe doc, în braţele lui Dean, pe pătura aceea veche, însă el a vrut să se întoarcă la Eric, aşa că s-au sărutat şi s-au tot sărutat de rămas-bun.

Apoi l-a ajutat pe Dean să dezlege barca şi a urcat povârnişul, petrecându-l cu privirea. Lumina lunii făcea barca să sclipească, învăluind totul într-un albastru argintiu. El a pornit motorul; barca a început să se depărteze de doc. Huruitul motorului spărgea liniştea nopţii.

El îşi pierdea culoarea, clipă după clipă. Mai întâi vârful catargului, care s-a înnegrit deodată, apoi restul bărcii. În ultimul crâmpei de lumină, o mână întunecată s-a ridicat, luându-şi la revedere. Deşi Dean nu o mai putea vedea, ştia că Ruby e încă acolo, privindu-l cum se îndepărtează.

Aşa făcuse dintotdeauna.

Ea a rămas acolo până când barca a dispărut în marea agitată, cu crestele valurilor înmuiate în argint, după care s-a întors şi s-a dus înapoi spre casă.

În bucătărie, lumina era aprinsă, iar uşa de la dormitorul mamei ei era închisă.

Ruby a trecut – bine, sărit – peste uşa închisă. Ştia cu siguranţă că mama ei ar fi vrut să fie trezită. La urma urmelor, fiica ta nu se logodeşte în fiecare zi.

Tocmai când a vrut să bată, a sunat telefonul.

A dat fuga în bucătărie şi a răspuns după al doilea apel, sperând să nu fi fost vorba despre Eric.

— Alo?

— Ruby, pe unde naiba ai fost? Am sunat toată noaptea. Şi ce fel de cătun uitat de lume e casa aia de nu are mesagerie vocală?

Ruby s-a relaxat numaidecât.

— Val? a zis ea şi s-a uitat la ceas.

Era unu noaptea.

— Nu putem vorbi mâine-dimineaţă? Eu...

Vocea îi era stinsă.

— Da, încă un Stoly Martini, scumpo... trei măsline. Scuze, Ruby. Cum ziceam, ce-i cu rahatul ăsta că nu predai articolul? Spune-mi că Maudeen nu a înţeles bine.

— A, aia. Nu vreau să-l mai predau, atâta tot.

— Atâta tot? Atâta *tot*?! Ascultă aici, prinţesă a comediei, nu vorbim aici despre vreo publicaţie de doi bani. Ci despre revista *Caché.* Au rezervat deja spaţiul în numărul respectiv, au tipărit deja coperta – cu poza *ta* pe ea, aş putea adăuga – şi au dezvăluit deja povestea.

A făcut o pauză, iar ea l-a auzit cum scoate afară fumul.

— Am şi câteva posturi interesate de tine. Cei de la NBC vor să le scrii un episod-pilot.

— Un... episod-pilot? Pentru propriul meu serial?

Ruby simţea că i se face rău. Asta fusese dintotdeauna visul ei cel mai mare. Orice comic visa la propriul lui serial.

— Da, propriul tău serial. Aşa că nu te mai prosti. Mâine trebuie să livrezi articolul. Ieri ţi-am trimis prin curier biletele de avion. Luni dimineaţă trebuie să fii la emisiunea lui Sarah Purcell.

— Nu pot s-o fac, Val, a răspuns Ruby, închizând ochii.

În minutul acela, aproape că putea *simţi* atingerea caldă a mâinii mamei ei pe cap, delicateţea degetelor ei. O senzaţie de panică a învăluit-o pe dată.

Val a tras aer adânc în piept, răsuflând apoi uşor.

— Iisuse! Ştiam că eşti o adevărată pacoste, dar le-am promis că vei fi profesionistă. Le-am dat cuvântul meu, Ruby.

— Sunt profesionistă.

Chiar şi pentru propriile urechi, vocea îi părea temătoare.

— Profesioniştii nu iau bani de la reviste, ca apoi să rupă contractul. Îi poţi da înapoi măcar?

Ruby a tresărit, gândindu-se la Porsche-ul din garaj, la rochia de designer din dulap, la banii pe care i-a dat tatălui ei.

— Dacă-mi dau nişte...

Cam *douăzeci de ani.*

— Nu merge aşa. Singura cale de a ieşi din asta este să le returnezi, şi chiar şi aşa va trebui ca ei să fie de acord cu decizia. Şi, scumpo, crede-mă că nu vor fi.

— Doar nu mă pot *forţa...*

Val a râs.

— Unde ai trăit până acum? În peşteră? E o afacere mare. Nu poţi pur şi simplu să te răzgândeşti. Este scris?

— Da, a încuviinţat, urându-se pentru slăbiciunea care a îndemnat-o să răspundă.

— Iar problema este că...?

Lui Ruby îi venea să plângă.

— O plac. A înghiţit cu greu. Nu. O iubesc.

Val a rămas tăcut o clipă, după care a reluat:

— Îmi pare rău, Ruby.

Îngrijorarea lui era încă şi mai greu de îndurat decât eventuala muştruluială.

— Şi mie, a răspuns ea plat.

— Atunci vei fi în avionul acela? O să-l pun pe Bertram să te ia de la aeroport.

Ruby a închis telefonul ca într-o ceaţă. A ieşit pe verandă, unde a găsit plicul adus de Fedex. Înăuntru se afla un bilet la clasa întâi şi un scurt itinerariu. O duceau la Spago pentru a sărbători apariţia ei la emisiunea lui Sarah Purcell...

În urmă cu o săptămână, asta ar fi încântat-o până peste poate.

A trecut apatic de uşa mamei ei. În ultimul moment, s-a oprit şi a atins lemnul uşii cu vârful degetelor.

— Îmi pare rău, a şoptit Ruby, cu toate că ştia că acele simple cuvinte nu aveau să fie suficient.

Nici pe departe.

Cu un oftat, s-a întors şi a urcat la etaj. S-a trântit pe pat şi a încercat să adoarmă, însă nu reuşea să-şi ţină ochii închişi. În cele din urmă, a aprins lumina şi s-a întins după carnet.

Doar ce am vorbit la telefon cu agentul meu.

Pare că gluma s-a întors împotriva mea. Nu pot ieşi din înţelegerea asta. Trebuie să livrez articolul promis, altfel Marea Corporaţie a lu' Peşte o să mă dea în judecată până la sânge.

Şi o s-o pierd şi pe mama, pe această femeie pe care am aşteptat-o şi după care am tânjit toată viaţa mea, pe care când am venerat-o, când am defăimat-o. Indiferent de relaţia pe care am fi putut-o avea, acum s-a dus pe apa sâmbetei. Iar de data aceasta va fi numai vina mea. Toată lumea va putea să vadă goliciunea sufletului meu.

Am învăţat în cele din urmă că viaţa nu este alcătuită din momente MARI şi din epifanii neaşteptate, ci din clipe mărunte, unele dintre ele atât de mici, încât trec aproape neobservate.

Îmi dau seama acum de asta... însă deja e prea târziu.

Luni, voi apărea la The Sarah Purcell Showy iar după aceea ce voi face va conta numai pentru mine. Mamei nu-i va păsa.

Dar vreau să mai spun un lucru – să rămână scris, deşi sunt conştientă că e prea târziu şi voi plăti un preţ prea mare pentru el: o iubesc pe mama.

O iubesc pe mama.

Ruby a pus creionul deoparte. Acesta s-a rostogolit departe de ea, căzând peste marginea patului şi aterizând pe podea cu zgomot.

Toate astea erau prea mult pentru ea, şi încă tocmai în ziua când în sfârşit ajunsese să creadă într-un viitor fericit.

— Te iubesc, mamă, a şoptit ea, cu ochii în tavanul plin de crăpături.

Capitolul 24

Nora stătea la masa din bucătărie, citind un ziar vechi de cincisprezece ani pe care îl găsise în dulapul cu mături şi sorbind din cana ei cu cafea călâie. Prima pagină era un articol scandalos despre oficialii statului Washington, care dăduseră cu artificii sub apă pentru a speria leii-de-mare din Ballard Locks. Leii-de-mare mâncau somonul şi păstrăvul. Lângă articolul acela, era o rubrică mai mică, cu tot cu o poză: câinele preşedintelui Reagan fusese operat de amigdalită.

În principal, o aştepta pe Ruby să coboare. Nora încercase noaptea trecută să stea trează până la întoarcerea fiicei ei, însă, pe la doisprezece şi jumătate, renunţase. Era totuşi un semn bun că Ruby nu se întorsese acasă devreme.

Sau cel puţin asta îşi spunea Nora.

Era pe punctul de a da pagina când a auzit telefonul sunând. Neluând în seamă cârjele sprijinite de perete, a şchiopătat până la telefon şi a răspuns.

— Alo?

— Sunt eu, Dee.

Nora s-a sprijinit de suprafaţa rece şi denivelată a frigiderului.

— Bună, Dee. Ce ştiri nemaipomenite ai astăzi pentru mine?

— Nu-ţi vor plăcea.

— Deloc surprinzător.

— Doar ce am vorbit la telefon cu Tom Adams. M-a sunat *acasă.* Într-o *duminică.* Să-mi spună să-ţi spun că, dacă nu găseşte afurisitele de rubrici pe afurisitul lui de birou miercuri dimineaţa, îţi arde un proces de zece milioane de dolari. A spus că deja a completat formularele, dar că-ţi mai dă o ultimă şansă, a zis, tuşind uşor o dată. Şi a mai zis că îi va da în judecată pe toţi cei care au lucrat vreodată cu tine – inclusiv pe mine.

— Nu poate face asta, a spus Nora, neştiind, desigur, dacă într-adevăr putea face asta sau nu.

— Eşti sigură? a întrebat Dee, părând speriată.

— Vorbesc eu cu Tom, a răspuns Nora înainte ca Dee să poată continua.

— O, slavă Domnului!

— Ce altceva s-a mai întâmplat pe acolo? S-au mai liniştit apele?

— Nu, şi spre meritul ei, vocea lui Dee a sunat chiar amărâtă. Menajera ta a apărut aseară la *Larry King Live* şi a zis... nişte lucruri oribile despre tine.

— Adele a spus lucruri urâte despre mine?

— O femeie pe nume Barb Heinneman a spus că i-ai comandat un vitraliu scump şi că nu ai plătit pentru el. Iar coafeza ta, Carla, a spus că laşi bacşişuri mici.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ce-are asta de-a face cu...

— Cei de la *Tattler* au scris că tipul din poze nu era... prima ta aventură. Au spus că tu şi soţul tău aveaţi un mariaj „deschis” şi că amândoi v-aţi mai culcat şi cu o mulţime de alte persoane. Şi că uneori... Dee şi-a coborât vocea până la o şoaptă conspirativă: Că o făceaţi în grup. Ca în filmul *Cu ochii larg închişi*[16]*.* Cel puţin, asta au scris ei.

Nora simţea că i se învârte capul. Sinceră să fie, îi venea să râdă, atât era de ridicol totul. *Cu ochii larg deschişi*? Sex în grup? A simţit că se enervează pentru prima oară de când începuse toată tărăşenia. Făcuse greşeli – mai mici, mai mari –, dar asta era prea de tot...

Nu merita una ca asta. După cum întâlnise cândva într-un film: rahatul ăsta nu avea de gând să-l înghită. Voiau s-o scoată drept ultima târâtură.

— Aşa deci? Nu sunt şi însărcinată cu vreun pui de extraterestru mutant?

[16] *Eyes Wide Shut* (1999).

Dee a râs nervos.

— Cam asta e. În afară de...

— De?

Nora a rostit cuvântul, lungindu-l cu vreo încă trei silabe.

— A mai fost ceva în rubrica de săptămâna aceasta a Lizei Smith, o bârfuliţă cum îi place ei să stârnească, ştii tu. A făcut să pară că ar fi cineva care ar scrie un articol despre tine. Unul urât.

— Nu cred...

— Cică ar fi cineva apropiat ţie.

Nora a oftat. Nu era surprinsă; se aşteptase la aşa ceva, însă tot o durea.

— Înţeleg.

— Iar menajera ta a spus că ţi-ai rupt amenzile de parcare şi că ai aruncat citaţiile în care erai chemată să fii jurat la tribunal. Un tip din consiliul orăşenesc a spus că va porni o investigaţie.

Până aici.

— Zi bună, Dee! a spus Nora, neştiind dacă asistenta ei voia să mai spună ceva sau nu.

A închis telefonul şi a deschis larg uşile dulapului.

Iată-le acolo: farfuriile vechi şi ieftine pe care le cumpărase acum o viaţă. A luat una, i-a simţit greutatea în mână. A şovăit. Nu avea rost să facă mizerie...

Va porni o investigaţie.

Şi-a dat mâna pe spate şi a aruncat farfuria. Aceasta a zburat prin aer şi s-a izbit de arcadă, făcându-se bucăţi.

Ca în *cu ochii larg deschişi... sex în grup.*

A mai aruncat una. A lovit peretele cu un zgomot satisfăcător.

Mariaj deschis... las bacşiş mic.

A mai zburat o farfurie.

Peste tot erau numai bucăţi şi cioburi de porţelan; urme în pereţi, zgârieturi. Nora răsufla greu. Şi zâmbea.

Ar fi trebuit să facă asta cu ani în urmă. Chiar o ajuta. S-a întins după încă o farfurie.

Proces de zece milioane de dolari.

A trimis-o zburând de-a lungul camerei.

Chiar atunci, Ruby a coborât de la etaj.

— Ce n-ai...

S-a aplecat, protejându-şi faţa cu o mână. Farfuria a trecut pe deasupra capului ei, izbindu-se de perete. După ce bucăţile s-au împrăştiat pe podea, ea a ridicat şovăitoare ochii.

— Iisuse, mama... dacă nu-ţi plac farfuriile astea, cumpără un set nou.

Nora s-a lăsat în genunchi pe podeaua rece şi dură. A râs până când din ochi au început să-i curgă lacrimi... ca apoi să plângă.

Şi-a îngropat faţa în mâini, ruşinată de faptul că fiica ei o vedea astfel, doar că nu părea că se putea opri...

Brusc, o copleşeau toate: boala lui Eric, cariera ei, reputaţia ei dusă pe copcă.

Se simţea singură şi bătrână. O femeie care dăduse tot ce avea în viaţă pe o monedă de aur preţioasă doar ca să afle că aurul nu era decât vopsea galbenă, ducându-se la prima ploaie torenţială şi lăsând-o în schimb cu o bucată de cupru în palmă.

A ridicat privirea înspre Ruby, văzându-şi fiica prin perdeaua înceţoşată de lacrimi.

— Mamă? a zis Ruby, îngenunchind dinaintea ei. Eşti bine?

— Îţi pare c-aş fi bine?

— În stilul lui Courtney Love, înainte de operaţie şi după concert, da.

S-a întins şi a îndepărtat din ochii mamei sale o şuviţă umedă de păr.

— Ce s-a întâmplat?

— O tanti mă dă în judecată pentru sfaturi frauduloase. Iar cineva apropiat mie – aparent, un prieten – scrie un articol defăimător despre viaţa mea. A, şi să nu fii surprinsă când vei afla că eu şi tatăl tău făceam sex în grup. A încercat să zâmbească, o încercare eşuată. Dar nu-ţi face griji. O să trec peste asta. Am trecut prin lucruri mai rele de-atât. E doar criza vârstei de mijloc. Singurul lucru care contează acum este cât de mult te iubesc.

Ruby s-a dat iute în spate, lăsându-şi mâna să-i cadă în poală.

— O, Doamne... a şoptit ea.

Nora s-a ridicat cu greu în picioare, şchiopătând până la masa din bucătărie. S-a lăsat pe un scaun, trântindu-şi piciorul în ghips pe un altul.

Atunci şi-a dat seama, în timp ce o urmărea cu privirea pe fiica ei, care rămăsese îngenuncheată la podea, cu capul plecat,

că nu există tăcere mai crudă şi mai goală decât cea precedentă celei mai simple dintre declaraţii: „Te iubesc”.

Îşi petrecuse întreaga copilărie aşteptând să audă acele cuvinte de la tatăl ei, apoi încă o eternitate aşteptând să le audă de la soţul ei.

Iar acum se părea că îi era menit să aştepte încă o dată. Iar ea care crezuse că lucrurile mergeau atât de bine cu Ruby...

— Vrei nişte cafea? a întrebat Nora, împingând deoparte ziarul.

Vocea îi era calmă şi stabilă, de parcă ar fi fost cât se poate de obişnuit ca ele două să se afle acolo, împreună, în mijlocul oceanului de cioburi galbene.

Ruby a ridicat privirea.

— Nu.

Nora a văzut atunci că fiica ei plângea. Nedumerită, a întrebat-o:

— Rube, ce s-a întâmplat?

— Nu te face că nu doar ce ai spus-o, te rog!

Nora habar nu avea cum să răspundă. Ruby s-a ridicat în picioare, s-a întors şi a urcat la etaj.

Nora i-a auzit fiecare pas pe trepte. Nu reuşea să-şi normalizeze respiraţia. *Ce naiba se întâmplase?*

Atunci a auzit din nou paşi; Ruby cobora înapoi. A intrat în bucătărie, cu o valiză într-o mână şi cu un carnet în cealaltă.

Nora şi-a dus mâna la gură.

— Îmi pare rău. Am crezut că am ajuns în punctul în care puteam să-ţi spun aşa ceva.

Ruby a lăsat jos valiza. Aceasta a aterizat cu zgomot.

— Ruby, scumpo...

Afecţiunea din voce îi trăda dorul şi regretul.

— N-a fost niciodată vorba să uit sau să iert, a spus Ruby răspicat; lacrimi i se adunau în ochii negri, curgându-i apoi pe obraji.

Mi-a luat foarte mult timp să-mi dau seama de asta. Iar acum e prea târziu.

— Nu înţeleg, a spus Nora, încruntându-se.

— Te iubesc.

Vocea lui Ruby era blândă. La început, Nora a crezut că îşi închipuie numai cuvintele, că i se revarsă din propriul subconştient, că mai apoi să devină sunete propriu-zise.

— Mă iubeşti? a îndrăznit Nora să repete.

Ruby a rămas pe loc, uşor nesigură pe picioare.

— Încearcă doar... să ţii minte asta, bine?

— Cum aş putea să...

Ruby a trântit carnetul cu hârtie galbenă pe masa din bucătărie.

— Mi-am petrecut toată noaptea trecută să-ţi fac o copie.

Nora abia dacă l-a privit; era prea preocupată să se uite la Ruby.

— Ce e?

Ruby a făcut un pas în spate, ajungând în dreptul valizei.

— Citeşte-l, i-a spus ea sec.

Ridicând din umeri, Nora a tras masa mai aproape.

— O să am nevoie de ochelarii mei de citit...

S-a uitat la pagini cu ochii mijiţi.

În numele unei dezvăluiri complete, trebuie să vă spun (a decis să se adreseze direct cititorilor revistei *Caché) că am fost plătită să scriu acest articol. Şi încă bine, aşa cum se spune în genul de restaurant unde o persoană ca mine nu-şi permite să comande nici măcar o salată la cină. Suficient cât să renunţ la bătrânul meu Volkswagen Bug în favoarea unui mai puţin bătrân Porsche.*

Ar trebui să vă mai spun cât îmi displace mama. Nu, nu e adevărat. Vânzătorul mucos care lucrează în tura de noapte la magazinul din cartierul meu îmi displace.

Pe mama o urăsc.

Nora a ridicat brusc privirea.

Ruby plângea acum, atât de tare, încât obrajii i se împurpuraseră, iar umerii îi tremurau.

— Este un articol pentru revista *C-Caché.*

Nora a tras aer adânc în piept. Ştia că i se citeşte totul în priviri: trădarea usturătoare, tristeţea îndurerată... şi da, furia.

— Cum ai putut?

Ruby şi-a acoperit gura cu mâna, şi-a luat valiza cu cealaltă şi a ieşit fugind din casă.

Ca de la o depărtare uriaşă, de neatins, Nora a auzit maşina pornind şi demarând, făcând pietrişul de pe alee să scrâşnească sub roţile ei.

Şi atunci s-a lăsat din nou tăcerea.

Nora a încercat să se uite la paginile galbene pe care erau mâzgălite cuvinte albastre mărşăluind de-a lungul liniilor, însă nu a reuşit. Numai acele cuvinte oribile şi pline de ură îi săreau în ochi.

Pe mama o urăsc.

A tras încă o dată aer în piept, apoi a mai făcut o încercare. Mâinile îi tremurau când a ridicat carnetul şi a început să citească.

Povestea noastră începe acum unsprezece ani, într-un loc pe care puţini dintre voi l-au văzut: insulele San Juan din statul Washington.

Abia câteva propoziţii mai târziu, Nora a izbucnit în plâns.

•

Ruby a ajuns până în capătul aleii, după care a călcat pedala de frână până la podea.

Fugea din nou, doar că de data asta nu avea unde să se ascundă, nu avea cum să mai treacă pe lângă, ci trebuia înfruntat direct. Făcuse un lucru îngrozitor, egoist şi îi datora mamei ei mai mult decât o casă goală.

A pus camioneta în marşarier şi a parcurs aşa toată aleea. A parcat, a traversat poteca, a trecut prin grădina parfumată, ajungând până pe malul apei. S-ar fi dus să se aşeze pe piatra ei preferată, doar că mama ei n-ar fi putut ajunge până acolo în cârje.

Voia să fie văzută. Când mama avea să termine de citit articolul, avea să iasă fără îndoială pe verandă, era locul ei preferat. Şi atunci ar fi văzut-o pe fiica ei, stând la marginea proprietăţii.

S-a aşezat pe iarbă. Era o zi frumoasă de vară. Insulele păreau un mozaic infinit de culori – cer albastru, păduri verzi, mare argintie şi înspumată.

S-a întins pe spate în iarbă şi a închis ochii. Aerul avea un iz dulceag de iarbă şi sare, mirosul copilăriei ei.

Ştia că avea să-şi amintească de ziua asta toată viaţa, poate chiar în cele mai nepotrivite momente – când avea să fie cu mâinile adâncite până la cot în apa din chiuvetă, spălând vasele de la cină. Sau în duş, mirosul dulce, de portocale, al şamponului preferat al mamei ei învăluind-o sau pe când şi-ar fi ţinut în braţe copiii pe care se ruga să-i aibă într-o bună zi. În

astfel de momente avea să-şi aducă aminte de această clipă şi de toate celelalte care au dus la ea. Într-o manieră cât se poate de reală, acesta avea să fie începutul vieţii ei de adult; tot ce avea să crească de-acum înainte avea să fie plantat în solul a ceea ce-şi spuseseră ea şi mama ei chiar aici.

Se întrebă dacă avea vreodată să treacă peste ruşinea pe care o purta în permanenţă cu ea, aşa cum se lăsase cândva împovărată de furie.

Acum Ruby avea să fie cea care să trimită cadouri la mii de kilometri depărtare, să lase mesaje după tonul de apel, să aştepte, să aştepte o veşnicie să primească un răspuns...

— Hei, Rube.

Ruby a deschis ochii şi a văzut-o pe mama ei stând lângă ea. Se aplecase stângaci înainte în cârjele ei. Soarele îi aureola părul castaniu.

Ruby a sărit în sus.

— Mama! a şoptit ea, dându-şi seama că nodul din gât nu o lăsa să spună mai multe.

— Mă bucur că te-ai întors. Bănuiesc că nu e la fel de uşor să scapi de mine pe o insulă.

Mama şi-a aruncat cârjele într-o parte şi a îngenuncheat încet în iarbă, lăsându-se apoi să cadă în fund. A pus articolul în poală şi a rămas cu privirea aţintită asupra lui. Marginile paginilor se îndoiau în adierea blândă a vântului.

— Am citit fiecare cuvânt pe care l-ai scris despre mine şi, trebuie să recunosc, mi-a frânt inima.

Lui Ruby îi venea să se ghemuiască la pământ şi să moară acolo. Se gândea acum la cât de departe ajunseseră, ea cu mama ei, la drumul şerpuitor pe care îl parcurseseră din trecut şi până în prezent, şi a durut-o egoismul ei. Dacă nu era articolul, Ruby ar fi râs acum, povestindu-i mamei ei de noaptea precedentă. Poate ar fi vorbit despre chestii stupide de fete, nunţi, inele, domnişoare de onoare şi aranjamente florale.

— Mi-e atât de ruşine, a spus ea. Am ştiut că acele cuvinte aveau să te doară. La început, numai asta mi-am dorit.

— Dar acum?

— Aş da orice să le pot lua înapoi.

Nora a zâmbit trist.

— Adevărul doare întotdeauna, Ruby. Este o lege a naturii, precum gravitaţia, a zis, mutându-şi privirea spre port. Când ţi-

am citit articolul, m-am văzut pe mine. Poate că nu pare mare lucru, dar mi-am petrecut întreaga viaţa fugind de cine sunt eu cu adevărat şi de locul de unde provin. N-am avut niciodată suficientă încredere în altcineva, încât să fiu eu însămi. Când am început rubrica de sfaturi, ştiam că oamenii nu aveau să mă placă, aşa că am inventat-o pe Nora Bridge, femeia în care puteau avea încredere şi pe care să o admire, şi am încercat să imit propria creaţie. Dar cum aş fi putut? Greşelile pe care le făcusem – femeia care eram în realitate – mă ţineau tot timpul pe dinafară, făcându-mă să-mi analizez propria viaţă.

Şi-a îndreptat privirea înapoi la Ruby.

— Dar în tine am avut încredere.

— Ştiu, a zis Ruby, strângând din ochi.

— Şi am avut dreptate să am încredere în tine, Ruby, Am ştiut-o de îndată ce am terminat de citit. Tu ai ascultat şi ai scris şi, când s-a sfârşit, m-ai scos pe *mine* la iveală. De la fata care se ascundea sub scări, la femeia care s-a ascuns în spatele zidurilor de la un institut de boli mintale, la femeia care se ascundea în spatele unui microfon. A zâmbit şi a continuat: Până la femeia asta care nu se mai ascunde. M-ai făcut să mă văd pe *mine.*

— Ştiu că ţi-am dat în vileag toate secretele, dar nu am de gând să public articolul. Nu vreau să-ţi fac aşa ceva.

— O, ba da.

Ruby n-a fost surprinsă că mama ei nu a crezut-o.

— Îţi promit. Nu o să-l trimit spre publicare.

Nora s-a aplecat înainte, a luat mâinile lui Ruby într-ale ei şi le-a ţinut strâns.

— Dar *vreau* să publici articolul. E un portret frumos şi veridic a cine suntem noi şi ne arată cine putem fi, tu şi cu mine. Mai arată şi cum dragostea poate fi greşită, dar şi cum o poate lua de la capăt dacă crezi în ea. Ce ai scris tu acolo, Ruby... nu e trădare. Poate a fost la început, şi pe bună dreptate. Am avut un drum lung şi anevoios de parcurs. Dar, la capătul lui, am văzut cât de mult mă iubeşti.

Ruby a înghiţit cu greu.

— Chiar te iubesc, mamă. Şi îmi pare atât de...

— Ştt, gata cu asta. Suntem o familie. Ne mai călcăm pe coadă din când în când. Aşa stau lucrurile.

Ochii Norei luceau de lacrimile neplânse.

— Iar acum o să intrăm în casă şi o să-ţi suni agentul. O să apar cu tine la emisiunea lui *Sarah Purcell.*

— Nici vorbă! O să te mănânce de vie!

— Să mă mănânce. Eu o s-o ţin de mână pe fiica mea ca să-i dau putere. Lucrurile astea nu mă mai pot răni, Ruby. Şi sunt nerăbdătoare să ripostez.

Ruby a privit-o pe mama ei plină de admiraţie. O făcea din nou, se schimba chiar dinaintea privirilor ei. Brusc, şi-a adus aminte de o altă femeie.

— Eşti uimitoare!

Nora a râs.

— Ţi-a luat ceva să observi asta!

Capitolul 25

Am avut cele cincisprezece minute de faimă şi, destul de uimitor, când ceasul a anunţat sfertul de oră, încă eram faimoasă. Eu şi mama deveniserăm, aparent, adevărate simboluri, întruchiparea faptului că lumea asta atât de rapidă şi de iute nu era, la urma urmelor, atât de urâtă. Are logică, dacă stai să te gândeşti. Trăim nişte vremuri când ştirile de seară te încarcă pe bandă rulantă cu reportaje deprimante.

Din nefericire, nimic nu ne mai surprinde. Stăm în sufragerie, pe canapeaua pe care ne-am permis să o cumpărăm după zece ani de salariu şi scuturăm uşor din cap după fiecare reportaj. Uneori, avem curajul să închidem televizorul sau să schimbăm canalul. Dar rareori ne întrebăm şi de ce. Cine a declarat că un omor este mai demn de apărut la ştiri decât femeia în vârstă care livrează mâncare localnicilor bolnavi de SIDA?

Dar, aşa cum zice Dennis Miller, sunt furioasă. Am aflat pe propria-mi piele că celebritatea nu este utopia pe care mi-o închipuisem eu, ceea ce m-a făcut să pun la îndoială interpretările celor din jurul meu. Oamenii faimoşi au mai mulţi bani... şi mai puţină libertate; au mai multe opţiuni... şi mai puţină sinceritate. Totul poate fi dat la schimb. Iar când permitem mass-mediei să aleagă eroii în locul nostru, deja suntem pierduţi.

Ce am descoperit eu şi mama este că nu suntem atât de izolaţi – niciunul dintre noi – pe cât am crede. Oamenii au nevoie şi de veşti bune, nu numai de veşti proaste, motiv pentru care le-a plăcut la nebunie povestea mântuirii mele. Fata care îşi urăşte mama... învaţă să-şi iubească mama... fata renunţă la carieră ca să nu-i frângă inima mamei.

Oamenilor le-a plăcut la nebunie. Şi pe mine m-au plăcut.

Dar, mai mult decât orice, le-a plăcut de mama. I-au ascultat povestea vieţii, narată lor asemenea unui roman, şi au aclamat-o pentru toate prin câte a trecut. A devenit ceva mai mult decât doar o celebritate... a devenit una de-a lor. O femeie obişnuită, iar asta, surprinzător, a făcut-o să fie încă şi mai faimoasă şi mai iubită.

Îi ascult acum emisiunea de la radio şi îi aud răspunsurile. Din când în când, se înfurie pe câte un ascultător care o etichetează drept o ipocrită şi o ratată pentru faptul că şi-a abandonat copiii.

Aş zice că vechea Nora Bridge ar fi cedat sub presiunea unui astfel de atac atât de precis şi de personal. Dar nu şi noua Nora Bridge. Cea din urmă ascultă şi dă dreptate, apoi îşi reia discursul, vorbindu-le ascultătorilor despre darul greşelilor şi despre miracolul familiei. Speră că oamenii vor învăţa din alegerile ei nefericite, îi vrăjeşte cu vorbele ei, un lucru pe care îl face atât de bine, iar până la finalul emisiunii, ascultătorii ei se întind după şerveţele ori se gândesc ce să facă să se reîmpace cu familiile lor. Cei mai deştepţi dintre ei pun şi mâna pe telefon.

Nimic nu înlocuieşte conversaţiile cu cei dragi. Să te gândeşti la ei, să visezi la ei, să îţi doreşti să fi făcut altfel lucrurile... toate astea nu sunt decât începutul. Dar cineva trebuie să facă şi prima mişcare.

Bănuiesc că ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în această vară, deşi nu e şi cel mai important; nu e genul de lucru pe care să-l ţin aproape de sufletul meu şi pe care să-l transmit mai departe fiicei mele, la timpul potrivit. A fost atât de simplu să culeg adevărurile pe care le-am aflat pe Insula Verii; nu a trebuit decât să le ridic din iarbă, de unde zăceau. Cât pe ce să mă împiedic de ele. Şi m-aş fi împiedicat, dacă nu aş fi deschis ochii.

Ca mamă şi fiică, suntem conectate una cu cealaltă. Mama este în oasele şi în coloana mea vertebrală, mă ajută să stau

dreaptă şi să-mi fiu fidelă mie însămi. Este în sângele meu, făcându-l să-mi curgă prin vene. Este în bătaia inimii mele.

Nu-mi pot imagina viaţa fără ea.

Ştiu cât de preţios este timpul. Am învăţat acest lucru de la dragul meu prieten Eric. Uneori, când închid ochii, îl văd aşa cum era cândva, râzând, stând la prora bărcii lui, nerăbdător să ia în piept viaţa ce i se aşterne dinainte. Îi aud vocea purtată de vânt, îi simt atingerea în picăturile de ploaie, ca apoi să-mi amintesc...

Viaţa este scurtă. Ştiu că, atunci când Eric va pierde lupta cu cancerul, lipsa lui îmi va fi de nesuportat. Voi pune mâna pe telefon şi o voi suna pe mama, iar vocea ei mă va ajuta să-mi revin.

O femeie fără mama ei este o femeie înfrântă. Pierderea ei se resimte în oase, care lasă loc artritei. O ştiu prea bine acum.

Am plecat din Los Angeles ca o tânără încăpăţânată, ranchiunoasă şi cinică, purtând o povară grea pe umeri. Pe Insula Verii, m-am întregit. Şi acum pot vedea cât de uşor a fost să fac acest lucru.

Am pornit în căutarea pieselor lipsă din viaţa mamei mele şi, în schimb, le-am găsit pe ale mele.

•

— Crezi că se întorc curând?

Dean nu trebuia să-l întrebe pe Eric despre cine vorbeşte. În cele trei zile de când Nora şi Ruby plecaseră, Eric speculase la nesfârşit despre posibila lor întoarcere. Dean ştia că Eric uita uneori că mai purtaseră aceeaşi discuţie. Alteori, se întâmpla să termine de vorbit despre ceva doar ca Eric să repete aceeaşi întrebare peste câteva clipe. *Crezi că se întorc curând?*

— De pe-o zi pe alta, a răspuns Dean.

Deşi îi dădea mereu acelaşi răspuns, în mintea lui nu era la fel de sigur, iar nesiguranţa îl ucidea lent. Nora suna în fiecare seară să vorbească cu Eric; Ruby era mereu plecată pe undeva, făcând publicitate sau având „o întâlnire de afaceri”. Nu vorbise decât o singură dată cu ei şi, deşi îi spusese lui Dean tot ce voia să audă, simţise distanţa crescând între ei.

Era faimoasă acum, aşa cum îşi dorise dintotdeauna. Încă de când era mică, visase să fie iubită de către străini. Nu o putea învinovăţi că-şi dorea să se bucure de fiecare minut din

proaspăta ei celebritate, dar nici nu se putea abţine să nu se întrebe dacă încă mai avea loc şi de el în viaţa ei.

Eric a tuşit.

Dean s-a întors de la fereastră. Pentru o fracţiune de secundă a rămas şocat la vederea fratelui său. Aşa i se tot întâmpla în ultimele zile. Declinul lui Eric avusese loc atât de brusc, uneori chiar de la o secundă la alta, încât Dean era prins pe nepregătite. Eric era atât de şters, atât de împuţinat; zâmbetele lui se răreau pe zi ce trecea. Părea că şi numai respiratul îl extenuează, iar medicamentele nu-i alinau durerea pentru prea mult timp.

— Putem să mergem afară? a întrebat Eric. Văd că e tare frumos azi.

— Sigur.

Dean a dat fuga afară şi a pregătit totul. A mutat un şezlong din lemn la umbra unui copac, aşezându-l în aşa fel încât fratele lui să privească spre plajă. Apoi s-a întors la etaj şi l-a înfofolit pe Eric în paturi grele, purtându-l pe braţe afară.

Ai fi zis că ducea în braţe un copil.

Dean l-a aşezat pe fratele lui cu grijă în scaun. Eric s-a lăsat pe spătar, cufundându-se în mormanul de perne. A închis ochii şi a zis:

— Doamne, ce bine e să simt soarele pe faţă!

Dean şi-a privit fratele, a cărui faţă era îndreptată spre soare. Ceea ce vedea nu era un bărbat slăbit, chel, înfăşurat într-o pătură multicoloră... ci curajul în cea mai pură formă a lui.

— Mă întorc imediat.

A dat fuga înapoi în casă şi şi-a luat camera, i-a pus un film alb-negru şi s-a grăbit înapoi în curte. Apoi a început să facă poze.

Eric a deschis ochii. I-a luat un minut să se concentreze, apoi alte câteva ca să înţeleagă ce era cutiuţa argintie pe care o folosea Dean. În cele din urmă, a scos un murmur slab de uimire şi a ridicat o mână tremurătoare:

— O, Doamne, Dino... fără poze. Arăt ca un rahat întins pe un şezlong, a zis, întorcându-şi capul.

Dean a lăsat în jos camera şi s-a dus lângă fratele său, îngenunchind în dreptul lui.

— Haide, nici Tom Cruise nu se compară cu tine.

Eric s-a întors spre el.

— Am fost un bărbat aşa frumos, a zis el, zâmbind, iar tu ai aşteptat până când am ajuns să arăt ca extraterestrul din *Alien* ca să-mi faci o poză.

Dean a mângâiat fruntea umedă a fratelui său. Îşi dădea seama că Eric începea deja să obosească.

— Am ratat anii ăia, amice. Nu vreau să îi ratez şi pe ăştia. O să am nevoie de... poze cu tine.

— Rahat, a mormăit Eric, ridicându-şi o mână şi ştergându-şi ochii.

— Ştii ce văd când privesc prin lentilele astea? Văd un erou.

Eric a deschis încet ochii şi a zâmbit.

— Sunt gata pentru un prim-plan, domnule DeMille.

Dean a terminat rola de film, după care a pus camera pe masa de picnic şi s-a întins pe iarbă lângă fratele său.

— Crezi că se întorc curând?

— De pe-o zi pe alta.

Dean s-a întors pe o parte şi a privit în sus la Eric.

— Ruby e faimoasă acum. Mai ştii că am văzut-o ieri în *Entertainment Tonight*? Dintotdeauna şi-a dorit asta.

— Da, bine, şi eu mi-am dorit să fiu astronaut. Dar apoi am ajuns pe cometa vomei de la bâlci.

— Cred că Ruby avea nevoie să fie faimoasă.

Eric s-a întors şi el pe o parte, gemând uşor din pricina mişcării. S-a uitat în jos, la Dean.

— Crezi c*a faimă* îşi dorea?

— Am văzut pe pielea mea ce înseamnă asta. Am ieşit cu un supermodel acum câţiva ani. Poate fi o adevărată nebunie, toată lumea să te iubească.

— Asta nu e iubire.

— Mda, a zis Dean, deşi nu simţea adevărul spuselor lui până în măduva oaselor.

— Eu ştiu ce este iubirea, amice. O să se întoarcă la tine, iar, dacă nu, e prea proastă ca să mai trăiască.

Dean s-a ridicat în capul oaselor. Acesta era singurul subiect pe care îl ocoliseră, singurul lucru despre care Dean nu putuse să-l întrebe pe Eric sau fusese prea atent să nu o facă. Dar întotdeauna rămăsese nerostit între ei. La început, fusese cât un bolovan; acum, era cât o pietricică. Dar mereu acolo, sâcâindu-i, aşteptând să fie eliberat.

— Cum a fost între tine şi Charlie?

Eric a scos un mic sunet de uimire.

— Eşti sigur că vrei să vorbim despre asta?

— Da.

Un zâmbet trist a înflorit încet pe chipul lui Eric, făcându-l să arate aproape din nou tânăr.

— M-am uitat la Charlie şi mi-am văzut viitorul, a zis, rânjind. Nu că asta a părut ceva bun la momentul respectiv, de vreme ce ştiam că trebuia să-mi văd viitorul într-un corp purtător de uter. N-am vrut să fiu gay. Ştiam cât de greu avea să-mi fie... trebuia să renunţ la visul american – copii, o casă în suburbii, o familie a mea. M-a sfârtecat pe dinăuntru.

Dean nu se gândise niciodată la asta, la ce însemna cu adevărat să fii gay. La nevoia de a alege între cine erai şi cine te credea lumea a fi.

— Iisuse... îmi pare rău.

— Am vrut să vorbesc despre asta cu tine, dar tu aveai şaisprezece ani. M-am temut că o să mă urăşti. Aşa că am păstrat tăcerea. În cele din urmă, ce simţeam pentru Charlie devenise mai important decât orice altceva. L-am iubit atât de mult... iar, când a murit, o bună parte din mine a murit odată cu el. N-aş fi reuşit să trec peste asta fără Nora. Ea mi-a fost mereu alături.

A închis ochii. Răsuflarea lui era întretăiată. Apoi, brusc, i-a redeschis, aplecându-se înainte.

— Unde mi-am lăsat radiera?

— E pe masa din bucătărie, a spus Dean, punând o mână pe braţul fratelui său. Ţi-o aduc eu.

— O, a zis Eric, liniştindu-se numaidecât şi cufundându-se la loc în perne. Crezi că se întorc curând?

Dean l-a mângâiat pe frunte.

— De pe-o zi pe alta.

Când a auzit răsuflarea regulată a fratelui său şi-a dat seama că a adormit, aşa că Dean s-a întins înapoi pe iarbă şi a închis şi el ochii. Soarele fierbinte se simţea plăcut pe faţa lui, iar, dacă se chinuia suficient, aproape că se putea preface că asta e o zi obişnuită de vară de odinioară. Că el şi Eric erau extenuaţi, dormind pe plajă după o zi lungă de înotat în golf...

S-a trezit când a auzit maşina oprind pe alee.

— Bună, Lottie! a strigat el, făcându-i somnoros cu mâna.

Nu s-a obosit să se şi ridice. Se simţea atât de bine să zacă întins acolo, cu ochii închişi.

— Aşa o saluţi pe logodnica ta, acum faimoasă, căreia tot nu i-ai luat inel?

Dean a deschis larg ochii. Ruby era lângă el, cu mâinile în şolduri, blocând soarele. S-a ridicat repede în picioare şi a luat-o în braţe, dându-i toate acele săruturi de la care se abţinuse încă de când plecase.

Ea s-a tras înapoi, râzând.

— Doamne, cred că o să plec mai *des* de acasă. Îmi place cum sunt întâmpinată!

L-a luat de mână şi s-a aplecat spre Eric, care încă dormea.

— Hei, Eric, a spus încetişor.

Eric a clipit.

— Bună, Sally.

Ea s-a încruntat spre Dean.

— E din ce în ce mai rău, i-a şoptit el. Începe să uite unde se află.

Ruby s-a lăsat pe vine în dreptul lui. Dean a sprijinit-o cu un braţ pe după talie.

— V-am urmărit pe tine şi pe Nora la *The Sarah Purcell Show.* Aţi fost grozave!

Ruby a zâmbit larg.

— A fost distractiv. Distractiv în genul reporteri-care-te-urmăresc-şi-când-te-duci-la-baie. E greu să fii faimos. Am refuzat ofertele pentru serial.

— Serios?

— Dar am acceptat oferta pentru scrierea unei cărţi. Un roman, de data asta. M-am gândit că e ceva ce aş putea face şi aici.

— Bună, băieţi! a strigăt atunci Nora, făcându-le cu mâna.

A venit în dreptul lor, şchiopătând în noul ei ghips şi punându-şi o mână pe umărul lui Dean.

— Cum se simte Eric?

Dean a scuturat din cap şi a mimat din buze:

— *Nu prea bine.*

Eric a deschis atunci din nou ochii.

— Nora? Tu eşti?

Ea a îngenuncheat în dreptul lui. Dacă era şocată de cum îl găsea, nu a trădat nici cel mai mic semn.

— Sunt aici, Eric, a spus, luându-i mâna într-a ei. Sunt aici.

— Ştiam că trebuie să ajungi. Mi-ai văzut radiera? Cred că mi-a ascuns-o Sally.

— Nu, scumpule, nu am văzut-o, a răspuns, cu voce gâtuită. Dar ştii ce zi e azi?

— Luni? a zis Eric, cu privirea aţintită asupra ei.

— E patru iulie.

— Dăm petrecere?

— Normal.

— Cu artificii? a zâmbit el obosit.

— Pune-te şi dormi un minut. Îl rog pe fratele tău să se ocupe de grătar.

— Dean nu se pricepe deloc la grătar. Aruncă totul pe cărbuni. Tu m-ai lăsat mereu să fac eu peştele.

Ea l-a mângâiat pe frunte.

— Ştiu. Poate ai putea să supraveghezi.

— Da, a zis, rânjind înspre Dean. Ca să ia carnea de pe foc *înainte* să ardă!

Nora s-a aplecat înainte şi l-a sărutat pe Eric pe frunte. Până când s-a ridicat în picioare, el adormise din nou. S-a întors şi l-a văzut pe Dean cu ochii umezi. El i-a întins mâna, iar ea i-a luat-o. Au rămas toţi trei acolo, ţinându-se de mână, în mijlocul curţii pentru multă, multă vreme. Nimeni nu a scos niciun cuvânt.

În cele din urmă, Ruby a spart tăcerea:

— Haideţi să pornim petrecerea!

Dean i-a aruncat Norei o ultimă privire plină de suferinţă.

— Mulţumesc, a spus el încetişor.

Iunie nu lăsase încă locul lui iulie, însă petrecerea aceasta era tocmai ce avea Eric nevoie.

Cât timp Nora şi Ruby s-au ocupat de mâncare şi au instalat masa de picnic, Dean s-a dus la etaj, de unde s-a întors cu un casetofon. Muzica fusese dintotdeauna o parte însemnată a celebrării lor. A proptit boxele demodate şi negre în fereastra deschisă, îndreptându-le spre curte. Apoi a găsit posturile de radio cu hituri (cu toate că niciunul dintre ei nu avea nevoie să le fie reamintit cât de iute trecea timpul) şi a dat volumul la maximum. În seara asta, avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să dea timpul înapoi vreo zece ani.

Ca un răspuns, primul cântec care a răsunat din boxe a fost „Money for Nothing” al trupei Dire Straits.

Când s-a întors afară, Nora şi Ruby pregătiseră deja totul. Porumbul fusese depănuşat şi învelit în staniol, salata de macaroane de la supermarket fusese pusă într-un castron de lut, gata să fie servită, iar somonul fusese asezonat şi acoperit cu felii de ceapă dulce şi lămâie.

Melodia s-a schimbat. Acum cânta Madonna, „Crazy for You”...

Dean şi-a strecurat un braţ pe după umerii lui Ruby şi a tras-o mai aproape, mişcându-se în ritmul muzicii.

— Doamne, câte amintiri îmi trezeşte asta.

Ea l-a tras departe de masa de picnic.

— Hai, dansează cu mine!

El a luat-o în braţe şi au dansat înapoi în timp. Dacă închidea ochii, ar fi văzut sala de sport a liceului, decorată toată cu sclipici, staniol şi şerveţele. Ar fi văzut-o pe Ruby îmbrăcată în rochia ei din poliester, albastră, cu bretele subţiri, din strasuri şi cu părul ei lung acoperindu-i spatele.

Doar că nu a închis ochii, nu a mai privit în urmă. De-acum încolo, nu voia să privească decât înainte.

Când melodia s-a schimbat din nou, începând „Da Do Ron” a lui Shaun Cassidy, Nora a şchiopătat şi ea, începând să danseze cu ei. De pe şezlong, Eric făcea tot ce putea ca să ţină ritmul muzicii din bătaia palmelor.

Şi-au petrecut restul zilei râzând. Au vorbit, rememorând zilele de odinioară şi făcând planuri de viitor. Au mâncat de pe farfuriile de carton. Eric a reuşit chiar să ciugulească nişte somon. Iar când întunericul s-a aşternut în cele din urmă peste petrecerea lor, au aprins artificiile şi le-au lansat în aer.

Ruby s-a dus la ţărm, cu spatele la port, scriind din şuvoaiele de lumină RUBY ÎL IUBEŞTE PE DEAN. De lângă ea, Nora a scris ÎMI IUBESC FETELE ŞI INSULA VERII PENTRU TOTDEAUNA. Amândouă zâmbeau larg când le-au făcut cu mâna lui Dean şi lui Eric.

Eric şi-a întors capul. Când privirile li s-au întâlnit, Dean s-a simţit cuprins de ghearele fricii. Fratele lui arăta nespus de îmbătrânit şi de extenuat.

— Te iubesc, frăţioare.

Lumea s-a învârtit în jurul celor doi când stăteau în curtea cufundată în beznă. Tăcerea s-a aşternut în jurul lor, înăbuşind

muzica şi sunetul celor două femei care râdeau. Tăcerea bruscă părea nesfârşită, întunecată şi periculoasă.

— Şi eu te iubesc, Eric.

— Nu vreau nicio slujbă de înmormântare. Vreau o petrecere, ca asta, ca în vremurile bune. Aruncaţi-mi cenuşa de pe barcă. Poate când treceţi pe sub podul de la Trecătoarea Decepţiei.

Dean nu-şi putea imagina una ca asta, să se afle pe barcă, urmărind cu privirea cenuşa care plutea la suprafaţa mării verzi şi înspumate, gândindu-se la acei ochi albaştri în care nu avea să se mai uite niciodată...

Eric a început să răsufle din ce în ce mai greu. A închis ochii.

— Nu găsesc lista jucătorilor.

— Ţi-o aduc eu.

Eric a deschis atunci ochii. Nu părea să se poată concentra.

— Adu-o pe mama, te rog. Am nevoie să vorbesc cu ea.

Dean a încremenit.

— E aici, nu-i aşa?

Dean a încuviinţat iute din cap, ştergându-şi lacrimile din ochi.

— Fireşte că e aici.

Eric a zâmbit şi s-a lăsat înapoi pe perne.

— Ştiam eu că va veni.

— Mă duc după ea.

Lui Dean a părut că-i ia o oră să traverseze micul petic de iarbă, în timp ce mergea, a început să audă din nou sunetele din jur – muzică, râsete, valurile ce veneau dinspre plajă. La radio se auzea „That’s What Friends Are For”.

— Vino, Dino! l-a strigat Ruby, râzând şi trăgându-l după ea. Încă nu mi-ai scris numele.

Dean nu s-a simţit în stare să-i întindă mâna. Se simţea de parcă s-ar fi destrămat, de parcă s-ar fi năruit la cea mai mică mişcare.

— O vrea pe mama.

Nora şi-a dus numaidecât o mână la gură, dar, chiar şi aşa, i-a scăpat un mic scâncet.

Ruby a lăsat să-i scape tubul de artificii, care a început să împroaşte din iarbă, dar pe care l-a strivit apoi cu grijă cu piciorul.

Într-o linişte deplină, cei trei s-au îndreptat spre Eric. Dean putea auzi totul acum, până şi iarba sub picioarele lor.

Ruby a fost prima care a îngenuncheat în dreptul lui Eric. S-a uitat la el, iar Dean a văzut că avea lacrimi în ochi.

Eric i-a zâmbit.

— Te-ai descleştat...

Dean s-a încruntat auzind cuvintele învălmăşite; dar, destul de surprinzător, Ruby a părut că înţelege.

— Aşa e, a răspuns încetişor, aplecându-se să-l sărute pe obraz.

— Să ai grijă de fratele meu.

— O să am.

Eric a oftat şi a închis din nou ochii. Dean s-a apropiat de Ruby, i-a luat mâna şi i-a strâns-o.

— O, Doamne! a şoptit ea, iar el a ştiut că se întreabă, de fapt, cum avea să treacă peste asta. Cum aveau toţi să treacă peste asta.

Eric a aţipit câteva minte, după care a deschis din nou ochii, clipind cu greu.

— Mama? a zis şi s-a uitat în jur. O notă de panică a părut că i se distinge din voce. Mamă?

Dean s-a agăţat de mâna lui Ruby. Atingerea ei era un soi de colac de salvare pentru el, singurul lucru care îl ţinea la suprafaţă.

Nora s-a lăsat în dreptul scaunului, aşezându-se pe marginea lui.

— Sunt aici, scumpule. Sunt chiar aici.

Eric s-a uitat lung la ea, cu o privire sticloasă şi înceţoşată.

— Dino a venit acasă... la mine. Ştiam că o s-o facă. Şi ştiam că o să vii şi tu. Tata unde e?

Nora l-a mângâiat pe frunte.

— Fireşte că am venit. Iartă-mă că a durat atât.

Eric a oftat prelung. Apoi a zâmbit şi, preţ de o secundă, privirea a părut că i se limpezeşte.

— Să ai grijă de Dino pentru mine. Va avea nevoie de tine de-acum.

Nora a înghiţit cu greu.

— Eu şi tatăl vostru vom avea grijă de el, a zis pe o voce gâtuită.

— Mulţumesc... Nora. Tu ai fost dintotdeauna mama mea.

Eric a zâmbit şi a închis ochii. O clipă mai târziu, a şoptit

Charlie, tu eşti?

După care s-a dus.

EPILOG

Decembrie

Capela de pe Insula Verii era îngustă, cu un acoperiş ţuguiat, o clădire din şindrilă înălţată pe vârful unui mic deal. Chiar şi acum, în toiul iernii geroase şi cenuşii, clădirea era acoperită de iederă lucioasă şi verde. Plante agăţătoare maronii încadrau uşile duble; peste câteva luni, aveau să le dea din nou frunzele, o explozie de verde şi de boboci purpurii.

— Încă nu-mi vine să cred că nu m-ai lăsat să umplu biserica de flori!

Ruby a râs la spusele mamei ei. Se opriseră în mica parcare cu pietriş de lângă biserică, aşteptând feribotul să tragă la doc.

— Îţi mulţumesc, Martha Stewart, pentru ce se poartă ca decoraţiuni de nuntă. Dar aşa e fix cum îmi doream să fie. E singura decoraţiune care contează pentru mine.

— Este în mijlocul iernii. Ştii că nu e căldură în capelă, a spus Nora, încrucişându-şi braţele la piept. Costumul ei verde şi elegant din lână marca St. John îi scotea în evidenţă nuanţă ivorie a pielii. Nicio pală de vânt nu-i deranja părul aranjat cu grijă. Din nefericire, era neobişnuit de frig pentru săptămâna cu Crăciunul.

Spre meritul ei, Nora a încercat să zâmbească.

— Mi-am dorit să planific ziua asta pentru tine. Să fie perfectă din toate punctele de vedere.

Zâmbetul lui Ruby a fost unul blând şi plin de înţelegere.

— Nu, mamă. Ţi-ai dorit să o planifici pentru tine.

— Şi ăsta e dreptul meu, fir-ar să fie!

Un zâmbet scurt i-a apărut pe buze.

— Poate Jenny o să facă ce trebuie?

— O luptă la care aş plăti bilet – tu şi Caroline bătându-vă care să planifice ziua specială a lui Jenny. Probabil ai vrea o mică slujbă la Vatican.

Nora a râs şi s-a apropiat de fiica ei.

— Te iubesc, Ruby, a spus încetişor. Doamne, deja plâng!

Ruby a vrut să spună ceva, dar chiar atunci s-a auzit hornul feribotului.

În doar câteva minute, trei maşini au apărut pe alee, parcând una lângă alta. Uşile s-au deschis, iar restul găştii şi-a făcut apariţia.

Caroline, arătând la fel de frumoasă şi de elegantă ca o floare de apă într-o rochie de mătase, albastru-deschis. Lângă ea, Jere venea cu copiii. Toţi păreau ca scoşi dintr-o reclamă la marca Ralph Lauren.

Caroline a îmbrăţişat-o strâns pe Ruby, după care s-a dat înapoi. Ochii îi erau plini de lacrimi şi zâmbea.

— Surioara mea în... dar s-a oprit, încruntată. Ce porţi?

Ruby a pozat pentru ea. Ce fusese cândva rochia ruşinii acum devenise rochia ei de mireasă.

— Nu e grozavă?

Caroline a scanat-o de sus până jos, observându-i decolteul adânc şi crăpătura pe aproape tot piciorul.

— N-ai găsit asta în *Modern Bride.*

— E Versace.

— Sunt sigură, a zis Caroline, zâmbind larg. Arăţi superb.

Jere a venit în dreptul soţiei sale şi a luat-o de mână.

— Bună, Ruby, a spus el, aşezând-o pe Freddie pe şold. Arăţi grozav!

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta, a răspuns ea, zâmbind larg. Era şi Rand acolo, în costumul lui negru şi elegant. Marilyn era lângă el, ţinându-l în braţe pe fiul lor. Venise şi Lottie, care-şi purta rochia ei cu volane „de oraş” şi o pălărie mare de paie. Singura concesie pe care o făcuse faţă de iarnă era perechea de bocanci negri şi mari.

Rand a sărutat-o pe Ruby pe obraz şi i-a şoptit:

— Salutare, Hollywood, arăţi ca o prinţesă!

— Salutare şi ţie, tată.

Ruby şi-a ridicat privirea la Marilyn, care stătea mai la o parte de mulţime. Ruby i-a adresat un zâmbet larg.

— Bună, Marilyn, mă bucur că ai venit. Ce-mi face frumuşelul de frăţior?

Marilyn a zâmbit şi ea şi a venit mai în faţă.

— E bine. Arăţi fabulos!

Apoi, au început cu toţii să vorbească deodată, acoperindu-se unul pe celălalt.

Atunci, o altă maşină a tras în parcare. Dean a coborât din ea, trântind portiera. În costumul lui negru Armani, arăta atât de chipeş, încât, preţ de o secundă, lui Ruby i s-a tăiat respiraţia. S-a dus la ea şi i-a adresat un zâmbet atât de seducător, încât ea a simţit cum i se înfierbântă toată faţa.

Cu blândeţe, i-a luat mâinile într-ale lui.

— Suntem pregătiţi?

Toată viaţa am fost pregătită pentru asta, ar fi vrut să-i răspundă, însă inima îi era atât de plină, încât nu a putut decât să încuviinţeze din cap.

— Atunci să mergem!

Au intrat împreună în biserică. Înăuntru, culoarul despărţea două rânduri separate de strane cioplite în lemn.

Altarul era o masă simplă dintr-o bucată de lemn, pe care se aflau două lumânări albe şi groase din ceară de albine. Flăcările lor pâlpâitoare eliberau un miros dulce de levănţică uscată manual. O eşarfă aurie din mătase cu o cruce simplă, roşie, decora masa pe toată lungimea ei. Într-un colţ se afla un mic brad nobil care strălucea plin de luminiţe albe de Crăciun.

Membrii familiei şi-au găsit locurile şi s-au aşezat cu toţii laolaltă. Jere a scos camera video şi a început să filmeze.

Dean a traversat singur culoarul, oprindu-se la capăt, în dreptul altarului.

— Eşti gata?

Ruby l-a auzit pe tatăl său şi s-a întors puţin. Acesta s-a apropiat de ea, oferindu-i braţul. Ştia că zâmbetul ei e puţin tremurător, dar era în regulă. L-a prins de braţ şi l-a lăsat să o conducă la altar.

Acolo, el s-a oprit, s-a aplecat înainte şi a sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, Hollywood, i-a şoptit el.

Emoţiile ei aproape că-i scăpau de sub control. N-a putut decât să încuviinţeze în timp ce el a făcut un pas în spate, lăsând-o în dreptul lui Dean.

Chiar în faţa lor, pe altar, se afla o fotografie mare, într-o ramă din lemn, vopsit în auriu şi bogat ornamentată. Singura decoraţiune care conta.

Eric.

În fotografie, avea vreo cincisprezece ani şi stătea la prova bărcii *Wind Lass*, cu faţa întoarsă pe jumătate spre cameră. Zâmbea.

Dean s-a uitat lung la poză. A oftat, iar ea a ştiut că el îşi aduce aminte. Şi-a strecurat mâna într-a lui şi i-a strâns-o, şoptindu-i:

— E aici, cu noi.

— Ştiu, a răspuns el, strângând-o de mână la rândul lui. Ştiu.

Părintele Magowan le-a zâmbit. Sora Helen i-a făcut scurt cu ochiul lui Ruby, după care s-a dus la orgă şi s-a aşezat pe scaunul din faţa ei.

— Dragi enoriaşi, ne-am adunat aici pentru a sărbători uniunea dintre acest bărbat şi această femeie în sfânta taină a căsătoriei.

Vocea lui bogată şi melodioasă umplea capela cea mică.

În cele din urmă, a ajuns la partea cu:

— Cine o dă pe această femeie în căsătorie?

Era singurul lucru pe care Ruby îl ceruse de la slujbă, această întrebare, iar când s-a întors şi i-a văzut pe mama şi pe tatăl ei stând împreună, a ştiut că făcuse lucrul potrivit. Era o imagine pe care şi-ar fi dorit să o păstreze de-a pururi în inima ei.

Rand s-a uitat la Nora, care plângea fără să se ascundă. Şi-a strecurat braţul pe după umerii ei şi a tras-o mai aproape.

— Noi, a rostit el mândru. Eu şi mama ei.

Caroline plângea şi ea de-acum, iar Ruby a văzut cum Jere s-a tras mai aproape de ea, cuprinzând-o de talie.

Ruby s-a întors atunci cu faţa la Dean şi s-a uitat în ochii lui albaştri, strălucitori, uitând de toţi ceilalţi din jur. Slujba a continuat, cuvinte rostite în tăcerea întreruptă numai de sunetul blând al orgii.

— ...Poţi săruta mireasa.

Dean a privit-o cu ochii umezi.

— Am aşteptat o viaţă întreagă acest moment, a spus el încetişor. Am să te iubesc mereu, Ruby.

Ea a văzut în ochii lui totul: trecutul ei, prezentul ei şi viitorul. Şi-a văzut copiii jucându-se în apele reci din golf... cinele de Crăciun cu o mulţime de scaune în jurul mesei... ba chiar s-a văzut şi la bătrâneţe, amândoi cu părul alb şi cu privirea înceţoşată, iar atunci a ştiut că nu avea să uite nicicând această clipă.

— E bine, a spus ea, zâmbindu-i larg şi simţindu-şi pe buze gustul sărat al propriilor lacrimi.

Ştia că avea să-şi strice machiajul pentru care plătise mama ei, însă nu-i păsa.

El s-a aplecat să o sărute.

În spatele lor, familia a început să aplaude şi să scandeze urale şi să râdă vesel.

Deodată, Elvis – într-o salopetă albă plină cu paiete – a intrat pe uşă. Regele şi-a trecut o mână prin părul lui pomădat, a adresat mulţimii un zâmbet în colţul gurii şi a început să cânte.

Era puţin tulburat[17].

[17] Referinţă la melodia lui Elvis Presley „I'm all Shook Up"

violin